ಉತ್ತರಾರ್ಧಃ

ಅಥ ಏಕಾದಶಸಮುಲ್ಲಾಸಾರಂಭಃ

ಅಥಾರ್ಯಾವರ್ತೀಯಮತ ಖಂಡನಮಂಡನೇ

ವಿಧಾಸ್ಯಾಮಃ

ಈಗ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವ ಆರ್ಯಜನರ ಮತಗಳ ಖಂಡನ - ಮಂಡನದ ವಿಧಾನವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವೆವು. ಈ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಸಾಟಿಯಾದ ಬೇರಾವ ದೇಶವೂ ಇಲ್ಲದಂತಹುದಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಭೂಮಿಗೆ ಸುವರ್ಣಭೂಮಿ ಎಂದು ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಇದೇ ಸುವರ್ಣ ಮೊದಲಾದ ರತ್ನಗಳನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಇದೇ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದು ಆರ್ಯಜನರು ನೆಲೆಸಿದರು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ನಾವು ಸೃಷ್ಟಿವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆರ್ಯ ಎನ್ನುವುದು ಉತ್ತಮ ಪುರುಷರ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ಆರ್ಯರಿಂದ ಬೇರೆಯಾದವರ ಹೆಸರು 'ದಸ್ಯು'-ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದೇಶಗಳಿವೆಯೋ, ಅವೆಲ್ಲಾ ಇದೇ ದೇಶವನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತವೆ ಮತ್ತು 'ಸ್ಪರ್ಶಮಣಿ' ಎಂಬ ಶಿಲೆಯ ವಿಷಯ ಏನು ಕಿವಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೋ, ಅದಂತೂ ಸುಳ್ಳು; ಆದರೆ, ಯಾವುದನ್ನು ಕಬ್ಬಿಣದಂತಿರುವ ದರಿದ್ರರಾದ ವಿದೇಶೀಯರು ಸ್ಪರ್ಶ ಮಾಡಿದೊಡನೆಯೇ ಸುವರ್ಣವಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಧನಾಢ್ಯರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೋ, ಆ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶವೇ ನಿಜವಾದ ಸ್ಪರ್ಶಮಣಿಯಾಗಿದೆ - ಎಂದು ಆಶಾಭರಿತವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ.

ಏತದ್ದೇಶಪ್ರಸೂತಸ್ಯ ಸಕಾಶಾದಗ್ರಜನ್ಮನಃ ।

ಸ್ವಂ ಸ್ವಂ ಚರಿತ್ರಂ ಶಿಕ್ಷೇರನ್ ಪೃಥಿವ್ಯಾಂ ಸರ್ವಮಾನವಾಃ ॥ (ಮನು :-೨.೨೦)

ಸೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಐದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಪೂರ್ವದವರೆಗೆ ಆರ್ಯರ ಸಾರ್ವಭೌಮ ಚಕ್ರವರ್ತೀ ರಾಜ್ಯವಿದ್ದಿತು ; ಎಂದರೆ, ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ವೋಪರಿ ಏಕಮಾತ್ರ ರಾಜ್ಯವಿದ್ದಿತು. ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಂಡಲಿಕರು ಎಂದರೆ ಸಾಮಂತ ರಾಜರುಗಳು ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ-ಕೌರವ-ಪಾಂಡವರ ಕಾಲದವರೆಗೆ, ಇಲ್ಲಿನ ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ರಾಜಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಮಹೀಮಂಡಲದ ರಾಜರುಗಳೂ, ಪ್ರಜೆಗಳೂ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ-ಯಾವುದು ಸೃಷ್ಟಿಯ ಆದಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾಗಿದೆಯೋ, ಆ ಮನುಸ್ಮೃತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ -"ಇದೇ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಂದ, ಎಂದರೆ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಂದ ಭೂಮಂಡಲದ ಮಾನವರು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ಕ್ಷತ್ರಿಯರು, ವೈಶ್ಯರು, ಶೂದ್ರರು, ದಸ್ಯುಗಳು, ಮ್ಲೇಚ್ಛರು - ಮೊದಲಾದವರೆಲ್ಲರೂ ತಮತಮಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ವಿದ್ಯಾ-ಚಾರಿತ್ರಗಳ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಪಡೆಯಬೇಕು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು". ಎಂದಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಮಹಾರಾಜಾ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ರಾಜಸೂಯ ಯಾಗದ ಮತ್ತು ಮಹಾಭಾರತದ ಯುದ್ಧದವರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಗಳೂ ಇಲ್ಲಿನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅಧೀನವಾಗಿದ್ದುವು.

ಆಲಿಸಿರಿ, ಚೀನದ ಭಗದತ್ತ, ಅಮೇರಿಕಾದ ಬಭ್ರುವಾಹನ, ಯುರೋಪ್ ಖಂಡದ ಬಿಡಾಲಾಕ್ಷ ಎಂದರೆ ಬೆಕ್ಕಿನದರಂತಹ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನುಳ್ಳವನು, ಯೂನಾನ್ ಎಂದು ನಾವು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿರುವ ಯವನ ಮತ್ತು ಈರಾನಿನ ಶಲ್ಯ- ಮೊದಲಾದ ಸಮಸ್ತ ರಾಜರುಗಳೂ ರಾಜಸೂಯಯಾಗಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮಹಾಭಾರತದ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಆಜ್ಞಾನುಸಾರವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಯಾವಾಗ ರಘುವಂಶೀಯರು ರಾಜರಾಗಿದ್ದರೋ, ಆಗ ರಾವಣನೂ ಕೂಡ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಧೀನನಾಗಿದ್ದನು ; ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿರುದ್ಧನಾಗಿ ಹೋದುದರಿಂದ, ಅವನಿಗೆ ರಾಮಚಂದ್ರನು ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಚ್ಯುತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಅವನ ತಮ್ಮನಾದ ವಿಭೀಷಣನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಸ್ವಾಯಂಭುವ ರಾಜನಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಪಾಂಡವರವರೆಗೆ ಆರ್ಯರ ಚಕ್ರವರ್ತೀ ರಾಜ್ಯವಿದ್ದಿತು. ಅನಂತರ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧದಿಂದ ಹೋರಾಡಿ, ನಾಶವಾಗಿ ಹೋದರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಪರಮಾತ್ಮನ ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ದುರಭಿಮಾನಿಗಳೂ, ಅನ್ಯಾಯಕಾರಿಗಳೂ ಅವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಆದ ಜನರ ರಾಜ್ಯ ಬಹಳ ದಿನ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು, **ಯಾವಾಗ ಬಹಳ ಧನವು ಅಸಂಖ್ಯವಾದ ಉಪಯೋಗಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದುದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೋ, ಆಗ ಆಲಸ್ಯ, ಪುರುಷಾರ್ಥರಹಿತತ್ವ, ಈರ್ಷ್ಯೆ, ದ್ವೇಷ, ವಿಷಯಾಸಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾದ ಹೆಚ್ಚುವುದು ಜಗತ್ತಿನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗಿದೆ.** ಇದರಿಂದ ದೇಶದ ವಿದ್ಯೆ ಉತ್ತಮ ಶಿಕ್ಷಣಗಳು ನಾಶವಾಗಿ, ದುರ್ಗುಣಗಳೂ, ದುಷ್ಟ ವ್ಯಸನಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಮದ್ಯ-ಮಾಂಸ-ಸೇವನೆ, ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿವಾಹ ಮತ್ತು ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತವೆ. ಮತ್ತು ಯುದ್ಧ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ಯುದ್ಧ ವಿದ್ಯಾ ಕೌಶಲವೂ ಮತ್ತು ಸೇನೆಯೂ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಎದುರಿಸಬಲ್ಲವನಾದ ಬೇರೆ ಯಾವನೂ ಇಲ್ಲದಿರುವಷ್ಟು ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಹೋಗುವುವೋ, ಆಗ ಆ

ಜನರಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷಪಾತ-ಅಭಿಮಾನಗಳು ವರ್ಧಿಸಿ, ಅನ್ಯಾಯವು ಹೆಚ್ಚಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗ ಈ ದೋಷಗಳು ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತವೋ ಆಗ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ವಿರೋಧ ಉಂಟಾಗಿ, ಧ್ವಂಸವಾಗುತ್ತಾರೆ; ಅಥವಾ ಬೇರೆ ನಿಮ್ನತರದ ಕುಲಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಅವರನ್ನು ಪರಾಜಯಗೊಳಿಸಲು ಸಮರ್ಥನಾದ ಯಾವನಾದರೂ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಶಾಲೀ ಪುರುಷನು ಉದಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ದೃಷ್ಟಾಂತಕ್ಕಾಗಿ, ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಚಕ್ರವರ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಎದುರಾಗಿ, ಶಿವಾಜೀ, ಗುರು ಗೋವಿಂದಸಿಂಹರು ನಿಂತು, ಮುಸಲ್ಮಾನರ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಛಿನ್ನ-ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು.

ಅಥ ಕಿಮೇತೈರ್ವಾ ಪರೇಽನ್ಯೇ ಮಹಾಧನುರ್ಧರಾಶ್ಚಕ್ರವರ್ತಿನಃ ಕೇಚಿತ್‌ಸುದ್ಯುಮ್ನ ಭೂರಿದ್ಯುಮ್ನೇಂದ್ರದ್ಯುಮ್ನ ಕುವಲಯಾಶ್ವ ಯೌವನಾಶ್ವವದ್ಧ್ಯಶ್ವಾಶ್ವಪತಿಶಶಬಿಂದು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಾಂಬರೀಷನನಕ್ತುಸರ್ಯಾತಿಯಯಾ ತ್ಯನರಣ್ಯಾಕ್ಷಸೇನಾದಯಃ। ಅಥಮರುತ್ತ ಭರತಪ್ರಭೃತಯೋ ರಾಜಾನಃ ॥ (ಮೈತ್ರ್ಯುಪನಿಷತ್ :- ೧.೪)

ಈ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾರಂಭಿಸಿ ಮಹಾಭಾರತದ (ಕಾಲದ)ವರೆಗೆ ಚಕ್ರವರ್ತೀ ಸಾರ್ವಭೌಮ ರಾಜರು (ತಮ್ಮ ಸದ್ಗುಣ-ಸಚ್ಚಾರಿತ್ರ್ಯ-ಸತ್ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಪಂಚದ ಮೇಲೆಯೇ ಆಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದವರು) ಆರ್ಯಕುಲದಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಿದ್ದುದು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಇವರ ಸಂತತಿಯ ಅಭಾಗ್ಯದ ಉದಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ರಾಜ್ಯ-ಭ್ರಷ್ಟರಾಗಿ ಆರ್ಯರು ವಿದೇಶೀಯರ ಪಾದಾಕ್ರಾಂತರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸುದ್ಯುಮ್ನ, ಭೂರಿದ್ಯುಮ್ನ, ಕುವಲಯಾಶ್ವ, ಯೌವನಾಶ್ವ, ವದ್ಧ್ಯಶ್ವ, ಅಶ್ವಪತಿ, ಶಶಬಿಂದು, ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ, ಅಂಬರೀಷ , ನನಕ್ತು , ಶರ್ಯಾತಿ, ಯಯಾತಿ, ಅನರಣ್ಯ, ಅಕ್ಷಸೇನ, ಮರುತ್ತ ಮತ್ತು ಭರತ ಸಾರ್ವಭೌಮರ, ಸಕಲ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ಚಕ್ರವರ್ತೀ ರಾಜರುಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರುವಂತೆ, ಸ್ವಾಯಂಭುವ ಮೊದಲಾದ ಚಕ್ರವರ್ತೀ ರಾಜರುಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮನುಸ್ಮೃತಿ, ಮಹಾಭಾರತ ಮೊದಲಾದ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಸುಳ್ಳೆಂದು ವಾದಿಸುವುದು ಅಜ್ಞಾನಿಗಳ ಮತ್ತು ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಯಾವ ಆಗ್ನೇಯಾಸ್ತ್ರ ಮೊದಲಾದುದರ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೋ, ಅವು ಸತ್ಯವಾಗಿವೆಯೋ, ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ? ಮತ್ತು ತುಪಾಕಿ ಮತ್ತು ಕೋವಿಗಳು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದವೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ?

ಉತ್ತರ:- ಈ ಮಾತು ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಶಸ್ತ್ರಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಏಕೆಂದರೆ, ಪದಾರ್ಥವಿದ್ಯೆಯಿಂದ (ಭೌತಿಕ ವಿಜ್ಞಾನದಿಂದ) ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳ ಸಿದ್ಧಿ ಸಂಭವವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಇವು ದೇವತೆಗಳ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತಿದ್ದವೇನು?

ಉತ್ತರ :- ಇಲ್ಲ. ಯಾವುದರಿಂದ ಅಸ್ತ್ರ-ಶಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೋ, ಆ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ "ಮಂತ್ರ"ಗಳು, ಎಂದರೆ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಂದ ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಯಾವುದು ಶಬ್ದಮಯವಾಗಿರುತ್ತದೋ, ಆ ಮಂತ್ರದಿಂದ ಯಾವ ದ್ರವ್ಯವೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಲಾರದು. ಮತ್ತು ಯಾವನಾದರೂ -"ಮಂತ್ರದಿಂದ ಅಗ್ನಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ".-ಎಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಆ ಮಂತ್ರದ ಜಪಮಾಡುವವನ ಹೃದಯವನ್ನು ಮತ್ತು ಜಿಹ್ವೆಯನ್ನು ಆ ಮಂತ್ರ ಭಸ್ಮಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟೀತು! ಸಾಯಿಸಹೊರಡುವುದು ಶತ್ರುವನ್ನು; ಮತ್ತು ಸತ್ತು ಹೋದುದು ಸ್ವತಃ ತಾನೇ! ಆದುದರಿಂದ 'ಮಂತ್ರ' ಎನ್ನುವುದು 'ಆಲೋಚನೆ'ಯ ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಹೇಗೆ, ರಾಜಕಾರ್ಯಗಳ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುವವನು 'ರಾಜಮಂತ್ರೀ' ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆ, 'ಮಂತ್ರ' ಎಂದರೆ ಆಲೋಚನೆಯಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ 'ಕ್ರಿಯೆ'ಯನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಅನೇಕ ವಿಧದ ಪದಾರ್ಥಗಳೂ ಹಾಗೂ ಕ್ರಿಯಕೌಶಲವೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತವೆ. ಯಾವನಾದರೂ ಒಬ್ಬನು ಕಬ್ಬಿಣದ ಬಾಣವನ್ನು ಅಥವಾ ಗೋಳವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿ, ಬೆಂಕಿ ತಗಲುವುದರಿಂದ ವಾಯುವಿನಲ್ಲಿ ಹೊಗೆ ಹರಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ, ಅಥವಾ ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣದ, ಇಲ್ಲವೇ ವಾಯುವಿನ ಸ್ಪರ್ಶವಾಗುವುದರಿಂದ ಬೆಂಕಿ ಹೊತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಸಿದರೆ, ಅದು 'ಆಗ್ನೇಯಾಸ್ತ್ರ '-ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಇದನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದರೆ, ಅದರ ಮೇಲೆಯೇ ವಾರುಣಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಎಂದರೆ, ಹೇಗೆ ಶತ್ರುವು ತನ್ನ ಶತ್ರುವಿನ ಸೇನೆಯ ಮೇಲೆ ಆಗ್ನೇಯ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾಶಮಾಡಬಯಸಿದನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ತನ್ನ ಸೇನೆಯ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಸೇನಾಪತಿಯು ವಾರುಣಾಸ್ತ್ರದಿಂದ ಆಗ್ನೇಯಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬೇಕು. ಯಾವುದರ ಹೊಗೆ ವಾಯುವಿನ ಸ್ಪರ್ಶವಾದೊಡನೆಯೇ ಮೋಡವಾಗಿ ಕೂಡಲೇ ಮಳೆಗರೆಯಲಾರಂಭಿಸುವುದೋ, ಹಾಗೂ ಬೆಂಕಿಯನ್ನಾರಿಸಿಬಿಡುವುದೋ, ಅಂತಹ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಯೋಗದಿಂದ ಅದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆಯೇ, ನಾಗಪಾಶ-ಎಂದರೆ, ಶತ್ರುವಿನ ಮೇಲೆ ಬಿಡುವುದರಿಂದ, ಅವನ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಸೆಳೆದು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿ ಬಿಡುವ ಅಸ್ತ್ರ. ಹಾಗೆಯೇ ಮೋಹನಾಸ್ತ್ರವೂ ಒಂದಿರುತ್ತದೆ; ಅಂದರೆ ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಮಾದಕ ದ್ರವ್ಯ ಸೇರಿದ್ದು, ಹೊಗೆ ತಗುಲಿದೊಡನೆ ಸಮಸ್ತ ಶತ್ರು ಸೈನ್ಯವೂ ನಿದ್ರಾವಶವಾಗುವುದೋ ಅಥವಾ ಮೂರ್ಛಿತವಾಗುವುದೋ, ಅಂತಹ ಅಸ್ತ್ರವಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಸಕಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಮತ್ತು ಒಂದು ತಂತಿಯಿಂದ, ಅಥವಾ ಸೀಸೆಯಿಂದ, ಇಲ್ಲವೇ ಮತ್ತಾವುದಾದರೂ ಪದಾರ್ಥದಿಂದ ವಿದ್ಯುತ್ತನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡಿ, ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನೂ ಕೂಡ ಆಗ್ನೇಯಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಪಾಶುಪತಾಸ್ತ್ರವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

'ತೋಪು ಮತ್ತು ಬಂದೂಕ '- ಈ ಹೆಸರುಗಳು ಬೇರೆ ದೇಶದ ಭಾಷೆಯವಾಗಿವೆ; ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯದು ಮತ್ತು ಆರ್ಯಾವರ್ತೀಯ ಭಾಷೆಯದು ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಯಾವುದನ್ನು ವಿದೇಶೀಯ ಜನರು 'ತೋಪು' ಎನ್ನುತ್ತಾರೋ, ಅದರ ಹೆಸರು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆರ್ಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ 'ಶತಘ್ನೀ' ಎಂದಾಗಿದೆ ; ಮತ್ತು ಯಾವುದನ್ನು 'ಬಂದೂಕ'ವೆನ್ನುತ್ತಾರೋ ಅದನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆರ್ಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ 'ಭುಷುಂಡೀ'-ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಯಾರು ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಓದಿಲ್ಲವೋ, ಅವರು ಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು, ಏನೇನೋ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಏನೇನೋ ಒದರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಬುದ್ಧಿವಂತರಾದ ಜನರು ಅದನ್ನು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಒಪ್ಪಲಾರರು. ಮತ್ತು ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವಿದ್ಯೆ ಹರಡಿದೆಯೋ, ಅದೆಲ್ಲವೂ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದಿಂದ ಈಜಿಪ್ಟಿನವರಿಗೂ, ಅವರಿಂದ ಯೂನಾನಿನವರಿಗೂ, ಅವರಿಂದ ರೋಮಿನವರಿಗೂ, ಅವರಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡಕ್ಕೂ, ಅವರಿಂದ ಅಮೇರಿಕಾ ಮೊದಲಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹರಡಿದೆ.

ಈವರೆಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯೆಯ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಚಾರ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದಲ್ಲಿದೆಯೋ, ಅಷ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾವ ಜನರು-"ಜರ್ಮನೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯಾಪ್ರಚಾರ ಬಹಳವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮುಲ್ಲರ್ ಸಾಹೇಬರು ಓದಿದ್ದಾರೋ, ಅಷ್ಟನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಓದಿಲ್ಲ".-ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ಹೇಳುವುದು ಕಲ್ಪನಾ ಮಾತ್ರ. ಏಕೆಂದರೆ-"**ಯಸ್ಮಿನ್ ದೇಶೇ ದ್ರುಮೋ ನಾಸ್ತಿ ತತ್ರೈರಂಡೋ ದ್ರುಮಾಯತೇ**". - ಎಂದರೆ ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮರವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ 'ಹರಳಿನ ಗಿಡ' ವನ್ನೇ ಮಹಾವೃಕ್ಷವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯೆ ಪ್ರಚಾರವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಜರ್ಮನ್ ಜನರು ಮತ್ತು ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮುಲ್ಲರ್ ಸಾಹೇಬರು ಸ್ವಲ್ಪ ಓದಿಕೊಂಡರು; ಅದೇ ಆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮಹದ್ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದ ಕಡೆ ನೋಡಿದರೆ, ಅವರ ಗಣನೆ ಅತ್ಯಲ್ಪವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಜರ್ಮನ್ ದೇಶನಿವಾಸಿಯಾದ ಪ್ರಧಾನಾಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬರ ಪತ್ರದಿಂದ, ಜರ್ಮನೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪತ್ರದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳುವವರೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಮತ್ತು ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮುಲ್ಲರ್ ಸಾಹೇಬರ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ವೇದ-ಭಾಷ್ಯವನ್ನೂ ನೋಡಿ. ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮುಲ್ಲರ್ ಸಾಹೇಬರು ಅಲ್ಲಿ-ಇಲ್ಲಿ ಆರ್ಯಾವರ್ತೀಯ ಜನರು ಮಾಡಿರುವ ಟೀಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ - ಎಂದು ನನಗೆ ವಿದಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, "**ಯುಂಜಂತಿ ಬ್ರಧ್ನ ಮರುಷಂ ಚರಂತಂ ಪರಿ ತಸ್ಥುಷಃ. ರೋಚಂತೇ ರೋಚನಾ ದಿವಿ**"॥ (ಋಗ್ವೇದ:- ೧.೬.೧) ಈ ಮಂತ್ರದ ಬ್ರಧ್ನಮೌನ ಅರ್ಥವನ್ನು 'ಕುದುರೆ'ಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಯಣಾಚಾರ್ಯರು 'ಸೂರ್ಯ' ಎಂಬ ಯಾವ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ, ಅದು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಇದರ ಸರಿಯಾದ ಅರ್ಥ 'ಪರಮಾತ್ಮನು' ಎಂದಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ನಾನು ರಚಿಸಿರುವ 'ಋಗ್ವೇದಾದಿ ಭಾಷ್ಯ ಭೂಮಿಕೆ'ಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಈ ಮಂತ್ರದ ಯಥಾರ್ಥವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಇಷ್ಟರಿಂದ, ಜರ್ಮನೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮುಲ್ಲರ್ ಸಾಹೇಬರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯೆಯ ಪಾಂಡಿತ್ಯವೆಷ್ಟಿದೆ - ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ.

ಎಷ್ಟು ವಿದ್ಯೆ ಹಾಗೂ ಮತಗಳು ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಹರಡಿವೆಯೋ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದಿಂದಲೇ ಪ್ರಚಾರಿತವಾಗಿವೆ-ಎಂಬುದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿದೆ. ನೋಡಿರಿ, ಪ್ಯಾರಿಸ್ ನಗರದ, ಎಂದರೆ ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶದ ನಿವಾಸಿಯಾದ 'ಗೋಲ್ಡ್ ಸ್ಟಕರ್' ಎಂಬ ಸಜ್ಜನರೊಬ್ಬರು, ತಮ್ಮ "ಬೈಬಲ್ ಇನ್ ಇಂಡಿಯಾ" (ಲಾ ಬೈಬಲ್ ಡನ್ಸ್ ಲಾ ಇಂಡೇ - ಎಂದು ಫ್ರೆಂಚ್ ಮೂಲಗ್ರಂಥ) ಎಂಬ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ-"ಸಮಸ್ತ ವಿದ್ಯೆಗಳ ಮತ್ತು ಒಳಿತುಗಳ ಭಂಡಾರವಾಗಿದೆ ಈ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶ. ಮತ್ತು ಸಕಲ ವಿದ್ಯೆಗಳೂ ಮತ್ತು ಮತಗಳೂ ಈ ದೇಶದಿಂದಲೇ ಹರಡಿವೆ. ಮತ್ತು ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ-ಓ ಪರಮೇಶ್ವರ! ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ದೇಶದ ಉನ್ನತಿ ಹೇಗಿದ್ದಿತೋ, ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೂ (ಉನ್ನತಿಯನ್ನು) ಕರುಣಿಸು-ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇವೆ"- ಎಂದು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಮತ್ತು 'ದಾರಾಶಿಕೋಹ್' ಮೊಗಲ್ ರಾಜಪುತ್ರನೂ ಕೂಡ- ಪೂರ್ಣ ವಿದ್ಯೆ ಹೇಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಯೋ ಹಾಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ".-ಎಂದೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದನು. ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ಭಾಷಾಂತರದಲ್ಲಿ ಅವನು-"ನಾನು ಅರಬ್ಬೀ ಮೊದಲಾದ ಬಹಳ ಭಾಷೆಗಳನ್ನೋದಿದೆ. ಆದರೆ, ಮನಸ್ಸಿನ ಸಂದೇಹ ದೂರವಾಗಿ ಆನಂದ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ನೋಡಿದೆನೋ ಮತ್ತು ಆಲಿಸಿದೆನೋ, ಆಗ ನಿಃಸಂದೇಹವಾಗಿ, ನನಗೆ ಮಹದಾನಂದ ಉಂಟಾಗಿದೆ".- ಎಂದು ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ, ಔರಂಗಜೇಬ್ ಬಾದಶಾಹನ ಆ ಹಿರಿಯ ಅಣ್ಣ.

ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣವಾದ ರಕ್ಷಣೆ ಸಿಕ್ಕದೇ ಹೋದರೂ ಯಾವುದರಿಂದ ಈಗ ಕೂಡ ಖಗೋಳದ ಬಹಳ ವೃತ್ತಾಂತ ವಿದಿತವಾಗುತ್ತದೋ, ಕಾಶಿಯ "ಮಾನಮಂದಿರ"ದಲ್ಲಿರುವ ಆ "ಶಿಶುಮಾರ ಚಕ್ರ" ಎಷ್ಟು ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ, ನೋಡಿರಿ. ಸವಾಯೀ ಜಯಪುರಾಧೀಶರು ಅದನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು, ಭಿನ್ನ-ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಪುನಃ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದಾದೀತು. ಆದರೆ, ಇಂತಹ ಶಿರೋಮಣಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧವು ಎಂತಹ ಆಘಾತವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತೆಂದರೆ, ಈಗಿನವರೆಗೂ ಇದು ತನ್ನ ಪೂರ್ವದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸೋದರನು ಸೋದರನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಹತ್ತಿದರೆ, ನಾಶವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇನು?

"ವಿನಾಶಕಾಲೇ ವಿಪರೀತ ಬುದ್ಧಿಃ" (ವೃದ್ಧಚಾಣಕ್ಯ:- ೧೬.೧೭)

ಇದು ವೃದ್ಧಚಾಣಕ್ಯನ ವಚನವಾಗಿದೆ. ಯಾವಾಗ ನಾಶವಾಗುವ ಸಮಯ ಹತ್ತಿರಬರುತ್ತದೋ, ಆಗ ಬುದ್ಧಿ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ , ತಲೆಕೆಳಗಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾರಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ಯುಕ್ತವಾದುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರೆ, ಅದನ್ನು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿಯೇ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ತಲೆಕೆಳಗಾದುದನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದರೆ, ಅದನ್ನೇ ಯುಕ್ತವಾದುದೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ, ರಾಜರುಗಳೂ, ಮಹಾ ರಾಜರುಗಳೂ ಋಷಿ-ಮಹರ್ಷಿಜನರೂ ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಬಹಳವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟರೋ, ಮತ್ತು ಬಹು ಮಂದಿ ಮೃತರಾದರೋ, ಆಗ ವಿದ್ಯೆಯ ಮತ್ತು ವೇದೋಕ್ತ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಚಾರ ಧ್ವಸ್ತವಾಗುತ್ತಾ ನಡೆಯಿತು. ಈರ್ಷ್ಯೆ, ದ್ವೇಷ, ಅಭಿಮಾನಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಯಾವನು ಬಲಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದನೋ, ಅವನು ದೇಶವನ್ನು ಅದುಮಿ ರಾಜನಾಗಿ ಕುಳಿತನು. ಹಾಗೆಯೇ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಖಂಡ-ಖಂಡವಾದ ರಾಜ್ಯಗಳು ತಲೆಯೆತ್ತಿದುವು. ಇನ್ನು ದ್ವೀಪ-ದ್ವೀಪಾಂತರಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡುವವನಾದರೂ ಯಾವನು? ಯಾವಾಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರುಗಳೇ ವಿದ್ಯಾಹೀನರಾದರೋ, ಆಗ ಕ್ಷತ್ರಿಯರು, ವೈಶ್ಯರು ಮತ್ತು ಶೂದ್ರರು-ಈ ಅವಿದ್ವಾಂಸರ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೂ ಏನಿದೆ? ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅರ್ಥಸಹಿತ ಅಧ್ಯಾಪನದ ಯಾವ ಪ್ರಚಾರವಿತ್ತೋ, ಅದೂ ಕೂಡ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ಕೇವಲ ಜೀವನ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಪಾಠವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಕೇವಲ ಪಾಠವನ್ನೂ ಕೂಡ ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ಕಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಯಾವಾಗ ಅವಿದ್ವಾಂಸರಾದವರು ಗುರುಗಳಾದರೋ, ಆಗ ಛಲ, ಕಪಟ, ಅಧರ್ಮವೂ ಕೂಡ ಅವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋದವು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ತಮ್ಮ ಜೀವಿಕಾ-ನಿರ್ವಾಹದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಪರ್ಯಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಇದೇ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಕ್ಷತ್ರಿಯರೇ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ -"ನಾವೇ ನಿಮ್ಮ ಪೂಜ್ಯ ದೇವರು. ನಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ, ನಿಮಗೆ ಸ್ವರ್ಗ ಅಥವಾ ಮುಕ್ತಿ ಸಿಕ್ಕಲಾರದು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ನೀವು ನಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಘೋರವಾದ ನರಕದಲ್ಲಿ ಬೀಳುವಿರಿ".-ಎಂದು ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಋಷಿ-ಮುನಿಗಳ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಪೂರ್ಣ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಧಾರ್ಮಿಕರ ಹೆಸರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ಪೂಜನೀಯರು-ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಿತೋ, ಅದನ್ನು ಮೂರ್ಖರೂ, ವಿಷಯಾಸಕ್ತರೂ, ಕಪಟಿಗಳೂ, ಲಂಪಟರೂ ಆದ ತಮಗೆಯೇ ಅನ್ವಯಿಸಿಕೊಂಡರು. ಎನ್ನುವುದಾದರೂ ಏನು? ಆಪ್ತ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಶ್ರೇಷ್ಠರ ಆ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಈ ಮೂರ್ಖರಲ್ಲಿ ಎಂದು ತಾನೇ ಅನ್ವಯವಾಗಬಲ್ಲವು? ಆದರೆ, ಯಾವಾಗ ಕ್ಷತ್ರಿಯರೇ ಮೊದಲಾದ ಯಜಮಾನರುಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಪೂರ್ಣತಃ ರಹಿತರಾದರೋ, ಆಗ, ಅವರ ಮುಂದೆ ಯಾವ ಯಾವ ಬರಡು ಕತೆಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತರಿಸಿದರೋ, ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆ ಬಡಪಾಯಿಗಳು ಸರಿಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ಈ ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾದವರ ಯುಕ್ತಿ ಸಫಲವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ವಶೀಭೂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು ಮತ್ತು "**ಬ್ರಹ್ಮವಾಕ್ಯಂ ಜನಾರ್ದನಃ**"- ಎಂದು ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು. (ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಾಕ್ಯ ಭಗವದ್ವಾಕ್ಯ-ಎಂಬ ಪಾಮರೋಕ್ತಿ)

ಎಂದರೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಬಾಯಿನಿಂದ ಯಾವುದೊಂದು ಮಾತು ಹೊರಡುತ್ತದೋ ಅದು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಭಗವಂತನ ಮುಖದಿಂದ ಹೊರಟುದೇ ಸರಿ-ಎಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಯಾವಾಗ ಕ್ಷತ್ರಿಯರೇ ಮೊದಲಾದ ವರ್ಣದವರು ಕಣ್ಣಿದ್ದೂ ಕಾಣದವರೂ, ದುಡ್ಡಿನಿಂದ ಬಲಿಷ್ಠರೂ ಆದರೋ, ಎಂದರೆ, ಯಾರ ವಿದ್ಯೆಯ ಆಂತರಿಕ ನೇತ್ರ ಮುಚ್ಚಿ ಹೋಯಿತೋ ಮತ್ತು ಯಾರ ಬಳಿ ಹಣ ಮಾತ್ರ ಪುಷ್ಕಳವಾಗಿದ್ದಿತೋ, ಅಂತಹವರು ಶಿಷ್ಯರಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಮತ್ತೆ ಈ ನಿರರ್ಥಕರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ನಾಮಧಾರಿಗಳಿಗೆ ವಿಷಯಾನಂದದ ಉದ್ಯಾನ ಲಭಿಸಿತು. ಆ ಜನರು, "ಪೃಥಿವಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಉತ್ತಮ ಪದಾರ್ಥಗಳಿವೆಯೋ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗಾಗಿಯೇ ಇವೆ".- ಎಂದೂ ಕೂಡ ಪ್ರಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು. ಎಂದರೆ, ಗುಣ-ಕರ್ಮ ಸ್ವಭಾವಗಳಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮೊದಲಾದ ವರ್ಣಗಳ ಯಾವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿದ್ದಿತೋ, ಅದನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿ, ಹುಟ್ಟಿನ ಮೂಲದ ಅವಲಂಬನವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಮತ್ತು ಮೃತನಾದವನವರೆಗಿನ ದಾನವನ್ನೂ ಕೂಡ ಯಜಮಾನರುಗಳಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಹೇಗೆ ತಮಗೆ ಇಚ್ಛೆಯಾಯಿತೋ, ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರು. "ನಾವು ಭೂದೇವರು. ನಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ, ದೇವಲೋಕವು ಯಾವನಿಗೂ ಸಿಕ್ಕಲಾರದು".- ಎನ್ನುವವರೆಗೂ ಮುನ್ನಡೆದರು. ಇವರನ್ನು - ತಾವು ಯಾವ ಲೋಕಕ್ಕೆ ದಯಮಾಡಿಸುವಿರಿ?-ತಮ್ಮ ಕರ್ಮಗಳಂತೂ ಘೋರನರಕದ ಭೋಗಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವಾಗಿವೆ. ಕ್ರಿಮಿ, ಕೀಟ, ಪತಂಗ ಮೊದಲಾದುವಾಗಿ ಜನಿಸುವಿರೇನೋ?- ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕು. ಆಗಲಾದರೋ ಮಹಾ ಕ್ರುದ್ಧರಾಗಿ -"ನಾವು ಶಾಪ ಹಾಕಿದರೆ, ನಿಮ್ಮ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ - **ಬ್ರಹ್ಮದ್ರೋಹೀ ವಿನಶ್ಯತಿ** - ಎಂದರೆ, ಯಾವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ದ್ರೋಹ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ-ಎಂದು ಬರೆದಿದೆ".- ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೌದು; ಯಾವನು ಪೂರ್ಣ ವೇದಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಪರಮಾತ್ಮನ್ನೂ ತಿಳಿದಿರುವ, ಧರ್ಮಾತ್ಮರೂ, ಸರ್ವಜಗತ್ತಿಗೂ ಉಪಕಾರಿಗಳೂ ಆದ ಪುರುಷರೊಂದಿಗೆ ದ್ವೇಷವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವನೋ, ಅವನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿಯೂ ನಾಶಹೊಂದುವನು. ಆದರೆ ಯಾರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲವೋ, ಅವರಿಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಂಬ ಹೆಸರೂ ಸಲ್ಲದು; ಅವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದೂ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಹಾಗಾದರೆ, ನಾವು ಯಾರು?

ಉತ್ತರ:- ನೀವು ಪೋಪರಾಗಿದ್ದೀರಿ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಯಾವನನ್ನು ಪೋಪನೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ?

ಉತ್ತರ :- ಇದರ ಸೂಚನೆ, (ರೋಮನ್) ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇನೋ ಹಿರಿಯನನ್ನು ಹಾಗೂ ತಂದೆಯನ್ನು 'ಪೋಪ್'-ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಛಲ ಕಪಟಗಳಿಂದ ಅನ್ಯರನ್ನು ವಂಚಿಸಿ, ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವನನ್ನು 'ಪೋಪ್' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ನಾವೇನೋ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಸಾಧುಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿದ್ದನು; ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಮತ್ತು ನಾವು ಇಂತಹ ಸಾಧುವಿನ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿದ್ದೇವೆ.

ಉತ್ತರ :- ಇದು ಸತ್ಯ. ಆದರೆ, ಕೇಳು ಸೋದರನೇ! ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿತಿ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಮತ್ತು ಯಾವನಾದರೂ ಸಾಧುವಿನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ನೀನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಹಾಗೂ ಸಾಧುವಾಗಲಾರೆ. ಆದರೆ, ಯಾರು ಪರೋಪಕಾರಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೋ, ಅವರು, ತಮ್ಮ ಉತ್ತಮವಾದ ಗುಣ-ಕರ್ಮ-ಸ್ವಾಭಾವದಿಂದಲೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮತ್ತು ಸಾಧುಗಳು ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ರೋಮ್ ನಗರದ ಪೋಪ್ ಮಹಾಶಯರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ -"ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಪಾಪಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಿರಾದರೆ, ನಾವು ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ, ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಯಾವನೂ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾರನು. ನೀವು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಬಯಸುವಿರಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಎಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಶೇಖರಿಸಿಡುವಿರೋ, ಅಷ್ಟರದೇ ಸಾಮಗ್ರಿ ನಿಮಗೆ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವುದು"-ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಯಾರು ಯಾರೋ, ಕಣ್ಣಿದ್ದರೂ ಕುರುಡರೂ, ಹಣದ ಗಂಟಿನ ಧನಿಗಳೂ ಆದ ಜನರು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಬಯಸಿ, ಪೋಪರಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಆ ಪೋಪ್ ಮಹಾಶಯರು ಏಸು ಮತ್ತು ಮೇರಿಯ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತು, "ಓ ಭಗವತ್ಸೇವಕ ಏಸುಪ್ರವಾದಿ! ಈ ಹೆಸರಿನ ಪುರುಷನು ನಿನ್ನ ಹೆಸರಿನ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಮುಡಿಪಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಯಾವಾಗ ಅವನು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಬರುವನೋ, ಆಗ ನೀನು ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಸ್ವರ್ಗರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ತೋಟ-ತುಡಿಕೆ ಹಾಗೂ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ವಾಹನಗಳು - ಬೇಟೆಗಾರರು ಮತ್ತು ನೌಕರ-ಚಾಕರರನ್ನೂ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಸಾವಿರದಲ್ಲಿ ಭೋಜನ-ಪಾನ-ಬಟ್ಟೆ-ಬರೆಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇವನ ಇಷ್ಟಮಿತ್ರರು, ಸೋದರ-ನಂಟರು ಮೊದಲಾದವರ ಮನೋರಂಜನೆಗಾಗಿ ಕೊಡಿಸಿಬಿಡು".- ಎಂದು ಕರಾರು ಪತ್ರ ಬರೆದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತೆ ಆ ಕರಾರು ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಪೋಪ್ ಮಹಾಶಯರು ತಮ್ಮ ರುಜು ಹಾಕಿ, ಆ ಕರಾರು ಪತ್ರವನ್ನು ಆ ಪುರುಷನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು, "ನೀನು ಯಾವಾಗ ಮೃತನಾಗುವೆಯೋ, ಆಗ ಕರಾರು ಪತ್ರವನ್ನು ಗೋರಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ತಲೆದಿಂಬಿನ ಕಡೆಗಿಟ್ಟು ಬಿಡುವಂತೆ ನಿನ್ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿರು. ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ದೇವತೆಗಳು ಬರುವರು. ಆಗ ನಿನ್ನನ್ನೂ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಕರಾರು ಪತ್ರವನ್ನೂ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ನಮೂದಿಸಿರುವಂತೆ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ನಿನಗೆ ಕೊಡಿಸಿಬಿಡುವರು"- ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು - ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ.

ಈಗ ನೋಡಿರಿ! ಪೋಪ್ ಮಹಾಶಯರು ಸ್ವರ್ಗದ ಗುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ! ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಖತ್ವವಿತ್ತೋ, ಅವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಪೋಪ್ ರವರ ಲೀಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ವಿದ್ಯೆ ಹರಡಿರುವುದರಿಂದ ಪೋಪರ ಸುಳ್ಳು ಲೀಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ನಿರ್ಮೂಲವೂ ಆಗಿಲ್ಲ.

ಹಾಗೆಯೇ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪೋಪ್ ಮಹಾಶಯರು ಲಕ್ಷಾಂತರ ಅವತಾರಗಳನ್ನೆತ್ತಿ, ಲೀಲೆಯನ್ನು ಬಿತ್ತರಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ರಾಜರಿಗೂ ಮತ್ತು ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯಲು ಬಿಡದಿರುವುದು, ಸತ್ಪುರುಷರ ಸಂಗಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದಿರುವುದು, ಹಗಲಿರುಳೂ ದುಷ್ಪ್ರೇರಣೆ ಕೊಡುವುದೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ಮಾಡದಿರುವುದು-ಇದೇ ಅವರ ಲೀಲೆ! ಆದರೆ, ಛಲ-ಕಪಟ ಮೊದಲಾದ ಕುತ್ಸಿತ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಯಾರು ಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅವರೇ ಪೋಪರೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿಯೂ ಯಾರು ಧಾರ್ಮಿಕರೂ, ವಿದ್ವಾಂಸರೂ, ಪರೋಪಕಾರಿಗಳೂ ಆಗಿದ್ದಾರೋ, ಅವರು ನಿಜವಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮತ್ತು ಸಾಧುಗಳು ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ - ಎಂಬ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಡಬೇಕು.

ಈಗ 'ಪೋಪ್' ಎಂಬ ಶಬ್ದದಿಂದ ಅದೇ ಛಲಯುಕ್ತರೂ, ಕಪಟಿಗಳೂ, ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳೂ ಆದ ಜನರನ್ನು, ಮಾನವರನ್ನು ವಂಚಿಸಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗ್ರಹಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು 'ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು' ಮತ್ತು 'ಸಾಧುಗಳು' ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ

ಉತ್ತಮರಾದ ಪುರುಷರನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನೋಡಿರಿ, ಯಾರೂ ಉತ್ತಮರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಹಾಗೂ ಸಾಧುಗಳು ಇಲ್ಲದೇ ಹೋಗಿದ್ದರೆ, ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಸ್ವರಸಹಿತವಾದ ಪಠನ-ಪಾಠನಗಳ, ಮೂಲಕ ಜೈನ, ಮುಸಲ್ಮಾನ ಮತ್ತು ಕ್ರೈಸ್ತ ಮೊದಲಾದವರ ಜಾಲದಿಂದ ಸ್ವತಃ ಅವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು, ಆರ್ಯರನ್ನು ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯುಕ್ತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ವರ್ಣಾಶ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತಿರನ್ನಾಗಿಡುವುದು, ಮತ್ತ್ಯಾವನಿಗೆ ಶಕ್ಯವಿತ್ತು?

"ವಿಷಾದಪ್ಯಮೃತಂ ಗ್ರಾಹ್ಯಮ್". (ಮನು :- ೨. ೨೩೯)

ಇದು ವಿಷದಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಅಮೃತವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು; ಪೋಪ್ ಲೀಲೆಯಿಂದ ದುಷ್ಪೇರಣೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಜೈನ-ಮೊದಲಾದ ಮತಗಳಿಂದ ಆರ್ಯರು ದೂರ ಉಳಿದುಕೊಂಡುದು ವಿಷದಲ್ಲಿಯೂ ಅಮೃತದಂತಹ ಗುಣವೆಂದೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಯಾವಾಗ ಯಜಮಾನರು ವಿದ್ಯಾಹೀನರಾದರೋ, ಮತ್ತು ತಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಪೂಜಾಪಾಠಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಅಭಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರೋ, ಆಗ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಮಾಲೋಚನೆ ನಡೆಯಿಸಿ, ರಾಜರೇ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ-"ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮತ್ತು ಸಾಧುಗಳು ದಂಡಾರ್ಹರಲ್ಲ. ನೋಡಿರಿ"-ಎಂದು ಹೇಳಿದರು; **'ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋ ನ ಹಂತವ್ಯಃ'**; **'ಸಾಧುರ್ನ ಹಂತವ್ಯಃ'**.- ಮೊದಲಾದ ಯಾವ ವಚನಗಳು ನಿಜವಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮತ್ತು ಸಾಧುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿದ್ದುವೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಪೋಪರು ತಮಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಿಕೊಂಡರು. ಮತ್ತೂ ಸುಳ್ಳು-ಸುಳ್ಳಾದ ವಚನಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಋಷಿ-ಮುನಿಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿ, ಅವರ ಹೆಸರುಗಳಿಂದಲೇ ಶ್ರವಣಮಾಡಿಸುತ್ತಾ ನಡೆದರು. ಆ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರಾದ ಋಷಿ-ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದ, ತಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ದಂಡದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ತೆಗೆಸಿಹಾಕಿದರು. ಮತ್ತು ಇಷ್ಟಬಂದಂತೆ ವರ್ತಿಸತೊಡಗಿದರು. ಎಂದರೆ, ಎಂತಹ ಕಠೋರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಕೆಗೆ ತಂದರು-ಎಂದರೆ, ಆ ಪೋಪರ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ, ನಿದ್ರಿಸುವುದು, ಏಳುವುದು, ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಹೋಗುವುದು, ಬರುವುದು, ತಿನ್ನುವುದು, ಕುಡಿಯುವುದು-ಮೊದಲಾದುದೂ ಕೂಡ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ! ರಾಜರುಗಳಿಗೆ "ಪೋಪ್ ಎಂಬ ಸಂಜ್ಞೆಯುಳ್ಳ ನಾಮಮಾತ್ರದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ಸಾಧುಗಳು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡಲಿ; ಅವರಿಗೆ ಎಂದೂ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಲಾಗದು. ಅಂದರೆ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಕೊಡಲು ಇಚ್ಛಿಸಬಾರದು".-ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿಸಿದರು. ಯಾವಾಗ ಇಂತಹ ಮೂರ್ಖತ್ವ ಉಂಟಾಯಿತೋ, ಆಗ ಪೋಪರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಇಚ್ಛೆಯಾಯಿತೋ, ಹಾಗೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಎಂದರೆ, ಈ ಕೇಡಿನ ಮೂಲಗಳು ಮಹಾಭಾರತದ ಯುದ್ಧಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗಿದ್ದುವು. ಏಕೆಂದರೆ, ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಋಷಿ-ಮುನಿಗಳೂ ಕೂಡ ಇದ್ದರು ; ಆದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲಸ್ಯ, ಪ್ರಮಾದ, ಈರ್ಷ್ಯೆ- ದ್ವೇಷಗಳ ಮೊಳಕೆಗಳು ಎದ್ದಿದ್ದುವು. ಅವು ವರ್ಧಿಸುತ್ತಾ ವರ್ಧಿಸುತ್ತಾ ಪ್ರವೃದ್ಧವಾಗಿ ಹೋದವು. ಯಾವಾಗ ಸತ್ಯೋಪದೇಶ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲರೋ, ಆಗ ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲಿ ಅವಿದ್ಯೆ ಹರಡಿಕೊಂಡು, ಜನರು ಪರಸ್ಪರ ಹೋರಾಡಲು-ಜಗಳವಾಡಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು, ಏಕೆಂದರೆ :-

ಉಪದೇಶ್ಯೋಪದೇಷ್ಟ್ರುತ್ವಾತ್ತತ್ಸಿದ್ಧಿಃ । ಇತರಥಾಂಧಪರಂಪರಾ ॥ (ಸಾಂಖ್ಯ :- ೩.೭೯.೮೧)

ಎಂದರೆ, ಯಾವಾಗ ಉತ್ತಮ-ಉತ್ತಮರಾದ ಉಪದೇಶಕರು ಇರುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ- ಅರ್ಥ- ಕಾಮ - ಮೋಕ್ಷಗಳು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತವೆ. ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಉತ್ತಮರಾದ ಉಪದೇಶಕರೂ ಮತ್ತು ಶ್ರೋತೃಗಳೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆಗ ಅಂಧ ಪರಂಪರೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೂ, ಯಾವಾಗ ಸತ್ಪುರುಷರು ಜನಿಸಿ, ಸತ್ಯೋಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಆಗಲೇ ಅಂಧಪರಂಪರೆ ನಾಶವಾಗಿ, ಪ್ರಕಾಶದ ಪರಂಪರೆ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪುನಃ ಆ ಪೋಪರುಗಳು ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಚರಣಗಳ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು ಮತ್ತು 'ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಉದ್ಧಾರವಿದೆ'.- ಎಂದು ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಯಾವಾಗ ಈ ಜನರು ಇವರ ವಶಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೋ, ಆಗ ಪ್ರಮಾದದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ವಿಷಯಾಸಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮಗ್ನರಾಗಿ ಕುರುಬರ ಹಾಗೆ, ಮಿಥ್ಯಾಗುರುಗಳಾಗಿ ಕುಳಿತರು; ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯರುಗಳು ಇವರ ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದರು. ವಿದ್ಯೆ, ಬುದ್ಧಿ, ಪರಾಕ್ರಮ ಶೂರವೀರತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಶುಭಗುಣಗಳು ನಾಶವಾಗುತ್ತಾ ಹೋದುವು. ಆ ಮೇಲೆ, ವಿಷಯಾಸಕ್ತರಾದುದರಿಂದ ಮಾಂಸ-ಮದ್ಯಗಳ ಸೇವನೆಯನ್ನು ಗುಟ್ಟು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಆ ಮೇಲೆ ಅವರಲ್ಲಿಯೇ ಹಲವರು ವಾಮಮಾರ್ಗವನ್ನು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. 'ಶಿವ ಉವಾಚ', 'ಪಾರ್ವತೀ ಉವಾಚ', 'ಭೈರವ ಉವಾಚ'- ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಬರೆದು, ಆ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ 'ತಂತ್ರ'ವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಳಗೆ ಬರೆದಿರುವಂತಹ ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬರಿದಿದ್ದಾರೆ:-

ಮದ್ಯಂ ಮಾಂಸಂ ಚ ಮೀನಂ ಚ ಮುದ್ರಾ ಮೈಥುನಮೇವ ಚ ।
ಏತೇ ಪಂಚ ಮಕಾರಾಃ ಸ್ಯುರ್ಮೋಕ್ಷದಾ ಹಿ ಯುಗೇ ಯುಗೇ ॥೧॥ (ಕಾಲೀ ತಂತ್ರ)

ಪ್ರವೃತ್ತೇ ಭೈರವೀ ಚಕ್ರೇ ಸರ್ವೇ ವರ್ಣಾ ದ್ವಿಜಾತಯಃ ।

ನಿವೃತ್ತೇ ಭೈರವೀ ಚಕ್ರೇ ಸರ್ವೇ ವರ್ಣಾಃ ಪೃಥಕ್ ಪೃಥಕ್ ॥ ೨ ॥ (ಕುಲಾರ್ಣವ ತಂತ್ರ :- ೮.೯೬)

ಪೀತ್ವಾ ಪೀತ್ವಾ ಪುನಃ ಪೀತ್ವಾ ಯಾವತ್ಪತತಿ ಭೂತಲೇ ।

ಪುನರುತ್ಥಾಯ ವೈ ಪೀತ್ವಾ ಪುನರ್ಜನ್ಮ ನ ವಿದ್ಯತೇ ॥ ೩ ॥ (ಕುಲಾರ್ಣವ ತಂತ್ರ ೭.೧೦೦)

ಮಾತೃಯೋನಿಂ ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ ವಿಹರೇತ್ಸರ್ವಯೋನಿಷು ॥ ೪ ॥

ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಪುರಾಣಾನಿ ಸಾಮಾನ್ಯಗಣಿಕಾ ಇವ ।

ಏಕೈವ ಶಾಂಭವೀ ಮುದ್ರಾ ಗುಪ್ತಾ ಕುಲವಧೂರಿವ ॥ ೫ ॥ (ಜ್ಞಾನಸಂಕಲನೀ ತಂತ್ರ)

ಎಂದರೆ, ನೋಡಿರಿ ಈ ವಿಕೃತಿಮತಿಗಳಾದ ಪೋಪರ ಲೀಲೆಯನ್ನು! ವೇದ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಯಾವ ಮಹಾನ್ ಅಧರ್ಮದ ಕರ್ಮಗಳಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳನ್ನೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮದ್ಯ, ಮಾಂಸ, ಮೀನು, ಮುದ್ರೆ, ಪೂರಿ, ಉಪ್ಪಿನ ಕಜ್ಜಾಯ, ವಡೆ ಮತ್ತು ರೊಟ್ಟಿ-ಮೊದಲಾದ ಹಲ್ಲಿನಿಂದ ಅಗಿದು ತಿನ್ನುವ ಖಾದ್ಯಗಳು ಯೋನಿಯಾಕಾರದ ಪಾತ್ರೆ, ಮುದ್ರೆ(ಸಂಭೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುವ ನಿಲುವುಗಳು) ಮತ್ತು ಐದನೆಯ ಮೈಥುನ-ಅಂದರೆ, ಪುರುಷರೆಲ್ಲರೂ ಶಿವಸಮಾನರು ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀಯರೆಲ್ಲರೂ ಪಾರ್ವತೀ ಸಮಾನರು - ಎಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ -

ಅಹಂ ಭೈರವಸ್ತ್ವಂ ಭೈರವೀ ಹ್ಯಾವಯೋರಸ್ತು ಸಂಗಮಃ ।

ಯಾವನೇ ಪುರುಷನಾಗಿರಲಿ, ಯಾವಳೇ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿರಲಿ; ಈ ಸೊಟ್ಟಪಟ್ಟಾದ ವಚನವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿ, ಸಂಭೋಗ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ದೋಷವನ್ನೆಣಿಸರು, ಎಂದರೆ, ಯಾವ ನೀಚ ನಾರಿಯರನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಾರದೋ, ಅವರನ್ನು ಅತಿ ಪವಿತ್ರರೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ರಜಸ್ವಲೆಯರು ಮೊದಲಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಸ್ಪರ್ಶದ ನಿಷೇಧವಿದೆ ; ಅವರನ್ನು ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಅತಿ ಪವಿತ್ರರೆಂದೆಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆಲಿಸಿರಿ ಇವರ ಮುಖ-ಮೂತಿಗಳಿಲ್ಲದ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು:-

ರಜಸ್ವಲಾ ಪುಷ್ಕರಂ ತೀರ್ಥಂ ಚಾಂಡಾಲೀ ತು ಸ್ವಯಂ ಕಾಶೀ ಚರ್ಮಕಾರೀ ಪ್ರಯಾಗಃ

ಸ್ಯಾದ್ರಜಕೀ ಮಥುರಾ ಮತಾ । ಅಯೋಧ್ಯಾ ಪುಕ್ಕಸೀ ಪ್ರೋಕ್ತಾ ॥

ಈ ಮೊದಲಾದುವಿವೆ. "ರಜಸ್ವಲೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಗಮ ಮಾಡಿದರೆ, ಪುಷ್ಕರಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದಂತೆ; ಚಾಂಡಾಲಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಗಮ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಕಾಶೀಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿದಂತೆ; ಚಮ್ಮಾರಗಿತ್ತಿಯೊಡನೆ ಸಮಾಗಮ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯಾಗಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದಂತೆ; ಅಗಸಗಿತ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಗಮ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮಥುರಾಯಾತ್ರೆ ಮತ್ತು ಪುಕ್ಕಸಿಯೊಂದಿಗೆ ಅದೇ ಲೀಲೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಅಯೋಧ್ಯಾಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿಬಂದಂತೆ ಗ್ರಹಿಸಿರಿ". ಮದ್ಯಕ್ಕೆ ತೀರ್ಥವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಮಾಂಸಕ್ಕೆ 'ಶುದ್ಧಿ'ಯೆಂದೂ, ಪುಷ್ಪವೆಂದೂ ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಮೀನಿಗೆ 'ತೃತೀಯಾ, ಜಲತುಂಬಿಕಾ', ಎಂದೂ, ಮುದ್ರೆಗೆ 'ಚತುರ್ಥೀ' ಎಂದೂ ಮತ್ತು ಮೈಥುನಕ್ಕೆ 'ಪಂಚಮೀ' ಎಂದೂ ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಬೇರೆಯವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಾಗದಿರಲಿ ಎಂದು, ಇಂತಿಂತಹ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟರು. ತಮಗೆ ಕೌಲರು, ಆರ್ದ್ರವೀರರು, ಶಾಂಭವರು, ಮತ್ತು ಗಣರುಗಳು-ಮೊದಲಾದ ಹೆಸರುಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು. ಮತ್ತು ಯಾರು ವಾಮಮಾರ್ಗದ ಮತದಲ್ಲಿಲ್ಲವೋ, ಅವರಿಗೆ 'ಕಂಟಕ'ಗಳು, 'ವಿಮುಖ'ರು 'ಶುಷ್ಕಪಶು'ಗಳು ಎಂದು ಮೊದಲಾದ ಹೆಸರುಗಳನ್ನಿಟ್ಟರು. ಮತ್ತು 'ಯಾವಾಗ ಭೈರವೀ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿರುವರೋ, ಆಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಚಾಂಡಾಲರವರೆಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದ್ವಿಜರೆಂದು ಹೆಸರಾಗುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಭೈರವೀ ಚಕ್ರದಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವರ್ಣದವರಾಗಿ ಹೋಗುವರು".- ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಭೈರವೀ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ನೆಲದ ಮೇಲೆಯೋ, ಅಥವಾ ಒಂದು ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆಯೂ, ತ್ರಿಕೋಣಾಕಾರವಾಗಿಯೋ, ಚತುಷ್ಕೋಣಾಕಾರವಾಗಿಯೋ, ವರ್ತುಲಾಕಾರವಾಗಿಯೋ ಕೇಂದ್ರ ಒಂದನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಮದ್ಯದ ಗಡಿಗೆಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಅದರ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ "**ಬ್ರಹ್ಮಶಾಪಂ ವಿಮೋಚಯ**". "ಓ ಮದ್ಯ! ನೀನು ಬ್ರಹ್ಮಾ-ಮೊದಲಾದವರ ಶಾಪದಿಂದ ರಹಿತವಾಗು"- ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಿ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳನ್ನುಳಿದು, ಅನ್ಯರನ್ನು ಹೋಗಗೊಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಮತ್ತು ಪುರುಷರು ಒಟ್ಟು ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು 'ನಗ್ನೆ'ಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀಯರು ಒಬ್ಬ ಪುರುಷನನ್ನು ನಗ್ನನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಮೇಲೆ, ಯಾವಳೋ ಯಾವನೊಬ್ಬನ ಪತ್ನಿಯಾಗಿರಬಹುದು. ಯಾವಳೋ

ತನ್ನ ಅಥವಾ ಮತ್ತೊಬ್ಬನ ಮಗಳಾಗಿರಬಹುದು. ಯಾವಳಾದರೂ ಯಾವನೊಬ್ಬನ ಸ್ವಂತ ತಾಯಿಯೋ, ಸೋದರಿಯೋ, ಸೊಸೆಯೋ, ಆಗಿರಬಹುದು-ಈ ಮೊದಲಾದವರೆಲ್ಲಾ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮದ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ, ಮಾಂಸ, ವಡೆ-ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನು ಅವರ ಆಚಾರ್ಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಆ ಮದ್ಯದ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, "**ಭೈರವೋಽಹಂ, ಶಿವೋಽಹಂ**"- ನಾನು ಭೈರವ ಅಥವಾ ಶಿವ"- ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ; ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ ಕುಡಿದುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತೆ ಆ ಎಂಜಲು ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲರೂ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ, ಯಾವನಾದರೊಬ್ಬನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು, ಅಥವಾ ವೇಶ್ಯೆಯನ್ನು ನಗ್ನೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಅಥವಾ ಯಾವನಾದರೂ ಪುರುಷನನ್ನು ನಗ್ನನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅವಳ ಹೆಸರು 'ದೇವಿ'-ಎಂದೂ, ಮತ್ತು ಪುರುಷನ ಹೆಸರು 'ಮಹಾದೇವ' ಎಂದೂ ಇಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಅವರ ಉಪಸ್ಥೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಆ ದೇವಿಗೆ ಅಥವಾ ಶಿವನಿಗೆ ಬಟ್ಟಲು ಮದ್ಯವನ್ನು ಕುಡಿಸಿ, ಅದೇ ಎಂಜಲು ಪಾತ್ರೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಒಂದೊಂದು ಬಟ್ಟಲು ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಅದೇ ರೀತಿ, ಕ್ರಮದಿಂದ ಕುಡಿದು-ಕುಡಿದು, ಉನ್ಮತ್ತರಾಗಿ, ಯಾವಳಾದರೂ ಯಾವನೊಬ್ಬನ ಸೋದರೀ, ಮಗಳು ಅಥವಾ ತಾಯಿಯೇ ಆಗಿರಲೊಲ್ಲಳೇಕೆ, ಯಾವನಿಗೆ ಯಾವಳೊಂದಿಗೆ ಇಚ್ಛೆಯಾಗುವುದೋ, ಅವಳೊಂದಿಗೆ ದುಷ್ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದೊಂದು ಸಾರಿ ಮದ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಏರುವುದರಿಂದ, ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳು, ಒದೆತ, ಗುದ್ದಾಟ, ಕೂದಲನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಎಳೆದೆಳೆದು ಹೋರಾಡುವುದು-ಈ ಬಗೆಗಳಿಂದ ಜಗಳವಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಲಕೆಲವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ವಾಂತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾವನು ಸಿದ್ಧಿಪ್ರಾಪ್ತ ಅಘೋರಿ, ಎಂದರೆ ಸರ್ವೋತ್ತಮಸಿದ್ಧನೆಂದು ಎಣಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ವಾಂತಿಯಾದ ವಸ್ತುವನ್ನೂ ಕೂಡ ತಿಂದುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಎಂದರೆ, ಇವರಲ್ಲಿ ಸರ್ವೋಚ್ಚಸಿದ್ಧನ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಇವಾಗಿರುತ್ತವೆ:-

ಹಾಲಾಂ ಪಿಬತಿ ದೀಕ್ಷಿತಸ್ಯ ಮಂದಿರೇ ಸುಪ್ತೋ ನಿಶಾಯಾಂ ಗಣಿಕಾಗೃಹೇಷು ।

ವಿರಾಜತೇ ಕೌಲವ ಚಕ್ರವರ್ತೀ ॥

ಯಾವನು ದೀಕ್ಷಿತನ, ಎಂದರೆ ಮದ್ಯವನ್ನಿಳಿಸುವವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಬಾಟಲಿಗಳನ್ನೇರಿಸುವನೋ, ವೇಶ್ಯೆಯರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ದುಷ್ಕರ್ಮ ಮಾಡಿ ನಿದ್ರಿಸುವನೋ ಮತ್ತು ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಕುಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಜ್ಜನೂ, ನಿಃಶಂಕನೂ ಆಗಿ ಮಾಡುವನೋ, ಅವನೇ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವೋನ್ನತನೂ, ಮುಖ್ಯನೂ ಆದ ಚಕ್ರವರ್ತೀ, ರಾಜನಿಗೆ ಸಮಾನನೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ. ಎಂದರೆ, ಯಾವನು ದೊಡ್ಡ ದುಷ್ಕರ್ಮಿಯೋ, ಅವನೇ ಅವರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವನು ಮತ್ತು ಯಾವನು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವನೋ ಮತ್ತು ಕೆಟ್ಟಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಹೆದರುವನೋ, ಅವನೇ ಚಿಕ್ಕವನು. ಏಕೆಂದರೆ:-

ಪಾಶಬದ್ಧೋ ಭವೇಜ್ಜೀವಃ ಪಾಶಮುಕ್ತಃ ಸದಾಶಿವಃ ॥ (ಜ್ಞಾನಸಂಕಲನೀ ತಂತ್ರ-೪೩)

ಲೋಕಲಜ್ಜೆ, ಶಾಸ್ತ್ರಲಜ್ಜೆ, ಕುಲಲಜ್ಜೆ, ದೇಶಲಜ್ಜೆ-ಮೊದಲಾದ ಪಾಶಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವನು ಬದ್ಧನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಜೀವನು ಮತ್ತು ಯಾವನು ನಿರ್ಲಜ್ಜನಾಗಿ ಕೆಟ್ಟಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವನೋ, ಅವನೇ ಸದಾಶಿವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ - ಎಂದು ತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಉಡ್ಡೀಸ ತಂತ್ರ-ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ:- ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಯ ಗೋಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗೂಡುಗಳಿರಬೇಕು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮದ್ಯದ ಶೀಶಿಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ ಇಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು. ಒಂದು ಗೂಡಿನಿಂದ ಒಂದು ಬಾಟಲಿ ಕುಡಿದು, ಎರಡನೆಯ ಗೂಡಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಅದರಿಂದಲೂ ಕುಡಿದು ಮೂರನೆಯದಕ್ಕೂ, ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯದರಿಂದ ಕುಡಿದು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಗೂಡಿಗೂ ಹೋಗಬೇಕು. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕಟ್ಟಿಗೆಯಂತೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಹೋಗನೋ, ಅವರೆಗೆ ನಿಂತು ನಿಂತೇ ಮದ್ಯವನ್ನು ಕುಡಿಯಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಯಾವಾಗ ಮದವಿಳಿಯುವುದೋ, ಆಗ, ಅದೇ ರೀತಿ ಕುಡಿದು ಬೀಳಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಮೂರನೆಯ ಸಾರಿ ಇದೇ ರೀತಿ ಕುಡಿದು, ಬಿದ್ದು, ಎದ್ದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಪುನರ್ಜನ್ಮವಿರುವುದಿಲ್ಲ! ಎಂದರೆ, ಇಂತಹವರಿಗೆ ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಮತ್ತೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ; ಲಭಿಸುವುದೇ ಕಠಿಣ-ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇನೋ ಇದು ಸರಿಯೇ; ಆದರೆ ನೀಚ ಯೋನಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಬಹುಕಾಲ ಪರ್ಯಂತ ಅವನು ತೊಳಲುತ್ತಾ ಇರುವನು ಎನ್ನುವುದೇನೋ ಸತ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ.

ವಾಮೀಯರ ತಂತ್ರ ಗಂಥಗಳಲ್ಲಿ "ತಾಯಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನುಳಿದು ಬೇರೆ ಯಾವಳೇ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನೂ ಬಿಡಬಾರದು-ಎಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ಅಂದರೆ, ಮಗಳಾಗಿರಲಿ, ಅಥವಾ ಸೋದರಿಯೇ ಮೊದಲಾದ, ಯಾವ ಹತ್ತಿರದ ನೆಂಟಳೇ ಆಗಿರಲೊಲ್ಲಳೇಕೆ, ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ ಸಂಭೋಗ ಮಾಡಬೇಕು".- ಎಂದು ಬರೆದಿದೆ. ಈ ವಾಮಮಾರ್ಗೀಯರಲ್ಲಿ ದಶ ಮಹಾವಿದ್ಯೆಗಳು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಾತಂಗೀವಿದ್ಯಾಯುಕ್ತನು -"**ಮಾತರಪಿ ನ ತ್ಯಜೇತ್**"- ಎಂದರೆ -"ತಾಯಿಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಸಂಭೋಗ ಮಾಡದೇ ಬಿಡಬಾರದು"- ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ! ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರ ಸಮಾಗಮದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ -"ನಮಗೆ ಸಿದ್ಧಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಲಿ"- ಎಂಬ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಹುಚ್ಚು ಮಹಾಮೂರ್ಖ ಮಾನವರೂ ಕೂಡ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯೇ ಇದ್ದಾರು!

ಯಾವ ಮಾನವನು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಮಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿಯೇ ಸತ್ಯದ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ನೋಡಿರಿ, ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ! ವೇದಗಳು, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು, ಮತ್ತು ಪುರಾಣಗಳು - ಇವೆಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನ್ಯ ವೇಶ್ಯೆಯರಂತೆ ಇವೆ ಮತ್ತು ಯಾವ ಈ ಶಾಂಭವೀ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಯ ಮುದ್ರೆಯಿದೆಯೋ, ಅದು ಗುಪ್ತ ಕುಲದ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಸಮವಾಗಿದೆ(೫). ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ಜನರು ಕೇವಲ ವೇದವಿರುದ್ಧವಾದ ಮತವನ್ನು ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಈ ಜನರ ಮತ ಬಹಳ ಪ್ರಚಲಿತವಾಯಿತು. ಆಗ ಧೂರ್ತತನವನ್ನು ಮಾಡಿ, ವೇದಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದಲೂ ಕೂಡ ವಾಮಮಾರ್ಗದ ಲೀಲೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ-ಸ್ವಲ್ಪ ನಡೆಯಿಸಿದರು. ಎಂದರೆ:-

ಸೌತ್ರಾಮಣ್ಯಾಂ ಸುರಾಂ ಪಿಬೇತ್ ॥ (ಶತಪಥ :- ೧೨.೯.೩.೭)

ಪ್ರೋಕ್ಷಿತಂ ಭಕ್ಷಯೇನ್ಮಾಂಸಮ್ ॥ (ಮನು :- ೫.೨೭)

ವೈದಿಕೀ ಹಿಂಸಾ ಹಿಂಸಾ ನ ಭವತಿ ॥

ನ ಮಾಂಸಭಕ್ಷಣೇ ದೋಷೋನ ಮದ್ಯೇ ನ ಚ ಮೈಥುನೇ ।

ಪ್ರವೃತ್ತಿರೇಷಾ ಭೂತಾನಾಂ ನಿವೃತ್ತಿಸ್ತು ಮಹಾಫಲಾ ॥ (ಮನು :-೫.೫೬)

ಸೌತ್ರಾಮಣೀ(ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದು) ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಮದ್ಯ ಕುಡಿಯಬೇಕು. ಇದರ ಅರ್ಥ ಸೌತ್ರಾಮಣಿ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಸೋಮರಸವನ್ನು, ಎಂದರೆ-ಸೋಮಲತೆಯ ರಸವನ್ನು ಕುಡಿಯಬೇಕು-ಎಂದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರೋಕ್ಷಿತವಾದುದನ್ನು, ಎಂದರೆ-ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ದೋಷವಿಲ್ಲ-ಎನ್ನುವಂತಹ ಪಾಮರತನದ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ವಾಮಮಾರ್ಗೀಯರು ಪ್ರಚಲಿತಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು "ವೈದಿಕೀ ಹಿಂಸೆ ಹಿಂಸೆಯಲ್ಲವಾದರೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ವಧಿಸಿ ಹೋಮ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಚಿಂತೆ ಏನು"?-ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕು. ಮಾಂಸ ಭಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ, ಮದ್ಯ ಕುಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ, ಪರಸ್ತ್ರೀಗಮನ ಮಾಡುವುದು - ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿ ದೋಷವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಹುಡುಗುತನವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ನೋವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡದೆ ಮಾಂಸ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಅಪರಾಧವಿಲ್ಲದೆ ನೋವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದು ಧರ್ಮದ ಕಾರ್ಯವಲ್ಲ. ಮದ್ಯಪಾನದ ಬಗೆಗಂತೂ ಸರ್ವಥಾ ನಿಷೇಧವೇ ಇದೆ. ಏಕೆಂದರೆ-ಈ ವರೆಗೆ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳ ಹೊರತು, ಯಾವುದೇ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿಯೂ ಮದ್ಯವು ಸೇವನೀಯವೆಂದು ಬರೆದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ, ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ನಿಷೇಧವಿದೆ. ಮತ್ತು ವಿವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಮೈಥುನದಲ್ಲಿಯೂ ದೋಷವಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಿರ್ದೋಷವೆನ್ನುವವನು ದೋಷಯುಕ್ತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹ ವಚನಗಳನ್ನೂ ಋಷಿಗಳ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ, ಅದೆಷ್ಟೋ ಋಷಿ-ಮುನಿಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಗೋಮೇಧ, ಅಶ್ವಮೇಧವೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಯಜ್ಞಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಎಂದರೆ -"ಈ ಪಶುಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ಹೋಮ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಮತ್ತು ಪಶುವಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ"- ಎನ್ನಹತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಯಜ್ಞಗಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯ ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಶ್ವಮೇಧ, ಗೋಮೇಧ, ನರಮೇಧ-ಮೊದಲಾದ ಶಬ್ದಗಳಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಇಂತಹ ಅನರ್ಥವನ್ನೇಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು?

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಅಶ್ವಮೇಧ, ಗೋಮೇಧ ಮೊದಲಾದ ಶಬ್ದಗಳ ಅರ್ಥವಾದರೂ ಏನು?

ಉತ್ತರ:- ಇವುಗಳ ಅರ್ಥವಾದರೋ ಇದಾಗಿದೆ:-

ರಾಷ್ಟ್ರಂ ವಾ ಅಶ್ವಮೇಧಃ ॥ (ಶತಪಥ:- ೧೩.೧.೬.೩)

ಅನ್ನಂ ಹಿ ಗೌಃ ॥ (ಶತಪಥ:-೪.೧.೩.೨೫)

ಅಗ್ನಿರ್ವಾ ಅಶ್ವಃ ॥ (ಶತಪಥ:- ೩.೬.೨.೫)

ಆಜ್ಯಂ ಮೇಧಃ ॥ (ಶತಪಥ:- ೧೩.೩.೬.೨)

ಕುದುರೆಗಳು, ಹಸು ಮೊದಲಾದ ಪಶುಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ವಧಿಸಿ ಹೋಮ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಬರೆದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಅನರ್ಥವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಈ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಕೂಡ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳೇ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಲೇಖನವಿದೆಯೋ, ಅಲ್ಲಿ-ಅಲ್ಲಿಯೂ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಪ್ರಕ್ಷೇಪವನ್ನು

ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. (ಎಂದರೆ-ತಮ್ಮ ಕಥನವನ್ನೇ ತೂರಿಸಿದ್ದಾರೆ) ನೋಡಿರಿ, ರಾಜನು ನ್ಯಾಯ-ಧರ್ಮದಿಂದ ಪ್ರಜಾ-ಪಾಲನೆ ಮಾಡುವುದು; ಯಜಮಾನನು ವಿದ್ಯೆ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ದಾನವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ತುಪ್ಪ ಮೊದಲಾದುದರ ಹೋಮವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅಶ್ವಮೇಧ; ಅನ್ನ, ಇಂದ್ರಿಯಗಳು, ಪೃಥಿವೀ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಪವಿತ್ರವಾಗಿಡುವುದು ಗೋಮೇಧ; ಯಾವಾಗ ಮಾನವನು ಮೃತನಾಗುವನೋ, ಆಗ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅವನ ಶರೀರದ ದಹನಮಾಡುವುದು ನರಮೇಧ-ಎನಿಸುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಯಜ್ಞ ಮಾಡುವವರು-"ಯಜ್ಞ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಯಜಮಾನನು ಮತ್ತು ಪಶುವು ಸ್ವರ್ಗಗಾಮಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಹೋಮಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಪಶುವನ್ನು ಜೀವಿತವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು".- ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಾತು ಸತ್ಯವೋ, ಅಥವಾ ಅಲ್ಲವೋ?

ಉತ್ತರ :- ಸತ್ಯವಲ್ಲ. ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಾದರೆ, ಇಂತಹ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುವವರನ್ನು ವಧಿಸಿ, ಹೋಮಮಾಡಿ, ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು. ಅಥವಾ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಿಯರಾದ ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ಹೆಂಡತಿ ಅಥವಾ ಮಕ್ಕಳು ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ವಧಿಸಿ, ಹೋಮಮಾಡಿ, ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ತಲುಪಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಅಥವಾ ಮಧ್ಯದಿಂದ ಮರಳಿ ಬದುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ?

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಯಾವಾಗ ಯಜ್ಞವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ವೇದಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಎಲ್ಲಿಂದ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು?

ಉತ್ತರ :- ಮಂತ್ರವು ಯಾವನನ್ನೂ, ಎಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಲಿ, ಉಚ್ಚರಿಸುವುದರಿಂದ ತಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ-ಅದು ಒಂದು ಶಬ್ದ. ಆದರೆ, ಅದರ ಅರ್ಥ ಪಶುವನ್ನು ಕೊಂದು ಹೋಮ ಮಾಡಬೇಕು-ಎಂಬುದಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, **"ಅಗ್ನಯೇ ಸ್ವಾಹಾ"** ಮೊದಲಾದ ಮಂತ್ರಗಳ ಅರ್ಥ, ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಹವಿಸ್ಸು, ಪುಷ್ಟಿ-ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಕೊಡುವ ತುಪ್ಪ-ಮೊದಲಾದ ಉತ್ತಮ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಹೋಮ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ವಾಯು, ಮಳೆ, ಜಲ ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸುಖಕರವಾಗಿರುತ್ತವೆ-ಎಂದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಈ ಸತ್ಯವಾದ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಆ ಮೂಢರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ- **ಯಾರು ಸ್ವಾರ್ಥ-ಬುದ್ಧಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥಸಾಧಿಸುವುದರ ಹೊರತು, ಬೇರೆ ಏನನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ; ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಇಲ್ಲ.**

ಜನರು ಯಾವಾಗ ಈ ಪೋಪರ ಇಂತಹ ಅನಾಚಾರವನ್ನು ಕಂಡರೋ, ಮತ್ತು ಮೃತನಾದವನಿಗಾಗಿ ತರ್ಪಣ-ಶ್ರಾದ್ಧ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೋ, ಆಗ ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ನಿಂದಕವಾದ, ಒಂದು ಮಹಾ ಭಯಂಕರವಾದ, ಬೌದ್ಧ ಅಥವಾ ಜೈನ ಮತ ಪ್ರಚಲಿತವಾಯಿತು. ಇದೇ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಗೋರಖಪುರದ ರಾಜನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಪೋಪರು ಅವನಿಂದ ಯಜ್ಞ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಅವನ ಪ್ರಿಯೆಯಾದ ರಾಣಿಯ ಸಮಾಗಮವನ್ನು ಕುದುರೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾಡಿಸಿದುದರಿಂದ, ಅವಳು ಮೃತಳಾದ ಮೇಲೆ, ರಾಜನು ವೈರಾಗ್ಯವಂತನಾಗಿ, ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನಿತ್ತು, ಸಾಧುವಾಗಿ ಪೋಪರ ಪೊಳ್ಳನ್ನು ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸತೊಡಗಿದನು-ಎಂದು ಆಲಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇದರದೇ ಶಾಖೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಚಾರವಾಕ ಹಾಗೂ ಅಭಾಣಕ ಮತಗಳೂ ಕೂಡ ಹೊರಟವು. ಅವರು ಈ ರೀತಿಯ ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ:-

ಪಶುಶ್ಚೇನ್ನಿಹತಃ ಸ್ವರ್ಗಂ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಟೋಮೇ ಗಮಿಷ್ಯತಿ ।

ಸ್ವಪಿತಾ ಯಜಮಾನೇನ ತತ್ರ ಕಥಂ ನ ಹಿಂಸ್ಯತೇ ॥೧॥

ಮೃತನಾಮಿಹ ಜಂತೂನಾಂ ಶ್ರಾದ್ಧಂ ಚೇತ್ತೃಪ್ತಿಕಾರಣಮ್ ।

ಗಚ್ಛತಾಮಿಹ ಜಂತೂನಾಂ ವ್ಯರ್ಥಂ ಪಾಥೇಯಕಲ್ಪನಮ್ ॥೨॥ (ಸರ್ವದರ್ಶನ ಸಂಗ್ರಹ)

ಪಶುವನ್ನು ಕೊಂದು ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಮಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪಶುವು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆಯಾದರೆ, ಯಜಮಾನನು ತನ್ನ ತಂದೆ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಕೊಂದು, ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? (೧)

ಮೃತನಾದ ಮಾನವನ ತೃಪ್ತಿಗಾಗಿ ಶ್ರಾದ್ಧ ಹಾಗೂ ತರ್ಪಣ ಇರುವುದಾದರೆ, ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ತೆರಳುವ ಜನರಿಗಾಗಿ ಮಾರ್ಗವ್ಯಯ-ಖಾದ್ಯಪೇಯಗಳ ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವುದು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ - ಮೃತರಾದವನಿಗೆ ಶ್ರಾದ್ಧ - ತರ್ಪಣದಿಂದ ಅನ್ನ-ಜಲ ಸಿಕ್ಕುವುದಾದರೆ, ಜೀವಂತರಾಗಿ ಪರದೇಶದಲ್ಲಿರುವವರಿಗಾಗಿ, ಅಥವಾ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರುವವರಿಗಾಗಿ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಯಿಸಿದ ಭೋಜನವನ್ನು ಎಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಡಿಸಿ, ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ, ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ತಲುಪುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಜೀವಂತನಾಗಿದ್ದು ದೂರದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಹತ್ತು ಮೊಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುದು ತಲುಪುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ,

ಸತ್ಯವನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ತಲುಪಲಾರದು . ಜನರು, ಅವರ ಇಂತಹ ಯುಕ್ತಿಸಿದ್ಧವಾದ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಪೋಪರೂ ಕೂಡ ಅವರ ಕಡೆಗೇ ಓಲಿದರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಇವರಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ತುತ್ತು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುವುದೋ, ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೊರಟು ಹೋಗುವವರು. ಸರ್ರನೆ ಜೈನರಾಗತೊಡಗಿದರು. ಜೈನ(ಮತ) ದಲ್ಲಿಯೂ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಪೋಪ ಲೀಲೆ ಬಹಳವಿದೆ. ಅದನ್ನ ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಸಮುಲ್ಲಾಸದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವೆವು.

ಬಹುಮಂದಿ ಇವರ ಮತವನ್ನು ಸ್ವೀಕಾರಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ, ಪರ್ವತ ಪ್ರದೇಶಗಳು, ಕಾಶೀ, ಕನ್ಯಾಕುಬ್ಜ, ಪಶ್ಚಿಮ ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶಗಳ ಅದೆಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಜನರು ಜೈನರ ಮತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆ ಜೈನರು ವೇದಾರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ, ಬಾಹ್ಯ ಪೋಪಲೀಲೆಯನ್ನು ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ವೇದಾನುಕೂಲವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ, ವೇದಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ನಿಂದಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅದರ ಪಠನ-ಪಾಠನಗಳನ್ನೂ, ಯಜ್ಞೋಪವೀತ-ಹಾಗೂ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಮೊದಲಾದ ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ನಾಶಮಾಡಿದರು. ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಎಷ್ಟು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದುವೋ, ಅಷ್ಟನ್ನೂ ನಾಶಪಡಿಸಿದರು. ಆರ್ಯರ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ರಾಜ್ಯಶಾಸನವನ್ನೂ ಕೂಡ ನಡೆಯಿಸಿದರು; ದುಃಖವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಯಾವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಭಯ ಸಂಶಯ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲವೋ, ಆಗ ತಮ್ಮ ಮತೀಯರಾದ ಗೃಹಸ್ಥರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ಗೌರವವನ್ನೂ, ಮತ್ತು ವೇದಮಾರ್ಗಿಗಳಿಗೆ ಅಪಮಾನವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಪಕ್ಷಪಾತದಿಂದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಕೊಡತೊಡಗಿದರು. ಮತ್ತು ತಾವು ಸುಖದಲ್ಲಿ , ಆರಾಮದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಗರ್ವದಲ್ಲಿ ಉಬ್ಬಿ ತಿರುಗಹತ್ತಿದರು. ಋಷಭದೇವನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮಹಾವೀರನವರೆಗಿನ ತಮ್ಮ ತೀರ್ಥಂಕರರ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಪೂಜೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಎಂದರೆ-ಪಾಷಾಣ-ಮೊದಲಾದುದರ ವಿಗ್ರಹಗಳ ಪೂಜೆಯ ಮೂಲ ಜೈನರಿಂದ ಪ್ರಚಲಿತವಾಯಿತು. ಪರಮೇಶ್ವರನ ಅಂಗೀಕಾರ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು; ಶಿಲೆಯೇ ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಮೂರ್ತಿಗಳ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು. ಹೀಗೆ ಮುನ್ನೂರು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲಿ ಜೈನರ ರಾಜ್ಯವಿದ್ದಿತು. ಪ್ರಾಯಶಃ (ಜನರು) ವೇದಾರ್ಥ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಶೂನ್ಯರಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಈ ಘಟನೆಗೆ ಸುಮಾರು ಎರಡೂವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳು ತೀರಿರಬಹುದು.

೨,೨೦೦ ವರ್ಷಗಳು ಉರುಳಿವೆ. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರೆಂಬ ದ್ರವಿಡದೇಶೋತ್ಪನ್ನರಾದ (ಕೇರಳೀಯ) ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೊಬ್ಬರು ವ್ಯಾಕರಣ ಮೊದಲಾದ ಸರ್ವಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಓದಿ, "ಓಹೋ! ಸತ್ಯವೂ, ಆಸ್ತಿಕವೂ ಆದ ವೇದಮತ ಬಿಟ್ಟುಹೋದುದು ಮತ್ತು ಜೈನ ನಾಸ್ತಿಕ ಮತದ ಪ್ರಚಲನವಾದುದು ಮಹಾ ಹಾನಿಕರವಾದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಇವರನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ನಿಗ್ರಹಿಸಬೇಕು".-ಎಂದು ಯೋಚಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನಂತೂ ಓದಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಜೊತೆಗೆ, ಜೈನಮತದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ಓದಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಅವರ ಯುಕ್ತಿಯೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ಪ್ರಬಲವಾಗಿದ್ದಿತು. ಇವರನ್ನು ಹೇಗೆ ಮೂಲೆಗುಂಪಾಗಿಸಬೇಕು. ಎಂದವರು ಆಲೋಚಿಸಿದರು. ಉಪದೇಶ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಈ ಜನರು ದೂರ ಸರಿದುಹೋಗುವರೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿ, ಉಜ್ಜಯಿನೀ ನಗರಿಗೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಆಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜೈನರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನೂ ಕೂಡ ಓದಿದ್ದ ಸುಧನ್ವರು ರಾಜರಾಗಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ, ವೇದೋಪದೇಶ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು ಮತ್ತು ರಾಜನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿ -"ತಾವು ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಜೈನರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಓದಿದ್ದೀರಿ; ಮತ್ತು ಜೈನಮತವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ತಮಗೆ, ಯಾವನು ಸೋಲುವನೋ, ಅವನು ಗೆಲ್ಲುವವನ ಮತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು - ಎಂಬ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯ ಮೇಲೆ, ಜೈನರ ಪಂಡಿತರೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೋರುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ತಾವೂ ಕೂಡ ಗೆಲ್ಲುವವನ ಮತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿರಿ".- ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಸುಧನ್ವರಾಜರು ಜೈನಮತದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದುವುದರಿಂದ, ಅವರ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿದ್ಯಾಪ್ರಕಾಶವಿದ್ದಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಪಶುತ್ವವು ಆವರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, **ಯಾವನು ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಸತ್ಯಾಸತ್ಯದ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಸತ್ಯದ ಸ್ವೀಕಾರವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಸತ್ಯದ ತ್ಯಾಗವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.** ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಸುಧನ್ವರಾಜರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸನಾದ ಉಪದೇಶಕನು ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲವೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಾವುದು ಮತ್ತು ಅಸತ್ಯವಾದುದು-ಎಂಬ ಸಂದೇಹದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಯಾವಾಗ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದರೋ, ಆಗ ಬಹಳ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯಿಂದ -"ನಾವು ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ, ಸತ್ಯಾಸತ್ಯನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಿಸುವೆವು".- ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಜೈನರ ಪಂಡಿತರುಗಳನ್ನು ದೂರದೂರದಿಂದ ಕರೆಯಿಸಿ ಸಭೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರದು ವೇದಮತವೂ ಮತ್ತು ಜೈನರದು ವೇದವಿರುದ್ಧವಾದ ಮತವೂ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಎಂದರೆ, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಪಕ್ಷ ವೇದಮತದ ಸ್ಥಾಪನೆಯೂ ಹಾಗೂ ಜೈನರ(ಮತದ) ಖಂಡನವೂ, ಮತ್ತು ಜೈನರ ಪಕ್ಷ ತಮ್ಮ ಮತದ ಸ್ಥಾಪನೆಯೂ ಹಾಗೂ ವೇದದ ಖಂಡನವೂ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥ ಅನೇಕ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಆಯಿತು. ಜೈನರ ಮತವು -"ಸೃಷ್ಟಿಯ ಕರ್ತೃವಾದ ಅನಾದಿ ಈಶ್ವರನು ಯಾವನೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಜಗತ್ತು ಮತ್ತು ಜೀವರು ಅನಾದಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎರಡು ತತ್ತ್ವಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮತ್ತು ನಾಶ ಎಂದಿಗೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ". ಎಂಬುದಾಗಿದ್ದಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಮತವು "ಅನಾದಿಸಿದ್ಧನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಜಗತ್ತಿನ ಕರ್ತೃವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಜಗತ್ತು ಮತ್ತು ಜೀವ ಮಿಥ್ಯೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನು ತನ್ನ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಜಗತ್ತನ್ನು ರಚಿಸಿದನು. ಅವನೇ ಧಾರಣ ಹಾಗೂ ಪ್ರಳಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಈ ಜೀವ ಹಾಗೂ ಪ್ರಪಂಚ

ಸ್ವಪ್ನದಂತಿವೆ. ಪರಮೇಶ್ವರನು ತಾನೇ ಸರ್ವರೂಪನಾಗಿ ಲೀಲೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ"- ಎಂಬುದಾಗಿದ್ದಿತು. ಬಹುದಿನಗಳವರೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ಆದರೆ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ, ಯುಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಜೈನರಮತವು ಕಡಿದುಹೋಯಿತು ಮತ್ತು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಮತವು ಅಖಂಡವಾಗಿ ಉಳಿಯಿತು. ಆಗ ಆ ಜೈನರ ಪಂಡಿತರೂ ಮತ್ತು ಸುಧನ್ವರಾಜರೂ ವೇದಮತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು; ಜೈನಮತವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಮತ್ತೆ ಬಹಳ ಕೋಲಾಹಲವಾಯಿತು ಮತ್ತು ಸುಧನ್ವರಾಜರು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟಮಿತ್ರರಾದ ರಾಜರುಗಳಿಗೆ ಬರೆದು, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಆದರೆ, ಜೈನರ ಪರಾಜಯ ಕಾಲ ಬಂದಿದ್ದುದರಿಂದ, ಪರಾಜಿತರಾಗುತ್ತಾ ಹೋದರು. ಆ ಮೇಲೆ, ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಪರ್ಯಟನ ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸುಧನ್ವರೇ ಮೊದಲಾದ ರಾಜರುಗಳು ಮಾಡಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಅವರ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಜೊತೆಗೆ ಸೇವಕ - ಪರಿಚಾರಕರನ್ನೂ ಕೂಡ ನೇಮಿಸಿದರು.

ಅದೇ ಕಾಲದಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಯಜ್ಞೋಪವೀತ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಆಗತೊಡಗಿದವು. ವೇದಗಳ ಪಠನ-ಪಾಠನವೂ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಶಂಕರರು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿ, ಜೈನ(ಮತ)ದ ಖಂಡನವನ್ನೂ ಮತ್ತು ವೇದಗಳ ಮಂಡನವನ್ನೂ ಮಾಡಿದರು. ಅಲ್ಲದೆ, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜೈನ(ಮತದ) ವಿಧ್ವಂಸವಾಯಿತು. ಅಂದರೆ, ಜೈನರ ಎಷ್ಟು ವಿಗ್ರಹಗಳು ಭೂಗತವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೋ, ಅವು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಗ್ನವಾಗಿದ್ದವು. ಮತ್ತು ಯಾವವು ಭಗ್ನವಾಗದೆಯೇ ನೆಲದಿಂದ ಹೊರಬರುತ್ತವೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಜೈನರು ಮುರಿಯಲ್ಪಡದೇ ಇರಲಿ-ಎಂದು ಹೂತಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವು ಈ ವರೆಗೂ ಕೂಡ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಭೂಮಿಯೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಬರುತ್ತವೆ. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ಶೈವಮತವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನೂ ಕೂಡ ಖಂಡಿಸಿದರು . ವಾಮಮಾರ್ಗದ ಖಂಡನವನ್ನೂ ಮಾಡಿದರು.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಐಶ್ವರ್ಯ ಪುಷ್ಕಳವಾಗಿದ್ದಿತು. ಮತ್ತು ಸ್ವದೇಶಭಕ್ತಿಯೂ ಕೂಡಿ ಇದ್ದಿತು. ಜೈನರ ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಅಥವಾ ಸುಧನ್ವ ರಾಜರು ಒಡೆಯಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದುದರ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಯಿಸುವ ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದಿತು. ಯಾವಾಗ ವೇದಮತದ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಯಿತೋ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಪ್ರಚಾರಮಾಡುವ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದರೋ, ಆಗಲೇ, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಇಬ್ಬರು ಜೈನರು ಹೊರಗೆಮಾತ್ರ ಹೆಸರಿಗೆ ವೇದಮತೀಯರೂ ಮತ್ತು ಒಳಗಿನಿಂದ ಕಟ್ಟುಗ್ರ ಜೈನರೂ-ಅಂದರೆ ಕಪಟಮುನಿಗಳೂ ಆದವರು ಬಳಿಸೇರಿದರು. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಅವರ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಅವಕಾಶ ಸಾಧಿಸಿ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಹಸಿವೆಯೇ ಮಂದವಾಗಿ ಹೋಗುವಂತಹ ವಿಷಯುಕ್ತವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಗುಳ್ಳೆಗಳು ಗಾಯಗಳು ಉದ್ಭವಿಸಿ, ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳೊಳಗೆ ಶರೀರವು ಬಿದ್ದುಹೋಯಿತು. ಆಗ ಎಲ್ಲರೂ ನಿರುತ್ಸಾಹರಾಗಿಹೋದರು ಮತ್ತು ಯಾವ ವಿದ್ಯಾಪ್ರಚಾರವಾಗಲಿದ್ದಿತೋ, ಅದೂ ಕೂಡ ಆಗದೇ ಹೋಯಿತು. ಅವರು ಶಾರೀರಕ ಭಾಷ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಯಾವಯಾವದನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದರೋ, ಅವುಗಳ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಶಿಷ್ಯರು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಎಂದರೆ, ಜೈನರ ಖಂಡನಕ್ಕಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಸತ್ಯ ; ಜಗನ್ಮಿಥ್ಯಾ ; ಮತ್ತು ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮ-ಏಕತ್ವದ ಯಾವ ಯಾವ ಕಥನವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೋ, ಅದರ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಶೃಂಗೇರಿ, ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಭೂಗೋರ್ಧನ (ಪುರೀ ಜಗನ್ನಾಥ). ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಜೋಷೀ ಮತ್ತು ದ್ವಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಶಾರದಾಮಠಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಶಿಷ್ಯರು ಮಹಂತರಾಗಿ, ಮತ್ತು ಐಶ್ವರ್ಯಶಾಲಿಗಳಾಗಿ, ವಿಲಾಸಿಗಳಾಗಿ ಇರತೊಡಗಿದರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ನಂತರ ಅವರ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬಹಳ ಗೌರವ ಸಿಕ್ಕತೊಡಗಿತು.

ಈಗ ಈ ಬಗೆಗೆ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾದುದು ಹೀಗಿದೆ. ಜೀವಬ್ರಹ್ಮರ ಏಕತ್ವ, ಜಗತ್ತಿನ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಸ್ವಂತ ಮತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದು ಒಳ್ಳೆಯ ಮತವಲ್ಲ. ಜೈನರ (ಮತದ) ಖಂಡನಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಮತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ನವೀನ ವೇದಾಂತಿಗಳ ಮತವು ಹೀಗಿದೆ:-

ಪ್ರಶ್ನೆ:– ಜಗತ್ತು ಸ್ವಪ್ನದಂತೆ, ಹಗ್ಗದಲ್ಲಿ ಹಾವಿನಂತೆ, ಚಿಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿಯಂತೆ, ಬಿಸಿಲ್ಗುದುರೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಿನಂತೆ, ಇಂದ್ರಜಾಲದ ಗಂಧರ್ವ ನಗರದಂತೆಯಿದೆ; ಈ ಪ್ರಪಂಚ ಸುಳ್ಳಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಬ್ರಹ್ಮಮಾತ್ರ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:– ನೀವು ಯಾವುದನ್ನು ಸುಳ್ಳು ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ?

ನವೀನ:– ಯಾವ ವಸ್ತು ಇಲ್ಲವೋ, ಮತ್ತು ಪ್ರತೀತವಾಗುತ್ತದೋ, ಅದನ್ನು.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:– ಯಾವ ವಸ್ತುವೇ ಇಲ್ಲವೋ, ಅದರ ಪ್ರತೀತಿಯಾಗಬಲ್ಲದೆಂತು?

ನವೀನ:– ಅಧ್ಯಾರೋಪದಿಂದ

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:- ಯಾವುದನ್ನು ಅಧ್ಯಾರೋಪವೆನ್ನುತ್ತೀರಿ?

ನವೀನ :- **"ವಸ್ತುನ್ಯವಸ್ತ್ವಾ ರೋಪಣಮಧ್ಯಾಸಃ" "ಅಧ್ಯಾರೋಪಾಪ ವಾದಾಭ್ಯಂ ನಿಷ್ಪ್ರಪಂಚಂ ಪ್ರಪಂಚ್ಯತೇ".** ಪದಾರ್ಥವಾವುದೋ ಒಂದಾಗಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಅನ್ಯವಸ್ತುವಿನ ಆರೋಪಣ ಮಾಡುವುದು ಅಧ್ಯಾಸ, ಅಧ್ಯಾರೋಪ ಹಾಗೂ ಅದರ ನಿರಾಕರಣವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅಪವಾದವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಇವೆರಡರಿಂದ ಪ್ರಪಂಚರಹಿತವಾದ ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚವೆಂಬ ಜಗತ್ತಿನ ವಿಸ್ತಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:- ನೀವು ಹಗ್ಗವನ್ನು ವಸ್ತು ಮತ್ತು ಸರ್ಪವನ್ನು ಅವಸ್ತುವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ, ಈ ಭ್ರಮಜಾಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದೀರಿ. ಸರ್ಪವು ವಸ್ತುವಲ್ಲವೇನು? ಹಗ್ಗದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಬೇರೆ ಕಡೆ ಇದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾತ್ರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಆ ಸರ್ಪವೂ ಕೂಡ ಅವಸ್ತುವಾಗಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಂಡದಲ್ಲಿ ಪುರುಷ, ಚಿಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿ - ಮೊದಲಾದುದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಮತ್ತು ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವವುಗಳ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೋ, ಅವು ಬೇರೆಡೆಯಲ್ಲಿವೆ; ಅವುಗಳ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಆತ್ಮನಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಇರುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಆ ಸ್ವಪ್ನವೂ ಕೂಡ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಆರೋಪಣಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾಗಿಲ್ಲ.

ನವೀನ:- ತನ್ನ ತಲೆ ಕತ್ತರಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ತಾನೇ ಅಳುತ್ತಾನೆ ; ಜಲದ ಧಾರೆ ಮೇಲಕ್ಕೇರಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ - ಹೀಗೆ ಯಾವುದನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲವೋ, ಆಲಿಸಲಿಲ್ಲವೋ, ಯಾವುದು ಎಂದಿಗೂ ಆಗಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲವೋ, ಅದು ನೋಡಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಸತ್ಯವಾಗಬಲ್ಲದು?

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:- ಈ ದೃಷ್ಟಾಂತವೂ ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾರದು, ಏಕೆಂದರೆ ನೋಡದೆ - ಕೇಳದೆ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಸ್ಮೃತಿ ಮತ್ತು ಸ್ಮೃತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಅನುಭವ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. 'ಇಂತಹವನ ತಲೆ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋಯಿತು ಮತ್ತು ಅವನ ಸೋದರ ಅಥವಾ ತಂದೆ ಮೊದಲಾದವರುಗಳನ್ನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅಳುವಾಗ ನೋಡಿದನು; ಯಾವನಿಂದಲೋ ಆಲಿಸಿದನು; ಇಲ್ಲವೇ ನೋಡಿದನು. ಮತ್ತು ಚಿಲುಮೆಯ ನೀರು ಮೇಲೇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಇಲ್ಲವೇ ಕೇಳಿದನು. ಅದರ ಸಂಸ್ಕಾರ ಅವನ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿಯೇ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗ ಅವನು ಜಾಗ್ರತ್ತಿನ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ತನ್ನ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿ ಯಾವುವನ್ನು ನೋಡಿರುತ್ತಾನೋ ಅಥವಾ ಆಲಿಸಿರುತ್ತಾನೋ, ಆ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಯಾವಾಗ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ನೋಡುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ತನ್ನ ತಲೆಯೇ ಕತ್ತರಿಸಿತು; ತಾನೇ ಅಳುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಜಲಧಾರೆ ಮೇಲಕ್ಕೇರಿ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ - ಎನ್ನುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಇದೂ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಅವಸ್ತುವಿನ ಆರೋಪಣದಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ-ಹೇಗೆ ಚಿತ್ರನಿರ್ಮಾಪಕರು ಮೊದಲು ನೋಡಿದ, ಆಲಿಸಿದ ಅಥವಾ ಮಾಡಿದುದನ್ನು, ಆತ್ಮನಲ್ಲಿಂದ ಹೊರತೆಗೆದು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆದು ಬಿಡುತ್ತಾರೋ, ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ರಚಿಸುವವನು, ಬಿಂಬವನ್ನು ನೋಡಿ, ಆತ್ಮನಲ್ಲಿ ಆಕೃತಿಯನ್ನಿಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಸರಿಯಾಗಿ ಬರೆದು ಬಿಡುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಇದೂ ಕೂಡ. ಅಹುದು. ಹಲಸಾರಿ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಅಧ್ಯಾಪಕನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ; ಅವರ ಸ್ಮರಣಯುಕ್ತವಾದ ಪ್ರತೀತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ಹಲ ಸಾರಿ, ನೋಡಿ ಮತ್ತು ಆಲಿಸಿ ಬಹುಕಾಲವಾದ, ಅತೀತದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ; ಆಗ, ಯಾವುದನ್ನು ನಾನು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೆನೋ, ಕೇಳಿದ್ದೆನೋ ಅಥವಾ ಮಾಡಿದ್ದೆನೋ, ಅದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತೇನೆ. ಕೇಳುತ್ತೇನೆ ಅಥವಾ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ - ಎಂಬ ಸ್ಮರಣವಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಇಷ್ಟೇನೋ ಸತ್ಯ. ಹೇಗೆ ಜಾಗ್ರತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಣಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ನೋಡಿರಿ. ಜನ್ಮಾಂಧನಿಗೆ ರೂಪದ ಸ್ವಪ್ನ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಅಧ್ಯಾಸದ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಾರೋಪದ ಲಕ್ಷಣ ಸುಳ್ಳಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ವೇದಾಂತಿಗಳು ಯಾವ ವಿವರ್ತವಾದದ, ಎಂದರೆ, ಹಗ್ಗದಲ್ಲಿ ಹಾವಿನ ಭ್ರಮ ಹುಟ್ಟುವುದೇ ಮೊದಲಾದ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳನ್ನು, ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಪ್ರತೀತಿಯಾಗುವುದರ (ಸಮರ್ಥನೆಗೆ) ಕೊಡುತ್ತಾರೋ, ಅದೂ ಕೂಡ ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ.

ನವೀನ:- ಅಧಿಷ್ಠಾನವಿಲ್ಲದೆ, ಅಧ್ಯಸ್ತವು* ಪ್ರತೀತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಹಗ್ಗವೇ ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಸರ್ಪದ ಪ್ರತೀತಿಯೂ ಆಗಲಾರದು. ಹೇಗೆ ಹಗ್ಗದಲ್ಲಿ ಹಾವು ಮೂರು ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲವೋ, ಆದರೆ ಕತ್ತಲೆ ಹಾಗೂ ಅಲ್ಪ ಪ್ರಕಾಶದ ಸಂಧಿವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಹಗ್ಗವನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ, ಹಾವಿನ ಭ್ರಮ ಉಂಟಾಗಿ ಭಯದಿಂದ ಕಂಪಿಸುತ್ತಾನೋ, ಯಾವಾಗ ಅದನ್ನು ದೀಪ-ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ, ಆಗಲೇ ಭ್ರಮ ಮತ್ತು ಭಯ ನಿವೃತ್ತವಾಗುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆ ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಜಗತ್ತಿನ ಮಿಥ್ಯಾಪ್ರತೀತಿಯುಂಟಾಗಿದೆಯೋ, ಅದು ಬ್ರಹ್ಮದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗುವಲ್ಲಿ, ಅದರ ನಿವೃತ್ತಿ ಹಾಗೂ ಬ್ರಹ್ಮದ ಪ್ರತೀತಿ, ಸರ್ಪದ ನಿವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಹಗ್ಗ ಪ್ರತೀತಿಯಾಗುವಂತೆ, ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:- ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಪ್ರತೀತಿ ಯಾವನಿಗಾಯಿತು?

ನವೀನ:- ಜೀವನಿಗೆ.

---

* ಆರೋಪಿತವಾದ ವಸ್ತು.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:– ಜೀವನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಆದನು?

ನವೀನ:– ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:– ಅಜ್ಞಾನ ಎಲ್ಲಿಂದ ಆಯಿತು? ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ?

ನವೀನ:– ಅಜ್ಞಾನ ಅನಾದಿ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:– ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮದ (ಬಗೆಗೆ) ಅಜ್ಞಾನ ಉಂಟಾಯಿತೋ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಇನ್ನೊಂದರ ಬಗೆಗೋ? ಆ ಅಜ್ಞಾನ ಯಾವನಿಗಾಯಿತು?

ನವೀನ:– ಚಿದಾಭಾಸನಿಗೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:– ಚಿದಾಭಾಸನ ಸ್ವರೂಪವೇನು?

ನವೀನ:– ಬ್ರಹ್ಮ. ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮದ ಬಗೆಗೆ ಅಜ್ಞಾನ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ, ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಾನೇ ಮರೆತುಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:– ಅದು ಮರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ನಿಮಿತ್ತವೇನು?

ನವೀನ:– ಅವಿದ್ಯೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:– ಅವಿದ್ಯೆ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕ-ಸರ್ವಜ್ಞನ ಗುಣವೋ ಅಥವಾ ಅಲ್ಪಜ್ಞನದೋ?

ನವೀನ:– ಅಲ್ಪಜ್ಞನದು.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:– ಹಾಗಾದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅನಂತ ಸರ್ವಜ್ಞ ಚೇತನನಲ್ಲದೆ, ಬೇರೆ ಯಾವನಾದರೋ ಚೇತನನು ಇದ್ದಾನೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ? ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಜ್ಞನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದನು? ಅಹುದು, ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಭಿನ್ನನಾದ ಅಲ್ಪಜ್ಞ ಚೇತನನನ್ನು ಒಪ್ಪುವಿರಾದರೆ, ಸರಿ, ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದ ಅಜ್ಞಾನವಾಗುವುದಾದರೆ, ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಅಜ್ಞಾನ ಪ್ರಸರಿಸಿಬಿಟ್ಟೀತು. ಹೇಗೆ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಕುರುವಿನ ನೋವು ಸಮಸ್ತ ಶರೀರದ ಅವಯವಗಳನ್ನೂ ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತದೋ, ಅದೇ ರೀತಿ ಬ್ರಹ್ಮವೂ ಒಂದು ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನಿ ಮತ್ತು ಕ್ಲೇಶಯುಕ್ತವಾದಲ್ಲಿ, ಸರ್ವಬ್ರಹ್ಮವೂ ಅಜ್ಞಾನಿ ಮತ್ತು ನೋವಿನ ಅನುಭವದಿಂದ ಕೂಡಿದುದಾಗಿ ಹೋಗುವುದು.

ನವೀನ :– ಇದೆಲ್ಲಾ ಉಪಾಧಿಯ ಧರ್ಮವಾಗಿದೆ; ಬ್ರಹ್ಮದ್ದಲ್ಲ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:– ಉಪಾಧಿ ಜಡವೋ ಅಥವಾ ಚೇತನವೋ? ಮತ್ತು ಸತ್ಯವೋ ಅಥವಾ ಅಸತ್ಯವೋ?

ನವೀನ:– ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾಗಿದೆ. ಎಂದರೆ - ಅದನ್ನು ಜಡ ಅಥವಾ ಚೇತನ, ಸತ್ಯ ಅಥವಾ ಅಸತ್ಯ - ಎಂದು ಹೇಳಲಾರೆವು.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ :– ಈ ನಿಮ್ಮ ಹೇಳುವಿಕೆ **"ವದತೋ ವ್ಯಾಘಾತಃ"** ಎಂದರೆ ಸ್ವಪಕ್ಷ ಖಂಡನಕ್ಕೆ ಸಮವಾದ ದೋಷವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ-ಅವಿದ್ಯೆಯಿದೆ-ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ; ಅದನ್ನು ಜಡ, ಚೇತನ, ಸತ್, ಅಸತ್- ಹೇಳಲಾರೆವೆನ್ನುತ್ತೀರಿ. ಈ ಮಾತು ಹೀಗಿದೆ:- ಚಿನ್ನದಲ್ಲಿ ಹಿತ್ತಾಳೆ ಸೇರಿದೆ: ಇದು ಚಿನ್ನವೋ ಅಥವಾ ಹಿತ್ತಾಳೆಯೋ-ಎಂದು ಸ್ವರ್ಣಕಾರನ ಬಳಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೀರಿ. ಆ ಮೇಲೆ "ಇದನ್ನು ನಾವು ಚಿನ್ನವೆಂದೂ ಹೇಳಲಾರೆವು; ಹಿತ್ತಾಳೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಲಾರೆವು. ಆದರೆ, ಎರಡು ಧಾತುಗಳೂ ಸೇರಿವೆ".-ಎಂದೇ ಹೇಳುವಿರಿ. ಅಲ್ಲವೇ?

ನವೀನ :- ನೋಡಿ, ಘಟಾಕಾಶ, ಮಠಾಕಾಶ, ಮೇಘಾಕಾಶ ಮತ್ತು ಮಹದಾಕಾಶಗಳು ಉಪಾಧಿಗಳ (ಆವರಣಗಳ)-ಎಂದರೆ ಘಟ, ಮನೆ ಹಾಗೂ ಮೇಘದ ಇರುವಿಕೆಯಿಂದ ಹೇಗೆ ಬೇರೆ-ಬೇರೆಯಾಗಿ ತೋರುತ್ತವೋ, ವಸ್ತುತಃ ಮಹದಾಕಾಶ ಒಂದೇ ಇರುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಯೆ, ಅವಿದ್ಯೆ, ಸಮಷ್ಟಿ(ಸಮೂಹ), ವ್ಯಷ್ಟಿ (ಘಟಕ) ಮತ್ತು ಅಂತಃಕರಣದ ಉಪಾಧಿಗಳಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮವು ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ವಸ್ತುತಃ ಒಂದೇ ಇದೆ. ನೋಡಿರಿ, ಮುಂದಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳಿದೆ :-

ಅಗ್ನಿರ್ಯಥೈಕೋ ಭುವನಂ ಪ್ರವಿಷ್ಟೋ ರೂಪಂ ರೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋಬಭೂವ ।

ಏಕಸ್ತಥಾ ಸರ್ವಭೂತಾಂತರಾತ್ಮಾ ರೂಪಂ ರೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋ ಬಹಿಶ್ಚ ॥ (ಕಠ:- ೫. - ೯)

ಹೇಗೆ ಅಗ್ನಿಯು ಉದ್ದವಾದ, ಅಗಲವಾದ, ಗುಂಡಾದ, ಚಿಕ್ಕದಾದ, ದೊಡ್ಡದಾದ ಎಲ್ಲ ಆಕೃತಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ, ಅದೇ ಆಕಾರವುಳ್ಳದಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೋ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿದೆಯೋ, ಹಾಗೆ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು, ಅಂತಃಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕನಾಗಿ, ಅಂತಃಕರಣಾಕಾರನಾಗಿ ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಆದರೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:– ಈ ನಿಮ್ಮ ಕಥನವೂ ಕೂಡ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಹೇಗೆ ಘಟ, ಮಠ, ಮೇಘಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಆಕಾಶವನ್ನು ಬೇರೆಯೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೀರೋ, ಹಾಗೆ ಕಾರಣ-ಕಾರ್ಯರೂಪವಾದ ಜಗತ್ತನ್ನು ಮತ್ತು ಜೀವನನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಇವುಗಳಿಂದ ಬೇರೆಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಿರಿ.

ನವೀನ :– ಹೇಗೆ ಅಗ್ನಿ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವಿಷ್ಟವಾಗಿ, ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಅದೇ ಆಕಾರವುಳ್ಳದಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೋ, ಇದೇ ರೀತಿ ಪರಮಾತ್ಮನು ಜಡದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಜೀವನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕನಾಗಿ, ಆಕೃತಿಯುಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ; ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಸಾಕಾರನಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ವಸ್ತುತಃ ಬ್ರಹ್ಮ ಜಡವೂ ಅಲ್ಲ; ಜೀವನೂ ಅಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ಸಾವಿರ ಜಲದ ಕುಂಡಗಳು ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಲ್ಲಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನ ಸಹಸ್ರ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೋ, ವಸ್ತುತಃ ಸೂರ್ಯನು ಒಬ್ಬನೇ ಇದ್ದಾನೋ, ಕುಂಡಗಳು ಒಡೆದು ಹೋಗುವುದರಿಂದ ನೀರು ಹರಿಯುವುದರಿಂದ ಅಥವಾ ಹರಡುವುದರಿಂದ ಸೂರ್ಯನು ಹೇಗೆ ಭಗ್ನನಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಚಲಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ ಮತ್ತು ಹರಡುವುದೂ ಇಲ್ಲವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಅಂತಃಕರಣಗಳಲ್ಲಿ, 'ಚಿದಾಭಾಸ' ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಬ್ರಹ್ಮದ ಆಭಾಸ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತದೆ. ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಅಂತಃಕರಣವಿದೆಯೋ, ಆವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಜೀವನಿರುತ್ತಾನೆ. ಯಾವಾಗ ಅಂತಃಕರಣ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೋ, ಆಗ ಜೀವ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ಚಿದಾಭಾಸನು ತನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪದ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವನೂ, ಭೋಗಕರ್ತೃವೂ, ಸುಖಿಯೂ, ದುಃಖಿಯೂ, ಪಾಪಿಯೂ, ಪುಣ್ಯಾತ್ಮನೂ ಆಗಿ, ಜನನ-ಮರಣಗಳನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಆರೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆವರೆಗೆ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಬಂಧನಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ :– ಈ ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಾಂತ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸೂರ್ಯನು ಆಕಾರವಂತನು; ಜಲದ ಕುಂಡಗಳೂ ಸಾಕಾರವಾಗಿವೆ. ಸೂರ್ಯನು ಜಲದ ಕುಂಡಗಳಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯನಿಂದ ಜಲಕುಂಡಗಳು ಬೇರೆಯಾಗಿವೆ. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ನಿರಾಕಾರವಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವೆಂದಿಗೂ ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ . ಮತ್ತು ಪರಮೇಶ್ವರನು ನಿರಾಕಾರನೂ, ಆಕಾಶದಂತೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ವ್ಯಾಪಕನೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ, ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳೂ ಬೇರೆಯಾಗಿಲ್ಲ ; ಅಥವಾ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮವೂ ಬೇರೆಯಾಗಲಾರದು. ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪ್ಯ- ವ್ಯಾಪಕ ಸಂಬಂಧವಿರುವುದರಿಂದ ಒಂದೂ ಆಗಲಾರದು. ಎಂದರೆ, ಅನ್ವಯ - ವ್ಯತಿರೇಕಭಾವದಿಂದ [೧] ನೋಡುವುದರಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ಯ-ವ್ಯಾಪಕರು ಒಂದುಗೂಡಿದವರೂ ಮತ್ತು ಸದಾ ಬೇರೆಯಾಗಿರುವವರೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಂದೇ ಆಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯಾಪ್ಯ-ವ್ಯಾಪಕಭಾವದ ಸಂಬಧ ಎಂದಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸಲಾರದು. ಇದು ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದ ಅಂತರ್ಯಾಮೀ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ (೧.೩.೭.)ದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮದ ಆಭಾಸವೂ ಕೂಡ ಬೀಳಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಆಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಮೂಡುವುದು ಅಸಂಭವವಾಗಿದೆ. ಅಂತಃಕರಣದ ಉಪಾಧಿಯಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಜೀವನೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುವ ನಿಮ್ಮ ಮಾತೂ ಕೂಡ ಬಾಲಕನದರ ಹಾಗಿದೆ . ಅಂತಃಕರಣವು ಚಲಾಯಮಾನವೂ, ಖಂಡ ಖಂಡವೂ ಆಗಿದೆ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮವು ಅಚಲವೂ, ಅಖಂಡವೂ ಆಗಿದೆ. ನೀವು ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಮತ್ತು ಜೀವನನ್ನು ಬೇರೆ-ಬೇರೆ ಎಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಈ ಕೆಳಗಿನದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಿರಿ. ಅಂತಃಕರಣ ಎಲ್ಲಿ-ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದೋ ಅಲ್ಲಿ-ಅಲ್ಲಿಯ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಅಜ್ಞಾನಿಯನ್ನಾಗಿಯೂ, ಮತ್ತು ಯಾವ ಯಾವ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಬಿಡುವುದೋ, ಅಲ್ಲಿ-ಅಲ್ಲಿಯ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಜ್ಞಾನಿಯನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡಿಬಿಡುವುದೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ? ಹೇಗೆ ಕೊಡೆ ಬೆಳಕಿನ ನಡುವೆ ಎಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೋ ಅಲ್ಲಿ-ಅಲ್ಲಿಯ ಬೆಳಕನ್ನು ಆವರಣಯುಕ್ತವನ್ನಾಗಿಯೂ, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ-ಎಲ್ಲಿನಿಂದ ಸರಿದು ಹೋಗುತ್ತದೋ, ಅಲ್ಲಿ-ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಆವರಣ ರಹಿತವಾಗಿಯೂ ಮಾಡುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಅಂತಃಕರಣ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಕ್ಷಣ-ಕ್ಷಣವೂ ಜ್ಞಾನಿಯನ್ನಾಗಿಯೂ, ಬದ್ಧನನ್ನಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ಮುಕ್ತನನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು. ಅಖಂಡವಾದ ಬ್ರಹ್ಮದ ಏಕಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯ ಆವರಣದ ಪ್ರಭಾವವು ಸರ್ವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟಾಗುವುದರಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬ್ರಹ್ಮ ಅಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವುದು, ಏಕೆಂದರೆ-ಅದು ಚೇತನವಾಗಿದೆ.[೨] ಮತ್ತು ಮಥುರೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಂತಃಕರಣ ಸ್ಥಿತವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವು ಯಾವ ವಸ್ತುವನ್ನು ನೋಡಿತೋ, ಅದರ ಸ್ಮರಣವು ಅದೇ ಅಂತಃಕರಣ ಸ್ಥಿತವಾದುದಕ್ಕೆ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ, **"ಅನ್ಯದೃಷ್ಟಮನ್ಯೋನ ಸ್ಮರತೀತಿನ್ಯಾಯಾತ್"**.- ಒಬ್ಬನು ನೋಡಿದುದರ ಸ್ಮರಣ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಆಗಲಾರದು.[೩] ಯಾವ ಚಿದಾಭಾಸನು ಮಥುರೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದನೋ, ಆ ಚಿದಾಭಾಸನು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಮಥುರೆಯಲ್ಲಿನ ಅಂತಃಕರಣದ ಪ್ರಕಾಶವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿನ ಬ್ರಹ್ಮವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ . ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಜೀವನಾಗಿದ್ದರೆ, ಬೇರೆಯವನಲ್ಲದಾದರೆ, ಜೀವನು ಸರ್ವಜ್ಞನಾಗಿರಬೇಕು.

---

[೧] ಅನ್ವಯ-ವ್ಯತಿರೇಕಭಾವವೆಂದರೆ, ಸಾಧರ್ಮ್ಯ-ವೈಧರ್ಮ್ಯಗಳ, ಸಾಮ್ಯ-ವೈಷಮ್ಯಗಳ ಬಾವ.

[೨] ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಹರಡಿದ ಯಾವುದಾದರೂ ಜಡತತ್ತ್ವ, ಉದಾಹರಣೆಗೆ ವಾಯು, ದೇಶ-ದೇಶಗಳ ಸಮುದ್ರಸಾಮೀಪ್ಯ ಸ್ತರದ ಶೈತ್ಯ-ಮೊದಲಾದ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಹಲವೆಡೆ ತಂಪಾಗಿ, ಹಲವೆಡೆ ಬಿಸಿಯಾಗಿ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಖಂಡ ಚೇತನನ ಬಗೆಗೆ ಹಾಗೆನ್ನಲು ಎಂದಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಖಂಡ ಚೇತನನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗುಣವೂ ಅಖಂಡವೇ ಆಗಿರುವುದು-ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮಹರ್ಷಿ.

[೩] ಮಥುರೆಯಲ್ಲಿಯ ಬ್ರಹ್ಮ ಅಂತಃಕರಣಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಕೊಂಡ ನೋಟ, ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ; ಚಿದಾಭಾಸರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ!

ಬ್ರಹ್ಮದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದರೆ 'ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಾ'- ಎಂದರೆ ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದುದರ, ಕೇಳಿದುದರ ಜ್ಞಾನ ಯಾವನಿಗೂ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. 'ಬ್ರಹ್ಮ ಒಂದು; ಆದಕಾರಣ ಸ್ಮರಣವಾಗುತ್ತದೆ'.- ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಒಂದೆಡೆ ಅಜ್ಞಾನ ಅಥವಾ ದುಃಖ ಉಂಟಾಗುವುದರಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೂ ಅಜ್ಞಾನ ಅಥವಾ ದುಃಖವಾಗಬೇಕು. ಮತ್ತು ಈ ರೀತಿಯ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಿಂದ ನಿತ್ಯಶುದ್ಧಬುದ್ಧ ಮುಕ್ತಸ್ವಭಾವವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ನೀವು ಅಶುದ್ಧ, ಅಜ್ಞಾನಿ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದುದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿರಿ ಮತ್ತು ಅಖಂಡವನ್ನು ಖಂಡ-ಖಂಡವಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿರಿ.

ನವೀನ:- ನಿರಾಕಾರದ ಆಭಾಸವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ನೀರು ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿ ಆಕಾಶದ ಆಭಾಸ ಬೀಳುತ್ತದೋ, ಅದು ನೀಲಿಯಾಗಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ರೀತಿ ಗಂಭೀರವೂ ಆಳವೂ ಆಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆ, ಬ್ರಹ್ಮದ ಆಭಾಸವೂ ಸಮಸ್ತ ಅಂತಃಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ :- ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ರೂಪವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ, ಅದನ್ನು ಯಾವನೂ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಲಾರನು. ಯಾವ ಪದಾರ್ಥ ಕಾಣಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲವೋ, ಅದು ಕನ್ನಡಿ ಮತ್ತು ನೀರು ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆಂತು? ಗಾಢವಾಗಿ ಅಥವಾ ತೆಳುವಾಗಿ ಸಾಕಾರವಸ್ತು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ; ನಿರಾಕಾರವಾದುದಲ್ಲ.

ನವೀನ :- ಹಾಗಾದರೆ, ಮತ್ತೆ ಮೇಲುಗಡೆ ನೀಲಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ಅದೇನೋ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲ, ಅದೇ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಏನು ಪದಾರ್ಥ?

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ :- ಅದು ಪೃಥಿವಿಯಿಂದ ಹಾರಿದ ಜಲದ, ಪೃಥಿವಿಯ ಮತ್ತು ಅಗ್ನಿಯ ತ್ರಸರೇಣುಗಳು. ಎಲ್ಲಿಂದ ಮಳೆಯಾಗುತ್ತದೋ, ಅಲ್ಲಿ ನೀರು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಮಳೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಆದೀತು? ಆದುದರಿಂದ, ದೂರ ದೂರದಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಗುಡಾರದಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೋ, ಅದು ಜಲದ ಚಕ್ರವಾಗಿದೆ. ಹೇಗೆ ಮಂಜು ದೂರದಿಂದ ಘನವಾದ ಆಕಾರವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿ, ಮತ್ತು ಹತ್ತಿರದಿಂದ ತೆಳುವಾಗಿ ಮತ್ತು ಗುಡಾರದ ಹಾಗೆಯೂ ಕೂಡ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ನೀರು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ನವೀನ :- ನಮ್ಮ ಹಗ್ಗ, ಹಾವು ಮತ್ತು ಸ್ವಪ್ನ ಮೊದಲಾದ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳು ಮಿಥ್ಯೆಯೇನು?

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ :- ಅಲ್ಲ; ನಿಮ್ಮ ತಿಳಿವು ಮಿಥ್ಯೆ. ಅದನ್ನು ನಾವು ಮೊದಲೇ ಬರೆದಿದ್ದೇವೆ. ಒಳ್ಳೆಯದು, ಮೊದಲು ಅಜ್ಞಾನ ಯಾವನಿಗಾಗುತ್ತದೆ-ಎಂಬುದನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಿರಿ.

ನವೀನ :- ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ :- ಬ್ರಹ್ಮ ಅಲ್ಪಜ್ಞವೋ ಅಥವಾ ಸರ್ವಜ್ಞವೋ?

ನವೀನ :- ಸರ್ವಜ್ಞವೂ ಅಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಜ್ಞವೂ ಅಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಜ್ಞತ್ವ ಉಪಾಧಿಯುಳ್ಳವನಿಗೆ ಉಂಟಾಗುವುದು.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ :- ಉಪಾಧಿಸಹಿತನಾದವನು ಯಾವನು?

ನವೀನ :- ಬ್ರಹ್ಮ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ :- ಹಾಗಾದರೆ, ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಸರ್ವಜ್ಞವೂ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಜ್ಞವೂ ಆಯಿತು. ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ನೀವು ಸರ್ವಜ್ಞ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಜ್ಞ-ಎಂಬುದರ ನಿಷೇಧವನ್ನೇಕೆ ಮಾಡಿದ್ದಿರಿ? ಉಪಾಧಿಯು ಕಲ್ಪಿತವಾದುದು, ಎಂದರೆ ಮಿಥ್ಯೆಯಾದುದು-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಕಲ್ಪಕನು, ಎಂದರೆ, ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡುವವನು ಯಾವನು?

ನವೀನ :- ಜೀವನು ಬ್ರಹ್ಮವೋ, ಅಥವಾ ಬೇರೆಯೋ?

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ :- ಬೇರೆಯವನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, (ಜೀವನು) ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪನಾಗಿದ್ದಾನೆಯಾದರೆ, ಯಾವನು ಮಿಥ್ಯಾಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನೋ, ಅವನು ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಆಗಿರಲಾರನು. ಯಾವನ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಮಿಥ್ಯೆಯೋ, ಅವನು ಸತ್ಯನಾಗಬಲ್ಲನಾದರೂ ಯಾವಾಗ?

ನವೀನ :- ನಾವು ಸತ್ಯವನ್ನು ಮತ್ತು ಅಸತ್ಯವನ್ನು ಸುಳ್ಳೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಮತ್ತು ವಾಣಿಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುವುದೂ ಕೂಡ ಮಿಥ್ಯೆಯೇ ಆಗಿದೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:- ನೀವು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳುವವರು ಮತ್ತು ಒಪ್ಪುವವರು ಆಗಿದ್ದೀರಿ-ಎಂದಾಗ ನೀವು ಸುಳ್ಳಲ್ಲವೇತಕ್ಕೆ?

ನವೀನ:- ಆಗಲಿ. ಸುಳ್ಳು ಮತ್ತು ನಿಜ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಕಲ್ಪಿತವಾಗಿವೆ. ಮತ್ತು ನಾವು ಎರಡರ ಸಾಕ್ಷಿಗಳಾದ ಅಧಿಷ್ಠಾನ-ಎಂದರೆ ಆಶ್ರಯಭೂತರಾಗಿದ್ದೇವೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:- ನೀವು ಸತ್ಯದ ಮತ್ತು ಸುಳ್ಳಿನ ಆಧಾರವಾದಿರಿ-ಎಂದಾಗ, ನೀವೇ ಸಾಹುಕಾರನಂತೆಯೂ ಮತ್ತು ಕಳ್ಳನಂತೆಯೂ ಆದಿರಿ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ನೀವು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವನು ಸರ್ವದಾ ಸತ್ಯವನ್ನಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾನೋ, ಸತ್ಯವನ್ನಾಡುತ್ತಾನೋ, ಸತ್ಯವನ್ನಾಚರಿಸುತ್ತಾನೋ, ಸುಳ್ಳನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಸುಳ್ಳನ್ನಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಮತ್ತು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ವ್ಯವಹರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ನೀವೇ ಸುಳ್ಳಾಗಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಸ್ವತಃ ನೀವೇ ಮಿಥ್ಯಾವಾದಿಗಳಾಗಿದ್ದೀರಿ.

ನವೀನ:- ಬ್ರಹ್ಮದ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿರುವ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನೇ ಆವರಿಸುವ ಅನಾದಿಯಾದ ಮಾಯೆಯನ್ನು ನೀವು ಒಪ್ಪುತ್ತೀರೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ?

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ:- ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನೀವು - "ಯಾವ ವಸ್ತು ಇಲ್ಲವೋ, ಆದರೂ ಭಾಸವಾಗುವುದೋ, ಅದು"- ಎಂದು ಮಾಯೆಗೆ ಅರ್ಥ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ, ಯಾವನ ಹೃದಯದ ಕಣ್ಣು ಇಂಗಿ ಹೋಗಿದೆಯೋ, ಅವನು ಈ ಮಾತನ್ನು ಒಪ್ಪುವನು. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವ ವಸ್ತುವಿಲ್ಲವೋ, ಅದರ ಭಾಸವಾಗುವಿಕೆ ಸರ್ವಥಾ ಅಸಂಭವ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಬಂಜೆಯ ಮಗನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಎಂದಿಗೂ ಬೀಳಬಾರದು. ಮತ್ತು ಇದನ್ನು **"ಸನ್ಮೂಲಾಃ ಸೋಮ್ಯೇಮಾಃ ಪ್ರಜಾಃ"** ಈ ಮೊದಲಾದ ಛಾಂದೋಗ್ಯೋಪನಿಷತ್ತಿನ (೬.೮.೪) ವಚನಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ.

ನವೀನ:- ನೀವು ವಸಿಷ್ಠ , ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ ಮೊದಲಾದವರು, ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಲದಾಸನವರೆಗೆ, ನಿಮಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರೇ ಆಗಿದ್ದವರು ಬರೆದಿರುವುದನ್ನು ಖಂಡಿಸುತ್ತೀರೇನು? ನಮಗೇನೋ ವಸಿಷ್ಠ , ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಲದಾಸರು ಮೊದಲಾದವರು ಅಧಿಕರೆಂದು, ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವೀಕಾರ ಯೋಗ್ಯರೆಂದು ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ :- ನೀವು ವಿದ್ವಾಂಸರೋ ಅಥವಾ ಅವಿದ್ವಾಂಸರೋ?

ನವೀನ :- ನಾವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿದ್ದೇವೆ.

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ :- ಒಳ್ಳೆಯದು, ವಸಿಷ್ಠ , ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಲದಾಸರ ಪಕ್ಷವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಿರಿ; ನಾವು ಖಂಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಯಾವನ ಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದೋ, ಅವನೇ ದೊಡ್ಡವನು. ಅವರ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಅಖಂಡನೀಯವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ನೀವು ಅವರ ಯುಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ನಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಖಂಡಿಸಲಾರಿರೇಕೆ? ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಿಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅವರ ಮಾತು ಮಾನನೀಯವಾದೀತು. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ-ಮೊದಲಾದವರೇನೋ ಜೈನರ ಮತವನ್ನು ಖಂಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ಮತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿರಬಹುದು - ಎಂಬ ಊಹೆಯಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ದೇಶ-ಕಾಲಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಬಹುಜನ ಚತುರರಾದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ತಮ್ಮ ಆತ್ಮನ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಯೂ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು, ಎಂದರೆ-ಜೀವ-ಈಶ್ವರರ ಏಕತ್ವ , ಜಗತ್ತಿನ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ-ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದೂ, ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಸತ್ಯವಲ್ಲವೆಂದೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದರಾದರೆ, ಅವರ ಮಾತು ಸತ್ಯವಾಗಲಾರದು. ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಲದಾಸರ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿರಿ, ಹೀಗಿದೆ:- **"ಜೀವೋ ಬ್ರಹ್ಮಾಭಿನ್ನಶ್ಚೇತನತ್ವಾತ್"**. ಅವರು "ವೃತ್ತಿಪ್ರಭಾಕರ"ದಲ್ಲಿ ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮರ ಏಕತ್ವಕ್ಕೆ ಅನುಮಾನಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ "ಚೇತನನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜೀವನು ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಅಭಿನ್ನನಾಗಿದ್ದಾನೆ".-ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಪುರುಷನ ಮಾತಿಗೆ ಸಮಾನವಾದ ಮಾತಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸಾಧರ್ಮ್ಯ ಮಾತ್ರದಿಂದ, (ಕೇವಲ ಸಮಾನ ಗುಣತ್ವದಿಂದ) ಒಂದರ ಏಕತ್ವ ಇನ್ನೊಂದರೊಂದಿಗೆ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ವೈಧರ್ಮ್ಯವು (ವಿರುದ್ಧಗುಣತ್ವವು) ಬೇರ್ಪಡಿಸುವಂತಹದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಯಾವನಾದರೂ "ಪೃಥಿವಿಯು ಜಲದಿಂದ ಅಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ". ಎಂದರೆ, ಹೇಗೆ ಈ ವಾಕ್ಯ ಸಂಗತವಾಗಲಾರದೋ, ಹಾಗೆ ನಿಶ್ಚಲದಾಸರು ಹೇಳಿರುವ ಲಕ್ಷಣವೂ ಕೂಡ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅಲ್ಪತ್ವ ಅಲ್ಪಜ್ಞ ಮತ್ತು ಭ್ರಾಂತಿಯುಕ್ತತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಗಳು ಜೀವನದಲ್ಲಿದ್ದು ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸರ್ವಗತತ್ವ, ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವ ಮತ್ತು ಭ್ರಾಂತಿರಹಿತತ್ವ ಮೊದಲಾದ ವೈಧರ್ಮ್ಯಗಳು ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿದ್ದು ಜೀವನಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮ ಮತ್ತು ಜೀವರು ಬೇರೆ-ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹೇಗೆ ಗಂಧವತ್ತ್ವ, ಕಠಿನತ್ವ ಮೊದಲಾದುವು ಭೂಮಿಯ ಧರ್ಮಗಳು, ರಸವತ್ತ್ವ, ದ್ರವತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಜಲದ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪೃಥಿವೀ ಮತ್ತು ಜಲ ಒಂದಲ್ಲ; ಹಾಗೆಯೇ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮದ ನಡುವೆ ವೈಧರ್ಮ್ಯವಿರುವುದರಿಂದ, ಜೀವ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮ ಎಂದೂ ಒಂದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಒಂದಾಗಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಎಂದೂ ಒಂದಾಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟರಿಂದಲೇ ನಿಶ್ಚಲದಾಸರೇ ಮೊದಲಾದವರ ಬಗೆಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪಾಂಡಿತ್ಯವಿದ್ದಿತೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಮತ್ತು ಯಾವನು ಯೋಗವಾಸಿಷ್ಠವನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾನೋ, ಅವನು ಯಾವನೋ ಆಧುನಿಕ ವೇದಾಂತಿಯಾಗಿದ್ದನು; ಅದು ವಾಲ್ಮೀಕಿಯು, ವಸಿಷ್ಠರು ಮತ್ತು ರಾಮಚಂದ್ರನು ರಚಿಸಿದುದು, ಅಥವಾ ಹೇಳಿದುದು-ಕೇಳಿದುದಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ-ಅವರೆಲ್ಲರೂ ವೇದಾನುಯಾಯಿಗಳಾಗಿದ್ದರು; ವೇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ರಚಿಸುವುದೂ, ಹೇಳುವುದೂ ಮತ್ತು ಕೇಳುವುದೂ ಶಕ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ವ್ಯಾಸರು ಯಾವ ಶಾರೀರಿಕ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೋ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮರ ಏಕತ್ವ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ನೋಡಿರಿ:-

ಸಂಪದ್ಯಾವಿರ್ಭಾವಃ ಸ್ವೇನಶಬ್ದಾತ್ ॥೧॥ (ವೇದಾಂತ:- ೪.೪.೧)

ಬ್ರಾಹ್ಮೇಣ ಜೈಮಿನಿರುಪನ್ಯಾಸಾದಿಭ್ಯಃ ॥೨॥ (ವೇದಾಂತ:- ೪.೪.೨)

ಚಿತಿತನ್ಮಾತ್ರೇಣ ತದಾತ್ಮಕತ್ವಾದಿತ್ಯೌಡುಲೋಮಿಃ ॥೩॥ (ವೇದಾಂತಾ:- ೪.೪.೩)

ಏವಮಪ್ಯುಪನ್ಯಾಸಾತ್ ಪೂರ್ವಭಾವಾವಿರೋಧಂ ಬಾದರಾಯಣಃ ॥೪॥ (ವೇದಾಂತ:-೪.೪.೪)

ಅತ ಏವ ಚಾನನ್ಯಾಧಿಪತಿಃ ॥೫॥ (ವೇದಾಂತ:-೪.೪.೫)

ಎಂದರೆ ಮೊದಲು ಯಾವನು ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪನಾಗಿದ್ದನೋ, ಆ ಜೀವನು ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಪ್ರಕಟನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸ್ವ-ಎಂಬ ಶಬ್ದದಿಂದ ತನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪದ ಗ್ರಹಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. (೧).

"ಅಯಮಾತ್ಮಾ ಅಪಹತಪಾಪ್ಮಾ" ಮೊದಲಾದ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳಿಂದ, ಐಶ್ವರ್ಯ (ಈಶ್ವರತ್ವ)ದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವ ಪರ್ಯಂತ ಉಕ್ತವಾಗಿರುವ ಕಾರಣಗಳಿಂದ, ಜೀವನು ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಸ್ಥಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ-ಎಂದು ಜೈಮಿನಿ ಆಚಾರ್ಯರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. (೨)

ಮತ್ತು ಔಡುಲೋಮಿ ಆಚಾರ್ಯರು, ತದಾತ್ಮಕಸ್ವರೂಪದ ನಿರೂಪಣ ಮೊದಲಾದ, ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕದ ಕಾರಣರೂಪವಾದ ವಚನಗಳ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ, ಜೀವನು ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಚೈತನ್ಯ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಸ್ಥಿತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ-ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. (೩)

ವ್ಯಾಸರು ಮೊದಲು ಹೇಳಿರುವ ಈ ಉಪನ್ಯಾಸ ಮೊದಲಾದುದರಿಂದಲೂ, ಐಶ್ವರ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯೆಂಬ ಹೇತುಗಳಿಂದಲೂ ಜೀವನು ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಅವಿರೋಧವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. (೪)

ಯೋಗಿಯು ಐಶ್ವರ್ಯಸಹಿತನಾಗಿ (ಈಶ್ವರತ್ವಯುಕ್ತನಾಗಿ) ತನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಬೇರೆಯ ಅಧಿಪತಿಯಿಂದರಹಿತನಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಸ್ವತಃ ತಾನೇ ತನ್ನ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರ ಅಧಿಪತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. (೫)

ಉತ್ತರ :- ಈ ಸೂತ್ರಗಳ ಅರ್ಥ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಇವುಗಳ ಯಥಾರ್ಥವಾದ ಅರ್ಥ ಹೀಗಿದೆ, ಕೇಳಿರಿ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಜೀವನು ತನ್ನ ಸ್ವಕೀಯ ಶುದ್ಧ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲ ಕಶ್ಮಲಗಳಿಂದಲೂ ರಹಿತನಾಗಿ, ಪವಿತ್ರನಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಯೋಗದಿಂದ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು (ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಲಭಿಸುವ, ಇಂದ್ರಿಯಗಳೇ ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಮೇಲಿನ ಸ್ವಾಮಿತ್ವ) ಸಾಧಿಸಿ, ತನ್ನ ಅಂತರ್ಯಾಮೀ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತನಾಗಲಾರನು. (೧)

ಇದೇ ರೀತಿ, ಯೋಗಿಯು ಯಾವಾಗ ಪಾಪ ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದ ರಹಿತನಾಗಿ, ಐಶ್ವರ್ಯಯುಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಮಾತ್ರ ಬ್ರಹ್ಮದೊಂದಿಗೆ ಮುಕ್ತಿಯ ಆನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬಲ್ಲನು-ಈ ರೀತಿ ಜೈಮಿನಿ ಆಚಾರ್ಯರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. (೨)

ಯಾವಾಗ ಅವಿದ್ಯೆಯೇ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ, ಶುದ್ಧ ಚೈತನ್ಯ ಮಾತ್ರಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಜೀವನು ಸ್ಥಿರನಾಗುತ್ತಾನೋ, ಆಗಮಾತ್ರ "ತದಾತ್ಮಕತ್ವ"ವನ್ನು, ಎಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. (೩)

ಯಾವಾಗ (ಜೀವನು) ಬ್ರಹ್ಮದೊಂದಿಗೆ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನೂ (ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಭಾವವನ್ನೂ) ಮತ್ತು ಪರಿಶುದ್ಧವೂ, ವಿವಿಧತತ್ತ್ವ ಸಂಬಂಧಿಯೂ ಆದ ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಜೀವಂತನಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ತನ್ನ ನಿರ್ಮಲವಾದ ಮೊದಲ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಗಳಿಸಿ, ಆನಂದಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಎಂದು ವ್ಯಾಸಮುನಿಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. (೪)

ಯಾವಾಗ ಯೋಗಿಯ ಸಂಕಲ್ಪವು ಸತ್ಯವಾಗುತ್ತದೋ, ಆಗ ಸ್ವತಃ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಂಡು, ಮುಕ್ತಿ ಸುಖವನ್ನು

ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಧೀನನಾಗಿ, ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಹೇಗೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಮುಖ್ಯ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಅಮುಖ್ಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆ ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಮುಕ್ತ ಜೀವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. (೫) ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲವಾದರೆ:-

ನೇತರೋಽನುನುಪತ್ತೇಃ ॥೧॥ (ವೇದಾಂತ :- ೧.೧.೧೬)

ಭೇದವ್ಯಪದೇಶಾಚ್ಚ ॥೨॥ (ವೇದಾಂತ :- ೧.೧.೧೭)

ವಿಶೇಷಣಭೇದವ್ಯಪದೇಶಾಭ್ಯಾಂ ಚ ನೇತರೌ ॥೩॥ (ವೇದಾಂತ :- ೧.೨.೨೨)

ಅಸ್ಮಿನ್ನಸ್ಯ ಚ ತದ್ಯೋಗಂ ಶಾಸ್ತಿ ॥೪॥ (ವೇದಾಂತ :-೧.೧.೧೯)

ಅಂತಸ್ತದ್ಧರ್ಮೋಪದೇಶಾತ್ ॥೫॥ (ವೇದಾಂತ :- ೧.೧.೨೦)

ಭೇದವ್ಯಪದೇಶಾಚ್ಚಾನ್ಯಃ ॥೬॥ (ವೇದಾಂತ :- ೧.೧.೨೧)

ಗುಹಾಂ ಪ್ರವಿಷ್ಟಾವಾತ್ಮಾನೌ ಹಿ ತದ್ದರ್ಶನಾತ್ ॥೭॥ (ವೇದಾಂತ :- ೧.೨.೧೧)

ಅನುಪಪತ್ತೇಸ್ತು ನ ಶಾರೀರಃ ॥೮॥ (ವೇದಾಂತ :- ೧.೨.೩)

ಅಂತರ್ಯಾಮ್ಯಧಿದೈವಾದಿಷು ತದ್ಧರ್ಮವ್ಯಪದೇಶಾತ್ ॥೯॥ (ವೇದಾಂತ :- ೧.೨.೧೮)

ಶಾರೀರಶ್ಚೋಭಯೇಽಪಿ ಹಿ ಭೇದೇನೈನಮಧೀಯತೇ ॥೧೦॥ (ವೇದಾಂತ :- ೧.೨.೨೦)

ಅರ್ಥ:- ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಜೀವನು ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತೃವಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ-ಅಲ್ಪನೂ, (ಅಣುಸ್ವರೂಪನೂ, ಏಕದೇಶೀಯನೂ) ಅಲ್ಪ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಯುಕ್ತನೂ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಜ್ಞನೂ ಆದ, (ದೇಹದೇಹಾಂತರನಿವಾಸೀ) ಜೀವನಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತೃತ್ವ ಸಂಘಟಿಸಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ, ಜೀವನು ಬ್ರಹ್ಮವಲ್ಲ. (೧)

"**ರಸಂ ಹ್ಯೇವಾಯಂ ಲಬ್ಧ್ವಾಽಽನಂದೀ ಭವತಿ**".- ಇದು ತೈತ್ತಿರೀಯೋಪನಿಷತ್ತಿನ ವಚನವಾಗಿದೆ. ಜೀವ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ- ಇವರಿಬ್ಬರ ಭೇದವು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ರಸವನ್ನು, ಎಂದರೆ ಆನಂದಸ್ವರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಪಡೆದು, ಜೀವನು ಆನಂದಸ್ವರೂಪನಾಗುತ್ತಾನೆ-ಎಂಬ, ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಬ್ರಹ್ಮ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಪ್ತಿಗಾಗಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವ ಜೀವರ ನಿರೂಪಣ ಅನ್ವಯಿಸಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಜೀವ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮ ಒಂದಲ್ಲ. (೨)

ದಿವ್ಯೋ ಹ್ಯಮೂರ್ತಃ ಪುರುಷಃ ಸ ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರೋ ಹ್ಯಜಃ।

ಅಪ್ರಾಣೋ ಹ್ಯಮನಾಃ ಶುಭ್ರೋಽಕ್ಷರಾತ್ಪರತಃ ಪರಃ॥ (ಮುಂಡಕೋಪನಿಷತ್ತು:- ೨.೨.೨)

ದಿವ್ಯನು, ಶುದ್ಧನು, ಆಕಾರರಹಿತನು, ಸರ್ವದರಲ್ಲಿಯೂ ಪೂರ್ಣನು, ಹೊರಗೆ-ಒಳಗೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಕನು, ಅಜನು, ಜನನ- ಮರಣ -ಶರೀರಧಾರಣ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದ ರಹಿತನು, ಶ್ವಾಸ-ಪ್ರಶ್ವಾಸಗಳ ಶರೀರ - ಮನಸ್ಸುಗಳ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ರಹಿತನು, ಪ್ರಕಾಶ ರೂಪನು - ಈ ಮೊದಲಾದ ವಿಶೇಷಣಗಳು ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಮತ್ತು ಅಕ್ಷರವೂ, ನಾಶರಹಿತವೂ ಆದ ಪ್ರಕೃತಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾದವನು, ಎಂದರೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮನಾದವನು ಜೀವನು; ಅವನಿಗಿಂತಲೂ ಪರಮಾತ್ಮನು ಶ್ರೇಷ್ಠನು, ಎಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮವು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ಜೀವರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮದ ಭೇದದ ಪ್ರತಿಪಾದನಗಳಿಗಿರುವ ಕಾರಣಗಳಿಂದ, ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಜೀವರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮವು ಬೇರೆಯಾಗಿದೆ. (೩).

ಇದೇ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕ ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಯೋಗವನ್ನು ಅಥವಾ ಜೀವನಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮದ ಯೋಗವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಜೀವ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಯೋಗವು (ಎಂದರೆ ಸೇರುವಿಕೆ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವಸ್ತುಗಳಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ) ಬೇರೆ ಬೇರೆಯ ಪದಾರ್ಥಗಳದು ಮಾತ್ರ ಆಗುತ್ತದೆ. (೪)

ಈ ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಅಂತರ್ಯಾಮಿತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಜೀವನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ವ್ಯಾಪ್ಯನಾದ ಜೀವನು ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ವ್ಯಾಪ್ಯ-ವ್ಯಾಪಕ ಸಂಬಂಧವೂ ಭೇದವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅನ್ವಯಿಸಬಲ್ಲದು. (೫)

ಹೇಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನು ಜೀವನಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಯುಕ್ತನಾಗಿದ್ದಾನೋ, ಹಾಗೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು, ಅಂತಃಕರಣಗಳು,

ಪೃಥಿವೀ-ಮೊದಲಾದ ಭೂತಗಳು, ದಿಕ್ಕುಗಳು, ವಾಯು (ಆಕರ್ಷಣಶಕ್ತಿ) ಸೂರ್ಯ-ಮೊದಲಾದುವು, ದಿವ್ಯಗುಣಗಳ ಭೋಗದಿಂದ ದೇವತೆಗಳೆಂದು ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಡುವ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಇವರಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಪರಮಾತ್ಮನು ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. (೬)

"ಗುಹಾಂ ಪ್ರವಿಷ್ಟೌ ಸುಕೃತಸ್ಯ ಲೋಕೇ".- ಮೊದಲಾದ ಉಪನಿಷತ್ತಿನ (ಕಠ:- ೩.೧) ವಚನಗಳಿಂದ ಜೀವ ಮತ್ತು ಪರಮಾತ್ಮನು ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ-ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡೆ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. (೭)

"ಶರೀರೇ ಭವಃ ಶಾರೀರಃ"- ಶರೀರಧಾರೀ ಜೀವನು ಬ್ರಹ್ಮವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಬ್ರಹ್ಮದ ಗುಣ, ಕರ್ಮ, ಸ್ವಭಾವಗಳು ಜೀವನಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ. (೮)

(ಅಧಿದೇವ) ದಿವ್ಯವಾದ ಮನಸ್ಸು-ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿಯೂ, ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯಗಳು-ಮೊದಲಾದ ಸಕಲ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿಯೂ, (ಅಧಿಭೂತ) ಪೃಥಿವೀ-ಮೊದಲಾದ ಭೂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ, (ಅಧ್ಯಾತ್ಮ) ಸಮಸ್ತ ಜೀವರಲ್ಲಿಯೂ ಪರಮಾತ್ಮನು ಅಂತರ್ಯಾಮಿರೂಪದಿಂದ ಸ್ಥಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅದೇ ಪರಮಾತ್ಮನ ವ್ಯಾಪಕತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಗಳು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವತ್ರ ವಿವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. (೯)

ಶರೀರಧಾರಿಯಾದ ಜೀವನು ಬ್ರಹ್ಮವಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ-ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಜೀವನ ಭೇದವು ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. (೧೦)

ಈ ಮೊದಲಾದ ಶಾರೀರಿಕ ಸೂತ್ರಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡ, ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮ ಮತ್ತು ಜೀವರ ಭೇದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ವೇದಾಂತಿಗಳ ಉಪಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಉಪಸಂಹಾರವೂ ಕೂಡ ಅನ್ವಯಿಸಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ, 'ಉಪಕ್ರಮ'-ಎಂದರೆ ಆರಂಭವೂ ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಮತ್ತು 'ಉಪಸಂಹಾರ' ಎಂದರೆ ಪ್ರಳಯ ಕೂಡ ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ (ಆಗುತ್ತವೆ) ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಬೇರೆಯ ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವನ್ನೂ ನೀವು ಒಪ್ಪದೇ ಇರುವಾಗ, ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಳಯವೂ ಕೂಡ ಬ್ರಹ್ಮದ ಧರ್ಮಗಳಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಮತ್ತು ಉತ್ಪತ್ತಿ-ವಿನಾಶರಹಿತ ಬ್ರಹ್ಮದ ಪ್ರತಿಪಾದನವನ್ನು ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ; ಅದು ನವೀನ ವೇದಾಂತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕನಲುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ-ನಿರ್ವಿಕಾರ, ಅಪರಿಣಾಮಿ, ಶುದ್ಧ, ಸನಾತನ, ನಿರ್ಭ್ರಾಂತ ಮೊದಲಾದ ವಿಶೇಷಗಳಿಂದ ಸೂಚ್ಯವಾಗುವ ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ವಿಕಾರ, ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮತ್ತು ಅಜ್ಞಾನ ಮೊದಲಾದುದರ ಸಂಭವ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ಮತ್ತು ಉಪಸಂಹಾರ (ಪ್ರಳಯ) ಆದ ಮೇಲೆಯೂ ಬ್ರಹ್ಮ, ಕಾರಣರೂಪವಾದ ಜಡ ಮತ್ತು ಜೀವರು ನಿಃಸಂದೇಹವಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಉಪಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಉಪಸಂಹಾರವೂ ಕೂಡ ಈ ವೇದಾಂತಿಗಳ ಸುಳ್ಳಾದ ಕಲ್ಪನೆ. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಇಂತಹವೇ ಅಶುದ್ಧವಾದ ಬಹಳ ಮಾತುಗಳೂ ಇವರ ಬಳಿ ಬೇರೆಯವಿವೆ.

ಇದರ ನಂತರ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಜೈನರ ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಅನುಯಾಯಿಗಳ ಉಪದೇಶದ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲಿ ಹರಡಿದ್ದವು. ಮತ್ತು ಪರಸ್ಪರ ಖಂಡನ-ಮಂಡನಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ನಂತರ ಮುನ್ನೂರು ವರ್ಷಗಳು ಆದ ಮೇಲೆ ಉಜ್ಜಯಿನೀ ನಗರಿಯಲ್ಲಿ ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯನು ಪ್ರತಾಪಶಾಲಿಯಾದ ರಾಜನಾದನು. ಅವನು ಸರ್ವರಾಜರುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗಿದ್ದ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಕೊನೆಮುಟ್ಟಿಸಿ, ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದನು. ಅವನ ನಂತರ ರಾಜಾ ಭರ್ತೃಹರಿಯು ಕಾವ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಅನ್ಯ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿದ್ವಾಂಸನೆನಿಸಿದನು. ಅವನು ವೈರಾಗ್ಯವಂತನಾಗಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯನ ನಂತರ ಐನೂರು ವರ್ಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ ರಾಜಾಭೋಜನು ಬಂದನು. ಅವನು ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮತ್ತು ಕಾವ್ಯಾಲಂಕಾರ ಮೊದಲಾದುದರ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದನೆಂದರೆ, ಅವನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುರಿ, ಮೇಕೆಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುವವನಾದ ಕಾಳಿದಾಸನೂ ಕೂಡ 'ರಘುವಂಶ' ಕಾವ್ಯದ ಕರ್ತೃವಾದನು. ಯಾವನೇ ಆದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಭೋಜರಾಜರ ಬಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಧನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಗೌರವ ಲಭಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆ ಮೇಲೆ, ರಾಜರುಗಳೂ, ಶ್ರೀಮಂತರೂ ಓದುವುದನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು.

ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರಿಗಿಂತ ಮೊದಲು, ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳ, ನಂತರ ಶೈವಮೊದಲಾದ ಸಂಪ್ರದಾಯಸ್ಥರಾದ ಮತೀಯರೂ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಅವರ ಬಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಹಾರಾಜಾ ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯನಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ, ಶೈವರ ಬಲ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಬಂದಿತು. ಶೈವರಲ್ಲಿ ಪಾಶುಪತ ಮೊದಲಾದ ಬಹಳ ಶಾಖೆಗಳು ವಾಮ-ಮಾರ್ಗಿಗಳಲ್ಲಿನ ದಶಮಹಾವಿದ್ಯೆ ಮೊದಲಾದ ಶಾಖೆಗಳಂತೆಯೇ ಹೊರಟಿದ್ದವು. ಜನರು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಶಿವನ ಅವತಾರವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದರು. ಅವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳಾದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳೂ ಕೂಡ ಶೈವ ಮತದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತರಾದರು ಮತ್ತು ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋದರು. ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಶಿವನ ಪತ್ನಿಯಾದ ದೇವಿಯ ಉಪಾಸಕರೂ ಮತ್ತು ಶೈವರು ಮಹಾದೇವನ ಉಪಾಸಕರೂ ಆದರು. ಈ ಇಬ್ಬರೂ ರುದ್ರಾಕ್ಷ ಮತ್ತು ಭಸ್ಮವನ್ನು ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಎಷ್ಟು ವೇದ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೋ, ಶೈವರು ಅಷ್ಟು ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿಲ್ಲ.

ಧಿಕ್ ಧಿಕ್ ಕಪಾಲಂ ಭಸ್ಮರುದ್ರಾಕ್ಷವಿಹೀನಮ್ ॥ ೧ ॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಾನ್ ಕಂಠದೇಶೇ ದಶನಪರಿಮಿತಾನ್ ಮಸ್ತಕೇ ವಿಂಶತಿ ದ್ವೇ

ಷಟ್ ಷಟ್ ಕರ್ಣಪ್ರದೇಶೇ ಕರಯುಗಲಗತಾನ್ ದ್ವಾದಶಾನ್ದ್ವಾದಶೈವ।

ಬಾಹ್ವೋರಿಂದೋಃ ಕಲಾಭಿಃ ಪೃಥಗಿತಿ ಗದಿತಮೇಕಮೇವಂ ಶಿಖಾಯಾಂ

ವಕ್ಷಸ್ಯಷ್ಟಾಧಿಕಂ ಯಃ ಕಲಯತಿ ಶತಕಂ ಸ ಸ್ವಯಂ ನೀಲಕಂಠಃ॥

ಈ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ವಿಧದ ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ಈ ಜನರು ರಚಿಸಿದರು ಮತ್ತು "ಯಾವನ ಕಪಾಲದಲ್ಲಿ ಭಸ್ಮ ಮತ್ತು ಕಂಠದಲ್ಲಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷವಿಲ್ಲವೋ, ಅವನಿಗೆ ಧಿಕ್ಕಾರವಿದೆ. "**ತಂ ತ್ಯಜೇದಂತ್ಯಜಂ ಯಥಾ**"- ಅವನನ್ನು ಚಾಂಡಾಲನಿಗೆ ಸಮನೆಂದು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು. (೧)

ಯಾವನು ಕಂಠದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ವತ್ತು, ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಆರು-ಆರು, ಕರಗಳಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು-ಹನ್ನೆರಡು, ಭುಜಗಳಲ್ಲಿ ಹದಿನಾರು-ಹದಿನಾರು, ಶಿಖೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮತ್ತು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನೂರೆಂಟು ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಮಹಾದೇವನಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. (೨)

ಹೀಗೆಯೇ ಶಾಕ್ತರೂ ಕೂಡ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಈ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಶೈವರೂ ಸಮ್ಮತರಾಗಿ ಭಗ-ಲಿಂಗದ ಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು; ಅವನ್ನು ಜಲಧಾರೀ ಮತ್ತು ಲಿಂಗವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಅದರ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ನಾವು ಈ ಪಾಮರತನದ ಕೆಲಸವನ್ನೇತಕ್ಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ-ಎಂದು ಆ ನಿರ್ಲಜ್ಜರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ನಾಚಿಕೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾವನೋ ಕವಿ "**ಸ್ವಾರ್ಥೀ ದೋಷಂ ನ ಪಶ್ಯತಿ**"- ಎಂದಿದ್ದಾನೆ. ಸ್ವಾರ್ಥೀ ಜನರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥ ಸಿದ್ಧಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ದುಷ್ಟ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದೊಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ದೋಷವನ್ನು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುದರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಮತ್ತು ಭಗ-ಲಿಂಗದ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತ ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ, ಮೋಕ್ಷ ಮೊದಲಾದ ಸಿದ್ಧಿಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಯತೊಡಗಿದರು.

ಯಾವಾಗ ಜೈನರು ರಾಜಭೋಜರ ನಂತರ ತಮ್ಮ ಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಿ ಸ್ಥಾಪನೆ, ದರ್ಶನ ಮತ್ತು ಸ್ಪರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬರಲು-ಹೋಗಲು ಆರಂಭಿಸಿದರೋ, ಆಗ ಈ ಪೋಪರ ಹಿಂಬಾಲಕರೂ ಕೂಡ ಜೈನಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲೂ, ಬರಲೂ ಹತ್ತಿದರು. ಮತ್ತು ಅತ್ತ ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯರ ಮತಗಳು ಹಲವು ಉದ್ಭವಿಸಿದವು ಮತ್ತು ಯವನರೂ ಕೂಡ ಆರ್ಯಾವರ್ತಕ್ಕೆ ಬರಲು-ಹೋಗಲುತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಪೋಪರುಗಳು ಈ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ರಚಿಸಿದರು:-

ನ ವದೇದ್ಯಾವನೀಂ ಭಾಷಾಂ ಪ್ರಾಣೈಃ ಕಂಠಗತೈರಪಿ।

ಹಸ್ತಿನಾ ತಾಡ್ಯ ಮಾನೋಽಪಿ ನ ಗಚ್ಛೇಜ್ಜೈನಮಂದಿರಮ್॥

ಎಷ್ಟೇ ದುಃಖ ಬೇಕಾದರೂ ಬರಲಿ, ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣವು ಕಂಠಗತವಾಗಿ ಬೇಕಾದರೂ ಇರಲಿ; ಎಂದರೆ, ಸಾವಿನ ಸಮಯವೇ ಬಂದಿರಲೊಲ್ಲದೇಕೆ, ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಯಾವನೀ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಎಂದರೆ,- ಮ್ಲೇಚ್ಛಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಾಯಿನಿಂದಾಡಬಾರದು. ಮತ್ತು ಮದವೇರಿದ ಆನೆ ಕೊಲ್ಲಲು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರಲೊಲ್ಲದೇಕೆ, ಮತ್ತು ಜೈನ ಮಂದಿರ ದೊಳಹೋದರೆ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಯುವುದಾದರೂ ಕೂಡ, ಜೈನ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಬಾರದು. ಆದರೆ, ಜೈನಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿ ಉಳಿಯುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಆನೆಯ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಸತ್ತು ಹೋಗುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇಂತಿಂತಹ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅವರನ್ನು ಯಾವನಾದರೂ 'ನಿಮ್ಮ ಮತಕ್ಕೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಮಾನನೀಯ ಗ್ರಂಥದ ಪ್ರಮಾಣವೂ ಇದೆಯೇ?' ಎಂದು ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ, 'ಹೌದು, ಇದೆ'. ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು 'ತೋರಿಸಿರಿ'.- ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ, ಮಾರ್ಕಂಡೇಯಪುರಾಣ-ಮೊದಲಾದುದರ ವಚನಗಳನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ದುರ್ಗಾಪಾಠದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವಂತೆ ದೇವಿಯ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಭೋಜರಾಜರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸರ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಮಾರ್ಕಂಡೇಯ ಮತ್ತು ಶಿವಪುರಾಣಗಳನ್ನು ಯಾವನೋ ರಚಿಸಿ, ಸ್ಥಾಪಿಸಿದನು. ಅದರ ಸಮಾಚಾರವು ಭೋಜರಾಜರಿಗೆ ತಿಳಿದು, ಆ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಕೈಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ-"ಯಾವನಾದರೂ ಕಾವ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದಾದರೆ, ಅವನು ತನ್ನ ಹೆಸರಿನಿಂದ ರಚಿಸಬೇಕು; ಋಷಿ-ಮುನಿಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದಲ್ಲ".-ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದರು.

ಯಾವುದು ಗ್ವಾಲಿಯರ್ ರಾಜ್ಯದ 'ಭಿಂಡ್' ಎಂಬ ನಗರದ ತಿವಾರೀ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದೆಯೋ, ಯಾವುದನ್ನು

ಲಖಿನಾದರಾವ್ ಸಾಹೇಬರು ಮತ್ತು ಅವರ ಗುಮಾಸ್ತೆ ರಾಮದಯಾಳ ಚೌಬೆಯವರು ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿದ್ದಾರೋ, ಅಂತಹ ಭೋಜರಾಜರು ರಚಿಸಿದ "ಸಂಜೀವಿನೀ"- ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ-"ವ್ಯಾಸರು ನಾಲ್ಕುನೂರು ಮತ್ತು ಅವರ ಶಿಷ್ಯರು ಐದುಸಾವಿರದ ಆರುನೂರು ಶ್ಲೋಕಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ, ಎಂದರೆ, ಎಲ್ಲಸೇರಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಶ್ಲೋಕಗಳ ಪ್ರಮಾಣದ ಭಾರತವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದರು. ಅದು ಮಹಾರಾಜ ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರವಾಯಿತು. ಮಹಾರಾಜಾಭೋಜರು "ನನ್ನ ತಂದೆಯವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಸಾವಿರವಾಯಿತು. ಮತ್ತು ಈಗ ನನ್ನ ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು ಸಾವಿರ ಶ್ಲೋಕಯುಕ್ತವಾದ ಮಹಾಭಾರತದ ಪುಸ್ತಕ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಹೋದರೆ, ಮಹಾಭಾರತದ ಪುಸ್ತಕ ಒಂದು ಒಂಟೆಯ ಹೊರೆಯಾಗಿ ಹೋಗುವುದು". - ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಋಷಿ ಮುನಿಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪುರಾಣಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವಂತಾದರೆ, ಆರ್ಯಾವರ್ತೀಯರಾದ ಜನರು ಭ್ರಮಜಾಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು, ವೈದಿಕಧರ್ಮಹೀನರಾಗಿ, ಭ್ರಷ್ಟರಾಗಿ ಹೋಗುವರು".- ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ, ಭೋಜರಾಜರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ವೇದಗಳ ಸಂಸ್ಕಾರವಿದ್ದಿತೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇವರು ತಮ್ಮ "ಭೋಜಪ್ರಬಂಧ"ದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ:-

ಘಟ್ಯೈಕಯಾ ಕ್ರೋಶದಶೈಕಮಶ್ವಃ ಸುಕೃತ್ರಿಮೋ ಗಚ್ಛತಿ ಚಾರುಗತ್ಯಾ ।

ವಾಯುಂ ದದಾತಿ ವ್ಯಜನಂ ಸುಪುಷ್ಕಲಂ ವಿನಾ ಮನುಷ್ಯೇಣ ಚಲತ್ಯಜಸ್ರಮ್ ॥

ರಾಜಾಭೋಜರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಯ ಆಕಾರದ, ಯಂತ್ರ ಕಲಾಯುಕ್ತವಾದ, ಒಂದು ಲಘು ಘಟಿಕೆಯಲ್ಲಿ* ಹನ್ನೊಂದು ಕ್ರೋಶಗಳಷ್ಟು, ಮತ್ತು ಒಂದು ಘಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತೇಳೂವರೆ ಕ್ರೋಶದಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗುವ ಒಂದು ಯಾನವನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಂತಹ ಶಿಲ್ಪಿ ಜನರಿದ್ದರು. ಆ ಯಾನವು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆಯೂ ಮತ್ತು ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಮನುಷ್ಯನು ಸಂಚಾಲನಮಾಡದೆ, ಕಲಾಯಂತ್ರದ ಬಲದಿಂದ ನಿರಂತರವೂ ಚಲಿಸುವ ಮತ್ತು ಪುಷ್ಕಳವಾದ ವಾಯುವನ್ನು ಕೊಡುವ ಬೀಸಣಿಗೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದರು. ಈ ಎರಡು ಪದಾರ್ಥಗಳೂ ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಐರೋಪ್ಯರು ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಇಷ್ಟು ಉಬ್ಬಿ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಪೋಪರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರು ಜೈನರ ಬಳಿ ಹೋಗದಂತೆ ತಡೆಯತೊಡಗಿದರೂ ಕೂಡ, ದೂರ ಉಳಿಯಲಾರದೇ ಹೋದರು. ಮತ್ತು ಜೈನರ ಕಥೆಗೆ ಕೂಡ ಜನರು ಹೋಗತೊಡಗಿದರು. ಜೈನರ ಪೋಪರು ಈ ಪೌರಾಣಿಕ ಪೋಪರ ಶಿಷ್ಯರುಗಳನ್ನು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸಹತ್ತಿದರು. ಆಗ ಪೌರಾಣಿಕರು -"ಇದಕ್ಕೇನಾದರೂ ಉಪಾಯಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರು ಜೈನರಾಗಿ ಹೋಗುವರು".- ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಪೋಪರು -"ಜೈನರಂತೆ ನಮ್ಮ (ದೇವರ) ಅವತಾರಗಳನ್ನೂ, ಮಂದಿರಗಳನ್ನೂ ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಕಥಾ - ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ರಚಿಸಬೇಕು". ಎಂದೇ ಸೂಚಿಸಿದರು. ಈ ಜನರು ಜೈನರ ಇಪ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕು ತೀರ್ಥಂಕರರಿಗೆ ಸಮನಾಗಿ ಇಪ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕು ಅವತಾರಗಳನ್ನೂ, ಮಂದಿರಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ಮಿಸಿದರು. ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಜೈನರ ಪೂರ್ವ ಮತ್ತು ಉತ್ತರ ಪುರಾಣಗಳು-ಮೊದಲಾದುವು ಇವೆಯೋ, ಹಾಗೆ ಹದಿನೆಂಟು ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ರಚಿಸತೊಡಗಿದರು .

ಭೋಜರಾಜರ ನಂತರ ನೂರೈವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ, ವೈಷ್ಣವ ಮತ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಶಠಗೋಪರೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಪುರುಷರೊಬ್ಬರು ಮೇದರ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದ್ದರು. ವೈಷ್ಣವ ಮತ ಅವರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಚಲಿತವಾಯಿತು. ಅವರ ನಂತರ ಶೌಚಕರ್ಮ ಮಾಡುವವರ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಮುನಿವಾಹನರೂ, ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯವರಾಗಿ ಯವನಕುಲೋತ್ಪನ್ನರಾದ ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯರೂ ಆಚಾರ್ಯರಾದರು. ಆಮೇಲೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಲೋತ್ಪನ್ನರಾದ ರಾಮಾನುಜರು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಆಚಾರ್ಯರಾದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮತವನ್ನು ಪ್ರಸರಿಸಿದರು. ಶೈವರು ಶಿವಪುರಾಣ ಮೊದಲಾದುವನ್ನೂ, ಶಾಕ್ತರು ದೇವೀಭಾಗವತ ಮೊದಲಾದುವನ್ನೂ, ವೈಷ್ಣವರು ವಿಷ್ಣುಪುರಾಣ ಮೊದಲಾದುವನ್ನೂ ರಚಿಸಿದರು. "ತಮ್ಮ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ರಚಿತವಾದರೆ ಯಾವನೂ (ಅವನ್ನು) ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ".- ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ವ್ಯಾಸರೇ ಮೊದಲಾದ ಋಷಿ-ಮುನಿಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಇವುಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ವಸ್ತುತಃ "ನವೀನಗಳು"-ಎಂದು ಇಡಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ, ಯಾವನಾದರೂ ಬಡವನು ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಮಹಾರಾಜಾಧಿರಾಜನೆಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಇಡುವಂತೆ, ಯಾರಾದರೂ ಆಧುನಿಕ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಸನಾತನವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರೆ, ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನು? ಈಗ, ಇವರ ನಡುವೆ ಹೇಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿವಾದಗಳಿವೆಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತುಂಬಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ನೋಡಿರಿ! ದೇವೀಭಾಗವತದಲ್ಲಿ, ಯಾವಳನ್ನು ಶ್ರೀಪುರದ ಸ್ವಾಮಿನೀ ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೋ, ಅವಳೇ ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತನ್ನೂ ರಚಿಸಿದಳು ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಾ ವಿಷ್ಣು ಮತ್ತು ಮಹಾದೇವರನ್ನೂ ಅವಳೇ ಸೃಜಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಯಾವಾಗ ಆ ದೇವಿಗೆ ಇಚ್ಛೆಯಾಯಿತೋ, ಆಗ

* ಎರಡೂವರೆ ಘಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಘಂಟೆ; ಒಂದು ಕ್ರೋಶವೆಂದರೆ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಮೈಲಿಗಳು.

ಅವಳು ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನುಜ್ಜಿದಳು. ಆದರಿಂದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಾಯವಾಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಯಿತು. ದೇವಿಯು ಅವನಿಗೆ -"ನೀನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೋ".- ಎಂದಳು. ಬ್ರಹ್ಮನು -"ನೀನು ನನ್ನ ತಾಯಿಯಾಗಿರುವೆ. ನಾನು ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆನು".- ಎಂದನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಾತೆಗೆ ಕೋಪವೇರಿತು. ಮತ್ತು ಮಗನನ್ನು ಭಸ್ಮವಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ಮತ್ತು ಮರಳಿ ಕೈಗಳನ್ನುಜ್ಜಿ ಅದೇ ರೀತಿ ಎರಡನೆಯ ಮಗನನ್ನು ಸೃಜಿಸಿದಳು. ಅವನಿಗೆ ವಿಷ್ಣುವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಳು. ಅವನಿಗೂ ಅದೇ ರೀತಿ ಹೇಳಿದಳು. ಅವನೂ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನೂ ಭಸ್ಮ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ಮತ್ತೆ, ಅದೇ ರೀತಿ ಮೂರನೆಯ ಮಗನನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡಿದಳು. ಅವನಿಗೆ ಮಹಾದೇವನೆಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟಳು. ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ "ನೀನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೋ"-ಎಂದಳು. ಮಹಾದೇವನು-'ನಾನು ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆ. ನೀನು ಬೇರೆ ಸ್ತ್ರಿಯ ಶರೀರವನ್ನು ಧರಿಸು'.- ಎಂದನು. ದೇವಿಯು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದಳು. ಆಗ ಮಹಾದೇವನು-"ಈ ಎರಡು ಕಡೆ ಬೂದಿಯಂತೆ ಬಿದ್ದಿರುವುದೇನು"?-ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ದೇವಿಯು-"ಇವರಿಬ್ಬರೂ ನಿನ್ನ ಸಹೋದರರು. ಇವರು ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ, ಭಸ್ಮ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆನು".- ಎಂದಳು. ಮಹಾದೇವನು-"ನಾನು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಏನನ್ನು ತಾನೇ ಮಾಡಬಲ್ಲೆನು? ಇವರನ್ನು ಜೀವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡು, ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿಬ್ಬರು ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸು. ಮೂವರ ವಿವಾಹಗಳೂ ಮೂವರೊಂದಿಗೆ ಆಗುವವು".- ಎಂದನು. ದೇವಿಯು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಮೂವರೊಂದಿಗೆ ಮೂವರ ವಿವಾಹಗಳೂ ಆದವು".- ಎಂದು ಬರೆದಿದೆ.

ಭಲೇ! ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ; ತಂಗಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟನು! ಇದನ್ನು ಉಚಿತವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕೇ? "ಆ ಮೇಲೆ, ಇಂದ್ರ-ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಸೃಜಿಸಿದಳು. ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ರುದ್ರ ಮತ್ತು ಇಂದ್ರ-ಇವರನ್ನು ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಹೊರುವ ಭೋಯಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದಳು".- ಈ ಮೊದಲಾಗಿ ಸುಳ್ಳು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಉದ್ದುದ್ದ-ಅಗಲಗಲವಾಗಿ ಮನ ಬಂದಂತೆ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರಾದರೂ ಅವರನ್ನು "ಆ ದೇವಿಯ ಶರೀರವನ್ನು ಮತ್ತು ಶ್ರೀಪುರವನ್ನು ರಚಿಸಿದವನಾವನು? ಯಾರು ದೇವಿಯ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳಾಗಿದ್ದರು? ದೇವಿಯು ಅನಾದಿ-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಯಾವುದು ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಉದ್ಭವಿಸುವ ವಸ್ತುವಾಗಿರುತ್ತದೋ, ಅದು ಎಂದಿಗೂ ಅನಾದಿಯಾಗಿರಲಾರದು. ಮಾತಾ-ಪುತ್ರರ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಹೆದರುವುದಾದರೆ, ಸೋದರ-ಸೋದರಿಯರ ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಚಾರಿತ್ರ್ಯವಿದ್ದೀತು?

ಹೇಗೆ ಈ ದೇವೀಭಾಗವತದಲ್ಲಿ ಮಹಾದೇವ, ವಿಷ್ಣು ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಮೊದಲಾದವರ ಕ್ಷುದ್ರತ್ವವನ್ನೂ ಮತ್ತು ದೇವಿಯ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವನ್ನೂ ಬರೆದಿದ್ದಾರೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಶಿವಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ದೇವೀ-ಮೊದಲಾದವರ ಅತಿ ಕ್ಷುದ್ರತ್ವವನ್ನೂ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದರೆ, ಇವರೆಲ್ಲಾ ಮಹಾದೇವನ ದಾಸರು ಮತ್ತು ಮಹಾದೇವನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಈಶ್ವರನು ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ರುದ್ರಾಕ್ಷವನ್ನು, ಎಂದರೆ, ಒಂದು ವೃಕ್ಷದ ಫಲದ ಓಟೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಭಸ್ಮವನ್ನು ಧರಿಸುವುದರಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ, ಬೂದಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡುವ ಕತ್ತೆಯೇ ಮೊದಲಾದ ಪಶುಗಳೂ ಮತ್ತು ಮಣಿಗಳೇ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಧರಿಸುವ ಭೀಲರು, ಮೇದರು ಮೊದಲಾದವರೂ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾದಾರು! ಮತ್ತು ಹಂದಿಗಳು, ನಾಯಿಗಳು, ಹೇಸರ ಕತ್ತೆಗಳು ಮೊದಲಾದ ಬೂದಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಮುಕ್ತಿ ಏತಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ?

ಪ್ರಶ್ನೆ:– ಕಾಲಾಗ್ನಿರುದ್ರೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಭಸ್ಮ ಧರಿಸುವ ವಿಧಾನ ಬರೆದಿದೆ. ಅದು ಸುಳ್ಳೇನು? ಮತ್ತು **'ತ್ರ್ಯಾಯುಷಂ ಜಮದಗ್ನೇಃ'** ಯಜುರ್ವೇದದ ಈ ವಚನ (೩.೬೨)-ಮೊದಲಾದ ವೇದ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದಲೂ ಭಸ್ಮಧಾರಣದ ವಿಧಾನ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ "ರುದ್ರನ ಕಣ್ಣಿನ ಅಶ್ರುಪಾತದಿಂದ ಯಾವ ವೃಕ್ಷ ಹುಟ್ಟಿತೋ ಅದರ ಹೆಸರು ಮಾತ್ರ ರುದ್ರಾಕ್ಷ; ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಅದರ ಧಾರಣದಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯವಿದೆ.- ಕೇವಲ ಒಂದು ರುದ್ರಾಕ್ಷವನ್ನು ಧರಿಸಿದರೂ ಸರ್ವಪಾಪಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ, ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ತೆರಳುವನು. ಯಮರಾಜನ ಮತ್ತು ನರಕದ ಭಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ"- ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಉತ್ತರ :– ಕಾಲಾಗ್ನಿರುದ್ರೋಪನಿಷತ್ತನ್ನು ಯಾವನೋ ಬೂದಿಬಡಕನಾದ ಮಾನವನು, ಎಂದರೆ ಭಸ್ಮಧಾರಿಯು ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, **'ಯಸ್ಯ ಪ್ರಥಮಾ ರೇಖಾ ಸಾ ಭೂರ್ಲೋಕಃ'** - ಈ ಮೊದಲಾದ ವಚನಗಳು ಅರ್ಥರಹಿತವಾಗಿವೆ. ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಕೈಯಿನಿಂದ ರಚಿತವಾಗುವ ಯಾವ ರೇಖೆಯಿದೆಯೋ, ಅದು ಭೂಲೋಕ ಅಥವಾ ಅದರ ಸೂಚಕವಾಗಬಲ್ಲದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಮತ್ತು **"ತ್ರ್ಯಾಯುಷಂ ಜಮದಗ್ನೇಃ"** ಮೊದಲಾದ ಯಾವ ಮಂತ್ರಗಳಿವೆಯೋ, ಅವು ಭಸ್ಮದ ಅಥವಾ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರದ ಧಾರಣದ ವಾಚಕಗಳಲ್ಲ. ಆದರೆ **"ಚಕ್ಷುರ್ವೈ ಜಮದಗ್ನಿಃ"**- (ಶತಪಥ:- ೮.೧.೩.೩) - "ಓ ಪರಮೇಶ್ವರ! ನನ್ನ ನೇತ್ರದ ಜ್ಯೋತಿ, (ತ್ರ್ಯಾಯುಷಂ) ತ್ರಿಗುಣವಾಗಲಿ, ಎಂದರೆ ಮುನ್ನೂರು ವರ್ಷಗಳವರೆಗಿರಲಿ ಮತ್ತು ನಾನು ಕೂಡ, ಯಾವುದರಿಂದ ದೃಷ್ಟಿನಾಶವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಂತಹ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ".- ಎಂದು ಅದರ ಅರ್ಥ. ಭಲೇ! ಇದೆಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮೂರ್ಖತನದ ಮಾತು? ಕಣ್ಣಿನ ಅಶ್ರುಪಾತದಿಂದಲೂ ವೃಕ್ಷ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಬಲ್ಲದೇ? ಪರಮೇಶ್ವರನ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮವನ್ನು ಯಾವನಾದರೂ ಬೇರೆ ರೀತಿಯದಾಗಿ ಮಾಡಬಲ್ಲನೇ? ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಯಾವ ವೃಕ್ಷದ ಬೀಜವನ್ನು ಪರಮಾತ್ಮನು ರಚಿಸಿದ್ದಾನೋ, ಅದರಿಂದಲೇ ಆ ವೃಕ್ಷ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಬಲ್ಲದು; ಅನ್ಯಥಾ ಆಗದು. ಆದುದರಿಂದ ರುದ್ರಾಕ್ಷ, ಭಸ್ಮ, ತುಳಸೀ, ಕಮಲಾಕ್ಷ (ತಾವರೆಯ ಬೀಜ) ದರ್ಭೆ, ಚಂದನ-ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಕೊರಳಲ್ಲಿ

ಧರಿಸುವ ಎಷ್ಟು ವಿಧಾನಗಳು ಇವೆಯೋ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ಅಸಭ್ಯನೂ, ವಿವೇಕಹೀನನೂ ಆದ ಮನುಷ್ಯನ ಕೆಲಸಗಳಾಗಿವೆ.

ಹೀಗೆ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಮತ್ತು ಶೈವರು ಅತ್ಯಂತ ಮಿಥ್ಯಾಚಾರವಂತರೂ, ವಿರೋಧಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವವರೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವನು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಪುರುಷನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಂಬದೆ, ಉತ್ತಮ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ರುದ್ರಾಕ್ಷ, ಭಸ್ಮಧಾರಣದಿಂದ ಯಮರಾಜನ ದೂತರು ಹೆದರುವವರಾದರೆ, ಪೋಲಿಸ್ ಸಿಪಾಯಿಗಳೂ ಹೆದರುವರೇನೋ? ರುದ್ರಾಕ್ಷ-ಭಸ್ಮಧಾರಣ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ನಾಯಿಗಳು, ಸಿಂಹಗಳು, ಸರ್ಪಗಳು, ಚೇಳುಗಳು, ನೊಣಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಳ್ಳೆಗಳು ಮೊದಲಾದುವೂ ಕೂಡ ಹೆದರದಿರುವಾಗ, ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನಿಗೆ (ನ್ಯಾಯಕಾರಿಯಾದ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಯಮ; ಅವನಿಗೆ ಗಣಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲ.) ಗಣಗಳು ಹೆದರುತ್ತವೆ-ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇನು?

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಮತ್ತು ಶೈವರೇನೋ ಸನ್ಮತೀಯರಲ್ಲ; ಆದರೆ, ವೈಷ್ಣವರಾದರೂ ಸತ್ಯಮತದವರೋ?

ಉತ್ತರ:– ಇವರೂ ವೇದವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅವರಿಗಿಂತಲೂ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚು ನಿಕೃಷ್ಟರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :– '**ನಮಸ್ತೇ ರುದ್ರಮನ್ಯವೇ**' (ಯಜು:- ೧೬.೧) '**ವೈಷ್ಣವಮಸಿ**' (ಯಜು:-೫.೨೧) '**ವಾಮನಾಯ ಚ**'(ಯಜು:- ೧೬.೩೦), '**ಗಣಾನಾಂ ತ್ವಾಗಣಪತಿಂ ಹವಾಮಹೇ**' (ಯಜು:- ೨೩.೧೯), '**ಭಗವತೀ ಭೂಯಾಃ**' (ಅಥರ್ವ:-೯.೧೦.೨೦) '**ಸೂರ್ಯ ಆತ್ಮಾ ಜಗತಸ್ತಸ್ಥುಷಶ್ಚ**' (ಯಜು:-೧೩.೪೬) ಈ ಮೊದಲಾದ ವೇದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಶೈವ-ಮೊದಲಾದ ಮತಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತವೆ. ಮತ್ತೆ ಏತಕ್ಕೆ ಖಂಡಿಸುತ್ತೀರಿ?

ಉತ್ತರ:– ಈ ವಚನಗಳಿಂದ ಶೈವ ಮೊದಲಾದ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ರುದ್ರ-ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಪರಮೇಶ್ವರ, ಪ್ರಾಣ-ವಾಯು, ಜೀವ, ಅಗ್ನಿ-ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಕ್ರೋಧ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ರುದ್ರನಿಗೆ, ಎಂದರೆ ದುಷ್ಟರನ್ನು ರೋದನ ಮಾಡಿಸುವ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುವುದು, ಪ್ರಾಣ ಮತ್ತು ಜಠರಾಗ್ನಿಗೆ ಅನ್ನವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು. (ನಮ ಇತ್ಯನ್ನನಾಮ-ನಿಘಂಟು ೨.೭.) ಯಾವನು ಮಂಗಳಕರನೂ, ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಅತ್ಯಂತ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವವನೂ ಆಗಿದ್ದಾನೋ, ಆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು. "**ಶಿವಸ್ಯ ಪರಮೇಶ್ವರಸ್ಯಾಯಂ ಭಕ್ತಃ ಶೈವಃ**"; "**ವಿಷ್ಣೋಃ ಪರಮಾತ್ಮನೋಽಯಂ ಭಕ್ತೋ ವೈಷ್ಣವಃ**"; "**ಗಣಪತೇಃ ಸಕಲಜಗತ್ಸ್ವಾಮಿನೋಽಯಂ ಸೇವಕೋ ಗಾಣಪತ್ಯಃ**"; "**ಭಗವತ್ಯಾ* ವಾಣ್ಯಾ ಅಯಂ ಸೇವಕಃ ಭಾಗವತಃ**";"**ಸೂರ್ಯಸ್ಯ ಚರಾಚರಾತ್ಮನೋಽಯಂ ಸೇವಕಃ ಸೌರಃ**"; ರುದ್ರ, ಶಿವ, ವಿಷ್ಣು, ಗಣಪತಿ, ಸೂರ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಈ ಎಲ್ಲವೂ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಮತ್ತು ಭಗವತೀ-ಎಂಬುದು ಸತ್ಯಭಾಷಣಯುಕ್ತವಾದ ವಾಣಿಯ ಹೆಸರು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಈ ಬಗೆಯ ಕಲಹವನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಹೇಗೆಂದರೆ:-

ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ವೈರಾಗಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಶಿಷ್ಯರಿದ್ದರು. ಅವರು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಗುರುವಿನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಒತ್ತುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬನು ಬಲಕಾಲಿನ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಎಡಗಾಲಿನ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಹೀಗಾಯಿತು. ಒಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಪೇಟೆಗೆ, ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಸೇವನೀಯ ಪಾದಕ್ಕೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗುರುವರ್ಯರು ಮಗ್ಗಲಿಗೆ ಹೊರಳಿದರು; ಆಗ ಅವನ ಸೇವನೀಯ ಪಾದದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಹಪಾಠಿಯ ಪಾಲಿನ ಸೇವ್ಯವಾದ ಪಾದ ಬಿದ್ದಿತು. ಅವನು ಕೋಲನ್ನೆತ್ತಿ ಪಾದದ ಮೇಲೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿ ಬಿಗಿದನು. ಗುರುವರ್ಯರು -"ಓ ದುಷ್ಟ! ನೀನಿದೇನು ಮಾಡಿದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಶಿಷ್ಯನು 'ನನ್ನ ಪಾಲಿನ ಸೇವನೀಯ ಪಾದದ ಮೇಲೆ ಈ ಪಾದ ಏಕೆ ಬಂದು ಏರಿತು?'-ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪೇಟೆಗೆ, ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಶಿಷ್ಯನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅವನೂ ಕೂಡ ತನ್ನ ಭಾಗದ ಸೇವನೀಯ ಪಾದದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ನೋಡಿದರೆ, ಪಾದವು ಊದಿಕೊಂಡಿದೆ. "ಗುರುವರ್ಯರೇ! ನನ್ನ ಪಾಲಿನ ಈ ಸೇವನೀಯ ಪಾದಕ್ಕೆ ಏನಾಯಿತು?"- ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಗುರುವರ್ಯರು ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು. ಮೂರ್ಖನೂ ಕೂಡ ತುಟಿಪಿಟಕ್ಕೆನ್ನಲಿಲ್ಲ, ಸುಮ್ಮನೇ, ಕೋಲನ್ನೆತ್ತಿ ತುಂಬ ಬಲಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಗುರುವರ್ಯರ ಇನ್ನೊಂದು ಪಾದಕ್ಕೆ ಬಾರಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಗುರುವರ್ಯರು ಉಚ್ಚ ಸ್ವರದಿಂದ ಕೂಗಾಡಿದರು. ಆಗಲಂತೂ ಇಬ್ಬರೂ ಶಿಷ್ಯರೂ ಕೋಲನ್ನೆತ್ತಿ ಧುಮುಕಿದರು ಮತ್ತು ಗುರುವರ್ಯರ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಬಡಿಯತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಭಾರೀ ಕೋಲಾಹಲವೆದ್ದಿತು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜನರು ಬಂದರು. "ಸಾಧುಪ್ರವರರೇ! ಇದೇನಾಯಿತು?" ಎಂದು ಕೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯಾದ ಮಾನವನು ಸಾಧುವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ, ಆ ಮೇಲೆ ಆ ಮೂರ್ಖ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ-"ನೋಡಿರಿ, ಈ ಎರಡು ಪಾದಗಳೂ ನಿಮ್ಮ ಗುರುವರ್ಯರವು. ಅವೆರಡರ ಸೇವೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಅವರಿಗೇ ಸುಖ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ದುಃಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದರಿಂದ ದುಃಖವಾಗುವುದೂ ಅದೇ ಗುರುವರ್ಯರಿಗೆ".

* ಪ್ರಥಮ ಸಮುಲ್ಲಾಸದಲ್ಲಿ ಮಹರ್ಷಿ ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗವಾಚಕ ಶಬ್ದಗಳೂ ಭಗವಂತನನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತವೆ-ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ 'ಭಗವತೀ' ಎಂಬುದು ಪರಮೇಶ್ವರ ವಾಚಕವೂ ಆಗಬಹುದು - ಅನು.

ಎಂದು ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದನು.

ಹೇಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಗುರುವಿನ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರ ಲೀಲೆಯಾಯಿತೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಏಕಮಾತ್ರ ಅಖಂಡ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದಸ್ವರೂಪನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಯಾವ ವಿಷ್ಣು ರುದ್ರ ಮೊದಲಾದ ಹೆಸರುಗಳಿವೆಯೋ, ಆ ಹೆಸರುಗಳ ಸತ್ಯವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರಥಮ ಸಮುಲ್ಲಾಸದಲ್ಲಿ ನಾವು ಪ್ರಕಾಶಗೊಳಿಸಿರುವಂತೆ ತಿಳಿಯದೆ, ಶೈವರು, ಶಾಕ್ತರು, ವೈಷ್ಣವರು ಮೊದಲಾದ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಜನರು ಪರಸ್ಪರ ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಹೆಸರನ್ನು ನಿಂದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಂದಮತಿಗಳು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಅರಳಿಸಿ, ವಿಷ್ಣು, ರುದ್ರ, ಶಿವ ಮೊದಲಾದ ಈ ಎಲ್ಲ ಹೆಸರುಗಳೂ ಏಕಮಾತ್ರ ಅದ್ವಿತೀಯನೂ, ಸರ್ವ ನಿಯಾಮಕನೂ, ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯೂ ಆದ ಜಗದೀಶ್ವರನು ಅನೇಕ ಗುಣ-ಕರ್ಮ-ಸ್ವಭಾವಯುಕ್ತನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವನ ವಾಚಕಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ-ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆಯಿತು. ಇಂತಹ ಮೂರ್ಖರ ಮೇಲೆ ಈಶ್ವರನ ಕೋಪ* ತಾಗದೇ ಹೋದೀತೇನು?

ಈಗ ನೋಡಿರಿ ಚಕ್ರಾಂಕಿತ ವೈಷ್ಣವರ ಅದ್ಭುತ ಮಾಯೆಯನ್ನು:-

ತಾಪಃ ಪುಂಡ್ರಂ ತಥಾ ನಾಮ ಮಾಲಾ ಮಂತ್ರಸ್ತಥೈವ ಚ ।

ಅಮೀ ಹಿ ಪಂಚ ಸಂಸ್ಕಾರಾಃ ಪರಮೈಕಾಂತಹೇತವಃ ॥೧॥

ಅತಪ್ತತನೂರ್ನ ತದಾಮೋ ಅಶ್ನುತೇ-ಇತಿಶ್ರುತೇಃ ॥ (ರಾಮಾನುಜಪಟಲಪದ್ಧತಿ)

ಎಂದರೆ, (ತಾಪಃ) ಶಂಖ, ಚಕ್ರ, ಗದೆ ಮತ್ತು ಪದ್ಮದ ಮುದ್ರೆಗಳನ್ನು ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಯಿಸಿ, ಭುಜದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಿ, ಆ ಮೇಲೆ ಹಾಲಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಕೆಲವರು ಆ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿದೂ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ನೋಡಿರಿ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೇ ಮನುಷ್ಯನ ಮಾಂಸದ ರುಚಿಯೂ ಕೂಡ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರಬಹುದು! ಇಂತಹ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಶಂಖ-ಚಕ್ರ-ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ಶರೀರವನ್ನು ಕಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಜೀವನು ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರನು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವನು (ಆಮಃ) ಹಸಿ-ಎಂದರೆ ಅಪಕ್ವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಡವಾಲಿ-ಮೊದಲಾದ ಚಿಹ್ನೆಗಳಿರುವುದರಿಂದ ರಾಜಪುರುಷನೆಂದು ತಿಳಿದು ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಹೆದರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಹಾಗೆಯೇ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಶಂಖ-ಚಕ್ರ ಮೊದಲಾದ ಆಯುಧಗಳ ಚಿಹ್ನೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಯಮರಾಜನು ಮತ್ತು ಅವನ ಗಣಗಳು ಹೆದರುತ್ತಾರೆ-ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೂ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ದೋಹಾ:- **ಬಾನಾ ಬಡಾ ದಯಾಲಕಾ, ತಿಲಕ ಛಾಪ ಔರ್ ಮಾಲ್ ।**

ಯಮ ಡರಪೈ ಕಾಲೂಕಹೇ, ಭಯಮಾನೇ ಭೂಪಾಲ್ ॥

ಎಂದರೆ, ಭಗವಂತನ ಸಮಚಿಹ್ನೆಗಳಾದ ತಿಲಕ, ಮುದ್ರೆ, ಮತ್ತು ಮಾಲೆ ಬಹುದೊಡ್ಡವು. ಅದರಿಂದ ಯಮರಾಜನೂ ಮತ್ತು ರಾಜನೂ ಕೂಡ ಹೆದರುತ್ತಾರೆ. (ಪುಂಡ್ರಂ) ತ್ರಿಶೂಲದಂತೆ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ನಾಮಗಳನ್ನು ತಿದ್ದುವುದು, (ನಾಮ) ನಾರಾಯಣದಾಸ, ವಿಷ್ಣುದಾಸ-ಎಂಬಂತೆ 'ದಾಸ' ಶಬ್ದದಿಂದ ಕೊನೆಯಾಗುವ ಹೆಸರುಗಳನ್ನಿಡುವುದು (ಮಾಲೆ) ಕಮಲ ಬೀಜದ & ಹಾರವನ್ನು ಧರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಐದನೆಯದಾಗಿ (ಮಂತ್ರ) ಉದಾಹರಣಾರ್ಥವಾಗಿ:-

ಓಂ ನಮೋ ನಾರಾಯಣಾಯ ॥೧॥ ಇದನ್ನು ಇವರು ಸಾಧಾರಣ ಜನರಿಗಾಗಿ 'ಮಂತ್ರ'ವೆಂದು ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು:-

ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಚರಣಂ ಶರಣಂ ಪ್ರಪದ್ಯೇ ॥೨॥

ಶ್ರೀಮತೇ ನಾರಾಯಣಾಯ ನಮಃ ॥೩॥

ಶ್ರೀಮತೇ ರಾಮಾನುಜಾಯ ನಮಃ ॥೪॥

ಈ ಮೊದಲಾದ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಧನಾಢ್ಯರಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಮಾನನೀಯರಿಗಾಗಿ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನೋಡಿರಿ, ಇದೂ ಒಂದು ಅಂಗಡಿಯೇ ಆಗಿ ಹೋಯಿತು. ಎಂತಹ ಮುಖವೋ, ಅಂತಹ ನಾಮ! ಈ ಐದು ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಚಕ್ರಾಂಕಿತರು ಮುಕ್ತಿಗೆ ಸಾಧನಗಳೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಂತ್ರಗಳ ಅರ್ಥ:- "ನಾನು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ". (೧)

---

* ಈಶ್ವರನ ಕೋಪ ಮಾನವನ ಕೋಪದಂತೆ ಉದ್ರೇಕವಲ್ಲ; ಆನಂದಮಯ ಉದ್ರಿಕ್ತನಾದನು. ದುಷ್ಟ ದಂಡನದ ಈಶ ಶಕ್ತಿ, ಮನ್ಯು-ಎಂದು ಗ್ರಹಿಸಬೇಕು. & ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ತುಳಸೀ ಮಾಲೆ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದೆ.

ಮತ್ತು, "ನಾನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಸಮೇತನಾದ ನಾರಾಯಣನ ಚರಣಾರವಿಂದದ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಗಳಿಸುತ್ತೇನೆ". (೨)

ಮತ್ತು, "ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ". ಎಂದರೆ, "ಯಾವ ಶೋಭಾಯುಕ್ತನಾದ ನಾರಾಯಣನಿದ್ದಾನೋ, ಅವನಿಗೆ ನನ್ನ ನಮಸ್ಕಾರವಿರಲಿ". (೩)

"ಶ್ರೀಮದ್ರಾಮಾನುಜರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ". (೪)

ಹೇಗೆ ಪಂಚಮಕಾರಗಳನ್ನು ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೋ, ಹಾಗೆ ಚಕ್ರಾಂಕಿತರು ಪಂಚಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಅಂಗಿಕರಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಶಂಖ-ಚಕ್ರದಿಂದ ಮುದ್ರೆಯೊತ್ತುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ವೇದಮಂತ್ರದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೋ, ಅದರ ಪಾಠ ಮತ್ತು ಅರ್ಥಗಳು ಹೀಗಿವೆ:-

ಪವಿತ್ರಂ ತೇ ವಿತತಂ ಬ್ರಹ್ಮಣಸ್ಪತೇ ಪ್ರಭುರ್ಗಾತ್ರಾಣಿ ಪರ್ಯೇಷಿ ವಿಶ್ವತಃ ।

ಅತಪ್ತತನೂರ್ನ ತದಾಮೋ ಅಶ್ನುತೇ ಶೃತಾಸ ಇದ್ವಹಂತಸ್ತತ್ಸಮಾಶತ ॥೧॥ (ಋಗ್ವೇದ :- ೯.೮೩.೧)

ತಪೋಷ್ಪವಿತ್ರಂ ವಿತತಂ ದಿವಸ್ಪದೇ ॥೨॥ (ಋಗ್ವೇದ :- ೯.೮೩.೨)

"ಓ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಮತ್ತು ವೇದಗಳ ಪಾಲನ ಮಾಡುವ ಪ್ರಭೋ! ಸರ್ವಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಯುಕ್ತ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಮಾನ್! ನೀನು ನಿನ್ನ ವ್ಯಾಪಕತ್ವದಿಂದ ಜಗತ್ತಿನ ಸಮಸ್ತ ಅವಯವಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೀಯೆ. ಆ ನಿನ್ನ ಯಾವ ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಪವಿತ್ರ ಸ್ವರೂಪವಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ, ಸತ್ಯಭಾಷಣ, ಶಮ, ದಮ, ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸ, ಜಿತೇಂದ್ರಿಯತ್ವ, ಸತ್ಸಂಗ-ಮೊದಾಲಾದ ತಪೋಽನುಷ್ಠಾನದಿಂದ ರಹಿತನಾದ ಯಾವನು, ಅಪರಿಪಕ್ವನಾದ ಆತ್ಮನಿಂದ ಹಾಗೂ ಅಂತಃಕರಣದಿಂದ ಕೂಡಿದವನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಆ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರನು ಮತ್ತು ಯಾರು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಶುದ್ಧರಾಗುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ಮಾತ್ರ ಈ ತಪೋಽನುಷ್ಠಾನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ, ಆ ನಿನ್ನ ಶುದ್ಧಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. (೧).

ಯಾರು ಪ್ರಕಾಶಸ್ವರೂಪನಾದ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ವಿಸ್ತೃತವಾದ ಪವಿತ್ರಾಚರಣವೆಂಬ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅವರೇ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯೋಗ್ಯರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. (೨)

ಈಗ, ರಾಮಾನುಜೀಯವೇ, ಮೊದಲಾದ ಜನರು ಈ ಮಂತ್ರದಿಂದ "ಚಕ್ರಾಂಕಿತ"ರಾಗುವಿಕೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಬಲ್ಲರೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿರಿ. ಒಳ್ಳೆಯದು, ಅವರು ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿದ್ದರೋ, ಅಥವಾ ಅವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿದ್ದರೋ- ಎಂಬದನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಿರಿ. ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿದ್ದರು-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಇಂತಹ ಅಸಂಭವವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಈ ಮಂತ್ರಕ್ಕೇಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು? ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ **'ಅತಪ್ತತನೂಃ'** (ತಪ್ತವಾಗದ ದೇಹವನ್ನುಳ್ಳವನು) ಎಂಬ ಶಬ್ದವಿದೆಯೇ ಹೊರತು **"ಅತಪ್ತಭುಜೈಕದೇಶಃ"** (ತಪ್ತವಾಗದ ಭುಜಪ್ರದೇಶವನ್ನುಳ್ಳವನು) - ಎಂದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ, "ಅತಪ್ತತನೂಃ" - ಎಂಬುದು ನಖ-ಶಿಖಾಗ್ರಪರ್ಯಂತ ಸಮಸ್ತ ದೇಹದ ವಾಚಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನೊಪ್ಪಿ, ಅಗ್ನಿಯಿಂದಲೇ ಸುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಚಕ್ರಾಂಕಿತರು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಶರೀರಗಳನ್ನು ಭಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಡಹಿ, ಸಮಸ್ತ ಶರೀರವನ್ನೂ ಸುಟ್ಟುಕೊಂಡರೂ ಕೂಡ, ಈ ಮಂತ್ರಾರ್ಥಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಭಾಷಣ ಮೊದಲಾದ ಪವಿತ್ರ ಕರ್ಮಗಳ ಆಚರಣವನ್ನೇ ತಪಸ್ಸೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಋತಂ ತಪಃ ಸತ್ಯಂ ತಪಃ ಶ್ರುತಂ ತಪಃ ಶಾಂತಂ ತಪೋ ದಮಸ್ತಪಃ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯಸ್ತಪಃ ॥ (ತೈತ್ತಿರೀಯ:- ೧೦.೮)

ಈ ಮೊದಲಾದುವು ತಪಸ್ಸೆನಿಸುತ್ತವೆ. ಎಂದರೆ, (ಋತಂ ತಪಃ) ಯಥಾರ್ಥವಾದ ಶುದ್ಧಭಾವ, ಸತ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು, ಸತ್ಯವನ್ನು ಮಾತನಾಡುವುದು, ಸತ್ಯವನ್ನಾಚರಿಸುವುದು, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಗೊಡದಿರುವುದು, ಹೊರಗಣ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಅನ್ಯಾಯದ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗದಂತೆ ತಡೆಯುವುದು ಅಂದರೆ ಶರೀರ, ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಶುಭಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುವುದು, ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಯವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಓದುವುದು-ಓದಿಸುವುದು, ವೇದಾನುಸಾರವಾಗಿ ಆಚರಣೆ ಮಾಡುವುದು-ಮೊದಲಾದ ಉತ್ತಮವಾದ ಧರ್ಮಯುಕ್ತ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ತಪಸ್ಸೆಂದು ಹೆಸರು. ಧಾತುವನ್ನು ಕಾಯಿಸಿ ಚರ್ಮವನ್ನು ಸುಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ತಪಸ್ಸೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.

ನೋಡಿರಿ. ಚಕ್ರಾಂಕಿತರು ತಮ್ಮನ್ನು ಮಹಾನ್ ವೈಷ್ಣವರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ತಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಕುಕರ್ಮವನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರ ಬಗೆಗೆ ಸ್ವತಃ ಚಕ್ರಾಂಕಿತರ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನಾಭಾಡೋಮನಿಂದ ರಚಿತವಾದ 'ಭಕ್ತಮಾಲ' ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಳಗೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಬರೆದಿದೆಯೋ, ಆ ಶಠಗೋಪರು ಇವರ ಪ್ರಥಮ ಮೂಲಪುರುಷರಾಗಿದ್ದರು:-

ವಿಕ್ರೀಯ ಶೂರ್ಪಂ ವಿಚಚಾರ ಯೋಗೀ ॥

ಈ ಮೊದಲಾದ ವಚನಗಳನ್ನು, ಚಕ್ರಾಂಕಿತರ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಶಠಗೋಪ ಯೋಗಿಗಳು ಮೊರಗಳನ್ನು ಹೆಣೆದು, ಮಾರಿಕೊಂಡು ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು; ಎಂದರೆ ಮೇದರ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಜನ್ಮತಾಳಿದ್ದರು. ಅವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಂದ ಓದಲು ಅಥವಾ ಕೇಳಲು ಯಾವಾಗ ಬಯಸಿರಬಹುದೋ, ಆಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ತಿರಸ್ಕರಿಸಬಹುದು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ, ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿ ನಾಮಗಳು, ಚಕ್ರ-ಮುದ್ರಾಧಾರಣ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರವಿರುದ್ಧವಾದ, ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದಂತಹ ರೂಢಿಗಳನ್ನು ಪ್ರವರ್ತಿತರಾಗಿ ಮಾಡಿರಬಹುದು. ಚಾಂಡಾಲ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದ ಮುನಿವಾಹನರು ಅವರ ಶಿಷ್ಯರಾದರು. ಯಾರು ಯವನ ಕುಲೋತ್ಪನ್ನರಾಗಿದ್ದಾರೋ, ಯಾರ ಹೆಸರನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸಿ ಹಲಕೆಲವರು 'ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯ' ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೋ, ಆ ಯಾಮುನಾಚಾರ್ಯರು ಅವರ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ನಂತರ ರಾಮಾನುಜರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಲೋತ್ಪನ್ನರಾಗಿದ್ದು, ಚಕ್ರಾಂಕಿತರಾದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಕೆಲವು ಭಾಷಾಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದರು. ರಾಮಾನುಜರು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನೋದಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಶ್ಲೋಕಬದ್ಧವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಟೀಕೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ, ಶಾರೀರಿಕ ಸೂತ್ರಗಳ ಮತ್ತು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ಟೀಕೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಬಹುವಾಗಿ ನಿಂದಿಸಿದರು. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಮತವು ಅದ್ವೈತ - ಎಂದರೆ "ಜೀವ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮ ಒಂದೇ; ಎರಡನೆಯ ಯಾವ ವಸ್ತುವೂ ವಾಸ್ತವಿಕವಲ್ಲ; ಜಗತ್ತು-ಪ್ರಪಂಚ ಎಲ್ಲವೂ ಮಿಥ್ಯ; ಮಾಯಾರೂಪವಾದ ಅನಿತ್ಯ ವಸ್ತುವಾಗಿದೆ".- ಎಂದಾಗಿದ್ದಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ರಾಮಾನುಜರ ಮತ ಜೀವ, ಬ್ರಹ್ಮ ಮತ್ತು ಮಾಯೆ ಮೂರೂ ನಿತ್ಯವೆಂಬುದಾಗಿದೆ.

ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಅತಿರಿಕ್ತನಾದ ಜೀವನನ್ನು ಮತ್ತು ಕಾರಣವಸ್ತುವನ್ನು (ಪ್ರಕೃತಿ) ಒಪ್ಪದಿರುವ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಮತ ಯುಕ್ತವಲ್ಲ ಮತ್ತು ಈ ಅಂಶದಲ್ಲಿ, ಜೀವ ಮತ್ತು ಮಾಯೆಯೊಂದಿಗೆ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಒಬ್ಬನೇ-ಎಂದು ಈ ಮೂರನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ಮೇಲೆಯೂ, 'ಅದ್ವೈತ' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸುವ ರಾಮಾನುಜರ "ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ"ವು ಸರ್ವಥಾ ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿದೆ; ಹಾಗೂ ಜೀವನು ಸರ್ವಥಾ ಈಶ್ವರಾಧೀನನು, ಪರತಂತ್ರನು ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಕೊರಳಿನ ಅಡ್ಡಿಕೆ, ನಾಮ,ಹಾರ, ವಿಗ್ರಹಾರಾಧನೆ-ಮೊದಲಾದ ಪಾಖಂಡ ಮತವನ್ನು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಮಾಡುವುದು - ಮೊದಲಾದ ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆಗಳು ಚಕ್ರಾಂಕಿತರೇ ಮೊದಲಾದವರಲ್ಲಿವೆ. ಚಕ್ರಾಂಕಿತರು ಮೊದಲಾದವರು ಎಷ್ಟು ವೇದವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೋ, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಮತದವರು ಅಷ್ಟು ವೇದವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿಲ್ಲ. (ಶಾಂಕರಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ವೈಷ್ಣವಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ಭೇದಗಳಿಲ್ಲವೆಂದು ತಾತ್ಪರ್ಯ).

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವೆಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟಿತು ?

ಉತ್ತರ :– ಜೈನರಿಂದ .

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ಜೈನರು ಎಲ್ಲಿಂದ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿದರು ?

ಉತ್ತರ :– ತಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗ್ರಹಿಕೆಯಿಂದ .

ಪ್ರಶ್ನೆ:– ಶಾಂತವಾಗಿ, ಧ್ಯಾನಾವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ತನ್ನ ಜೀವನಿಗೂ ಕೂಡ ಅದೇ ರೀತಿ ಶುಭಪರಿಣಾಮವಾಗುವುದೆಂದು ಜೈನರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಉತ್ತರ:– ಜೀವನು ಚೇತನ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಮೆ ಜಡ. ಪ್ರತಿಮೆಯ ಹಾಗೆ ಜೀವನೂ ಕೂಡ ಜಡನಾಗಿ ಹೋಗುವನೇ? ಈ ವಿಗ್ರಹಾರಾಧನೆ ಕೇವಲ ಪಾಖಂಡ ಮತ. ಜೈನರು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಇವರ (ಮತದ) ಖಂಡನವನ್ನು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಸಮುಲ್ಲಾಸದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವೆವು.

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ಶಾಕ್ತರೇ ಮೊದಲಾದವರು ಪ್ರತಿಮೆಯ (ವಿಷಯದ)ಲ್ಲಿ ಜೈನರ ಅನುಕರಣವನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ವೈಷ್ಣವರೇ ಮೊದಲಾದವರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ.

ಉತ್ತರ:– ಹೌದು, ಇದು ಸರಿ. ಜೈನರ ಹಾಗೆ ರಚಿಸಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಜೈನ ಮತದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ, ಜೈನರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಜೈನರನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವುದು ಇವರ ಉದ್ದೇಶ್ಯವಾಗಿದ್ದಿತು ಮತ್ತು ಇವರನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವುದು ಜೈನರ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರ್ಯವಾಗಿದ್ದಿತು. ಜೈನರು ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಬೆತ್ತಲೆಯೂ, ಧ್ಯಾನಾವಸ್ಥಿತವೂ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯಶಾಲೀ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿಯೂ ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ; ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ವೈಷ್ಣವರೇ ಮೊದಲಾದವರು ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಸಿಂಗರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸ್ತ್ರೀಯರೊಂದಿಗೆ ಬಣ್ಣ, ಅನುರಾಗ, ಭೋಗ ಹಾಗೂ ವಿಷಯಾಸಕ್ತಿ ಸಹಿತವಾದ ಆಕಾರಗಳನ್ನುಳ್ಳ, ನಿಂತ ಮತ್ತು ಕುಳಿತ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜೈನರು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಶಂಖ-ಘಂಟೆ, ಜಾಗಟೆ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಬಾರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಜನರು ಬಹಳ ಕೋಲಾಹಲವನ್ನೆಬ್ಬಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಗಲಂತೂ ಇಂತಹ ಲೀಲೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದುದರಿಂದ ವೈಷ್ಣವ-ಮೊದಲಾದ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಪೋಪರ ಶಿಷ್ಯರು, ಜೈನರ ಲೀಲೆಗಳಿಂದ ದೂರವಾಗಿ,

ಇವರ ಲೀಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡರು ಮತ್ತು ವ್ಯಾಸರೇ-ಮೊದಲಾದ ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮನಬಂದಂತೆ, ಅತ್ಯಂತ ಅಸಂಭವವಾದ ಕಟ್ಟುಕತೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವಕ್ಕೆ 'ಪುರಾಣ'ವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು, ಕಥೆಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಶ್ರವಣ ಮಾಡಿಸತೊಡಗಿದರು. ಮತ್ತು ಶಿಲಾಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಅಥವಾ ಕಾಡು-ಮೊದಲಾದ ಕಡೆ ಇಟ್ಟು ಬಂದರು ಅಥವಾ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹೂತಿಟ್ಟರು. ಆ ಮೇಲೆ, ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರ ನಡುವೆ "ನನಗೆ ರಾತ್ರಿ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಮಹಾದೇವ, ಪಾರ್ವತೀ, ರಾಧಾ, ಕೃಷ್ಣ, ಸೀತಾ, ರಾಮ ಅಥವಾ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣ, ಮತ್ತು ಭೈರವ, ಹನುಮಾನ್" ಮೊದಲಾದವರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ "ನಾವು ಇಂತಿಂತಹ ಕಡೆಯಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ತಂದು, ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸು; ಮತ್ತು ನೀನೇ ನಮ್ಮ ಪೂಜಾರಿಯಾಗುವೆಯಾದರೆ, ನಾವು ಮನೋವಾಂಛಿತವಾದ ಫಲಗಳನ್ನು ಕೊಡುವೆವು.- ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ".- ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸಿದರು. ಈ ರೀತಿಯ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಬಿತ್ತರಿಸ ಹತ್ತಿದರು.

ಯಾವಾಗ ಕಣ್ಣಿದ್ದೂ ಕಾಣಲಾರದ, ಹಣದಿಂದ ಉಬ್ಬಿದ ಜನರು ಪೋಪರ ಲೀಲೆಯನ್ನು ಆಲಿಸಿದರೋ, ಆಗಲಂತೂ ಅದನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರು. ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು 'ಇಂತಹ ಆ ಪ್ರತಿಮೆ ಎಲ್ಲಿದೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಪೋಪರು 'ಇಂತಹ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಅಥವಾ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿದೆ. ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ನಡೆ. ತೋರಿಸಿ ಬಿಡುವೆವು'.- ಎಂದರವರು. ಆಗ ಮತ್ತೇನು ಆ ಕುರುಡರು ಆ ಧೂರ್ತರೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟು, ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರು. ಆಶ್ಚರ್ಯ ಉಂಟಾಗಿ, ಆ ಪೋಪರ ಪಾದಕ್ಕೆರಗಿ -"ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಈ ದೇವತಾನುಗ್ರಹ ಬಹಳವಾಗಿದೆ. ಈಗ ತಾವು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಡೆಯಿರಿ. ನಾವು ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಈ ದೇವತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಿ, ತಾವೇ ಪೂಜಿಸಿರಿ, ಮತ್ತು ನಾವುಗಳೂ ಕೂಡ ಈ ಪ್ರತಾಪಶಾಲೀ ದೇವತೆಯ ದರ್ಶನ-ಸ್ಪರ್ಶನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಮನೋವಾಂಛಿತ ಫಲಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವೆವು".-ಎಂದರು. ಇದೇ ರೀತಿ ಯಾವಾಗ ಒಬ್ಬನು ಲೀಲೆ ಮಾಡಿದನೋ, ಆಗ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, ಪೋಪರುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಪಾಡಿಗಾಗಿ ಛಲ-ಕಪಟಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು.

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ಪರಮೇಶ್ವರನು ನಿರಾಕಾರನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಬರಲಾರನು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಮೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕು. ಆಗಲಿ, ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ, ಪ್ರತಿಮೆಯ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ, ಕೈಜೋಡಿಸಿ, ಪರಮೇಶ್ವರನ ಸ್ಮರಣೆಯನ್ನಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಹೆಸರನ್ನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹಾನಿ ಏನಿದೆ?

ಉತ್ತರ:– ಯಾವಾಗ ಪರಮೇಶ್ವರನು ನಿರಾಕಾರನೂ, ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕನೂ ಆಗಿದ್ದಾನೋ, ಆಗ ಅವನ ಪ್ರತಿಮೆಯೇ ನಿರ್ಮಿತವಾಗಲಾರದು. ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಮೆಯ ದರ್ಶನ ಮಾತ್ರದಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಸ್ಮರಣವಾಗುವುದಾದರೆ, ಪರಮೇಶ್ವರನು ರಚಿಸಿದ ಪೃಥಿವೀ, ಜಲ, ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು ಮತ್ತು ವನಸ್ಪತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಯಾವವುಗಳಿಂದ ಈಶ್ವರನು ಅದ್ಭುತವಾದ ರಚನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾನೋ, ಆ ಅನೇಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಯಾವ ಪರ್ವತಗಳು ಮೊದಲಾದುವುಗಳಲ್ಲಿನ ಶಿಲೆಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯರಚಿತವಾದ ಮೂರ್ತಿಗಳು ರೂಪತಾಳುತ್ತವೋ, ಅಂತಹ ವಿವಿಧ ರಚನಾಕೌಶಲಯುಕ್ತವಾದ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದಲೇ ರಚಿತವಾಗಿರುವ ಮೃತ್ತಿಕಾ-ಪರ್ವತ ಮೊದಲಾದ ಮಹಾಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿ, ಪರಮೇಶ್ವರನ ಸ್ಮರಣೆಯಾಗಲಾರದೇನು? ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಸ್ಮರಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ-ಎಂಬ ತಮ್ಮ ಕಥನ ಸರ್ವಥಾ ಸುಳ್ಳಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಆ ಪ್ರತಿಮೆಯು ಎದುರಿಗೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಸ್ಮರಣವಾಗದಿರುವುದರಿಂದ, ಮಾನವನು ಏಕಾಂತವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಕಳವು, ವ್ಯಭಿಚಾರ ಮೊದಲಾದ ದುಷ್ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತನೂ ಆಗಬಲ್ಲನು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವನು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಯಾವನೂ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಅನರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡದೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ದೋಷಗಳು ಶಿಲೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಪೂಜನ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತಲೆಯೆತ್ತುತ್ತವೆ.

ಈಗ ನೋಡಿರಿ. ಯಾವನು ಶಿಲೆಯೇ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪದೆ, ಸರ್ವದಾ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕನೂ, ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯೂ, ನ್ಯಾಯಕಾರಿಯೂ ಆದ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಸರ್ವತ್ರವೂ ಇದ್ದಾನೆ-ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೋ ಮತ್ತು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ, ಆ ಪುರುಷನು ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ, ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಎಲ್ಲರ ಕೆಟ್ಟ ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾನೆ-ಎಂದರಿತು, ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ತಾನು ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ದೂರವೆಂದು ತಿಳಿದು, ಕೆಟ್ಟ ಕರ್ಮಮಾಡುವುದಂತೂ ದೂರವೇ ಉಳಿಯಿತು; ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ದುಷ್ಕರ್ಮವನ್ನು ಯೋಚಿಸಲಾರನು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವನು "ನಾನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ, ಮಾತಿನಿಂದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಕೂಡ ಏನಾದರೂ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವೆನಾದರೆ, ಈ ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯ ನ್ಯಾಯಾನುಸಾರ ಶಿಕ್ಷೆ ಹೊಂದದೆ ಎಂದಿಗೂ ಉಳಿಯಲಾರೆನು."-ಎಂದು ತಿಳಿದಿರುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಹೇಗೆ 'ಸಕ್ಕರೆ, ಸಕ್ಕರೆ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಬಾಯಿ ಸಿಹಿಯೂ, 'ಬೇವು, ಬೇವು'-ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಕಹಿಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆದರೆ ನಾಲಗೆಯಿಂದ ಸವಿಯುವುದರಿಂದಲೇ ಸಿಹಿತನ ಅಥವಾ ಕಹಿತನ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆ, ನಾಮಸ್ಮರಣಮಾತ್ರದಿಂದ ಯಾವುದೇ ಫಲವೂ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. (ಆದರೆ, ನಾಮಸೂಚಿತ ಗುಣದ ವಿಕಾಸದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಫಲ ಲಭಿಸುವುದು.)

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ನಾಮೋಚ್ಚಾರಣ ಮಾಡುವುದು ಸರ್ವಥಾ ವ್ಯರ್ಥವೇ? ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಸ್ಮರಣದ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು

ಬಹುವಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರಲ್ಲ!

ಉತ್ತರ:- ನಾಮೋಚ್ಚಾರಣ ಮಾಡುವ ನಿಮ್ಮ ರೀತಿ ಉತ್ತಮವಲ್ಲ. ಯಾವ ರೀತಿ ನೀವು ನಾಮಸ್ಮರಣ ಮಾಡುತ್ತೀರೋ, ಅದು ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ನಮ್ಮ ರೀತಿ ಹೇಗಿದೆ?

ಉತ್ತರ:- ವೇದವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಆಯಿತು ; ಈಗ ತಾವು ನಮಗೆ ವೇದೋಕ್ತವಾದ ನಾಮಸ್ಮರಣದ ರೀತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿರಿ.

ಉತ್ತರ:- ನಾಮಸ್ಮರಣವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕು:-ಉದಾಹರಣೆಗೆ, 'ನ್ಯಾಯಕಾರಿ'- ಎನ್ನುವುದು ಈಶ್ವರನ ಒಂದು ಗುಣವಾಚಕ ಶಬ್ದವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವಾಗ, "ಪರಮಾತ್ಮನು ಪಕ್ಷಪಾತರಹಿತನಾಗಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಯಥೋಚಿತವಾದ ನ್ಯಾಯವನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ; ಹಾಗೆಯೇ ಅದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ, ನ್ಯಾಯಯುಕ್ತವಾದ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಸದಾ ಮಾಡಬೇಕು ; ಅನ್ಯಾಯವನ್ನೆಂದಿಗೂ ಮಾಡಬಾರದು". ಎಂಬ (ಸೂಚ್ಯವಾದ) ಅರ್ಥವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಹೆಸರಿನಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಮಾನವನ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಪರಮೇಶ್ವರನು ನಿರಾಕಾರನೆಂದು ನಾವೂ ಬಲ್ಲೆವು. ಆದರೆ ಅವನು ಶಿವ, ವಿಷ್ಣು, ಗಣೇಶ, ಸೂರ್ಯ, ಮತ್ತು ದೇವಿ-ಮೊದಲಾದವರ ಶರೀರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ರಾಮ, ಕೃಷ್ಣ-ಮೊದಲಾದ ಅವತಾರಗಳನ್ನೂ ಎತ್ತಿದನು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವನ ಪ್ರತಿಮೆಯೂ ರಚಿತವಾಗಬಲ್ಲದು. ಈ ಮಾತೂ ಕೂಡ ಅರ್ಥರಹಿತವೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಹೌದು, ಹೌದು; ಏಕೆಂದರೆ, "ಅಜ ಏಕಪಾತ್", "ಅಕಾಯಂ"- ಈ ಮೊದಲಾದ ವಿಶೇಷಣಗಳಿಂದ (ಋಗ್ವೇದ:- ೭.೩೫.೧೩.; ಯಜುರ್ವೇದ:- ೪೦.೮) ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಜನ್ಮ-ಮರಣ-ಶರೀರಧಾರಣರಹಿತನೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಮತ್ತು ಯುಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ, ಪರಮೇಶ್ವರನ ಅವತಾರವೆಂದಿಗೂ (ಸಿದ್ಧ) ಆಗಲಾರದು . ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವನು ಆಕಾಶದಂತೆ ಸರ್ವತ್ರವ್ಯಾಪಕನೂ, ಅನಂತನೂ ಮತ್ತು ಸುಖ, ದುಃಖ, ದೃಶ್ಯತ್ವ-ಮೊದಲಾದ ಗುಣಗಳಿಂದ ರಹಿತನೂ ಆಗಿದ್ದಾನೋ, ಅವನು ಹೇಗೆ ಅಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದ ವೀರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ, ಗರ್ಭಾಶಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಶರೀದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಬಲ್ಲನು? ಯಾವನು ಏಕದೇಶೀಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಬರುತ್ತಾನೆ-ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಯಾವನು ಅಚಲನೋ, ಅದೃಶ್ಯನೋ, ಯಾವನಿಂದ ಒಂದು ಪರಮಾಣುವೂ ಕೂಡ ತೆರವಾಗಿಲ್ಲವೋ, ಆವನ ಅವತಾರವನ್ನು (ಕುರಿತು) ಹೇಳುವುದು, ಬಂಜೆಯ ಮಗನಿಗೆ ಮದುವೆಮಾಡಿ, ಅವಳ ಮೊಮ್ಮಗನ ಮುಖದರ್ಶನ ಮಾಡುವ ಮಾತಿನ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ. ಈ ಹೇಳಿಕೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಪರಮೇಶ್ವರನು ವ್ಯಾಪಕನಾಗಿರುವಾಗ, ಪ್ರತಿಮೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಇದ್ದಾನೆ. ಎಂದ ಮೇಲೆ, ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಆಗಲಿ, ಭಾವನಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೇತಕ್ಕಲ್ಲ? ನೋಡಿರಿ:-

ನ ಕಾಷ್ಠೇ ವಿದ್ಯತೇ ದೇವೋ ನ ಪಾಷಾಣೇ ನ ಮೃಣ್ಮಯೇ ।

ಭಾವೇ ಹಿ ವಿದ್ಯತೇ ದೇವಸ್ತಸ್ಮಾದ್ಭಾವೋ ಹಿ ಕಾರಣಮ್ ॥ (ಚಾಣಕ್ಯ:- ೮.೧೧)

ಪರಮೇಶ್ವರದೇವನು ಕಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ; ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ; ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಪರಮೇಶ್ವರನಾದರೋ 'ಭಾವ'ದಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲಿ ಭಾವನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೋ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಉತ್ತರ :- ಪರಮೇಶ್ವರನು ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ವ್ಯಾಪಕನಾಗಿರುವಾಗ, ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಬೇರೆಯದರಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದು, ಚಕ್ರವರ್ತೀ ರಾಜನನ್ನು ಸಮಸ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ದೂರೀಕರಿಸಿ, ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಗುಡಿಸಲಿನ ಸ್ವಾಮಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸುವಂತಹ ಸಂಗತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೆಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಅಪಮಾನವಾಗಿರುತ್ತೆ? ಹಾಗೆಯೇ ನೀವು ಪರಮೇಶ್ವರನಿಗೂ ಅಪಮಾನ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ವ್ಯಾಪಕನೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೀರಿ - ಎಂದ ಮೇಲೆ ತೋಟದಿಂದ ಹೂವು-ಎಲೆಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಂದು ಏರಿಸುತ್ತೀರಿ ಏಕೆ? ಚಂದನವನ್ನು ತೇಯ್ದು ಹಚ್ಚುತ್ತೀರಿ ಏಕೆ? ಧೂಪವನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಿ ಅರ್ಪಿಸುತ್ತೀರಿ ಏಕೆ? ಘಂಟೆ, ಜಾಗಟೆ, ಮೃದಂಗ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಕೋಲಿನಿಂದ ಬಡೆಯುತ್ತೀರಿ-ಬಾರಿಸುತ್ತೀರಿ ಏಕೆ? ನಿಮ್ಮ ಕೈಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದಾನೆ; ಕೈ ಮುಗಿಯುತ್ತೀರಿ ಏಕೆ? ತಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ; ತಲೆ ಬಾಗಿಸುತ್ತೀರಿ ಏಕೆ? ಅನ್ನ, ನೀರು-ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ; ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುತ್ತೀರಿ ಏಕೆ? ನೀರಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ; ಸ್ನಾನಮಾಡಿಸುತ್ತೀರಿ ಏಕೆ? ಆ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಪರಮಾತ್ಮನು ವ್ಯಾಪಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಮತ್ತು ನೀವು ವ್ಯಾಪಕನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತೀರೋ ಅಥವಾ ವ್ಯಾಪ್ಯವನ್ನೋ? ವ್ಯಾಪಕನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತೀರಿಯಾದರೆ ಶಿಲೆ, ಮರ ಮೊದಲಾದುದರ ಮೇಲೆ ಚಂದನ, ಪುಷ್ಪ

ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಏರಿಸುತ್ತೀರಿ ಏಕೆ? ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪ್ಯವನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತೀರಿಯಾದರೆ, 'ನಾವು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ' -ಎಂದು ಅನೃತವನ್ನು ಏಕೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ? 'ನಾವು ಕಲ್ಲು ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಪೂಜಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ'- ಎಂದು ಸತ್ಯವನ್ನೇತಕ್ಕೆ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ?

'ಭಾವ ' ಸತ್ಯವೋ ಅಥವಾ ಅಸತ್ಯವೋ-ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗ ಹೇಳಿರಿ. ಸತ್ಯ-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಭಾವಕ್ಕೆ ಅಧೀನನಾಗಿ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಬದ್ಧನಾಗಿ ಹೋಗುವನು. ಮತ್ತು ನೀವು ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನ-ಬೆಳ್ಳಿ ಮೊದಲಾದುದರ, ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ವಜ್ರ ಪಚ್ಚೆ ಮೊದಲಾದುದರ, ಸಮುದ್ರದ ನೊರೆಯಲ್ಲಿ ಮುತ್ತಿನ, ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತುಪ್ಪ, ಹಾಲು, ಮೊಸರು-ಮೊದಲಾದುದರ ಮತ್ತು ಧೂಳಿನಲ್ಲಿ ಹಿಟ್ಟು, ಸಕ್ಕರೆ ಮೊದಲಾದುದರ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅವುಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ನೀವು ದುಃಖದ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ; ಅದೇಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ? ಮತ್ತು ಸುಖದ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇರುತ್ತೀರಿ; ಅದು ಏತಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ? ಕುರುಡನಾದ ಮಾನವನು ಕಣ್ಣಿನ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ನೋಡುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಸಾಯುವ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ; ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತೀರಿ ಏಕೆ? ಆದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಭಾವನೆ ಸತ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವುದು ಹೇಗಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಗ್ರಹಿಸುವುದನ್ನು ಭಾವನೆಯೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯನ್ನೇ ತಿಳಿಯುವುದು, ಜಲದಲ್ಲಿ ಜಲವನ್ನೇ ತಿಳಿಯುವುದು ಭಾವನೆ; ಮತ್ತು ಜಲದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು, ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಜಲವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು ಅಭಾವನೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, **ಯಾವುದು ಹೇಗಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ತಿಳಿಯುವುದು ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ವಿಧದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯುವುದು ಅಜ್ಞಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ.** ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ಅಭಾವನೆಯನ್ನು ಭಾವನೆಯೆಂದೂ ಮತ್ತು ಭಾವನೆಯನ್ನು ಅಭಾವನೆಯೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಮಹಾಶಯರೇ! ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ವೇದಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಆವಾಹನೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವರೆಗೆ ದೇವತೆಯು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಆವಾಹನೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಬರುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ವಿಸರ್ಜನೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾನೆ.

ಉತ್ತರ:- ಮಂತ್ರವನ್ನುಚ್ಚರಿಸಿ ಆವಾಹನೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ದೇವತೆ ಬಂದು ಬಿಡುವುದಾದರೆ, ಪ್ರತಿಮೆ ಚೇತನವಾಗಿ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಮತ್ತು ವಿಸರ್ಜನೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲದರಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಮತ್ತು ಅವನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ? ಅಂಧರೇ! ಆಲಿಸಿರಿ. ಪೂರ್ಣನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಬರುವುದೂ ಇಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಹೋಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಮಂತ್ರಬಲದಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಿರಾದರೆ, ಆ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದಲೇ ಮೃತನಾದ ತಮ್ಮ ಪುತ್ರನ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಜೀವನನ್ನೇತಕ್ಕೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ? ಮತ್ತು ಶತ್ರುವಿನ ಶರೀರದಲ್ಲಿಂದ ಜೀವಾತ್ಮನನ್ನು ವಿಸರ್ಜನೆಮಾಡಿ ಕೊಲ್ಲಲಾರಿರೇತಕ್ಕೆ? ಕೇಳಿರಿ ಸೋದರರೇ! ಮುಗ್ಧ ಜನರೇ! ಈ ಪೋಪರುಗಳು ನಿಮ್ಮನ್ನು ವಂಚಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುದರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಪೂಜೆಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಆವಾಹನ-ವಿಸರ್ಜನಮಾಡುವುದನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುವ ಒಂದು ಅಕ್ಷರವೂ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಪ್ರಾಣಾ ಇಹಾಗಚ್ಛಂತು ಸುಖಂ ಚಿರಂ ತಿಷ್ಠಂತು ಸ್ವಾಹಾ ॥

ಆತ್ಮೇಹಾಗಚ್ಛತು ಸುಖಂ ಚಿರಂ ತಿಷ್ಠತು ಸ್ವಾಹಾ ॥

ಇಂದ್ರಿಯಾಣೀಹಾಗಚ್ಛಂತು ಸುಖಂ ಚಿರಂ ತಿಷ್ಠಂತು ಸ್ವಾಹಾ ॥

ಈ ಮೊದಲಾದ ವೇದಮಂತ್ರಗಳಿವೆ. ಇಲ್ಲವೆಂದೇಕೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ?

ಉತ್ತರ :- ಅಯ್ಯೋ ಸೋದರ! ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಇವೆಲ್ಲವೂ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳ ಕಪೋಲಕಲ್ಪಿತವಾದ, ವೇದವಿರುದ್ಧವಾದ ತಂತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳ ಪೋಪರಚಿತ ಪಂಕ್ತಿಗಳಾಗಿವೆ; ವೇದವಚನಗಳಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ತಂತ್ರ ಮಿಥ್ಯೆ ಏನು?

ಉತ್ತರ:- ಹೌದು, ಸರ್ವಥಾ ಮಿಥ್ಯೆಯೇ. ಹೇಗೆ ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುದರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ, ಆವಾಹನ, ಪ್ರಾಣಪ್ರತಿಷ್ಠೆ-ಮೊದಲಾದುದರ ಬಗೆಗೆ ಒಂದು ಮಂತ್ರವೂ ಕೂಡ ವೇದಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲವೋ, ಹಾಗೆ **"ಸ್ನಾನಂ ಸಮರ್ಪಯಾಮಿ"**.-ಈ ಮೊದಲಾದ ವಚನಗಳೂ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ. ಎಂದರೆ, **"ಪಾಷಾಣಾದಿಮೂರ್ತಿಂ ರಚಯಿತ್ವಾ ಮಂದಿರೇಷು ಸಂಸ್ಥಾಪ್ಯ ಗಂಧಾದಿಭಿರರ್ಚಯೇತ್"** ಎಂದರೆ, ಶಿಲಾಪ್ರತಿಮೆ ರಚಿಸಿ, ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ಚಂದನ-ಅಕ್ಷತೆ ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದ ಅರ್ಚಿಸಬೇಕು."-ಎಂದಿಷ್ಟೂ ಕೂಡ ಹೇಳಿಲ್ಲ; ಈ ರೀತಿ ಲೇಶಮಾತ್ರವೂ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಖಂಡನವೂ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಖಂಡನವಿರುದಾದರೆ, "ಪ್ರಾಪ್ತೌ ಸತ್ಯಾಂ ನಿಷೇಧಃ"- ಪ್ರತಿಮಾರ್ಚನೆಯಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಆ ವಿಧಾನದ ಖಂಡನ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು.

ಉತ್ತರ:- ವಿಧಿಯಂತೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಪರಮೇಶ್ವರನಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ, ಬೇರೆ ಯಾವದೇ ಪದಾರ್ಥವನ್ನೂ ಪೂಜನೀಯವೆಂದು ಒಪ್ಪಬಾರದು-ಎಂದು, ಸರ್ವಥಾ ನಿಷೇಧವೇ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅಪೂರ್ವವಿಧಿ (ಖಂಡನ ಮಾಡದ ಮಂಡನವಿಧಿ)ಯಿರುವುದಿಲ್ಲವೇನು? ಆಲಿಸಿರಿ. ಈ ವಿಧಿಯಿದೆ:-

ಅಂಧಂ ತಮಃ ಪ್ರವಿಶಂತಿ ಯೇ ಸಂಭೂತಿಮುಪಾಸತೇ ।
ತತೋ ಭೂಯ ಇವ ತೇ ತಮೋ ಯ ಉ ಸಂಭೂತ್ಯಾಗ್‍ಂ ರತಾಃ ॥೧॥ (ಯಜು:- ೪೦.೯)
ನ ತಸ್ಯ ಪ್ರತಿಮಾ ಅಸ್ತಿ ॥೨॥ (ಯಜು :- ೩೨.೩)
ಯದ್ವಾಚಾ ನಾಭ್ಯುದಿತಂ ಯೇನವಾಗಭ್ಯುದ್ಯತೇ ।
ತದೇವ ಬ್ರಹ್ಮ ತ್ವಂ ವಿದ್ಧಿ ನೇದಂ ಯದಿದಮುಪಾಸತೇ ॥೩॥
ಯನ್ಮನಸಾ ನ ಮನುತೇ ಯೇನಾಹುರ್ಮನೋ ಮತಮ್।
ತದೇವ ಬ್ರಹ್ಮ ತ್ವಂ ವಿದ್ಧಿ ನೇದಂ ಯದಿದಮುಪಾಸತೇ ॥೪॥
ಯಚ್ಚಕ್ಷುಷಾ ನ ಪಶ್ಯತಿ ಯೇನ ಚಕ್ಷೂಂಷಿ ಪಶ್ಯಂತಿ।
ತದೇವ ಬ್ರಹ್ಮ ತ್ವಂ ವಿದ್ಧಿ ನೇದಂ ಯದಿದಮುಪಾಸತೇ ॥೫॥
ಯಚ್ಛ್ರೋತ್ರೇಣ ನ ಶೃಣೋತಿ ಯೇನ ಶ್ರೋತ್ರಮಿದಂ ಶ್ರುತಮ್ ।
ತದೇವ ಬ್ರಹ್ಮ ತ್ವಂ ವಿದ್ಧಿ ನೇದಂ ಯದಿದಮುಪಾಸತೇ ॥೬॥
ಯತ್ಪ್ರಾಣೇನ ನ ಪ್ರಾಣಿತಿ ಯೇನ ಪ್ರಾಣಃ ಪ್ರಣೀಯತೇ।
ತದೇವ ಬ್ರಹ್ಮ ತ್ವಂ ವಿದ್ಧಿ ನೇದಂ ಯದಿದಮುಪಾಸತೇ ॥೭॥ (ಕೇನೋಪನಿಷತ್ತು:- ೧.೪-೮)

ಯಾರು ಅಸಂಭೂತಿಯನ್ನು, ಅಂದರೆ, ಅನುತ್ಪನ್ನವೂ ಅನಾದಿಯೂ ಆದ, (ಉಪಾದಾನ) ಕಾರಣವಾದ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಉಪಾಸನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ, ಎಂದರೆ ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು, ದುಃಖ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು, ಯಾವುದು ಕಾರಣದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ, ಕಾರ್ಯರೂಪವಾದ ಪೃಥಿವಿಯೇ ಮೊದಲಾದ ಭೂತಗಳಿಂದ ಆದ ಶಿಲೆ ಹಾಗೂ ವೃಕ್ಷ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಅಂಶಗಳಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳಿಂದ ರಚಿತವಾದ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಅಥವಾ ಸ್ವತಃ ವೃಕ್ಷ ಮೊದಲಾದವುಗಳ, ಅದೇ ರೀತಿ ಮಾನವರೇ ಮೊದಲಾದವರ ಶರೀರಗಳ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಯಾರು ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ಆ ಅಂಧಕಾರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಧಿಕವಾದ ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುವರು; ಎಂದರೆ, ಮಹಾಮೂರ್ಖರಾಗಿ ವಿಕರಾಳವೂ, ಘೋರವೂ ಆದ ದುಃಖರೂಪ ನರಕದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು, ಮಹಾಕ್ಲೇಶವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. (೧)

ಯಾವನು ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪಕನಾಗಿದ್ದಾನೋ, ಆ ನಿರಾಕಾರನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಪ್ರತಿಮೆ, ಪರಿಮಾಣ, ಅವನಂತಹ ವಸ್ತು ಅಥವಾ ಮೂರ್ತಿಯಿಲ್ಲ. (೨)

ಯಾವುದು, "ಇದು ನೀರು; ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ".- ಎನ್ನುವಂತೆ, ವಾಣಿಯ "ಇದಾಗಿರುವಿಕೆ"ಯ ವಿಷಯವಲ್ಲವೋ, (ಎಂದರೆ ಕೇವಲ ಶಬ್ದದಿಂದ ಸೂಚಿತವಾದುದು) ಮತ್ತು ಯಾವುದರ ಧಾರಣದಿಂದ ಮತ್ತು ಇರುವಿಕೆಯಿಂದ ವಾಣಿಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೋ, ಅದನ್ನೇ ಬ್ರಹ್ಮವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೋ ಮತ್ತು ಉಪಾಸನೆಮಾಡು ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಯಾವುದು ಬೇರೆಯಾಗಿದೆಯೋ, ಅದು ಉಪಾಸನೀಯವಲ್ಲ. (೩)

ಯಾವುದು 'ಇಯತ್ತಾ' ಎಂದರೆ 'ಇಷ್ಟೇ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಳಪಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಯಾವುದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೋ, ಅದೇ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ನೀನು ತಿಳಿದುಕೋ ಮತ್ತು ಅದರ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನೇ ಮಾಡು . ಅದರಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಯಾವ ಜೀವನಿದ್ದಾನೋ

ಮತ್ತು ಅಂತಃಕರಣವಿದೆಯೋ, ಅದರ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಡ. (೪)

ಯಾವುದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ ಮತ್ತು ಯಾವುದರಿಂದ ಕಣ್ಣುಗಳೆಲ್ಲವೂ ನೋಡುತ್ತವೋ, ಅದನ್ನೇ ನೀನು ಬ್ರಹ್ಮವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೋ ಮತ್ತು ಅದರ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನೇ ಮಾಡು ಹಾಗೂ ಅದರಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಯಾವ ಸೂರ್ಯ, ವಿದ್ಯುತ್ತು ಮತ್ತು ಅಗ್ನಿಯೇ ಮೊದಲಾದ ಜಡಪದಾರ್ಥಗಳಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಡ. (೫)

ಯಾವುದು ಕಿವಿಯಿಂದ ಆಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಮತ್ತು ಯಾವುದರಿಂದ ಕಿವಿಯು ಆಲಿಸುತ್ತದೋ, ಅದನ್ನೇ ನೀನು ಬ್ರಹ್ಮವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೋ ಮತ್ತು ಅದರ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನೇ ಮಾಡು. ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಶಬ್ದ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಡ.(೭)

ಯಾವುದು ಪ್ರಾಣಗಳಿಂದ ಚಲಾಯಮಾನವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಯಾವುದರಿಂದ ಪ್ರಾಣವು ಚಲನೆಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೋ, ಅದೇ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ನೀನು ತಿಳಿದುಕೋ ಮತ್ತು ಅದರ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನೇ ಮಾಡು. ಅದರಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಈ ಯಾವ ವಾಯುವಿದೆಯೋ, ಅದರ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಡ. (೭)

ಈ ಮೊದಲಾದ ಬಹಳ ನಿಷೇಧಗಳಿವೆ. ಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದರ ಮತ್ತು ಅಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದರ ನಿಷೇಧವೂ ಕೂಡ ಆಗುತ್ತದೆ. 'ಪ್ರಾಪ್ತ' ವಾದುದರ ನಿಷೇಧ, ಯಾವನಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕುಳಿತಿದ್ದರೆ, ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎಬ್ಬಿಸಿಬಿಡುವುದರ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ; 'ಮಗನೇ! ನೀನು ಎಂದಿಗೂ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಬಾರದು. ಭಾವಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳಬೇಡ; ದುಷ್ಟರ ಸಂಗಮಾಡಬೇಡ. ವಿದ್ಯಾಹೀನನಾಗಿರಬೇಡ".- ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ, ಅಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದರ ನಿಷೇಧವೂ ಆಗಬಲ್ಲದು. ಹೀಗೆ ಮನುಷ್ಯರ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದರ ನಿಷೇಧವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುದರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಪೂಜನ ಅತ್ಯಂತ ನಿಷಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನದಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯವಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಪಾಪವೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲವೇ?

ಉತ್ತರ:- ಎರಡೇ ವಿಧದ ಕರ್ಮಗಳಿರುತ್ತವೆ:- ವಿಹಿತವಾದುವು-ವೇದದಲ್ಲಿ 'ಮಾಡಬೇಕಾದುದು' ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿತವಾಗಿರುವ ಸತ್ಯಭಾಷಣ-ಮೊದಲಾದುವು. ಎರಡನೆಯದು ನಿಷಿದ್ಧವಾದುವು-"ಮಾಡಬಾರದು"-ಎಂದು ವೇದದಲ್ಲಿ ನಿಷೇಧಿತವಾಗಿರುವ ಮಿಥ್ಯಾಭಾಷಣೆ ಮೊದಲಾದುವು. ಹೇಗೆ ವಿಹಿತವಾದುದರ ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡುವುದು ಧರ್ಮವೋ, ಅದನ್ನು ಮಾಡದಿರುವುದು ಅಧರ್ಮವೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಷಿದ್ಧ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಮಾಡದಿರುವುದು ಧರ್ಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವೇದಗಳಿಂದ ನಿಷಿದ್ಧವಾದ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನ-ಮೊದಲಾದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನೀವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ವೇದವಿರೋಧೀ ಅನುಚಿತ ಕರ್ಮಕರ್ತೃಗಳಲ್ಲವೇತಕ್ಕೆ?

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ನೋಡಿರಿ, ವೇದಗಳು ಅನಾದಿಯಾಗಿವೆ. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಿಗಳ ಕಾರ್ಯವಾದರೂ ಏನಿದ್ದಿತು? ಏಕೆಂದರೆ, ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿಯಂತೂ ದೇವತೆಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಕ್ರಮವಾದರೋ ಹಿಂದಿನಿಂದ, ತಂತ್ರಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಪುರಾಣಗಳಿಂದ ಹೊರಟಿದೆ. ಮಾನವರ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನ್ಯೂನವಾಗಿ ಹೋದುದರಿಂದ, ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತರಲಾರದೇ ಹೋದರು. ಆದರೆ, ಪ್ರತಿಮೆಯ ಧ್ಯಾನವನ್ನೇನೋ ಮಾಡಬಲ್ಲರು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ, ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಮೆಟ್ಟಲು-ಮೆಟ್ಟಲಾಗಿ ಏರಿದರೆ, ಮಹಡಿಯನ್ನು ಸೇರಬಹುದು. ಮೊದಲನೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲಕ್ಕೇರಬಯಸಿದರೆ, ಮಾನವನು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಲಾರನು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಮೆ ಮೊದಲನೆಯ ಮೆಟ್ಟಲಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾ-ಪೂಜಿಸುತ್ತಾ ಯಾವಾಗ ಜ್ಞಾನ ಉಂಟಾಗುವುದೋ ಮತ್ತು ಅಂತಃಕರಣ ಪವಿತ್ರವಾಗುವುದೋ, ಆಗ ಪರಮಾತ್ಮನ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಮಾಡಲು ಶಕ್ತನಾಗುವನು. ಹೇಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯವೇಧವನ್ನು ಮಾಡುವವನು ಸ್ಥೂಲವಾದ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಾಣವನ್ನು, ಗುಂಡನ್ನು ಅಥವಾ ಕ್ಷಿಪಣಿ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಾ-ಮಾಡುತ್ತಾ, ಆಮೇಲೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದುದರಲ್ಲಿಯೂ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲನೋ, ಹಾಗೆ ಸ್ಥೂಲವಾದ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ, ಮಾಡುತ್ತಾ, ಮತ್ತೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನೂ ಕೂಡ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲನು. ಎಂದಿನವರೆಗೆ ನಿಜವಾದ ಪತಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಂದಿನವರೆಗೆ ಹುಡುಗಿಯರು ಬೊಂಬೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಾರಲ್ಲವೇ? ಈ ಮೊದಲಾದ ದೃಷ್ಟಿಗಳಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನ ಮಾಡುವುದು ಕೆಟ್ಟ ಕಾರ್ಯವೆಂದು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ.

ಉತ್ತರ:- ವೇದವಿಹಿತವಾದ (ಕರ್ಮ)ದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ವೇದವಿರುದ್ಧವಾದ ಆಚರಣದಲ್ಲಿ ಅಧರ್ಮವಿರುವಾಗ, ನಿಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವು ಅಧರ್ಮವೆಂದೇ ನಿರ್ಣಯವಾಯಿತು. ಯಾವ ಗ್ರಂಥಗಳು ವೇದಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸುವುದು ನಾಸ್ತಿಕನಾಗುವಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಆಲಿಸಿರಿ:-

ನಾಸ್ತಿಕೋ ವೇದನಿಂದಕಃ ॥೧॥ (ಮನು:- ೨.೧೧)

ಯಾ ವೇದಬಾಹ್ಯಾಃ ಸ್ಮೃತಯೋ ಯಾಶ್ಚ ಕಾಶ್ಚ ಕುದೃಷ್ಟಯಃ।

ಸರ್ವಾಸ್ತಾ ನಿಷ್ಫಲಾಃ ಪ್ರೇತ್ಯ ತಮೋನಿಷ್ಠಾ ಹಿ ತಾಃ ಸ್ಮೃತಾಃ ॥೨॥

ಉತ್ಪದ್ಯಂತೇ ಚ್ಯವಂತೇ ಚ ಯಾನ್ಯತೋಽನ್ಯಾನಿ ಕಾನಿಚಿತ್।

ತಾನ್ಯರ್ವಾಕ್ಕಾಲಿಕತಯಾ ನಿಷ್ಫಲಾನ್ಯನೃತಾನಿ ಚ ॥೩॥ (ಮನು:-೧೨.೯೫.೯೬)

ಯಾವನು ವೇದಗಳ ನಿಂದೆಯನ್ನು, ಎಂದರೆ ಅಪಮಾನವನ್ನು, ತ್ಯಾಗವನ್ನು, ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧಾಚರಣವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ನಾಸ್ತಿಕನೆನ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ-ಎಂದು ಮನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. (೧)

ಯಾವ ಗ್ರಂಥಗಳು ವೇದಬಾಹ್ಯವೂ, ಕುತ್ಸಿತರಾದ ಪುರುಷರಿಂದ ರಚಿತವಾದುವೂ , ಜಗತ್ತನ್ನು ದುಃಖಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವಂತಹವೂ ಆಗಿವೆಯೋ, ಅವೆಲ್ಲವೂ, ನಿಷ್ಫಲವೂ, ಅಸತ್ಯವೂ, ಅಂಧಕಾರರೂಪವೂ, ಇಹಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ದುಃಖವನ್ನು ಕೊಡುವಂತಹುವೂ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. (೨)

ಯಾವ ಈ ವೇದಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತವೋ, ಅವು ಆಧುನಿಕವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಶೀಘ್ರವೇ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ನಿಷ್ಫಲ ಮತ್ತು ವೇದವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. (೩)

ಇದೇ ರೀತಿ, ವಿರುದ್ಧವಾದುದನ್ನು ಒಪ್ಪಬಾರದು ; ಆದರೆ ವೇದಾನುಕೂಲವಾದುದನ್ನೇ ಆಚರಿಸುವುದು ಧರ್ಮವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ ಜೈಮಿನಿ ಮಹರ್ಷಿಯವರೆಗಿನವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿದೆ. ಏಕೆ? ವೇದಗಳು ಸತ್ಯವಾದ ವಿಷಯಗಳ ಪ್ರತಿಪಾದಕವಾಗಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಎಷ್ಟು ತಂತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಪುರಾಣಗಳು ಇವೆಯೋ, ಅವು ವೇದವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಸುಳ್ಳಾಗಿವೆ ಮತ್ತು ವೇದಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿರುವ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಪ್ರತಿಮಾ ಪೂಜನವೂ ಕೂಡ ಅಧರ್ಮರೂಪವೂ ಆಗಿದೆ. ಮಾನವರ ಜ್ಞಾನವು ಜಡದ ಪೂಜೆಯಿಂದ ವರ್ಧಿಸಲಾರದು; ಆದರೆ, ಏನೊಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಜ್ಞಾನವಿದೆಯೋ, ಅದೂ ಕೂಡ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದಲ್ಲ; ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಸೇವೆ - ಸಂಗಗಳಿಂದ ಜ್ಞಾನ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಯಾವನಾದರೂ, ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಪೂಜನದಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಎಂದಿಗಾದರೂ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತರಬಲ್ಲನೇ? ಇಲ್ಲ , ಇಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನ ಮೆಟ್ಟಲಲ್ಲ; ಆದರೆ ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಮಾನವನು ಛಿನ್ನ- ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೋ, ಅಂತಹದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಂದಕವಾಗಿದೆ ಅದು. ಮತ್ತೆ ಆ ಕಂದಕದಿಂದ ಹೊರಬರಲಾರನು; ಆದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಮೃತನಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅಹುದು, ಧಾರ್ಮಿಕರಾಗಿರುವ ಅಲ್ಪವಿದ್ಯರಾದವರಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ, ಪರಮ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಗದಿಂದ ಸದ್ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ಸತ್ಯ-ಭಾಷಣ-ಮೊದಲಾದುವು, ಮಹಡಿಯ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಮೆಟ್ಟಲುಗಳಿರುವಂತೆ, ಪರಮೇಶ್ವರನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಮೆಟ್ಟಲುಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ, ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನ ಮಾಡುತ್ತಾ - ಮಾಡುತ್ತಾ ಯಾವನೊಬ್ಬನೂ ಜ್ಞಾನಿಯೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ; ಬದಲಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜಕರೂ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಾಗಿಯೇ ಉಳಿದು, ಮಾನವಜನ್ಮವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡು, ಬಹುಜನರು ಮೃತರೇ ಆಗಿ ಹೋದರು. ಮತ್ತು ಈಗ ಯಾರು ಇದ್ದಾರೋ ಅಥವಾ ಮುಂದೆ ಆಗಲಿದ್ದಾರೋ, ಅವರೂ ಕೂಡ ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯೆಂಬ ಮಾನವಜನ್ಮದ ಫಲಗಳಿಗೆ ವಿಮುಖರಾಗಿ, ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಹ್ಮ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನ ಸ್ಥೂಲವಾದ ಲಕ್ಷ್ಯದಂತಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸಂಗವೂ ಮತ್ತು ಸೃಷ್ಟಿ ವಿದ್ಯೆಯೂ (ಸ್ಥೂಲ ಲಕ್ಷ್ಯದಂತೆ) ಇರುತ್ತವೆ. ಸತ್ಸಂಗ-ಸೃಷ್ಟಿ ವಿಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ - ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನೂ ಕೂಡ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಮೆ ಬೊಂಬೆಯ ಆಟದಂತಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಮೊದಲಿನ ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸದ ಹಾಗೂ ಸುಶಿಕ್ಷಣದ ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಬೊಂಬೆಗಳ ಆಟದ ಹಾಗೆ, ಆಕರ್ಷಕವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಸಾಧನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೇಳಿರಿ, ಯಾವಾಗ ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದೋ, ಆಗ ಮಾನವನು ನಿಜವಾದ ಸ್ವಾಮಿಯಾದ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನೂ ಕೂಡ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಸಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಸ್ಥಿರವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಿರಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗುವುದು ಕಠಿಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಪೂಜನವಿರಬೇಕು.

ಉತ್ತರ:- ಸಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಎಂದಿಗೂ ಸ್ಥಿರವಾಗಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಮನಸ್ಸು ಅದನ್ನು ಕ್ಷಿಪ್ರವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿ, ಅದರ ಒಂದೊಂದು ಅವಯವದಲ್ಲಿಯೂ ತಿರುಗುತ್ತಾ, ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದರತ್ತ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ನಿರಾಕಾರನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರುವಷ್ಟೂ ಮನಸ್ಸು ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಓಡಿದರೂ, ಕೊನೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಈಶ್ವರನು ನಿರವಯವನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಚಂಚಲವೂ ಆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅವನ ಗುಣ-ಕರ್ಮ-ಸ್ವಭಾವದ ಚಿಂತನ ಮಾಡುತ್ತಾ-ಮಾಡುತ್ತಾ,

ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿ, ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಸಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗುವಂತಿದ್ದರೆ, ಸರ್ವಜಗತ್ತಿನ ಮನಸ್ಸೂ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಏಕೆಂದರೆ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಸ್ತ್ರೀ, ಪುತ್ರರು, ಧನ, ಮಿತ್ರರು-ಮೊದಲಾದ ಸಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ, ಯಾವತ್ತಿನವರೆಗೆ ನಿರಾಕಾರದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆವರೆಗೆ ಯಾವನ ಮನಸ್ಸೂ ಸ್ಥಿರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, (ಪರಮಾತ್ಮನು) ಅವಯವರಹಿತನಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅವನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅಧರ್ಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ, ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೋಟ್ಯಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವ್ಯಯವನ್ನು ಮಾಡಿ, ದರಿದ್ರರಾಗುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾದ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರ ಕೂಟವಾಗುವುದರಿಂದ ವ್ಯಭಿಚಾರ, ಹೋರಾಟ-ಕಲಹಗಳು ಮತ್ತು ರೋಗಗಳೇ ಮೊದಲಾದುವು ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತವೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯದಾಗಿ, ಅದನ್ನೇ ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷದ ಸಾಧನವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ, ಮಾನವನು ಪುರುಷಾರ್ಥರಹಿತನಾಗಿ ಮಾನವ-ಜನ್ಮವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಐದನೆಯದಾಗಿ, ನಾನಾ ಪ್ರಕಾರದ ವಿರುದ್ಧ ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನೂ, ಹೆಸರುಗಳನ್ನೂ, ಚರಿತ್ರವನ್ನೂ, ಹೊಂದಿರುವ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಪೂಜಕರ ಐಕಮತ್ಯವು ನಾಶವಾಗಿ, ವಿರುದ್ಧವಾದ ಮತದಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತಿತರಾಗಿ, ಪರಸ್ಪರ ಒಡಕನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ, ದೇಶದ ನಾಶವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆರನೆಯದಾಗಿ, ಅದರ ಭರವಸೆಯಲ್ಲಿ, ಶತ್ರುವಿಗೆ ಸೋಲು ಮತ್ತು ತಮಗೆ ಗೆಲುವು-ಎಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ, ನಿಷ್ಕ್ರಿಯರಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಪರಾಜಯವಾಗಿ ರಾಜ್ಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ಧನದ ಸುಖ ಅವರ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ವಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ತಾವು ಪರಾಧೀನರಾಗಿ, ಧರ್ಮಛತ್ರದ ಪಾರುಪತ್ತೇದಾರನ ದುರ್ಬಲವಾದ ಕುದುರೆಯ ಮತ್ತು ಕುಂಬಾರನ ಕತ್ತೆಯ ಹಾಗೆ, ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ವಶೀಭೂತರಾಗಿ ಅನೇಕ ವಿಧದ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ಏಳನೆಯದಾಗಿ, ಯಾವನಾದರೂ ಯಾವನೇ ಒಬ್ಬನಿಗೆ-"ನಾವು ನೀನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲನ್ನು ಹಾಕುತ್ತೇವೆ".-ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಹೇಗೆ ಅವನು ಆ ರೀತಿ ಹೇಳುವವರನ್ನು ಕೋಪದಿಂದ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾನೋ, ಅಥವಾ ಬೈಯುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಉಪಾಸನಾಸ್ಥಾನವಾದ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ. ಮತ್ತು ಅವನ ಹೆಸರಿನ ಮೇಲೆ ಶಿಲೆಯೇ ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನಿರಿಸಿದರೆ, ಆ ದುಷ್ಟ ಬುದ್ಧಿಗಳ ಬುದ್ಧಿಹೀನಕೃತಿಗಾಗಿ, ಪರಮೇಶ್ವರನು ಶಿಕ್ಷೆವಿಧಿಸದೆ ಇರುವನಾದರೂ ಏತಕ್ಕೆ? ಎಂಟನೆಯದಾಗಿ, ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ದೇವಾಲಯದಿಂದ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ದೇಶದೇಶಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಾ-ತಿರುಗಾಡುತ್ತಾ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ; ಧರ್ಮ, ಜಗತ್ತು ಮತ್ತು ಪರಮಾರ್ಥದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ; ಕಳ್ಳರೇ ಮೊದಲಾದವರಿಂದ ಪೀಡಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ವಂಚಕರಿಂದ ವಂಚಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಒಂಬತ್ತನೆಯದಾಗಿ, ದುಷ್ಟರಾದ ಪೂಜಾರಿಗಳಿಗೆ ಧನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಆ ಧನವನ್ನು ವೇಶ್ಯಾಸಕ್ತಿ, ಪರಸ್ತ್ರೀಗಮನ, ಮದ್ಯಪಾನ, ಮಾಂಸಾಹಾರ, ಕಿತ್ತಾಟ-ಹೋರಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಅಪವ್ಯಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದ, ದಾತೃವಿನ ಸುಖದ ಮೂಲವೇ ಹಾಳಾಗಿ, ದುಃಖ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ.

ಹತ್ತನೆಯದಾಗಿ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಮಾನನೀಯರಿಗೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿ, ಪ್ರತಿಮೆಗಳಿಗೆ ಮಾನವನ್ನಿತ್ತು, ಕೃತಘ್ನರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಹನ್ನೊಂದನೆಯದಾಗಿ, ಆ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಯಾವನಾದರೂ ಒಡೆದುಹಾಕಿದರೆ, ಅಥವಾ ಕಳ್ಳನು ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಆಗ ಹಾಹಾಕಾರಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅಳುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಹನ್ನೆರಡನೆಯದಾಗಿ, ಪೂಜಾರಿಗಳು ಪರಸ್ತ್ರೀಯರ ಸಂಗದಿಂದ ಮತ್ತು ಪೂಜಾರಿಣಿಯರು ಪರಪುರುಷರ ಸಂಗದಿಂದ, ಬಹುತೇಕವಾಗಿ ದೂಷಿತರಾಗಿ, ಸತಿ-ಪತಿಗಳ ಪ್ರೇಮದ ಆನಂದವನ್ನು ಸರ್ವಥಾ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕೂಡುತ್ತಾರೆ. ಹದಿಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ಸ್ವಾಮಿ-ಸೇವಕರ ಆಜ್ಞಾಪ್ರದಾನ-ಆಜ್ಞಾಪಾಲನ ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ನಡೆಯದಿರುವುದರಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧಭಾವನೆ ಉದಿಸಿ, ನಷ್ಟಭ್ರಷ್ಟರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯದಾಗಿ, ಜಡದ ಧ್ಯಾನಮಾಡುವವನ ಆತ್ಮನೂ ಕೂಡ ಜಡವಾದ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವನೇ ಆಗಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ, ಏಕೆಂದರೆ, ಧ್ಯೇಯದ ಜಡತ್ವವೆಂಬ ಧರ್ಮವು ಅಂತಃಕರಣದ ಮೂಲಕ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ.

ಹದಿನೈದನೆಯದಾಗಿ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಸುಗಂಧಿಯುಕ್ತವಾದ ಪುಷ್ಪ - ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ವಾಯು-ಜಲಗಳ ದುರ್ಗಂಧದ ನಿವಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯದ ಸಲುವಾಗಿ ರಚಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಪುಷ್ಪಗಳ ಸುಗಂಧವು ಆಕಾಶಕ್ಕೇರಿ ಅದೆಷ್ಟು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ವಾಯು-ಜಲಗಳನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತೋ ಏನೋ; ಸುಗಂಧಿ ಪೂರ್ಣವಾಗುವ ಸಮಯದವರೆಗೆ ಅದರ ಪರಿಮಳವಿರುತ್ತಿದ್ದಿತು; ಪೂಜಾರೀ ಮಹಾಶಯರು ಅವುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು-ಮುರಿದು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅವುಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಹೂವೇ ಮೊದಲಾದುವು ಕೊಳಚೆಯಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು, ಕೊಳೆತು, ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ದುರ್ಗಂಧವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಪರಮಾತ್ಮನು ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೇರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪುಷ್ಪ ಮೊದಲಾದ ಸುಗಂಧಯುಕ್ತವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾನೇನು? ಹದಿನಾರನೆಯದಾಗಿ, ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೇರಿದ ಪುಷ್ಪಗಳು, ಚಂದನ ಮತ್ತು ಅಕ್ಷತೆ-ಮೊದಲಾದುದೆಲ್ಲದರ ನೀರು ಮತ್ತು ಮಣ್ಣಿನ ಸಂಯೋಗ ಉಂಟಾಗುವುದರಿಂದ, ಮೋರಿಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೊಳೆತು, ಮಾನವನ ಮಲದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಏರಬಹುದೋ, ಅಷ್ಟು ದುರ್ಗಂಧ ಅದರಿಂದ ಆಕಾಶಕ್ಕೇರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಜೀವಗಳು ಬೀಳುತ್ತವೆ; ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಯುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಕೊಳೆಯುತ್ತವೆ.

ಇಂತಹ ಅನೇಕ ದೋಷಗಳು ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವು ಸತ್ಪುರುಷರಿಂದ ಸರ್ವಥಾ ತ್ಯಾಗಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಯಾರು ಶಿಲಾಮಯ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ, ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಮತ್ತು ಮಾಡುವರೋ, ಅವರು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವ ದೋಷಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿಲ್ಲ; ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಮುಂದಕ್ಕೂ ಹೊಂದುವಂತಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವನ್ನೂ ಮಾಡಬಾರದು, ಮಾಡಿಸಲೂಬಾರದು-ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ! ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲಿ ಪಂಚ - ದೇವಪೂಜೆ - ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಪ್ರಾಚೀನಪರಂಪರೆಯಿಂದ ನಡೆದುಬಂದಿದೆ. ಶಿವ, ವಿಷ್ಣು, ಅಂಬಿಕೆ, ಗಣೇಶ ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯ- ಇವರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಪಂಚಾಯತನಪೂಜೆ - ಎಂಬ ಆರಾಧನೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಇದು ಪಂಚಾಯತನ ಪೂಜೆಯಹುದೋ ಅಥವಾ ಅಲ್ಲವೋ?

ಉತ್ತರ:- ಯಾವುದೇ ವಿಧದ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವನ್ನೂ ಮಾಡಬಾರದು. ಆದರೆ, ಕೆಳಗೆ ಯಾರ ಬಗೆಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇವೋ, ಆ ಮೂರ್ತಿಮಂತರ (ಆಕಾರವನ್ನುಳ್ಳವರ) ಪೂಜನವನ್ನು ಎಂದರೆ ಸತ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ಪಂಚದೇವಪೂಜೆ, ಪಂಚಾಯತನ ಪೂಜೆ ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಅರ್ಥದಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಆದರೆ, ವಿದ್ಯಾಹೀನರಾದ ಮೂಢರು ಅದರ ಉತ್ತಮವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ನಿಕೃಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಶಿವನೇ ಮೊದಲಾದ ಐವರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಯಾವ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅದರ ಖಂಡನವನ್ನಂತೂ ಈಗಾಗಲೇ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ, ವೇದೋಕ್ತವಾದ ಯಾವ ಸತ್ಯ ಪಂಚಾಯತನಪೂಜೆಯಿದೆಯೋ, ಮತ್ತು ವೇದಾನುಕೂಲವಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಯಾವ ದೇವಪೂಜೆ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವಿದೆಯೋ, ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನಾಲಿಸಿರಿ.

ಮಾ ನೋ ವಧೀಃ ಪಿತರಂ ಮೋತ ಮಾತರಂ ॥೧॥ (ಯಜುರ್ವೇದ :- ೧೬.೧೫)

ಆಚಾರ್ಯೋ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯೇಣ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಣಮಿಚ್ಛತೇ ॥೨॥ (ಅಥರ್ವವೇದ :- ೧೧.೫.೧೭)

ಅತಿಥಿರ್ಗೃಹಾನಾಗಚ್ಛೇತ್ ॥೩॥ (ಅಥರ್ವವೇದ :- ೧೫.೧೩.೧೧)

ಅರ್ಚತ ಪ್ರಾರ್ಚತ ಪ್ರಿಯಮೇಧಾಸೋ ಅರ್ಚತ ॥೪॥ (ಋಗ್ವೇದ :- ೮.೬೯.೮)

ತ್ವಮೇವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸಿ ತ್ವಾಮೇವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಂ ಬ್ರಹ್ಮ ವದಿಷ್ಯಾಮಿ ॥೫॥ (ತೈತ್ತಿರೀಯೋಪನಿಷತ್ತು :- ೧.೧.)

ಕತಮ ಏಕೋ ದೇವ ಇತಿ ಸ ಬ್ರಹ್ಮ ತ್ಯ ದಿತ್ಯಾ ಚಕ್ಷತೇ ॥೬॥ (ಶತಪಥ :- ೧೪.೬.೯.೧೦)

ಮಾತೃದೇವೋ ಭವ। ಪಿತೃದೇವೋ ಭವ। ಆಚಾರ್ಯದೇವೋಭವ।

ಅತಿಥಿದೇವೋ ಭವ ॥೭॥ (ತೈತ್ತಿರೀಯ :- ೧.೧೧)

ಪಿತೃಭಿರ್ಭ್ರಾತೃಭಿಶ್ಚೈತಾಃ ಪತಿಭಿರ್ದೇವರೈಸ್ತಥಾ।

ಪೂಜ್ಯಾ ಭೂಷಯಿತವ್ಯಾಶ್ಚ ಬಹುಕಲ್ಯಾಣಮೀಪ್ಸುಭಿಃ ॥೮॥ (ಮನು :- ೩.೫೫)

ಪೂಜ್ಯೋ ದೇವವತ್ಪತಿಃ ॥೯॥ (ಮನು:-೫.೧೫೪)

ಮೊದಲಾಗಿ ಮಾತೆಯು ಮೂರ್ತಿವಂತಳೂ, ಪೂಜನೀಯಳೂ ಆದ ದೇವತೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಎಂದರೆ-ಸಂತತಿಯು ತನು-ಮನ-ಧನಗಳಿಂದ ಸೇವೆಸಲ್ಲಿಸಿ ಮಾತೆಯನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಳನ್ನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಹಿಂಸೆಯನ್ನು, ಎಂದರೆ ಪ್ರಹಾರವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಮಾಡಬಾರದು. ನೋಯಿಸಬಾರದು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಸತ್ಕರಣೀಯ ದೇವನು ಪಿತೃವು. ಅವನಿಗೂ ಕೂಡ ಮಾತೆಗೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. (೧)

ಮೂರನೆಯವನಾಗಿ, ಯಾವನು ವಿದ್ಯಾದಾನ ಮಾಡುವವನಾಗಿದ್ದಾನೋ ಆ ಆಚಾರ್ಯನು ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೂ ತನು-ಮನ, ಧನಗಳಿಂದ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕು. (೨)

ನಾಲ್ಕನೆಯವನಾಗಿ ಯಾವನು ವಿದ್ವಾಂಸನೂ, ಧಾರ್ಮಿಕನೂ, ನಿಷ್ಕಪಟನೂ, ಸರ್ವರ ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ಬಯಸುವವನೂ ಆಗಿದ್ದು, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾ ಸತ್ಯೋಪದೇಶದಿಂದ ಸರ್ವರನ್ನೂ ಸುಖಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಆ ಅತಿಥಿಯಿದ್ದಾನೆ; ಅವನ ಸೇವೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕು. (೩)

ಐದನೆಯದಾಗಿ, ಸ್ತ್ರೀಯಳಿಗೆ ಪತಿಯೂ, ಮತ್ತು ಪುರುಷನಿಗೆ ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯೂ ಪೂಜನೀಯರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. (೪)

ಯಾರ ಸಂಗದಿಂದ ಮಾನವನ ದೇಹದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ, ಪಾಲನವೂ, ಸತ್ಯಶಿಕ್ಷಣವೂ, ವಿದ್ಯೆಯೂ ಮತ್ತು ಸತ್ಯೋಪದೇಶವೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತವೋ, ಆ ಐವರು ಮೂರ್ತಿಮಂತ ದೇವತೆಗಳು ಇವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರೇ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮೆಟ್ಟಲುಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರು ಇವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ, ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ಅತ್ಯಂತ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳೂ, ಮಹಾದುಃಖವನ್ನು ಹೊಂದುವವರೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಮಾತಾಪಿತೃಗಳೇ ಮೊದಲಾದವರ ಸೇವೆಯನ್ನೂ ಮಾಡೋಣ; ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವನ್ನೂ ಮಾಡೋಣ; ಆಗಲಾದರೂ ಯಾವ ದೋಷವೂ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ?

ಉತ್ತರ:- ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದವರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಪೂಜನವನ್ನು ಸರ್ವಥಾ ಬಿಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಮಾತೆ-ಮೊದಲಾದವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಕಲ್ಯಾಣವಿದೆ. ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಮಾತೆಯೇ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಸುಖಕೊಡುವ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು , ದೇವತೆಯಲ್ಲದ ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುವಕ್ಕೆ ತಲೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದುದು ದೊಡ್ಡ ಅನರ್ಥದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಮೂಢ ಜನರು "ಮಾತಾಪಿತೃಗಳೇ ಮೊದಲಾದವರ ಮುಂದೆ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಅಥವಾ ಕಾಣಿಕೆ-ಕಪ್ಪಗಳನ್ನಿಟ್ಟರೆ, ಅವರು ಸ್ವತಃ ತಿಂದುಬಿಡುವರು ಮತ್ತು ನೈವೇದ್ಯ-ಸತ್ಕಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಬಿಡುವರು. ಹೀಗಾದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಗೆ ಮತ್ತು ಕೈಗೆ ಏನೂ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ".- ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಈ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ! ಆದುದರಿಂದ, ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುದರ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಅದರ ಮುಂದೆ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನಿಟ್ಟು, "ಟನ್ ಟನ್-ಪೂಂ ಪೂಂ" ಎಂದು ಗಂಟೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸಿ, ಮತ್ತು ಶಂಖವನ್ನೂದಿ, ಕೋಲಾಹಲವನ್ನು ಮಾಡಿ **'ತ್ವಮಂಗುಷ್ಠಂ ಗೃಹಾಣ, ಭೋಜನಂ ಪದಾರ್ಥಂ ವಾಽಹಂ ಗೃಹೀಷ್ಯಾಮಿ'**.- (ನೀನು ತೆಗೆದುಕೋ ಹೆಬ್ಬೆಟ್ಟನ್ನು; ಭೋಜನ ಅಥವಾ ಸರಕು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗಿರಲಿ.) - ಎಂದು, ಒಬ್ಬನು ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ವಂಚನೆಮಾಡಿ,-"ನಿನಗಿರಲಿ ಘಂಟೆ !" ಎಂಬುದಾಗಿ ರೊಚ್ಚಿಗೆಬ್ಬಿಸಿ, ಹೆಬ್ಬೆರಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಅವನ ಮುಂದೆಯೇ ಸಮಸ್ತ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ತಾನೇ ಉಪಭೋಗಿಸುವಂತೆ, ಹೆಬ್ಬೆರಳನ್ನು ಪ್ರತಿಮೆಗೆ ತೋರಿಸಿ ಈ ಪೂಜಾರಿಗಳು ಎಂದರೆ ಪೂಜಾ-ಎಂದರೆ ಸತ್ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಅರಿಗಳಾಗಿ-ಎಂದರೆ ಶತ್ರುಗಳಾಗಿ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ ಈ ಲೀಲೆಯನ್ನು. ಮೂಢರನ್ನು ಒನಪು-ವೈಯಾರಗಳಿಂದ, ಹೊಳಪು-ಝಳಪುಗಳಿಂದ ಬೆರಗುಗೊಳಿಸಿ, ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಸಿಂಗರಿಸಿ-ಅಲಂಕರಿಸಿ, ಸ್ವತಃ ತಾವು ಠಕ್ಕರಾಗಿ ಕೊರೆದು-ಮೆರೆದು ಬಡಪಾಯಿಗಳಾದ ಬುದ್ಧಿಹೀನ ಅನಾಥರ ಸಿರಿಯನ್ನು ಕಸಿದು ಉಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನಾದರೂ ಧಾರ್ಮಿಕನಾದ ರಾಜನಿದ್ದರೆ, ಈ ಶಿಲಾಪ್ರಿಯರನ್ನು ಕಲ್ಲನ್ನು ಒಡೆಯುವ, ಕುಟ್ಟುವ ಮತ್ತು ಮನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ನೇಮಿಸಿ, ತಿನ್ನಲು-ಕುಡಿಯಲು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು; ಜೀವನನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಹೇಗೆ ಸ್ತ್ರೀಯರೇ ಮೊದಲಾದವರ ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ ಕಾಮೋತ್ತೇಜನವಾಗುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆ ವೀತರಾಗನೂ, ಶಾಂತನೂ ಆದವನ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ ವೈರಾಗ್ಯದ ಮತ್ತು ಶಾಂತಿಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಲೊಲ್ಲದೇಕೆ?

ಉತ್ತರ:- ಆಗಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಆ ಮೂರ್ತಿಯ ಜಡತ್ವವೆಂಬ ಧರ್ಮ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿಳಿಯುವುದರಿಂದ, ಆಲೋಚನಾಶಕ್ತಿ ಕುಗ್ಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ವಿವೇಕವಿಲ್ಲದೆ, ವೈರಾಗ್ಯಬಾರದು; ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ವಿಜ್ಞಾನವೂ, ವಿಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಶಾಂತಿಯೂ ಉಂಟಾಗದು. ಮತ್ತು ಏನಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಲಭಿಸುವುದಾದರೆ, ಅದು ಯಾರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳು ರಚಿತವಾಗಿರುತ್ತವೋ, ಅವರ ಸಂಗದಿಂದ ಹಾಗೂ ಉಪದೇಶ ಮತ್ತು ಅವರ ಇತಿಹಾಸ-ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವನ ಗುಣ-ದೋಷಗಳ ಅರಿವಿಲ್ಲವೋ, ಅವನ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗಲು ಗುಣದ ಜ್ಞಾನವು ಕಾರಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನದಂತಹ ದುಷ್ಟ ಕಾರಣಗಳಿಂದಲೇ ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕರ್ಮಿಗಳಾದ ಪೂಜಾರಿಗಳೂ, ಭಿಕ್ಷುಕರೂ, ಸೋಮಾರಿಗಳೂ, ಪುರುಷಾರ್ಥರಹಿತರೂ ಆದ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಮೂಢರಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಮೌಢ್ಯವನ್ನು ಅವರೇ ಪ್ರಸರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸುಳ್ಳು-ಮೋಸ ಕೂಡ ಬಹಳ ಹರಡಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ನೋಡಿರಿ, ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಔರಂಗಜೇಬ್ ಸಾಮ್ರಾಟನಿಗೆ 'ಲಾಟ ಭೈರವ' ಮೊದಲಾದವರು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಚಮತ್ಕಾರಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದರು. ಯಾವಾಗ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಅವುಗಳನ್ನು ಒಡೆದು ಹಾಕಲು ಹೋದರೋ ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಅವರು ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ತೋಪು-ಗುಂಡು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಹೊಡೆದರೋ, ಆಗ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜೇನುನೊಣಗಳು ಹೊರಬಂದು ಸೈನ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಕುಲವಾಗಿ ಮಾಡಿ ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟವು.

ಉತ್ತರ:- ಇದು ಶಿಲೆಯ ಚಮತ್ಕಾರವಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಜೇನುನೊಣಗಳ ಗೂಡುಗಳು ಇದ್ದಿರಬಹುದು. ಅವುಗಳ ಸ್ವಭಾವವೇ ಕ್ರೂರ. ಯಾವನಾದರೂ ಅವನ್ನು ಕೆಣಕಿದರೆ, ಅವು ಕುಟುಕಲು ಓಡಿಬರುತ್ತವೆ. ಮತ್ತು ಹಾಲಿನ ಧಾರೆಯ ಯಾವ

ಚಮತ್ಕಾರ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತೋ, ಅದು ಪೂಜಾರೀ ಮಹಾಶಯರ ಲೀಲೆಯಾಗಿದ್ದಿತು, ಅಷ್ಟೇ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ನೋಡಿರಿ, ಮಹಾದೇವನು ಮ್ಲೇಚ್ಛನಿಗೆ ದರ್ಶನ ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ಬಾವಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಮತ್ತು ವೇಣೀಮಾಧವನು ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಗಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು. ಇದೂ ಕೂಡ ಚಮತ್ಕಾರವಲ್ಲವೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಭಲೇ! ಯಾವನ ಕೋಟೆಯ ಪಾಲಕರಾಗಿ ಕಾಲಭೈರವ, ಲಾಟಭೈರವ ಮೊದಲಾದವರೂ, ಭೂತಪ್ರೇತಗಳೂ ಮತ್ತು ಗರುಡನೇ ಮೊದಲಾದ ಗಣಗಳೂ ಇದ್ದಾರೋ, ಅವರು ಯುದ್ಧಮಾಡಿ, ಮುಸಲ್ಮಾನರನ್ನು ದೂರಸರಿಸಲಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಮಹಾದೇವ ಮತ್ತು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಬಗೆಗೆ, ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ-"ತ್ರಿಪುರಾಸುರನೇ ಮೊದಲಾದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಭಯಂಕರ ದುಷ್ಟರನ್ನು ಭಸ್ಮಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು-ಎಂದು ಕಥೆಯಿದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಮುಸಲ್ಮಾನರನ್ನು ಏತಕ್ಕೆ ಭಸ್ಮಮಾಡಲಿಲ್ಲ? ಬಡಪಾಯಿಗಳಾದ ಕಲ್ಲುಗಳು ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವುದು-ಮಾಡಿಸುವುದಾದರೂ ಏನಿತ್ತು-ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಸಲ್ಮಾನರು ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನೂ, ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನೂ ಒಡೆಯುತ್ತಾ-ಮುರಿಯುತ್ತಾ ಕಾಶಿಯ ಬಳಿ ಬಂದಾಗ, ಪೂಜಾರಿಗಳು ಆ ಶಿಲಾ ಲಿಂಗವನ್ನು ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರು. ಮತ್ತು ವೇಣೀಮಾಧವನನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟರು. ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಭೈರವನ ಭಯದಿಂದಾಗಿ ಯಮದೂತರೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಪ್ರಳಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಕಾಶಿಯನ್ನು ನಾಶವಾಗಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದಾಗ, ಮ್ಲೇಚ್ಛರ ದೂತರನ್ನೇಕೆ ಹೆದರಿಸಲಿಲ್ಲ? ತನ್ನ ರಾಜನ ಮಂದಿರವನ್ನು ನಾಶವಾಗಲು ಬಿಟ್ಟನೇಕೆ? ಇದೆಲ್ಲಾ ಪೋಪಮಾಯೆಯಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಗಯಾದಲ್ಲಿ ಶ್ರಾದ್ಧ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪಿತೃಗಳ ಪಾಪ ಕಳಚಿಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿನ ಶ್ರಾದ್ಧದ ಪುಣ್ಯ-ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ತೆರಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಪಿತೃಗಳು ತಮ್ಮ ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ ಪಿಂಡವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಾತೂ ಕೂಡ ಸುಳ್ಳೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಸರ್ವಥಾ ಸುಳ್ಳು, ಅಲ್ಲಿ ಪಿಂಡದಾನಮಾಡುವುದರ ಪ್ರಭಾವ ಇದೇ ಆಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಯಾವ ಭಟ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಪಿತೃಗಳ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೋ, ಅದನ್ನು ಗಯಾದವರು ವೇಶ್ಯಾಗಮನ ಮೊದಲಾದ ಪಾಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಯಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ಪಾಪ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಮತ್ತು, ಭಟ್ಟರುಗಳ ಕೈಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಕೈಚಾಚುವುದು ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೋ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಧೂರ್ತನು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಗುಂಡಿತೋಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿರಬಹುದು. ಆ ಮೇಲೆ ಅದರ ದ್ವಾರದ ಮೇಲೆ ಹುಲ್ಲನ್ನು ಹರಡಿ, ಪಿಂಡವನ್ನಿಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಮತ್ತೆ ಆ ಕಪಟಿಯು ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಯಾವನಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಕಣ್ಣಿದ್ದರೂ ಕುರುಡನಾದ, ಹಣದ ಗಂಟಿನ ಭಂಟನೊಬ್ಬನನ್ನು ಹೀಗೆ ವಂಚಿಸಿದ್ದರೆ, ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ವೈಜನಾಥನನ್ನು ರಾವಣನು ತಂದಿದ್ದನು- ಎನ್ನುವುದೂ ಸುಳ್ಳುಮಾತೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ನೋಡಿರಿ! ಕಲಕತ್ತೆಯ ಕಾಳೀ ಮತ್ತು ಕಾಮಾಕ್ಷೀ ಮೊದಲಾದ ದೇವಿಯರನ್ನು ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರು ಅಂಗಿಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಚಮತ್ಕಾರವಲ್ಲವೇನು?

ಉತ್ತರ :- ಏನೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ಅಂಧರಾದ ಮಂದಿಗಳು ಕುರಿಗಳಂತೆ ಒಬ್ಬರ ಹಿಂದೊಬ್ಬರು ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ; ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ-ಕಮರಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ; ಅತ್ತ ದೂರ ಸರಿಯಲಾರರು. ಅದೇ ರೀತಿ ಒಬ್ಬ ಮೂರ್ಖನ ಹಿಂದೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ನಡೆದು ಪ್ರತಿಮಾ ಪೂಜನವೆಂಬ ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡು, ದುಃಖವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಆಯಿತಲ್ಲ! ಇದು ಹೋಗಲಿ, ಬಿಡಿರಿ. ಆದರೆ, ಜಗನ್ನಾಥದಲ್ಲಿಯಂತೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಚಮತ್ಕಾರವಿದೆ. ಒಂದು ಶರೀರವನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ, ಚಂದನದ ತೊಲೆ ಸಮುದ್ರದೊಳಗಿನಿಂದ ಸ್ವತಃ ಬರುತ್ತದೆ. ಒಲೆಯ ಮೇಲೆ, ಒಂದರ ಮೇಲೆ ಒಂದರಂತೆ ಏಳು ಹಂಡೆಗಳನ್ನಿಡುವುದರಿಂದ, ಮೇಲೆ-ಮೇಲಿನದರ ಅಕ್ಕಿ ಮೊದಲು ಬೇಯುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಯಾವನಾದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಜಗನ್ನಾಥನ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ತಿನ್ನದಿದ್ದರೆ, ಕುಷ್ಠ-ರೋಗಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ರಥ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಚಲಿಸುತ್ತದೆ. ಪಾಪಿಗೆ ದರ್ಶನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂದ್ರದಮನನ ರಾಜ್ಯಭಾರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳು ದೇವಾಲಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಶರೀರವನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಜನು, ಒಬ್ಬ ಭಟ್ಟನು ಮತ್ತು ಒಬ್ಬ ಬಡಗಿಯು ಮೃತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮೊದಲಾದ ಚಮತ್ಕಾರಗಳನ್ನು ನೀವು ಸುಳ್ಳೆನ್ನಲಾರಿರಿ.

ಉತ್ತರ:- ಯಾವನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಪರ್ಯಂತ ಜಗನ್ನಾಥನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದನೋ, ಅವನು ವಿರಕ್ತನಾಗಿ ಮಥುರೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು; ನನ್ನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದ್ದನು. ನಾನು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೆನು. ಅವನು ಈ ಎಲ್ಲ ಮಾತುಗಳೂ ಸುಳ್ಳೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ, ವಿವೇಕದಿಂದ-"ಯಾವಾಗ ಶರೀರವನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಕಾಲ ಬರುತ್ತದೋ, ಆಗ, ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಚಂದನದ ಕೊರಡನ್ನು ಒಯ್ದು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಸಮುದ್ರದ ಅಲೆಗಳಿಂದ ತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಡಗಿಗಳು ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ಅಡಿಗೆಯಾಗುತ್ತದೋ, ಆಗ ದ್ವಾರವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ, ಬಾಣಸಿಗನೊಬ್ಬನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು,

ಬೇರೆ ಯಾವನನ್ನೂ ಒಳಹೋಗಲೂ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ನೋಡಲೂ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತಲೂ ಆರು ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಚಕ್ರಾಕಾರವಾಗಿ ಒಲೆಗಳು ರಚಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ಆ ಹಂಡೆಗಳ ತಳಕ್ಕೆ ತುಪ್ಪ, ಮಣ್ಣು ಮತ್ತು ಬೂದಿಯನ್ನು ಸವರಿ, ಆರು ಒಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಬೇಯಿಸಿ, ಅವುಗಳ ತಳವನ್ನುಜ್ಜಿ, ಆ ಮಧ್ಯದ ಹಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಅಕ್ಕಿ ಹಾಕಿ, ಆರು ಹಂಡೆಗಳ ಬಾಯಿಗಳನ್ನು ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಾವಲಿಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಿ, ಧನಾಢ್ಯರಾಗಿರುವ ದರ್ಶನಾಕಾಂಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಕರೆದು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೇಲಮೇಲಣ ಹಂಡೆಗಳಿಂದ ಅನ್ನವನ್ನು ತೆಗೆದು, ಬೆಂದಿರುವ ಅಗಳುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಕೆಳಗಿನ ಹಸಿಯ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ತೋರಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ-'ಹಂಡೆಗಳಿಗಾಗಿ ಏನನ್ನಾದರೂ ಅರ್ಪಿಸಿಬಿಡಿ'.-ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಕಣ್ಣಿದ್ದರೂ ಕುರುಡರಾದ ಆ ಹಣದ ಗಂಟಿನ ಬಂಟರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ, ಚಿನ್ನದ ವರಹಗಳನ್ನೂ ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಕೆಲವರು ಮಾಸಿಕ ವಂತಿಕೆಯನ್ನೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ".- ಎಂಬುದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೊಳಕರೂ, ನೀಚಜನರೂ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ತರುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ನೈವೇದ್ಯ ಸಮರ್ಪಿತವಾಗಿ ತೀರುತ್ತದೋ, ಆಗ ಆ ಕೊಳಕರೂ, ನೀಚಜನರೂ ಎಂಜಲು ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಯಾವನು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹಂಡೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ, ಅವನ ಮನೆಗೆ ತಲುಪಿಸುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಸಾಧು-ಸಂತರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಹುಂಬರ ಮತ್ತು ಹೊಲಸರವರೆಗೆ ಒಂದು ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಎಂಜಲನ್ನು ಉಣ್ಣುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ಈ ಪಂಕ್ತಿ ಏಳುತ್ತದೋ, ಆಗ ಅದೇ ಎಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಬಡಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಬಹಳ ಮಂದಿಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ, ಅವರ ಎಂಜಲನ್ನು ತಿನ್ನದೆ, ತಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ, ಊಟಮಾಡಿ ಹೊರಟುಬರುತ್ತಾರೆ. ಕುಷ್ಠ ಮೊದಲಾದ ಯಾವದೇ ರೋಗಗಳೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಆ ಜಗನ್ನಾಥಪುರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ, ಬಹಳ ಮಂದಿ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೂ ಕುಷ್ಠವೇ ಮೊದಲಾದ ರೋಗಗಳು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಜಗನ್ನಾಥಪುರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಬಹಳ ಜನ ಕುಷ್ಠ ರೋಗಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಎಂಜಲನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಿಂದಲೂ ಆ ರೋಗ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಜಗನ್ನಾಥದಲ್ಲಿ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಈ ಭೈರವೀ ಚಕ್ರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸುಭದ್ರೆಯು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಮತ್ತು ಬಲರಾಮರ ಸೋದರಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳನ್ನೇ ಇಬ್ಬರು ಸೋದರರ ನಡುವೆ ಸ್ತ್ರೀಯ ಅಥವಾ ಮಾತೆಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಭೈರವೀ ಚಕ್ರವಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಈ ಘಟನೆ ಎಂದಿಗೂ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ರಥದ ಚಕ್ರಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೀಲನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗ ನೇರವಾಗಿ ತಿರುಗಿಸುತ್ತಾರೋ, ಕೀಲೂ ತಿರುಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ರಥ ಚಲಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗ ಜಾತ್ರೆಯ ನಡುವೆ ರಥ ಸೇರುತ್ತದೋ, ಆಗಲೇ ಅದರ ಕೀಲನ್ನು ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ತಿರುಗಿಸುವುದರಿಂದ ರಥವು ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಪೂಜಾರಿಗಳು "ಜಗನ್ನಾಥನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ತನ್ನ ರಥವನ್ನು ನಡೆಯಿಸುವಂತೆ ದಾನ ಕೊಡಿರಿ. ಪುಣ್ಯಗಳಿಸಿರಿ. ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಉಳಿಯಲಿ".- ಎಂದು ಕರೆಗೊಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವವರೆಗೆ ಕಾಣಿಕೆ ಬರುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೋ, ಆ ವರೆಗೆ ಹೀಗೆಯೇ ಕರೆಗೊಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ಕಾಣಿಕೆ ಬರುವುದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೋ, ಆಗ ಒಬ್ಬ ವ್ರಜವಾಸಿಯು ಒಳ್ಳೆಯ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ, ಶಾಲನ್ನೂ ಹೊದೆದು, ಮುಂದುಗಡೆ ನಿಂತು, ಕೈಮುಗಿದು "ಓ ಜಗನ್ನಾಥ ಸ್ವಾಮಿ! ನೀನು ದಯೆತೋರಿ, ರಥವನ್ನು ನಡೆಯಿಸು. ನಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನುಳಿಸು". ಎಂದು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಹೇಳಿ, ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ದಂಡಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ, ರಥದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕೀಲನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ತಿರುಗಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಜಯಜಯಕಾರಮಾಡಿ ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಹಗ್ಗವನ್ನೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ರಥ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಮಂದಿರವು ಹಗಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಕತ್ತಲೆ ಕವಿದಿರುವಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ. ಯಾವಾಗ ಬಹುಮಂದಿ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ದೀಪವನ್ನು ಹಚ್ಚಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಮುಂದೆ ಎಳೆದು ಮರೆಮಾಡುವ ತೆರೆಗಳು ಎರಡು ಪಕ್ಕಗಳಿಗೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಭಟ್ಟರು-ಪೂಜಾರಿಗಳು ಒಳಗೆ ನಿಂತಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ಒಂದು ಕಡೆಯವನು ತೆರೆಯನ್ನು ಎಳೆಯುತ್ತಾನೋ, ಆ ಕೂಡಲೇ ಪ್ರತಿಮೆ ಮರೆಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಭಟ್ಟರು, ಪೂಜಾರಿಗಳು ಎಲ್ಲರೂ-"ನೀವು ಕಾಣಿಕೆ ನೀಡಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಪಾಪಗಳು ಹೊರಟುಹೋಗುವುವು. ಆಗ ದರ್ಶನವಾಗುವುದು. ಬೇಗ ಮಾಡಿರಿ". ಎಂದು ಕರೆಗೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಬಡಪಾಯಿ ಮುಗ್ಧ ಜನರು ಧೂರ್ತರುಗಳಿಂದ ಕೊಳ್ಳೆಹೊಡೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಸರ್‍ರನೆ ಎರಡನೆಯ ತೆರೆಯನ್ನು ಎಳೆದುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆಗಲೇ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಜಯಕಾರಮಾಡಿ, ಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿ, ತಳ್ಳಿಸಿಕೊಂಡು, ತಿರಸ್ಕೃತರಾಗಿ ಹೊರಟುಬರುತ್ತಾರೆ. ಇಂದ್ರದಮನನ ಕುಲದವರು ಇಂದಿಗೂ ಕಲಕತ್ತೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅವನು ಧನಾಢ್ಯನಾದ ರಾಜನೂ, ದೇವಿಯ ಉಪಾಸಕನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಈ ರೀತಿಯಿಂದಲಾದರೂ ಆರ್ಯಾವರ್ತದೇಶದ ಭೋಜನದ ಕಲಹವನ್ನು ಬಗೆ ಹರಿಸೋಣವೆಂದು, ಅವನು ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವ್ಯಯಮಾಡಿ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ, ಆ ಮೂರ್ಖರು ಯಾವಾಗ ತಾನೇ ಬಿಟ್ಟಾರು? 'ದೇವ'ನೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುವಿರಾದರೆ, ಯಾವ ಶಿಲ್ಪಿಗಳು ದೇವಾಲಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರೋ, ಆ ಕಾರ್ಯಕುಶಲರನ್ನೇ ಹಾಗೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರಿ. ರಾಜನೂ, ಭಟ್ಟನೂ ಮತ್ತು ಬಡಗಿಯೂ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮೃತರಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಮೂವರೂ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಚಿಕ್ಕವರಿಗೆ ಅವರು ದುಃಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ, ಏನೋ? ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಎಂದರೆ ಶರೀರವನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಆ ಮೂವರೂ ಉಪಸ್ಥಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಪರಸ್ಪರ ಆಲೋಚಿಸಿ, ಪ್ರತಿಮೆಯ ಹೃದಯವನ್ನು ಟೊಳ್ಳಾಗಿ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಕರಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ, ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಒಂದನ್ನು ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ತೊಳೆದು ಚರಣಾಮೃತವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶಯನೋತ್ಸವದ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ, ಆರತಿಯಾಗುವಾಗ, ಆ ಜನರು ಆ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮದ ಮೇಲೆ ವಿಷದ ದ್ರಾವಕವನ್ನು ಸವರಿರಬಹುದು. ಅದನ್ನು ತೊಳೆದು, ಅದೇ ಮೂವರಿಗೆ ಕುಡಿಸಿರಬಹುದು; ಅದರಿಂದ ಯಾವಾಗಲೋ ಅವರು ಮೃತರಾಗಿ ಹೋಗಿರಬಹುದು. ಅವರು ಸತ್ತುದೇನೋ

ಹೀಗೆಯೇ; ಮತ್ತು ಭೋಜನ ಭಟ್ಟರು -"ಜಗನ್ನಾಥ ದೇವರು ತಮ್ಮ ಶರೀರವನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಭಕ್ತರನ್ನೂ ಕೂಡ ಸಂಗಡ ಕರೆದೊಯ್ದರು". ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸಿರಬಹುದು. ಪರಧನವನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಇಂತಹ ಕಪಟನಾಟಕಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ರಾಮೇಶ್ವರದಲ್ಲಿ ಗಂಗೋತ್ರಿಯ ಜಲವನ್ನು ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವು ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾತೂ ಸುಳ್ಳೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಸುಳ್ಳು. ಏಕೆಂದರೆ, ಆ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಹಗಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕತ್ತಲಿರುತ್ತದೆ. ದೀಪಗಳು ಹಗಲಿರುಳೂ ಉರಿಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತವೆ. ಯಾವಾಗ ಜಲದ ಧಾರೆಯನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಆ ಜಲದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ದೀಪದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಶಿಲೆ ಕುಗ್ಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ; ಹಿಗ್ಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಎಷ್ಟಿರುತ್ತದೋ ಅಷ್ಟೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಲೀಲೆಮಾಡಿ ಬಡಪಾಯಿಗಳಾದ ಬುದ್ಧಿ ಹೀನರನ್ನು ವಂಚಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ರಾಮೇಶ್ವರವನ್ನು ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನೇ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರತಿಮಾ - ಪೂಜನ ವೇದವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನು ಪ್ರತಿಮಾಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ಏತಕ್ಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು? ಮತ್ತು ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಗಳು ಏಕೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ?

ಉತ್ತರ:- ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಲಿಂಗದ, ಅಥವಾ ದೇವಾಲಯದ ಹೆಸರು-ಕುರುಹು ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶಸ್ಥನಾದ ರಾಮನೆಂಬ ಹೆಸರನ್ನುಳ್ಳ ರಾಜನು ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ರಾಮೇಶ್ವರವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ-ಎಂಬುದು ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಯಾವಾಗ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನು ಸೀತೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಹನುಮಂತ - ಮೊದಲಾದವರೊಂದಿಗೆ ಲಂಕೆಯಿಂದ ಆಕಾಶ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನೋ, ಆಗ ಸೀತೆಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ:-

ಸೇತುಬಂಧ ಇತಿ ಖ್ಯಾತಂ ತ್ರೈಲೋಕ್ಯ ಪರಿಪೂಜಿತಮ್ ।

ಅತ್ರ ಪೂರ್ವಂ ಮಹಾದೇವಃ ಪ್ರಸಾದಮಕರೋದ್ವಿಭುಃ । (ವಾಲ್ಮೀಕಿರಾಮಾಯಣ ಯುದ್ಧ:- ೧೨೩ . ೨೧-೨೨)

"ಹೇ ಸೀತೆ! ನಿನ್ನ ವಿಯೋಗದಿಂದ ನಾವು ವ್ಯಾಕುಲರಾಗಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಮತ್ತು ಚಾತುರ್ಮಾಸ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೆವು. ಹಾಗೆಯೇ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಉಪಾಸನಾಧ್ಯಾನಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಅದೇ ಯಾವ ಸರ್ವತ್ರವಿಭುವಾದ, ವ್ಯಾಪಕನಾದ, ದೇವತೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ದೇವನಾದ ಮಹಾದೇವನು, ಪರಮಾತ್ಮನು ಇದ್ದಾನೋ, ಅವನ ಕೃಪೆಯಿಂದ, ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತ ಸಲಕರಣೆಗಳೂ ಸಿಕ್ಕಿವೆ. ಮತ್ತು ನೋಡು, ನಾವು ಈ ಸೇತುವೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಲಂಕೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಆ ರಾವಣನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆತಂದೆವು". ಇದರ ಹೊರತು ಅಲ್ಲಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯು ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ರಂಗ್ ಹೈ ಕಾಲಿಯೂ ಕಾಂತ್ ಕೋ। ಜಿಸನೇ ಹುಕ್ಕಾ ಪಿಲಾಯಾ ಸಂತ್ ಕೋ॥

ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಯಾಕಾಂತನ ಒಂದು ಮೂರ್ತಿಯಿದೆ. ಅದು ಈವರೆಗೂ ಕೂಡ ಗುಡುಗುಡಿಯನ್ನು ಸೇದುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನ ಸುಳ್ಳಾಗಿದ್ದರೆ, ಈ ಚಮತ್ಕಾರವೂ ಕೂಡ ಸುಳ್ಳಾಗಿ ಹೋದೀತು!

ಉತ್ತರ:- ಸುಳ್ಳು, ಸುಳ್ಳು, ಇದೆಲ್ಲವೂ ಪೋಪಲೀಲೆಯಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಆ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಬಾಯಿ ಟೊಳ್ಳಾಗಿರಬಹುದು. ಅದರ ಛಿದ್ರವನ್ನು, ಬೆನ್ನಿನಿಂದ ಹೊರಹೊರಡಿಸಿ, ಗೋಡೆಯ ಅತ್ತಕಡೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಳವೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಯಾವಾಗ ಪೂಜಾರಿ ಗುಡುಗುಡಿಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ, ತೆರೆಯನ್ನೆಳೆದು, ಪ್ರತಿಮೆಯ ಬಾಯಿಗೆ ಕೊಳವೆಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಿರಬಹುದೋ, ಆಗಲೇ ಹಿಂದಿರುವ ಮಾನವನು ತನ್ನ ಬಾಯಿನಿಂದ ಎಳೆಯುತ್ತಿರಬಹುದು. ಆಗ ಗುಡುಗುಡಿ 'ಗಡಗಡ' ನಾದವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು. ಮತ್ತೊಂದು ರಂಧ್ರವು ಮೂಗು ಮತ್ತು ಬಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿರಬಹುದು. ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತು ಯಾವಾಗ ಹಿಂದೆ ಉಸಿರೆಳೆದು ಬಿಡುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಮೂಗು-ಬಾಯಿಗಳ ಛಿದ್ರಗಳಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತಿರಬಹುದು. ಆಗ ಬಹುಮಂದಿ ಮೂಢರನ್ನು ಧನವೇ ಮೊದಲಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕಸಿದು, ಸೂರೆಮಾಡಿ, ನಿರ್ಧನರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ನೋಡಿರಿ, ಡಾಕೋರದೇವರ ಪ್ರತಿಮೆ ದ್ವಾರಿಕೆಯಿಂದ ಭಕ್ತನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟುಬಂದಿತು. ಒಂದೂಕಾಲು ಗುಲಗಂಜೀ ತೂಕದ ಚಿನ್ನಕ್ಕೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಮಣದ ಪ್ರತಿಮೆ ಸರಿತೂಗಿತು. ಇದೂ ಚಮತ್ಕಾರವಿಲ್ಲವೇ?

ಉತ್ತರ:- ಅಲ್ಲ. ಆ ಭಕ್ತನು ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರಬಹುದು. ಮತ್ತು ಒಂದೂಕಾಲು ಗುಲಗುಂಜಿಯಷ್ಟು ಚಿನ್ನಕ್ಕೆ ಸರಿತೂಗುವ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಬಗೆಗೆ ಯಾವನೋ ಭಂಗೀಕೋರನು ಬುರುಡೆ ಹೊಡೆದಿರಬಹುದು.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ನೋಡಿರಿ! ಸೋಮನಾಥ ದೇವರು ನೆಲದಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೂ ಭಾರೀ ಚಮತ್ಕಾರವಿತ್ತು. ಇದೂ ಕೂಡ ಸುಳ್ಳು ಮಾತೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಹೌದು, ಸುಳ್ಳು, ಆಲಿಸಿ, ಮೇಲೆ-ಕೆಳಗೆ ಚುಂಬಕ ಶಿಲೆಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿದ್ದರು. ಅದರ ಆಕರ್ಷಣೆಯಿಂದ ಆ ಪ್ರತಿಮೆ ನಡುವೆ ನಿಂತಿದ್ದಿತು. ಯಾವಾಗ ಮಹಮೂದ್ ಗಜನವೀ ಬಂದು ಹೋರಾಡಿದನೋ, ಆಗ ನಡೆದ ಚಮತ್ಕಾರವೆಂದರೆ, ಅವರ ದೇವಾಲಯ ಒಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತು ಮತ್ತು ಪೂಜಾರಿಗಳಿಗೂ, ಭಕ್ತರಿಗೂ ದುರ್ಗತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಮತ್ತು ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರ ಸೈನ್ಯ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂದಿಯ ಸೇನೆಯ ಮುಂದೆ ಪಲಾಯನಮಾಡಿತು. ಪೋಪಪೂಜಾರಿಗಳು ಪೂಜೆ, ಪುರಶ್ಚರಣ, ಸ್ತುತಿಯನ್ನೂ "ಹೇ ಮಹಾದೇವ! ಈ ಮ್ಲೇಚ್ಛನನ್ನು ನೀನು ಸಾಯಿಸಿಬಿಡು. ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು". ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಮುಗ್ಧ ಶಿಷ್ಯರಾದ ರಾಜರುಗಳಿಗೆ "ತಾವು ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿರಿ. ಮಹಾದೇವ ಭಗವಾನರು ಭೈರವನನ್ನು ಅಥವಾ ವೀರಭದ್ರನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವರು. ಅವರು ಎಲ್ಲ ಮ್ಲೇಚ್ಛರನ್ನೂ ಸಾಯಿಸಿಬಿಡುವರು ಅಥವಾ ಕುರುಡರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವರು. ಈಗಲೇ ನಮ್ಮ ದೇವತೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಹನುಮಾನ್, ದುರ್ಗಾ ಮತ್ತು ಭೈರವರು-"ನಾವೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಿಬಿಡುವೆವು".-ಎಂದು ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ".- ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಆ ಬಡಪಾಯಿಗಳಾದ ಮುಗ್ಧ ರಾಜರುಗಳು ಮತ್ತು ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ಪೋಪರ ದುಷ್ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ನಂಬಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತರು. ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಜ್ಯೋತಿಷಿ ಪೋಪರು-"ಇನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಪ್ರತ್ಯಾಕ್ರಮಣದ ಮುಹೂರ್ತ ಬಂದಿಲ್ಲ". ಎಂದರು. ಒಬ್ಬನು 'ಚಂದ್ರ ಎಂಟನೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ'.- ಎಂದನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಯೋಗಿನಿಯನ್ನು ಮುಂದೆಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದನು. ಇದೇ ಮೊದಲಾದ ಭ್ರಷ್ಟ ಪ್ರಥಪ್ರದರ್ಶನಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದರು. ಯಾವಾಗ ಮ್ಲೇಚ್ಛರ ಸೈನ್ಯ ಬಂದು ಮುತ್ತಿಕೊಂಡಿತೋ, ಆಗ ದುರ್ಗತಿಗೀಡಾಗಿ ಓಡಿಹೋದರು. ಅದೆಷ್ಟೋ ಜನ ಪೋಪ ಪೂಜಾರಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಅವರ ಶಿಷ್ಯರೂ ಹಿಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟರು. ಪೂಜಾರಿಗಳು ಕೈಮುಗಿದು-"ಮೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಒಡೆಯಬೇಡಿ".-ಎಂದೂ ಕೂಡ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಮುಸಲ್ಮಾನರು-"ನಾವು 'ಬುತ್ ಪರಸ್ತ್'- ಎಂದರೆ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜಕರಲ್ಲ; ಆದರೆ, 'ಬುತ್ ಶಿಕನ್'-ಎಂದರೆ ಪ್ರತಿಮಾಭಂಜಕರಾಗಿದ್ದೇವೆ".- ಎಂದು ಹೇಳಿದರು; ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ತೆರಳಿ ಮಂದಿರವನ್ನು ಒಡೆದು ಹಾಕಿದರು. ಯಾವಾಗ ಮೇಲಿನ ಚಾವಣಿ ಮುರಿದುಬಿದ್ದಿತೋ, ಆಗ ಚುಂಬಕಶಿಲೆ ಬೇರೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಪ್ರತಿಮೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು. ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಒಡೆದಾಗ ಹದಿನೆಂಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ರತ್ನ ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಯಾವಾಗ ಪೂಜಾರಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಪೋಪರಿಗೆ ಚಾವಟಿ ಏಟುಗಳು ಬಿದ್ದವೋ, ಆಗ ರೋದಿಸತೊಡಗಿದರು. ಆಕ್ರಮಣಕಾರಿಗಳು "ನಿಧಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ".- ಎಂದರು. ಪ್ರಹಾರದ ಕಾರಣದಿಂದ ಪೋಪರುಗಳು ಕೂಡಲೇ ತೋರಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಆಗ ಸಮಸ್ತ ಕೋಶವನ್ನೂ ಸೂರೆಮಾಡಿ, ಸುಲಿಗೆ ಮಾಡಿ, ಪೋಪರನ್ನೂ ಅವರ ಶಿಷ್ಯರನ್ನೂ ದಾಸರನ್ನಾಗಿಯೂ, ಭಿಕ್ಷುಕರನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡಿ, ಅವರಿಂದ ಹಿಟ್ಟನ್ನು ಬೀಸಿಸಿದರು, ಹುಲ್ಲನ್ನು ಕೆತ್ತಿಸಿದರು, ಮಲ-ಮೂತ್ರ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಎತ್ತಿಸಿದರು ಮತ್ತು ತಿನ್ನಲು ಕಡಲೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅಯ್ಯೋ! ಶಿಲಾಪೂಜನವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಸರ್ವನಾಶವನ್ನೇತಕ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಿ? ಮ್ಲೇಚ್ಛರ ದಂತ ಭಂಗಮಾಡಬಲ್ಲವರಾಗುವಂತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವತಃ ವಿಜಯಗಳಿಸುವಂತೆ, ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನೇತಕ್ಕೆ ಇಡದೇ ಹೋದಿರಿ? ನೋಡಿರಿ, ಎಷ್ಟು ಪ್ರತಿಮೆಗಳಿವೆಯೋ, ಅಷ್ಟು ಮಂದಿ ಶೂರವೀರರ ಪೂಜೆಯನ್ನೇ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಎಷ್ಟೊಂದು ರಕ್ಷಣೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು? ಪೂಜಾರಿಗಳು ಈ ಶಿಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಭಕ್ತಿಯಿಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಒಂದು ಪ್ರತಿಮೆಯೂ ಕೂಡ ಆ ಶತ್ರುಗಳ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಬಡಿಯಲಿಲ್ಲ! ಯಾವನಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಶೂರ-ವೀರ ಪುರುಷನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಮೆಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಅವನು ತನ್ನ ಸೇವಕರನ್ನು ಯಥಾಶಕ್ತಿ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ಮತ್ತು ಆ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಸದೆಬಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ದ್ವಾರಕೆಯ 'ರಣಛೋಡ್' ದೇವರು ನರಸೀಮೆಹತಾನ ಬಳಿ ಹುಂಡಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಹಾಗೂ ಅವನ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಈ ಮೊದಲಾದ ಮಾತುಗಳೂ ಕೂಡ ಸುಳ್ಳೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಯಾವನೋ ಸಾಹುಕಾರನು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಯಾವನೋ 'ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಕಳುಹಿಸಿದನು'-ಎಂದು ಸುಳ್ಳು ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿರಬಹುದು. ಯಾವಾಗ ಸಂವತ್ ೧೯೧೪ರಲ್ಲಿ ತೋಪುಗಳಿಂದ ಆಂಗ್ಲರು ದೇವಾಲಯ - ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೋ, ಆಗ ಪ್ರತಿಮೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಿತು? ಆ ರೀತಿ ನೋಡಿದರೆ ಬಾಘೇರ ಜನರು ಎಷ್ಟೋ ವೀರತ್ವ ತೋರಿಸಿದರು. ಹೋರಾಡಿದರು ಮತ್ತು ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಕೊಂದರು ; ಆದರೆ ಪ್ರತಿಮೆ ಒಂದು ನೊಣದ ಕಾಲನ್ನೂ ಕೂಡ ಮುರಿಯಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಂತಹವನು ಯಾವನಾದರೂ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಇವರನ್ನು ನುಚ್ಚು ನೂರಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ಇವರು ಪರದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಯಿತಲ್ಲ! ಯಾವನ ರಕ್ಷಕನೇ ಪೆಟ್ಟನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾನೋ, ಅವನ ಶರಣಾಗತರು ಏಕೆ ಚಚ್ಚಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ - ಎಂಬುದನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಿರಿ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಜ್ವಾಲಾಮುಖಿಯಂತೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದೇವಿಯೇ ಆಗಿದ್ದಾಳೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಂದುಬಿಡುತ್ತಾಳೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅರ್ಧವನ್ನು ತಿಂದು ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ ಮತ್ತು ಅರ್ಧವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. ಮುಸಲ್ಮಾನ ಬಾದಶಾಹರು ಅವಳ ಮೇಲೆ ನೀರಿನ ಕಾಲುವೆ ಹರಿಸಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಾವಲಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಜ್ವಾಲೆ ಆರಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ನಿಲ್ಲಲೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಹಿಂಗಲಾಜ

ದೇವತೆಯೂ ಕೂಡ ನಡುರಾತ್ರಿ ಸವಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ ; ಪರ್ವತವನ್ನು ಗುಡುಗಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಚಂದ್ರಕೂಪ ಮಾತನಾಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಯೋನಿನಿಯಂತ್ರದಿಂದ ನುಸಿದು ಬಂದರೆ ಪುನರ್ಜನ್ಮ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಹವಳದ ಸರ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಪೂರ್ಣ ಮಹಾಪುರುಷನೆನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಹಿಂಗಲಾಜೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಂದಿನವರೆಗೆ ಅರ್ಧ ಮಹಾಪುರುಷನೆನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಮೊದಲಾದ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಪ್ಪಲರ್ಹವಲ್ಲವೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಅಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಆ ಜ್ವಾಲಾಮುಖಿ ಪರ್ವತದಿಂದ ಹೊರಡುವ ಬೆಂಕಿ ಮಾತ್ರವಾಗಿದೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ಪೂಜಾರಿಗಳ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಲೀಲೆಯಿದೆ. ಹೀಗೆ ಒಗ್ಗರಣೆಯ ತುಪ್ಪದ ಸೌಟಿನಲ್ಲಿ ಉರಿ ಏಳುತ್ತದೋ, ಬೇರೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಅಥವಾ ಊದುವುದರಿಂದ ಆರಿ ಹೋಗುತ್ತದೋ, ಸ್ವಲ್ಪ ತುಪ್ಪವನ್ನು ಹೀರಿ, ಉಳಿದುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಅಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ . ಒಲೆಯ ಉರಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟರೂ, ಎಲ್ಲವೂ ಬೂದಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವಂತೆ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿ (ಬೆಂಕಿ) ಹೊತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಬಳಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇನು? ಇದಕ್ಕಿಂತ ಅಲ್ಲಿ ಏನು ವಿಶೇಷವಿದೆ? ಒಂದು ದೇವಾಲಯ, ಕುಂಡ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ-ಇಲ್ಲಿ ನಲ್ಲಿಗಳ ಪ್ರಸರಣವನ್ನುಳಿದು, ಹಿಂಗಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸವಾರಿಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏನೇನು ನಡೆಯುತ್ತದೋ, ಅದೆಲ್ಲಾ ಪೋಪಪೂಜಾರಿಗಳ ಲೀಲೆಯಿಂದ; ಮತ್ತೇ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ನೀರಿನ ಮತ್ತು ಕೆಸರಿನ ಕುಂಡವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ನೀರಿನ ಗುಳ್ಳೆಗಳು ಏಳುತ್ತವೆ. ಮೂಢರು ಅದನ್ನು ಯಾತ್ರಾಸಾಫಲ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಯೋನಿಯಂತ್ರವನ್ನು ಪೋಪ ಮಹಾಶಯರು ಧನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಲು ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಹವಳದ ಸರಗಳೂ ಕೂಡ ಅದೇ ರೀತಿ ಪೋಪ ಲೀಲೆಯದಾಗಿವೆ. ಆದರಿಂದ ಮಹಾಪುರುಷನಾಗುವುದಾದರೆ, ಒಂದು ಪಶುವಿನ ಮೇಲೆ ಹವಳದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರೆಸಿದರೆ, ಅದು ಮಹಾ ಪುರುಷನಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೇನು? ಮಹಾ ಪುರುಷನಾಗುವುದಾದರೋ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಧರ್ಮಯುಕ್ತ ಪುರುಷಾರ್ಥದಿಂದ ಮಾತ್ರ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಅಮೃತಸರದ ಸರಸ್ಸು ಅಮೃತರೂಪವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಮುರೇಠೀ (ಅಂಟವಾಳ) ಫಲ ಅರ್ಧ ಸಿಹಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಒಂದು ಗೋಡೆ ಓಲಿದೆ; ಆದರೆ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ. ರೇವಾಲಸರದಲ್ಲಿ ದೋಣಿಗಳು ತೇಲುತ್ತವೆ. ಅಮರನಾಥದಲ್ಲಿ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾವೇ ಲಿಂಗಗಳು ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಹಿಮಾಲಯದಿಂದ ಪಾರಿವಾಳಗಳ ಜೋಡಿಯೊಂದು ಬಂದು, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದರ್ಶನವಿತ್ತು ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದೂ ಕೂಡ ಒಪ್ಪಲು ಯೋಗ್ಯವಾದುದಲ್ಲವೇ?

ಉತ್ತರ:- ಅಲ್ಲ. ಆ ಕೊಳದ ಹೆಸರು ಮಾತ್ರ ಅಮೃತಸರವಾಗಿದೆ. ಯಾವಾಗಲೋ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅದು ಇದ್ದಾಗ, ಅದರ ನೀರು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಅಮೃತಸರವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಅಮೃತವಾಗಿದ್ದರೆ, ಪೌರಾಣಿಕರ ಗ್ರಹಿಕೆಯಂತೆ, ಯಾವಾನಾದರೂ ಸಾಯುತ್ತಾನೆ ಏತಕ್ಕೆ? ಗೋಡೆಯ ರಚನೆಯೇ ಓಲಿರುವಂತೆ, ಆದರೂ ಬೀಳದಂತೆ ಆಗಿರಬಹುದು. ಅಂಟವಾಳದ ಹಣ್ಣುಗಳು ಅರ್ಧ ಸಿಹಿಯಾಗಿರುವುದು ಕಸಿಮಾಡಿರುವುದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿರಬಹುದು ; ಇಲ್ಲವೇ ಬುರುಡೆಯಾಗಿರಬಹುದು. ರೇವಾಲಸರದಲ್ಲಿ ದೋಣಿಗಳ ತೇಲುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಶಿಲ್ಪವಿರಬಹುದು. ಅಮರನಾಥದಲ್ಲಿ ಮಂಜಿನಗಡ್ಡೆಯ ಪರ್ವತಗಳೇ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವಾಗ, ಜಲವು ಘನೀಭೂತವಾಗಿ ಚಿಕ್ಕ ಲಿಂಗವಾಗುವುದು ಯಾವ ಆಶ್ಚರ್ಯ? ಪಾರಿವಾಳಗಳ ಜೋಡಿ ಪಾಲಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದಿರಬಹುದು. ಪರ್ವತದ ಮರೆಯಿಂದ ಪೋಪ ಮಹಾಶಯರು ಹಾರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿರಬಹುದು. ತೋರಿಸಿ ದುಡ್ಡು ಕಸಿಯುತ್ತಿರಬಹುದು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಹರದ್ವಾರ ಸ್ವರ್ಗದ ದ್ವಾರವಾಗಿದೆ. ಹರನ ಸೋಪಾನದಲ್ಲಿ ಮಿಂದರೆ, ಪಾಪಗಳು ತೊಲಗಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಮತ್ತು ತಪೋವನದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ (ಮಾನವನು) ತಪಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ದೇವಪ್ರಯೋಗ, ಗಂಗೋತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಗೋಮುಖಿ, ಉತ್ತರ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಗುಪ್ತಕಾಶಿ, ತ್ರಿಯುಗೀನಾರಾಯಣ-ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇದಾರ ಮತ್ತು ಬದರೀನಾರಾಯಣನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳವರೆಗೆ ಮಾನವರೂ ಮತ್ತು ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳವರೆಗೆ ದೇವತೆಗಳೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಹಾದೇವನ ಮುಖವು ನೇಪಾಳದಲ್ಲಿ ಪಶುಪತಿ (ನಾಥಮಂದಿರ) ದಲ್ಲಿಯೂ, ಪೃಷ್ಠಗಳು ಕೇದಾರದಲ್ಲಿಯೂ, ಮೊಣಕಾಲುಗಳು ತುಂಗನಾಥದಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು ಪಾದಗಳು ಅಮರನಾಥದಲ್ಲಿಯೂ ಇವೆ. ಇವುಗಳ ದರ್ಶನ, ಸ್ಪರ್ಶನ ಮತ್ತು ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೇದಾರ ಮತ್ತು ಬದರಿಯಿಂದ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಚ್ಛಿಸಿದರೆ, ಹೋಗಬಹುದು. ಈ ಮೊದಲಾದ ಮಾತುಗಳು ಹೇಗಿವೆ?

ಉತ್ತರ:- ಹರದ್ವಾರವು ಉತ್ತರದಿಂದ ಪರ್ವತಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ಒಂದು ಮಾರ್ಗದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ. ಹರನ ಸೋಪಾನಗಳು ಸ್ನಾನದ ಸಲುವಾಗಿ ನಿರ್ಮಿಸಿರುವ, ಒಂದು ಕುಂಡದ ಮೆಟ್ಟಲುಗಳಾಗಿವೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳುವಿರಾದರೆ, 'ಹ್ಯಾಡ್ ಪೈಡೀ', (ಮೂಳೆಯ ಸೋಪಾನ) ಆಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ದೇಶದೇಶಾಂತರಗಳ ಮೃತರ ಮೂಳೆಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಾ ಇರುತ್ತವೆ. ಫಲಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದೆ, ಪಾಪಗಳು ಎಂದಿಗೂ, ಎಲ್ಲಿಯೂ ತೀರಲಾರವು ಅಥವಾ ಕಳೆದು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. 'ತಪೋವನ' ಯಾವಾಗ ಆಗಿದ್ದಿತೋ, ಆಗ ಆಗಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಈಗಲಂತೂ ಅದು 'ಭಿಕ್ಷುಕವನ'ವಾಗಿದೆ. ತಪೋವನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದರಿಂದ, ಅಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದ ತಪಸ್ಸಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಏಕೆಂದರೆ, ತಪಸ್ಸಂತೂ ಅನುಷ್ಠಾನದಿಂದ ಆಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳನ್ನಾಡುವ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳೂ ಬಹುಮಂದಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. **"ಹಿಮವತಃ ಪ್ರಭವತಿ ಗಂಗಾ"**. ಪರ್ವತದ ಮೇಲಿನಿಂದ ನೀರು ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಗೋಮುಖದ ಆಕಾರವನ್ನು ದುಡ್ಡನ್ನು ಸೆಳೆಯುವವರು ನಿರ್ಮಿಸಿರಬಹುದು. ಮತ್ತು ಆ ಪರ್ವತವೇ ಪೋಪರ ಸ್ವರ್ಗವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಕಾಶೀ-ಮೊದಲಾದ ಸ್ಥಾನಗಳು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ, ಅಂಗಡಿಕಾರತನವೇ ಇದೆ. ದೇವಪ್ರಯಾಗ ಪುರಾಣದ ಬುರುಡೆಗಳ ಲೀಲೆಯಾಗಿದೆ. ಎಂದರೆ, "ಎಲ್ಲಿ ಅಲಖನಂದೆ ಮತ್ತು ಗಂಗೆ ಒಂದಾಗುತ್ತವೋ, ಅಲ್ಲಿ, ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ದೇವತೆಗಳು ವಾಸಿಸುತ್ತಾರೆ!"ಎಂದು ಇಂತಹ ಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ಹೊಡೆಯದಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವನಾವನು? ಮತ್ತು ದುಡ್ಡನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಯಾವನು? ಗುಪ್ತಕಾಶಿಯಂತೂ ಅಲ್ಲ; ಅದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಕಾಶಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ಮೂರು ಯುಗಗಳ ಯಜ್ಞಾಗ್ನಿಯೇನೋ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಖಾಖಿಗಳ ಉರಿಯುವ ಕೊಳ್ಳಿ ಮತ್ತು ಪಾರ್ಸಿಗಳ 'ಅಗ್ಯಾರಿ' ಸರ್ವದಾ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಪೋಪರುಗಳ ಹತ್ತು-ಇಪ್ಪತ್ತು ಪೀಳಿಗೆಗಳದಿರಬಹುದು. ಪರ್ವತಗಳ ಒಳಗೆ ಊಷ್ಮಾ-ಎಂದರೆ ಕಾವು ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ಕಾದು ನೀರು ಬರುತ್ತದೆ. ತಪ್ತಕುಂಡವೂ ಇದೇ. ಅದರ ಬಳಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಮೇಲಣ ನೀರು ಅಥವಾ ಎಲ್ಲಿ ಕಾವಿಲ್ಲವೋ, ಅಲ್ಲಿನದು ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಅದು ತಣ್ಣಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೇದಾರದ ಸ್ಥಳ, ಆ ಭೂಮಿ ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ, ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರುವ ಒಂದು ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಪೂಜಾರಿಗಳು ಅಥವಾ ಅವರ ಶಿಷ್ಯರು ದೇವಾಲಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮಹಂತರೂ, ಪೂಜಾರಿಗಳೂ, ಭಟ್ಟರುಗಳೂ ಕಣ್ಣಿದ್ದೂ ಕುರುಡರೂ ಹಣದ ಗಂಟಿನ ಬಂಟರೂ ಆದವರಿಂದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕಸಿದು ವಿಷಯಸುಖವನ್ನು ಸವಿಯುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಬದರೀನಾರಾಯಣದಲ್ಲಿ ಠಕ್ಕ ವಿದ್ಯೆಯವರು ಬಹುಮಂದಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. 'ರಾವಲ್ ಜೀ' ಅಲ್ಲಿನ ಪ್ರಮುಖರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬಳು ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನುಳಿದು ಅನೇಕ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಗಂಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿನ ಐದು ಮುಖಗಳ ಒಂದು ಪ್ರತಿಮೆಗೆ ಪಶುಪತಿ-ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವಾಗ ಯಾವನೂ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆಗಲೇ ಇಂತಹ ಲೀಲೆ ಪ್ರಬಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ತೀರ್ಥದ ಧೂರ್ತ ಜನರಂತೆ, ಪಾರ್ವತ್ಯ ಜನರು ಧನಾಪಹಾರಿಗಳಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಹುದು ಅಲ್ಲಿನ ಭೂಮಿ ಬಹಳ ರಮ್ಯ ಮತ್ತು ಪವಿತ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ವಿಂಧ್ಯಾಚಲದಲ್ಲಿ ವಿಂಧ್ಯೇಶ್ವರೀ ಅಷ್ಟಭುಜಾ ಕಾಳಿಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸತ್ಯವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ವಿಂಧ್ಯೇಶ್ವರೀ ಮೂರು ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ರೂಪಗಳನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತು ಅವಳ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ನೊಣವೂ ಕೂಡ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಯಾಗವು ತೀರ್ಥರಾಜ; ಅಲ್ಲಿ ತಲೆಬೋಳಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಗಂಗಾ ಯಮುನಾ ಸಂಗಮದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಇಷ್ಟ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಅಯೋಧ್ಯೆ, ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಹಾರಿ, ಸಮಸ್ತ ವಸತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಮಥುರೆ ಎಲ್ಲ ತೀರ್ಥಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು; ಬೃಂದಾವನ ಲೀಲಾಸ್ಥಾನ; ಮತ್ತು ಗೋವರ್ಧನ ವ್ರಜಯಾತ್ರೆ ಮಹಾಭಾಗ್ಯದಿಂದ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯಗ್ರಹಣದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಮಾನವರ ಜಾತ್ರೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಮಾತುಗಳು ಸುಳ್ಳೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಾಣುವುದೆಂದರೆ, ಕಣ್ಣಿನ ಮುಂದೆ ಶಿಲೆಯ ಮೂರು ವಿಗ್ರಹಗಳಿವೆ-ಎಂಬುದೇ; ಮೂರು ಪ್ರತಿಮೆಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಮೂರು ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಬಗೆಯ ರೂಪಗಳಾಗಲು, ಪೂಜಾರೀ ಮಹಾಶಯರು ವಸ್ತ್ರ-ಒಡವೆಗಳನ್ನು ತೊಡಿಸುವ ಚಾತುರ್ಯ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ನೊಣಗಳು ಸಾವಿರಾರು, ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆಯಿರುತ್ತವೆ. ನಾನು ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೇ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರಯಾಗದಲ್ಲಿ ಶ್ಲೋಕರಚಿಸುವವನಾದ ನಾಯಿಂದನಾವನೋ, ಪೋಪರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವಿತ್ತು ಮುಂಡನ ಮಾಡಿಸುವುದರ ಮಹಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ತಾನೇ ಬರೆದಿರಬಹುದು. ಇಲ್ಲವೇ ಬರೆಯಿಸಿರಬಹುದು. ಪ್ರಯಾಗದಲ್ಲಿ ಮಿಂದು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವವನಾವನೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಮನೆಗೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವುದೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ . ಅಥವಾ, ಯಾವನಾದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಸಾಯುವುದಾದರೆ, ಆವನ ಜೀವನ ಕೂಡ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ವಾಯುವಿನೊಂದಿಗೆ ತಿರುಗಾಡಿ, ಜನ್ಮವೆತ್ತುತ್ತಿರಬಹುದು. ದುಡ್ಡು ಕಸಿಯುವ ಜನರೇ 'ತೀರ್ಥರಾಜ'ನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಜಡದಲ್ಲಿ ರಾಜ-ಪ್ರಜಾ-ಭಾವನೆ ಎಂದಿಗೂ ಸಲ್ಲಲಾರದು. ಅಯೋಧ್ಯಾನಗರೀ- ನಿವಾಸಿಗಳೊಂದಿಗೆ, ನಾಯಿಗಳು, ಕತ್ತೆಗಳು, ಜಲಗಾರರು-ಚಮ್ಮಾರರು, ಚರಂಡಿಗಳು-ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಮೂರು ಸಾರಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು - ಎನ್ನುವುದು ಮಹಾ ಅಸಂಭವವಾದ ಮಾತಾಗಿದೆ. ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕಂತೂ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲಿದ್ದಿತೋ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಪೋಪ ಮಹಾಶಯರ ಬಾಯಿನ ಬುರುಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಯೋಧ್ಯೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಹೋಯಿತು! ಈ ಬುರುಡೆ ಶಬ್ದರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಾರತ್ತಾ-ಅಲೆಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ. ನೈಮಿಷಾರಣ್ಯವೇ ಮೊದಲಾದದರ ಪೋಪ-ಲೀಲೆಯನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ - ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಮಥುರೆ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ 'ಅನುಪಮ' ವೇನೋ ಅಲ್ಲ; ಆದರೆ ಯಾರ ಕಾಟದಿಂದ ಜಲ, ನೆಲ ಮತ್ತು ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಯಾವನಿಗಾದರೂ ಸುಖ ಸಿಕ್ಕುವುದು ಕಠಿಣವಾಗಿದೆಯೋ, ಅಂತಹ ಮೂರು ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಬಹು ಲೀಲಾಧಾರಿಗಳಾಗಿವೆ. ಒಂದನೆಯದಾಗಿ, ಯಾವನಾದರೂ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲು ಹೋದರೆ, ತಮ್ಮ 'ಸುಂಕ' ಸುಲಿದುಕೊಳ್ಳಲು ನಿಂತಿರುವ, "ಬನ್ನಿ, ಯಜಮಾನರೇ! ಭಂಗೀರಸ, ಖಾರ, ಉಂಡೆ-ತಿನ್ನೋಣ-ಕುಡಿಯೋಣ. ಯಜಮಾನರಿಗೆ ಜಯಘೋಷ ಹಾಕೋಣ".- ಎಂದು ಅರಚುತ್ತಿರುವ ಚೌಬೇಗಳು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಯಾವವುಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವುದೂ ಕೂಡ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೋ, ಆ ಆಮೆಗಳು ನೀರಿನಲ್ಲಿ

ಕಚ್ಚಿ ತಿಂದೇ ತಿನ್ನುತ್ತವೆ. ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು ಮೂತಿಯ ಕೋತಿಗಳು ಪೇಟ, ಟೋಪಿ, ಒಡವೆ ಮತ್ತು ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ; ಕದಿಯುತ್ತವೆ; ತಳ್ಳಿ, ಕೆಡಹಿ, ಸಾಯಿಸುತ್ತವೆ! ಮತ್ತು ಈ ಮೂರೂ, ಪೋಪರಿಗೂ ಹಾಗೂ ಪೋಪರುಗಳ ಶಿಷ್ಯರಿಗೂ ಪೂಜನೀಯವಾಗಿವೆ. ಮಣಗಟ್ಟಲೆ ಕಡಲೆ-ಮೊದಲಾದ ಖಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಆಮೆಗಳಿಗೂ, ಮತ್ತು ಕಡಲೆ-ಬೆಲ್ಲ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಮಂಗಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಚೌಬೆಗಳಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಮತ್ತು ಉಂಡೆಗಳನ್ನೂ ಅರ್ಪಿಸಿ, ಅವರ ಸೇವಕರು ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಅದು ಯಾವಾಗ ಬೃಂದಾವನವಾಗಿದ್ದಿತೋ, ಆಗಿದ್ದಿತು; ಈಗ ವೇಶ್ಯೋದ್ಯಾನದಂತೆ ಪ್ರಣಯ-ಪ್ರಣಯಿನಿಯರ ಮತ್ತು ಗುರು-ಶಿಷ್ಯೆಯರ ಲೀಲೆಯನ್ನು ಪ್ರಸರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ದೀಪಮಾಲಿಕೆಯ ಜಾತ್ರೆ, ಗೋವರ್ಧನ ಮತ್ತು ವ್ರಜ ಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಪೋಪರುಗಳಿಗೇ ಇಷ್ಟ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವುದು ಇದೇ ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿನ ಲೀಲೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವನು ಧಾರ್ಮಿಕ ಪರೋಪಕಾರೀ ಪುರುಷನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಈ ಪೋಪ ಲೀಲೆಯಿಂದ ದೂರವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಈ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನ ಮತ್ತು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಸನಾತನ ಕಾಲದಿಂದ ನಡೆದುಬರುತ್ತಿವೆ. ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಸುಳ್ಳಾಗಬಲ್ಲವು?

ಉತ್ತರ:- ನೀವು ಯಾವುದನ್ನು ಸನಾತನವೆನ್ನುತ್ತೀರಿ?

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಯಾವುದು ಸದಾಕಾಲದಿಂದ ನಡೆದುಬರುತ್ತದೋ, ಅದನ್ನು.

ಉತ್ತರ:- ಇವು ಸದಾಕಾಲದಿಂದ ನಡೆದುಬರುತ್ತಿರುವುದಾದರೆ, ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಋಷಿ-ಮುನಿಕೃತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಹೆಸರೇತಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ? ಈ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನ ಎರಡೂವರೆ-ಮೂರು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಇತ್ತೀಚಿನದಾಗಿದ್ದು, ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಜೈನರಿಂದ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದೆ. ಮೊದಲು ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ತೀರ್ಥಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಯಾವಾಗ ಜೈನರು ಗಿರನಾರ, ಪಾಲಿಟಾನಾ, ಶಿಖರ, ಶತ್ರುಂಜಯ ಮತ್ತು ಅಬೂ ಮೊದಲಾದ ತೀರ್ಥಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರೋ, ಆಗ, ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಈ ಜನರೂ ಕೂಡ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡರು. ಯಾರಾದರೂ ಇವುಗಳ ಆರಂಭವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಬಯಸಿದರೆ, ಅವರು ಭಟ್ಟರುಗಳ ಪುರಾತನವಾದುದಕ್ಕಿಂತ ಪುರಾತನವಾದ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನೂ, ಮತ್ತು ತಾಮ್ರ-ಪತ್ರ ಮೊದಲಾದ ಬರೆಹಗಳನ್ನೂ ನೋಡಲಿ. ಆಗ ಈ ಎಲ್ಲಾ ತೀರ್ಥಗಳೂ ಐನೂರು ಅಥವಾ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಈಚೆಗೇ ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿವೆ-ಎನ್ನುವುದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು. ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಹಿಂದಿನ ಬರೆಹ ಯಾವನ ಬಳಿಯಿಂದಲೂ ಹೊರ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ, ಆಧುನಿಕವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- **"ಅನ್ಯಕ್ಷೇತ್ರೇ ಕೃತಂ ಪಾಪಂ ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರೇ ವಿನಶ್ಯತಿ"**. ಎನ್ನುವಂತಹ ಯಾವ ಯಾವ ತೀರ್ಥದ ಅಥವಾ ಹೆಸರಿನ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯದ ಮಾತುಗಳಿವೆಯೋ, ಅವು ಸತ್ಯವಾಗಿವೆಯೋ, ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ?

ಉತ್ತರ:- ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಪಾಪಗಳು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ದರಿದ್ರರಿಗೆ ಧನ, ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರ, ಅಂಧರಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಕುಷ್ಠರೋಗಿಗಳ ಕುಷ್ಠ ಮೊದಲಾದ ರೋಗಗಳು ವಾಸಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೀಗೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ, ಯಾವನ ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯವೂ ಹರಿದುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. (ಫಲಭೋಗಾನಂತರವೇ ಅವುಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ.)-ಎಂದೇ ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- **ಗಂಗಾಗಂಗೇತಿ ಯೋ ಬ್ರೂಯಾ್ತ ದ್ಯೋಜನಾನಾಂ ಶತೈರಪಿ ।**

ಮುಚ್ಯತೇ ಸರ್ವಪಾಪೇಭ್ಯೋ ವಿಷ್ಣು ಲೋಕಂ ಸಗಚ್ಛತಿ ॥೧॥ (ಬ್ರಹ್ಮಪುರಾಣ:- ೧೭೫.೮೨)

ಹರಿರ್ಹರತಿ ಪಾಪಾನಿ ಹರಿರಿತ್ಯಕ್ಷರದ್ವಯಮ್ ॥೨॥ (ಪದ್ಮಪುರಾಣ:-೨೨.೩೪)

ಪ್ರಾತಃ ಕಾಲೇ ಶಿವಂ ದೃಷ್ಟ್ವಾನಿಶಿ ಪಾಪಂ ವಿನಶ್ಯತಿ ।

ಆಜನ್ಮಕೃತಂ ಮಧ್ಯಾಹ್ನೇ ಸಾಂಧ್ಯಾಹ್ನೇ ಸಪ್ತಜನ್ಮನಾಮ್ ॥೩॥

ಈ ಮೊದಲಾದ ಶ್ಲೋಕಗಳು ಪೋಪ ಪುರಾಣದವಾಗಿವೆ. ನೂರಾರು, ಸಾವಿರಾರು ಯೋಜನಗಳಿಂದಲಾದರೂ 'ಗಂಗಾ, ಗಂಗಾ'- ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಅವನ ಪಾಪಗಳು ನಿವಾರಿತವಾಗಿ, ಅವನು ವಿಷ್ಣುಲೋಕಕ್ಕೆ, ಎಂದರೆ-ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ(೧).

'ಹರಿ' ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ಅಕ್ಷರಗಳ ಹೆಸರಿನ ಉಚ್ಚಾರಣೆ ಸರ್ವಪಾಪಗಳನ್ನೂ ನಿವಾರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ರಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ಶಿವ, ಭಗವತೀಯೇ ಮೊದಲಾದ ನಾಮಗಳಿಗೂ ಮಹಾತ್ಮ್ಯವಿದೆ (೨)

ಮತ್ತು ಮಾನವನು ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಿವನ, ಎಂದರೆ ಲಿಂಗದ ಅಥವಾ ಅವನ ಪ್ರತಿಮೆಯ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವನಾದರೆ,

ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಜನ್ಮಪೂರ್ತದ, ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಏಳು ಜನ್ಮಗಳ ಪಾಪ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದು ದರ್ಶನದ ಮಹಾತ್ಮ್ಯವಾಗಿದೆ. (೩) ಇದೆಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳಾಗಿ ಹೋಗುವುದೇನೋ?

ಉತ್ತರ:- ಸುಳ್ಳಾಗಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇನು? ಏಕೆಂದರೆ, ಗಂಗಾ - ಗಂಗಾ ಎನ್ನುವುದರಿಂದ, ಅಥವಾ ಹರಿ, ರಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ನಾರಾಯಣ, ಶಿವ ಮತ್ತು ಭಗವತಿಯ ನಾಮಸ್ಮರಣದಿಂದ ಪಾಪವೆಂದಿಗೂ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಾದಲ್ಲಿ, ಯಾವನೂ ದುಃಖಿತನಾಗಿರಲಾರನು. ಮತ್ತು ಪಾಪ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವನೂ ಹೆದರುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪೋಪ ಲೀಲೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಪಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಮೂಢರಿಗೆ, "ನಾವು ಪಾಪಮಾಡಿ ನಾಮಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಅಥವಾ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮಾಡುವೆವಾದರೆ, ಪಾಪಗಳ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವುದು".- ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಈ ಲೋಕದ ಮತ್ತು ಪರಲೋಕದ ನಾಶವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಹಾಗಾದರೆ, ಯಾವುದಾದರೂ ತೀರ್ಥ, ನಾಮಸ್ಮರಣ ಸತ್ಯವಹುದೋ, ಅಥವಾ ಅಲ್ಲವೋ?

ಉತ್ತರ:- ಸತ್ಯವಾದುದು ಇದೆ. ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅಧ್ಯಯನ - ಅಧ್ಯಾಪನ, ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸಂಗ, ಪರೋಪಕಾರ, ಧರ್ಮಾನುಷ್ಠಾನ, ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸ, ನಿರ್ವೈರತ್ವ, ನಿಷ್ಕಪಟತ್ವ , ಸತ್ಯಭಾಷಣ, ಸತ್ಯದ ಅಂಗೀಕಾರ, ಸತ್ಯಾಚರಣ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ, ಆಚಾರ್ಯ-ಅತಿಥಿ-ಮಾತಾಪಿತೃಗಳ ಸೇವೆ, ಪರಮೇಶ್ವರನ ಸ್ತುತಿಪ್ರಾರ್ಥನೋಪಾಸನೆಗಳು, ಶಾಂತಿ, ಜಿತೇಂದ್ರಿಯತ್ವ, ಸುಶೀಲತ್ವ, ಧರ್ಮಯುಕ್ತವಾದ ಪುರುಷಾರ್ಥ, ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ-ಮೊದಲಾದ ಶುಭಗುಣಕರ್ಮಗಳು ದುಃಖದಿಂದ ಪಾರುಗಾಣಿಸುವವಾಗಿರುವುದರಿಂದ '**ತೀರ್ಥ**'ಗಳಾಗಿವೆ. ಮತ್ತು ಯಾವವು ಜಲಮಯ-ಸ್ಥಳಮಯಗಳಾಗಿವೆಯೋ, ಅವು ಎಂದಿಗೂ 'ತೀರ್ಥ'ವಾಗಲಾರವು. ಏಕೆಂದರೆ, "**ಜನಾ ಯೈಸ್ತರಂತಿ ತಾನಿ ತೀರ್ಥಾನಿ**". -"ಯಾವುಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ ಮಾನವರು ದುಃಖಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗುವರೋ, ಅವಕ್ಕೇ "**ತೀರ್ಥ**"ಗಳೆಂಬ ಹೆಸರಿದೆ. ಜಲ-ಸ್ಥಳಗಳು ಕಡೆ ಹಾಯಿಸುವವಲ್ಲ; ಮುಳುಗಿಸಿ ಸಾಯಿಸುವವಾಗಿವೆ. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ, ಹಡಗು ಮೊದಲಾದುವಕ್ಕೆ ತೀರ್ಥವೆಂಬ ಹೆಸರಿಡಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವುಗಳಿಂದ ಸಮುದ್ರ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ದಾಟುತ್ತಾರೆ.

ಸಮಾನತೀರ್ಥೇ ವಾ ಸಃ ॥೧॥ (ಅಷ್ಟಾಧ್ಯಾಯಿ:- ೪.೪.೧೦೮)

ನಮಸ್ತೀರ್ಥ್ಯಾಯ ಚ ॥೨॥ (ಯಜುರ್ವೇದ :- ೧೬.೪೨)

ಯಾವ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳು ಒಬ್ಬ ಆಚಾರ್ಯನ ಬಳಿ, ಒಂದು ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಒಂದಿಗೇ ಓದುತ್ತಾರೋ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸತೀರ್ಥ್ಯರು, ಎಂದರೆ ಸಮಾನ ತೀರ್ಥ ಸೇವಿಗಳು ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. (೧).

ಯಾವನು ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಸತ್ಯಭಾಷಣ ಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತನಾದ ಸಾಧುವಾಗಿರುವನೋ, ಅವನಿಗೆ ಆಹಾರ ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಮತ್ತು ಅವನಿಂದ ವಿದ್ಯೆ ಗ್ರಹಿಸುವುದು-ಈ ಮೊದಲಾದುವು ತೀರ್ಥಗಳೆನಿಸುತ್ತವೆ. ನಾಮಸ್ಮರಣವೆಂದು ಈ ಕೆಳಗಿನದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:-

ಯಸ್ಯ ನಾಮ ಮಹದ್ಯಶಃ ॥ (ಯಜು :- ೩.೨.೩)

ಪರಮೇಶ್ವರನ ನಾಮಸ್ಮರಣದಿಂದ ಮಹಾ ಯಶಸ್ಸು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ಅವನು ಧರ್ಮಯುಕ್ತವಾದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಭಗವಂತನಂತೆಯೇ ಮಹಾ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ನಿಜವಾದ ನಾಮಸ್ಮರಣ. ಬ್ರಹ್ಮ, ಪರಮೇಶ್ವರ, ಈಶ್ವರ, ನ್ಯಾಯಕಾರೀ, ದಯಾಳು, ಸರ್ವಶಕ್ತಿಮಾನ್ ಮೊದಲಾದ ಹೆಸರುಗಳು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಗುಣ-ಕರ್ಮ-ಸ್ವಭಾವಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದಲೇ ಆಗಿವೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಬ್ರಹ್ಮ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವನು, ಪರಮೇಶ್ವರ-ಎಂದರೆ ಈಶ್ವರರಿಗೆಲ್ಲಾ ಈಶ್ವರನು, ಈಶ್ವರ-ಎಂದರೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಸಂಪನ್ನನು, ನ್ಯಾಯಕಾರಿ-ಎಂದರೆ ಎಂದಿಗೂ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಮಾಡದವನು. ದಯಾಳು ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೆಯೂ ಕೃಪಾದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಿಡುವವನು; ಸರ್ವಶಕ್ತಿಮಾನ್-ಎಂದರೆ ತನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದಲೇ ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿ-ಸ್ಥಿತಿ-ಪ್ರಳಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವನು; ಯಾವನ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮಾ-ಎಂದರೆ ವಿವಿಧ ಜಗತ್ತಿನ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವವನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ವಿಷ್ಣು-ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪಕನಾಗಿ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವವನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಮಹಾದೇವ-ಎಂದರೆ ಸಮಸ್ತ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ದೇವನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ರುದ್ರ-ಎಂದರೆ ಪ್ರಳಯ ಮಾಡುವವನಾಗಿದ್ದಾನೆ-ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗುಣವಾಚಕವಾದ ಹೆಸರುಗಳ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಅದಕ್ಕನುಕೂಲವಾದ ಗುಣಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿ, ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ದೊಡ್ಡವನಾಗಬೇಕು; ಸಮರ್ಥರಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥನಂತಾಗಬೇಕು; ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕು;

ಅಧರ್ಮವನ್ನೆಂದಿಗೂ ಮಾಡಬಾರದು; ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೆಯೂ ದಯಯಿಡಬೇಕು ; ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಸಾಧನಗಳನ್ನೂ ಶಕ್ತಿ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು; ಶಿಲ್ಪ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ನಾನಾಪ್ರಕಾರದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕು ; ತನ್ನ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಸಮನಾಗಿಯೇ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ (ಎಲ್ಲರಿಗೂ) ಸುಖ-ದುಃಖಗಳಿವೆ-ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು ; ಸರ್ವರನ್ನೂ ಯಥಾಶಕ್ತಿ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕು; ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿರಬೇಕು; ದುಷ್ಕರ್ಮ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸಜ್ಜನರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು (ರಾಜ್ಯಶಾಸನದ ಮೂಲಕ) ಕೊಡಿಸಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಹೆಸರುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅರಿತು, ಪರಮೇಶ್ವರನ ಗುಣಕರ್ಮಸ್ವಭಾವಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದೇ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಯಥಾರ್ಥವಾದ ನಾಮಸ್ಮರಣವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಗುರುರ್ಬ್ರಹ್ಮಾ ಗುರುರ್ವಿಷ್ಣು ಗುರುರ್ದೇವೋ ಮಹೇಶ್ವರಃ ।

ಗುರುರೇವ ಪರಂಬ್ರಹ್ಮ ತಸ್ಮೈ ಶ್ರೀ ಗುರವೇ ನಮಃ ॥

ಈ ಮೊದಲಾದ ಗುರುಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವಾದರೂ ಸತ್ಯವೇನು? ಗುರುವಿನ ಚರಣಗಳನ್ನು ತೊಳೆದು, ಆ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯುವುದು, ಹೇಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸುವನೋ, ಹಾಗೆ ವರ್ತಿಸುವುದು, ಗುರುವು ಲೋಭಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ವಾಮನನಿಗೆ ಸಮನೆಂದೂ, ಕ್ರೋಧಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಸಮನೆಂದೂ, ಮೋಹಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ರಾಮನಿಗೆ ಸಮನೆಂದೂ, ಕಾಮಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಸಮನೆಂದೂ, ಗುರುವಿನ ಬಗೆಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಗುರುವು ಎಂತಹ ಪಾಪವನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಲಿ, ಆಗಲೂ ಅಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು. ಸಂತನ ಅಥವಾ ಗುರುವಿನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೆ ಅಶ್ವಮೇಧದ ಫಲ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ-ಎಂಬುದು ಸರಿಯೋ ಅಥವಾ ಅಲ್ಲವೋ?

ಉತ್ತರ:- ಸರಿಯಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮಾ, ವಿಷ್ಣು, ಮಹೇಶ್ವರ ಮತ್ತು ಪರಬ್ರಹ್ಮ - ಇವು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಹೆಸರುಗಳಾಗಿವೆ. ಗುರುವು ಅವನಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಸಮನಾಗಲಾರನು. ಈ ಗುರುಮಾಹಾತ್ಮ್ಯ, ಗುರುಗೀತೆಯೂ ಕೂಡ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪೋಪಲೀಲೆಯಾಗಿದೆ. ಮಾತೆ, ಪಿತೃ, ಆಚಾರ್ಯ ಹಾಗೂ ಅತಿಥಿಗಳು ಗುರುಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು, ಅವರಿಂದ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ, ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ಕೊಡುವುದು ಶಿಷ್ಯನ ಮತ್ತು ಗುರುವಿನ ಕೆಲಸವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಗುರುವು ಲೋಭಿಯೂ, ಕ್ರೋಧಿಯೂ, ಮೋಹಿಯೂ, ಮತ್ತು ಕಾಮಿಯೂ ಆಗಿದ್ದರೆ, ಅವನನ್ನು ಸರ್ವಥಾ ವರ್ಜಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕು. ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಗುರುನಾಮಧಾರಿಗೆ, ಹೇಳಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ, ಅಂತಹ ಜನವಂಚಕರನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಶಾಸನದ ಕಡೆಯಿಂದ ದಂಡಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಜಾಹಿತ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಅಂತಹ ಗುರುವೇಷಧಾರಿಗಳಿಗೆ ಮೃತ್ಯುದಂಡವನ್ನಿತ್ತರೂ ದೋಷವಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಮೊದಲಾದ ಸದ್ಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ಹಿರಿತನವಿಲ್ಲವೋ, ಯಾರು ಸುಳ್ಳು ಸುಳ್ಳೇ ಮಾಲೆ, ನಾಮ, ವೇದವಿರುದ್ಧವಾದ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವರಾಗಿದ್ದಾರೋ, ಅವರು ಗುರುಗಳೇ ಅಲ್ಲ; ಆದರೆ ಕುರುಬರಂತೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಹೇಗೆ ಕುರುಬರು ತಮ್ಮ ಕುರಿ-ಮೇಕೆಗಳಿಂದ ಹಾಲು-ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಹಾಗೇಯೇ ಶಿಷ್ಯರ, ಅನುಯಾಯಿ-ಅನುಯಾಯಿನಿಯರ ಧನವನ್ನು ಕಸಿದು, ತಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ದೋಹಾ:- **ಗುರು ಲೋಭೀ ಚೇಲಾ ಲಾಲಚೀ ದೋನೋಂ ಖೇಲೇಂ ದಾವ್ ।**

ಭವಸಾಗರಮೇಂ ಡೂಬತೇ, ಬೈಠ್ ಪತ್ಥರ್ ಕೀ ನಾವ್ ॥

ಗುರುಗಳು -'ಶಿಷ್ಯ-ಶಿಷ್ಯೆಯರು ಏನನ್ನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಟ್ಟಾರು!'- ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವರು; ಶಿಷ್ಯರು-"ನಡೆಯಿರಿ. ಗುರುಗಳು ಸುಳ್ಳು ಆಣೆಯಿಡುವುದು, ಪಾಪದಿಂದ ಬಿಡಿಸುವುದು-ಮೊದಲಾದ ದುರಾಶೆ ತೋರುವರು".- ಎಂದು ಎದುರು ನೋಡುವರು. ಇಂತಹ ಕಪಟ ಮುನಿಗಳಿಬ್ಬರೂ, ಕಲ್ಲಿನ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವವರು ಹೇಗೆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಾಯುವರೋ, ಹಾಗೆ ಭವಸಾಗರದ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಕಪಟೀ ಗುರು-ಶಿಷ್ಯರ ಗುಂಪು ಮಣ್ಣನ್ನು ಮುಕ್ಕಲಿ. ಅವರ ಬಳಿ ಯಾವನೂ ನಿಲ್ಲಲೂಬಾರದು. ಯಾವನು ಬಳಿ ಇರುವನೋ, ಅವನು ದುಃಖಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಬೀಳುವನು. ಪೂಜಾರೀ ಪೌರಾಣಿಕರು ಎಂತಹ ಪೋಪಲೀಲೆಯನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದ್ದಾರೋ, ಅಂತಹ ಲೀಲೆಯನ್ನು ಈ ಕರುಬ ಗುರುಗಳೂ ಕೂಡ ಮೆರೆಯಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳದಾಗಿದೆ. **ಯಾರು ಪರಮಾರ್ಥಿಗಳಾದ ಜನರಾಗಿರುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ತಾವು ದುಃಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರೂ ಕೂಡ, ಜಗತ್ತಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ.** ಮತ್ತು ಗುರುಮಾಹಾತ್ಮ್ಯ ಮತ್ತು ಗುರು-ಗೀತೆ-ಮೊದಲಾದುವನ್ನೂ ಕೂಡ ಈ ಲೋಭಿಗಳೂ, ಕುಕರ್ಮಿಗಳೂ ಆದ ಗುರುಜನರು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಅಷ್ಟಾದಶಪುರಾಣಾನಾಂ ಕರ್ತಾಸತ್ಯವತೀಸುತಃ ॥೧॥

ಇತಿಹಾಸಪುರಾಣಾಭ್ಯಾಂ ವೇದಾರ್ಥಮುಪಬೃಂಹಯೇತ್ ॥೨॥ (ಮಹಭಾರತ)

ಪುರಾಣಾನ್ಯಖಿಲಾನಿ ಚ ..... ॥ ೩ ॥ (ಮನು:- ೩.೨೩.೨)

ಇತಿಹಾಸಪುರಾಣಃ ಪಂಚಮೋ ವೇದಾನಾಂ ವೇದಃ ॥ ೪ ॥ (ಛಾಂದೋಗ್ಯ:- ೭.೧)

ದಶಮೇಽಹನಿ ಕಿಂಚಿತ್ಪುರಾಣಮಾ ಚಕ್ಷೀತ ॥ ೫ ॥

ಪುರಾಣವಿದ್ಯಾ ವೇದಃ ॥ ೬ ॥ (ಸೂತ್ರಂ)

ಹದಿನೆಂಟು ಪುರಾಣಗಳ ಕರ್ತೃವು ವ್ಯಾಸರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯಾಸವಚನವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸಬೇಕು. (೧).

ಇತಿಹಾಸ, ಮಹಾಭಾರತ, ಹದಿನೆಂಟು ಪುರಾಣಗಳಿಂದ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಓದಬೇಕು-ಓದಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ, ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಪುರಾಣಗಳು ವೇದಗಳ ಅರ್ಥಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿವೆ. (೨)

ಪಿತೃಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹರಿವಂಶದ ಕಥೆಯನ್ನು ಆಲಿಸಬೇಕು. (೩)

ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಪುರಾಣಗಳು ಐದನೆಯ ವೇದವೆನಿಸುತ್ತವೆ. (೪)

ವೇದಾರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಪುರಾಣಗಳು ವೇದಗಳಾಗಿವೆ. (೫)

ಅಶ್ವಮೇಧದ ಸಮಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ, ಹತ್ತನೆಯ ದಿನ ಸ್ವಲ್ಪ ಪುರಾಣದ ಕಥೆಯನ್ನು ಆಲಿಸಬೇಕು. (೬)

ಈ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಪುರಾಣಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ಮತ್ತು ಇವುಗಳ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನ ಮತ್ತು ತೀರ್ಥಗಳ ಪ್ರಮಾಣವು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಿ ಪೂಜೆಯ ಮತ್ತು ತೀರ್ಥದ ವಿಧಾನವಿದೆ.

ಉತ್ತರ :– ಹದಿನೆಂಟು ಪುರಾಣಗಳ ಕರ್ತೃಗಳು ವ್ಯಾಸರಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಬುರುಡೆಗಳು ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಶಾರೀರಿಕ ಸೂತ್ರಗಳು, ಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರದ ಭಾಷ್ಯ ಮೊದಲಾದ ವ್ಯಾಸೋಕ್ತ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ ವ್ಯಾಸರು ಮಹಾವಿದ್ವಾಂಸರೂ, ಸತ್ಯವಾದಿಗಳೂ, ಧಾರ್ಮಿಕರೂ, ಯೋಗಿಗಳೂ ಆಗಿದ್ದರೆಂದು ವಿದಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಇಂತಹ ಸುಳ್ಳು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಇವರಿಂದ "ಯಾವ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧೀ ಜನರು ಭಾಗವತವೇ ಮೊದಲಾದ ನವೀನ ಕಪೋಲಕಲ್ಪಿತ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೋ, ಅವರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸರಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಣಗಳ ಲೇಶಮಾತ್ರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಅಸತ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ವ್ಯಾಸರಂತಹ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಕಾರ್ಯವಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಈ ಕೆಲಸ ವಿರೋಧಿಗಳೂ, ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳೂ, ಅವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಆದ ಜನರದಾಗಿದೆ"-ಎಂಬುದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಪುರಾಣ-ಎನ್ನುವುದು ಶಿವಪುರಾಣ-ಮೊದಲಾದುದರ ಹೆಸರಲ್ಲ ಆದರೆ:-

ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾನೀತಿಹಾಸಾನ್ ಪುರಾಣಾನಿ ಕಲ್ಪಾನ್ ಗಾಥಾ ನಾರಾಶಂಸೀರಿತಿ ।

ಇದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮತ್ತು ಸೂತ್ರಗಳ ವಚನವಾಗಿದೆ. ಐತರೇಯ, ಶತಪಥ, ಸಾಮ ಮತ್ತು ಗೋಪಥ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೇ ಇತಿಹಾಸ, ಪುರಾಣ, ಕಲ್ಪ, ಗಾಥಾ, ಮತ್ತು ನಾರಾಶಂಸೀ- ಈ ಐದು ಹೆಸರುಗಳೂ ಇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ,

ಇತಿಹಾಸ - ಜನಕ - ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯರ ಸಂವಾದ;

ಪುರಾಣ:– ಜಗದುತ್ಪತ್ತಿ ಮೊದಲಾದುದರ ವರ್ಣನೆ;

ಕಲ್ಪ:– ವೇದಶಬ್ದಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ವರ್ಣನೆ; ಅರ್ಥ ನಿರೂಪಣೆ ಮಾಡುವುದು;

ಗಾಥಾ:– ಯಾವನಾದರೊಬ್ಬನ ದೃಷ್ಟಾಂತ ಕೊಟ್ಟು, ಅದಕ್ಕೆ ಅನುರೂಪವಾಗಿ ಕಥಾ-ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಹೇಳುವುದು,

ನಾರಾಶಂಸೀ:– ಮಾನವರ ಪ್ರಶಂಸನೀಯವಾದ ಅಥವಾ ಅಪ್ರಶಂಸನೀಯವಾದ ಕರ್ಮಗಳ ಕಥನವನ್ನು ಮಾಡುವುದು.

ಇವುಗಳಿಂದಲೇ ವೇದಾರ್ಥದ ಅರಿವು ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಪಿತೃಕರ್ಮದಲ್ಲಿ, ಎಂದರೆ (ವೇದವಿರುದ್ಧವಾದ ಮೃತಕಶ್ರಾದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ) ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಪ್ರಶಂಸಾ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ, ಅಶ್ವಮೇಧದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇವುಗಳನ್ನೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲಿಸುವುದು - ಎಂದು ಬರೆದಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ,- ವ್ಯಾಸರಚಿತವಾದ ಯಾವ ಗ್ರಂಥಗಳಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದು - ಹೇಳುವುದು ವ್ಯಾಸರ ಜನ್ಮದ ಹಾಗೂ ಅವರು

ರಚಿಸಿದ ನಂತರ ಆಗಬಲ್ಲದೇ ಹೊರತು, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ವ್ಯಾಸರ ಜನ್ಮವೂ ಕೂಡ ಆಗಿಗಲಿಲ್ಲವೋ, ಆಗಲೂ ವೇದಾರ್ಥದ ಅಧ್ಯಯನ-ಅಧ್ಯಾಪನಗಳನ್ನೂ, ಶ್ರವಣ-ಬೋಧನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ, ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಪ್ರಾಚೀನವಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಎಲ್ಲವೂ ಅನ್ವಯಿಸಬಲ್ಲದು; ಈ ನವೀನವೂ, ತಾವೇ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡುದೂ ಆದ ಶ್ರೀಮದ್ಭಾಗವತ, ಶಿವಪುರಾಣ ಮೊದಲಾದ ಸುಳ್ಳಾದ ಅಥವಾ ದೂಷಿತವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಲಾರದು. ವ್ಯಾಸರು ವೇದಗಳನ್ನೋದಿದವರು; ಮತ್ತು ಓದಿಸಿ ವೇದಾರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರಸರಿಸಿದರು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ 'ವೇದವ್ಯಾಸ'ರೆಂದು ಹೆಸರಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ (ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವಿನ) ನಡುವಿನಿಂದ, ಅತ್ತಿಂದ ಇತ್ತ ಹಾದುಹೋಗುವ ಮಧ್ಯರೇಖೆಯನ್ನು 'ವ್ಯಾಸ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಎಂದರೆ, ಋಗ್ವೇದದ ಪ್ರಾರಂಭದಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಅಥರ್ವವೇದದ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳನ್ನೂ ಓದಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಶುಕದೇವ ಹಾಗೂ ಜೈಮಿನಿ ಮೊದಲಾದ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಓದಿಸಿಯೂ ಇದ್ದರು. ಹಾಗಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಅವರ ಜನ್ಮ-ನಾಮ 'ಕೃಷ್ಣ ದ್ವೈಪಾಯನ' ಎಂದಿದ್ದಿತು. ವೇದಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಸರು ಒಂದುಗೂಡಿಸಿದರು-ಎಂದು ಹಲವರು ಹೇಳುವುದೂ ಕೂಡ ಅಯುಕ್ತವಾದ ಮಾತೇ ಸರಿ. ಏಕೆಂದರೆ, ವ್ಯಾಸರ ತಂದೆ, ತಾತ, ಮುತ್ತಾತ, ಪರಾಶರ, ಶಕ್ತಿ, ವಸಿಷ್ಠ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಾ- ಮೊದಲಾದವರೂ ಕೂಡ ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳನ್ನೂ ಓದಿದ್ದರು. ಎಂದ ಮೇಲೆ, ಈ ಮಾತು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಅನ್ವಯಿಸಬಲ್ಲದು?

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಮಾತುಗಳೂ ಸುಳ್ಳೇ ಆಗಿವೆಯೋ ಅಥವಾ ಯಾವುದಾದರೂ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಇವೆಯೋ?

ಉತ್ತರ:- ಬಹಳ ಮಾತುಗಳು ಸುಳ್ಳಾಗಿವೆ, ಮತ್ತು ಯಾವ ಯಾವದೋ ಒಂದು ಘಣಾಕ್ಷರ ನ್ಯಾಯದಿಂದ (ಸಮುದ್ರದ ತಟದ ಮೇಲೆ ಹುಳುವು ಹರಿದಾಗ ಅಕ್ಷರದ ಆಕಾರ ಉದ್ದೇಶ್ಯವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಮೂಡುವಂತೆ) ಸತ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ. ಯಾವವು ಸತ್ಯವಾಗಿವೆಯೋ ಅವು ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳವು ಮತ್ತು ಯಾವವು ಸುಳ್ಳಾಗಿವೆಯೋ, ಅವು ಈ ಪೋಪರುಗಳ ಪುರಾಣಗಳೆಂಬ ಮನೆಯವಾಗಿವೆ. ಹೇಗೆ ಶಿವಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಶಿವನನ್ನು ಪರಮೇಶ್ವರನೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ, ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮಾ, ಇಂದ್ರ, ಗಣೇಶ ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಅವನ ದಾಸರೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದ್ದಾರೋ, ಹಾಗೆಯೇ ವೈಷ್ಣವರು ವಿಷ್ಣುಪುರಾಣ ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿನ ದಾಸರೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ದೇವೀ ಭಾಗವತದಲ್ಲಿ ದೇವಿಯನ್ನು ಪರಮೇಶ್ವರಿಯನ್ನಾಗಿ ಮತ್ತು ಶಿವ, ವಿಷ್ಣು-ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಅವಳ ಕಿಂಕರರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಗಣೇಶ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಗಣೇಶನನ್ನು ಈಶ್ವರನನ್ನಾಗಿ, ಉಳಿದ ಸರ್ವರನ್ನೂ ದಾಸರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಭಲೇ! ಈ ಮಾತು ಈ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಜನರದಲ್ಲವಾದರೆ ಮತ್ತು ಯಾರದು? ಒಬ್ಬ ಸಾಧಾರಣ ವಿಚಾರಶೀಲ ಮಾನವನ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಇಂತಹ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಮಾತುಗಳು ಇರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದ ಮೇಲೆ, ವಿದ್ವಾಂಸನ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಇರಲಾರವು. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ಒಪ್ಪಿದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಸುಳ್ಳಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ಒಪ್ಪಿದರೆ, ಮೂರನೆಯದು ಸುಳ್ಳು, ಮೂರನೆಯದನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ಒಪ್ಪಿದರೆ, ಬೇರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳಾಗುತ್ತವೆ. ಶಿವಪುರಾಣದವರು ಶಿವನಿಂದ, ವಿಷ್ಣುಪುರಾಣದವರು ವಿಷ್ಣುವಿನಿಂದ, ದೇವೀಪುರಾಣದವರು ದೇವಿಯಿಂದ, ಗಣೇಶಖಂಡದವರು ಗಣೇಶನಿಂದ, ಸೂರ್ಯಪುರಾಣದವರು ಸೂರ್ಯನಿಂದ ಮತ್ತು ವಾಯುಪುರಾಣದವರು ವಾಯುವಿನಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಪ್ರಳಯಗಳನ್ನು ಬರೆದು, ಮತ್ತೆ, ಯಾವ ಒಬ್ಬನಿಂದ ಜಗತ್ತು ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತೆಂದು ಬರೆದರೋ, ಅವನ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೂ ಬೇರೆಯ ಕಾರಣವನ್ನು ಬರೆದಿಟ್ಟರು! ಇದೇನು ವಿಚಿತ್ರ? ಯಾವನಾದರೂ ಇವರನ್ನು-ಜಗತ್ತಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿ-ಸ್ಥಿತಿ-ಪ್ರಳಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವನು ಉತ್ಪನ್ನನಾಗುತ್ತಾನೋ? ಮತ್ತು ಯಾವನು ಉತ್ಪನ್ನನಾಗುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಸೃಷ್ಟಿಯ ಕಾರಣವೆಂದಾದರೂ ಆಗಬಲ್ಲನೋ, ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ?"-ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬೇಕು. ಆಗ ಕೇವಲ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದರ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ಹೇಳಲಾರರು. ಮತ್ತು ಶಿವ ವಿಷ್ಣು ಮೊದಲಾದ ಇವರೆಲ್ಲರ ಶರೀರಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಕೂಡ ಈ ಪ್ರಕೃತಿಯಿಂದ ಆಗಿರಬಹುದು, ಮತ್ತೆ ಅವರು ಸ್ವತಃ ಜಗತ್ತಿನ ರಚಿತ ವಸ್ತುಗಳೂ ಹಾಗೂ ಪರಿಚ್ಛಿನ್ನರೂ (ಏಕದೇಶೀಯರೂ) ಆದರು; ಅವರು ಜಗದುತ್ಪಾದಕರಾಗಬಲ್ಲರಾದರೂ ಎಂತು? ಮತ್ತು ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನೂ ಕೂಡ, ಸರ್ವಥಾ ಅಸಂಭವವಾದ ವಿಲಕ್ಷಣ-ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ:-

ಶಿವಪುರಾಣಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ, ಶಿವನು ನಾನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡುವೆ-ಎಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿದನು. ಆಗ ನಾರಾಯಣನನ್ನು ಜಲದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡಿದನು. ಅವನ ಹೊಕ್ಕಳಿನಿಂದ ಕಮಲವೂ, ಕಮಲದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನೂ ಉತ್ಪನ್ನನಾದನು. ಎಲ್ಲವೂ ಜಲಮಯವಾಗಿದೆ-ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನು ನೋಡಿದನು. ಅಂಜಲಿಯಲ್ಲಿ ಜಲವನ್ನೆತ್ತಿ, ನೋಡಿ, ಜಲದಲ್ಲಿಯೇ ಸುರಿದುಬಿಟ್ಟನು. ಆದರಿಂದ ಒಂದು ನೀರ್ಗುಳ್ಳೆ ಉದ್ಭವಿಸಿತು, ಮತ್ತು ನೀರ್ಗುಳ್ಳೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬ ಪುರುಷನು ಉತ್ಪನ್ನನಾದನು. ಅವನು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ - " ಓ ಮಗನೇ! ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನಮಾಡು ". ಎಂದನು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಅವನಿಗೆ - ನಾನು ನಿನ್ನ ಮಗನಲ್ಲ; ಆದರೆ, ನೀನು ನನ್ನ ಮಗನಾಗಿದ್ದೀಯೆ . ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವರಲ್ಲಿ ವಿವಾದ ಉಂಟಾಯಿತು ಮತ್ತು ಸಹಸ್ರ ದಿವ್ಯ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ಕಾದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಮಹಾದೇವನು ಯಾರನ್ನು ನಾನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಲು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೆನೋ, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಪರಸ್ಪರ ಹೋರಾಡುತ್ತಾ-ಜಗಳ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ! ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಒಂದು ತೇಜೋಮಯವಾದ ಲಿಂಗವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು. ಮತ್ತು

ಅದು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಏರಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಇಬ್ಬರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಯುಕ್ತರಾದರು. ಇದರ ಆದಿ-ಅಂತಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಯಾವನು ಆದಿ - ಅಂತಗಳನ್ನರಿತು ಬೇಗ ಬರುವನೋ, ಅವನು ತಂದೆ ಮತ್ತು ಯಾವನು ಆ ಮೇಲೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅಥವಾ ಅಳತೆಯರಿಯದೆ ಬರುವನೋ, ಅವನು ಪುತ್ರನೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡರು . ವಿಷ್ಣುವು ಆಮೆಯ ರೂಪ ತಾಳಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ನಡೆದನು ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮನು ಹಂಸದ ಶರೀರವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಮನೋವೇಗದಿಂದ ನಡೆದರು. ದಿವ್ಯ ಸಹಸ್ರವರ್ಷ ಪರ್ಯಂತ ಇಬ್ಬರೂ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು ; ಆದರೂ ಅದರ ಅಂತವನ್ನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆಗ, ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ವಿಷ್ಣುವೂ, ಮತ್ತು ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮನೂ ನಡೆಯುತ್ತಾ, ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಕೊನೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಬಂದಿರುವುದಾದರೆ, ನಾನು ಪುತ್ರನಾಗಬೇಕಾದೀತಲ್ಲ ! - ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದರು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಒಂದು ಹಸು ಮತ್ತು ಒಂದು ಕೇತಕೀವೃಕ್ಷ ಮೇಲಿನಿಂದ ಇಳಿದುಬಂದುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಹ್ಮನು - ನೀವು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿರಿ ? - ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅವು - "ನಾವು ಸಹಸ್ರವರ್ಷಗಳಿಂದ ಈ ಲಿಂಗದ ಆಧಾರದಿಂದ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ". ಎಂದವು. ಬ್ರಹ್ಮನು - ಈ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಕೊನೆಯಿದೆಯೋ, ಇಲ್ಲವೋ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅವು- ಇಲ್ಲ ಎಂದವು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಅವಕ್ಕೆ ನೀವು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ನಡೆಯಿರಿ; ಮತ್ತು ಹಸುವು ನಾನು ಈ ಲಿಂಗದ ಮಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಹಾಲಿನ ಧಾರೆಯನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆನು ಎಂದೂ, ಹಾಗೂ ವೃಕ್ಷವು ನಾನು ಹೂಗಳನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು - ಎಂದೂ ಸಾಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಿರಿ. ಹೀಗೆ ಸಾಕ್ಷ್ಯಕೊಡುವುದಾದರೆ, ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೆಲೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸುವೆನು. ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವು- "ನಾವು ಸುಳ್ಳು ಸಾಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ". ಎಂದವು. ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮನು ಕ್ರುದ್ಧನಾಗಿ - "ನೀವು ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ, ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಈಗಲೇ ಭಸ್ಮಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ " ಎಂದನು. ಆಗ ಎರಡೂ ಹೆದರಿ - "ನಾವು - ನೀವು ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತೀರೋ ಹಾಗೆ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡುವೆವು - ಎಂದವು. ಆಗ ಮೂವರೂ ಕೆಳಕ್ಕೆ ನಡೆದರು. ವಿಷ್ಣು ಮೊದಲೇ ಬಂದಿದ್ದನು. ಬ್ರಹ್ಮನೂ ಬಂದು ಸೇರಿದನು. ಶಿವನು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು - "ನೀನು ಅಂತ ತಿಳಿದು ಬಂದೆಯೋ, ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ" ? - ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ವಿಷ್ಣುವು- "ನನಗೆ ಇದರ ಅಂತ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ". ಎಂದನು. ಬ್ರಹ್ಮನು - "ನಾನು ಕಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ". - ಎಂದನು. ವಿಷ್ಣುವು- " ಏನಾದರೂ ಸಾಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೊಡು ". ಎಂದನು. ಆಗ ಹಸು ಮತ್ತು ವೃಕ್ಷ- "ನಾವು ಇಬ್ಬರೂ ಲಿಂಗದ ಮಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಇದ್ದೆವು" . ಎಂದು ಸಾಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟವು. ಆಗ ಲಿಂಗದೊಳಗಿನಿಂದ ಶಬ್ದ ಹೊರಟಿತು ಮತ್ತು ವೃಕ್ಷಕ್ಕೆ - "ನೀನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ ನಿನ್ನ ಹೂವು ಬಾಡಿ ಹೋಗುವುದು. ಅಥವಾ ಬೇರಾವ ದೇವತೆಯ ಮೇಲೆಯೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏರುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಯಾವನಾದರೂ ಏರಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಅವನಿಗೆ ಸರ್ವನಾಶವಾದೀತು". - ಎಂದು ಶಾಪವಿತ್ತಿತು. ಹಸುವಿಗೆ - "ಯಾವ ಬಾಯಿನಿಂದ ನೀನು ಸುಳ್ಳಾಡಿದೆಯೋ, ಅದರಿಂದಲೇ ಮಲವನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಹೋಗವೆ. ನಿನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಯಾವನೂ ಪೂಜೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಬಾಲವನ್ನು ಪೂಜಿಸುವರು" .- ಎಂದು ಶಾಪಕೊಟ್ಟಿತು. ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ - "ನೀನು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆಯಾದುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಪೂಜೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ".- ಎಂದು ಶಾಪವಿತ್ತಿತು. ಮತ್ತು ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ - "ನೀನು ಸತ್ಯವನ್ನಾಡಿದುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಪೂಜೆಸರ್ವತ್ರ ನಡೆಯುವುದು" . - ಎಂದು ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು. ಮತ್ತೆ ಇಬ್ಬರೂ ಲಿಂಗವನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದರು. ಅದರಿಂದ ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ಆ ಲಿಂಗದೊಳಗಿನಿಂದ ಜಟಾಜೂಟವಾದ ಮೂರ್ತಿಯೊಂದು ಹೊರಬಂದಿತು, ಮತ್ತು "ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೆನು. ಜಗಳದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಿರಿ? "- ಎಂದು ಕೇಳಿತು, ಬ್ರಹ್ಮನು ಮತ್ತು ವಿಷ್ಣುವು - "ಸಾಮಗ್ರಿಯಿಲ್ಲದೆ ನಾವು ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಮಾಡೋಣ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಮಹಾದೇವನು ತನ್ನ ಜಡೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಭಸ್ಮದ ಗೋಳ ಒಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟನು; 'ಹೋಗಿ, ಇದರಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನೂ ಮಾಡಿರಿ' .- ಎಂದನು - ಈ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಬರೆದಿವೆ. ಓಹೋ! ಈ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವವರಾದ ಪೋಪರುಗಳನ್ನು- 'ಯಾವಾಗ ಸೃಷ್ಟಿ ತತ್ತ್ವಗಳು ಮತ್ತು ಪಂಚ ಮಹಾಭೂತಗಳೂ ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲವೋ, ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು , ಮಹಾದೇವ - ಇವರ ಶರೀರಗಳು, ಜಲ, ಕಮಲ, ಲಿಂಗ, ಹಸು ಮತ್ತು ಕೇತಕೀ ವೃಕ್ಷ ಮತ್ತು ಭಸ್ಮದ ಗೋಳ - ಇವೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಅಜ್ಜನ ಮನೆಯಿಂದ ಬಂದು ಬಿದ್ದವೋ ? ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಬೇಕು.

ಹಾಗೆಯೇ ಭಾಗವತದಲ್ಲಿ - 'ವಿಷ್ಣುವಿನ ನಾಭಿಯಿಂದ ಕಮಲವೂ, ಕಮಲದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನೂ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಲಗಾಲಿನ ಹೆಬ್ಬೆರಳಿನಿಂದ ಸ್ವಾಯಂಭುವನೂ ಮತ್ತು ಎಡ ಹೆಬ್ಬೆರಳಿನಿಂದ ಶತರೂಪಾ ರಾಣಿಯೂ, ಹಣೆಯಿಂದ ರುದ್ರ ಮತ್ತು ಮರೀಚಿ ಮೊದಲಾದ ಹತ್ತು ಜನ ಪುತ್ರರೂ, ಅವರಿಂದ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಪ್ರಜಾಪತಿಗಳೂ ಉದ್ಭವಿಸಿದರು. ಅವರ ಹದಿಮೂರು ಮಂದಿ ಪುತ್ರಿಯರ ವಿವಾಹ ಕಶ್ಯಪನೊಂದಿಗಾಯಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ದಿತಿಯಿಂದ ದೈತ್ಯರೂ, ದನುವಿನಿಂದ ದಾನವರೂ, ಅದಿತಿಯಿಂದ ಆದಿತ್ಯರೂ, ವನಿತೆಯಿಂದ ಪಕ್ಷಿಗಳೂ, ಕದ್ರುವಿನಿಂದ ಸರ್ಪಗಳೂ, ಸರಮೆಯಿಂದ ನಾಯಿಗಳೂ, ನರಿಗಳು-ಮೊದಲಾದುವೂ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದ ಆನೆಗಳು, ಕುದುರೆಗಳು, ಒಂಟೆಗಳು, ಕತ್ತೆ, ಕೋಣ, ಹುಲ್ಲು-ಮೇವು ಮತ್ತು ನೆಗ್ಗಿಲು ಮೊದಲಾದ, ಮುಳ್ಳುಗಳನ್ನುಳ್ಳ ವೃಕ್ಷಗಳೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾದುವು' - ಎಂದು ಬರೆದಿದೆ. ಧನ್ಯ! ಧನ್ಯ!! ಭಾಗವತವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಮೊಂಡು ಮಂಡೆಯ ಗುಂಡಪ್ಪ! ಏನೆನ್ನೋಣ ನಿನಗೆ? ಇಂತಹ ಇಂತಹ ಸುಳ್ಳು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಿನಷ್ಟಾದರೂ ಲಜ್ಜೆ, ನಾಚಿಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ಪೂರ್ಣತಃ ಕುರುಡನೇ ಆಗಿಹೋದೆ! ಒಳ್ಳೆಯದು; ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರ ರಜೋವೀರ್ಯ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಮನುಷ್ಯರಂತೂ ಹುಟ್ಟಿಯೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಪಶು, ಪಕ್ಷಿ, ಸರ್ಪ ಮೊದಲಾದುವು ಎಂದಿಗೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಲಾರವು. ಮತ್ತು ಆನೆ, ಒಂಟೆ, ಸಿಂಹ, ನಾಯಿ, ಕತ್ತೆ ಮತ್ತು ಮರ-ಮೊದಲಾದುವು ನಾರಿಯ ಗರ್ಭಾಶಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತವಾಗಲು ಅವಕಾಶವಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಂದ ಉಂಟಾಗಬಲ್ಲದು? ಮತ್ತು ಸಿಂಹ-ಮೊದಲಾದುವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿ, ತಮ್ಮ ತಾಯಿತಂದೆಗಳನ್ನೇಕೆ ತಿಂದು ಹಾಕಲಿಲ್ಲ? ಮತ್ತು ಮಾನವ ಶರೀರದಿಂದ ಪಶು, ಪಕ್ಷಿ, ವೃಕ್ಷ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಉತ್ಪಾದನ ಅದೆಂತು ಸಂಭವವಾಗಬಲ್ಲದು?

ಯಾವುದು ಈವರೆಗೂ ಜಗತ್ತನ್ನು ಭ್ರಾಂತವಾಗಿಟ್ಟಿದೆಯೋ, ಅಂತಹ ಈ ಜನರ ರಚನೆಯಾದ ಮಹಾ ಅಸಂಭವ ಲೀಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಶೋಕ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ . ಇಷ್ಟಾದರೂ ಈ ಮಹಾ ಅಸತ್ಯವಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆ ಕುರುಡ ಪೋಪರೂ, ಹಾಗೂ ಒಳಗಣ-ಹೊರಗಣ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಅವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳೂ ಆಲಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಮನುಷ್ಯರೋ, ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾವುದೋ ಜೀವರೋ-ಎಂಬುದು ಮಹದಾಶ್ಚರ್ಯಕರವೇ ಆದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಭಾಗವತ ಮೊದಲಾದ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದವರು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವನ್ನೇ ಎತ್ತದೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದ ಮೇಲೆ ಇಂತಹ ವಿಕೃತ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ ಯೋಚನೆಯೇ ಬಾರದಿದ್ದರೆ, ಎಷ್ಟೋ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ಪೋಪರುಗಳಿಂದ ದೂರವಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಆರ್ಯಾವರ್ತದೇಶ ದುಃಖಗಳಿಂದ ದೂರವಿರುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಈ ಮಾತುಗಳಿಂದ ವಿರೋಧ ಬರಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ, 'ಯಾವನ ಮದುವೆಯೋ, ಅವನದೇ ಸ್ತುತಿಪಾಠ' . ಯಾವಾಗ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಸ್ತುತಿ ಮಾಡತೊಡಗಿದರೋ, ಆಗ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಪರಮೇಶ್ವರನೆಂದೂ, ಅನ್ಯರನ್ನು ದಾಸರೆಂದೂ ಹೇಳಿದರು. ಯಾವಾಗ ಶಿವನ ಗುಣವನ್ನು ಹಾಡತೊಡಗಿದರೋ, ಆಗ ಶಿವನನ್ನು ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನಾಗಿಯೂ, ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಕಿಂಕರರನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡಿದರು, ಮತ್ತು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗಬಲ್ಲದು. ಮನುಷ್ಯರಿಂದ ಪಶು - ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮತ್ತು ಪಶುವಿನಿಂದ ಮನುಷ್ಯ-ಮೊದಲಾದವರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಪರಮೇಶ್ವರನು ಮಾಡಬಲ್ಲನು. ನೋಡಿರಿ, ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನೂ ಸೃಜಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸದ ವಿಷಯವಾವುದಿದೆ? ಏನು ಮಾಡಬಯಸುತ್ತಾನೋ, ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಬಲ್ಲನು.

ಉತ್ತರ:- ಓ ಮುಗ್ಧ ಮಂದಿಗಳೇ! ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಯಾವನ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವನನ್ನಾಗಿ ಮತ್ತು ಅನ್ಯರನ್ನು ಚಿಕ್ಕವರೆಂದು, ಇಲ್ಲವೇ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ಅಥವಾ ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲರ ತಂದೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಳಿರಿ, ಪೋಪರೇ! ನೀವು ಸ್ತುತಿ ಪಾಠಕರೂ ಮತ್ತು ಹೊಗಳು ಭಟ್ಟರೂ ಆದ ಚಾರಣರನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವ ಹರಟೆಮಲ್ಲರಾಗಿದ್ದೀರೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ? ಯಾರ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತುವಿರೋ, ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವನೆನ್ನುವಿರಿ! ಮತ್ತು ಯಾವನನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವಿರೋ, ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ನೀಚನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಡುವಿರಿ. ನಿಮಗೆ ಸತ್ಯದಿಂದ ಮತ್ತು ಧರ್ಮದಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಆದರೆ, ನಿಮಗಂತೂ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನಂಟು, ಮಾಯೆ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಯಾರು ಛಲ - ಕಪಟಯುಕ್ತರೋ, ಅವರನ್ನೇ ಮಾಯಾವಿಗಳೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಪರಮೇಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಛಲ - ಕಪಟ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಅವನನ್ನು ಮಾಯಾವಿ - ಎನ್ನಲಾರಿರಿ. ಆದಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕಶ್ಯಪ ಮತ್ತು ಕಶ್ಯಪನ ಹೆಂಡತಿಯರಿಂದ ಪಶು, ಪಕ್ಷಿ, ಸರ್ಪ, ವೃಕ್ಷ ಮೊದಲಾದುವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಇಂದೂ ಕೂಡ ಅಂತಹ ಸಂತತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ನಾವು ಮೊದಲೇ ಯಾವ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೇವೋ ಅದೇ ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಪೋಪಮಹಾಶಯರು ಈ ಕೆಳಗಿನ ವಚನದಿಂದಲೇ ಮೋಸ ಹೋಗಿ, ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದ್ದಾರೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ :-

ತಸ್ಮಾತ್ ಕಾಶ್ಯಪ್ಯಾ ಇಮಾಃ ಪ್ರಜಾಃ ||

ಶತಪಥದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಸ್ತ ಸೃಷ್ಟಿಯೂ ಕಶ್ಯಪನಿಂದ ರಚಿತವಾಗಿದೆ - ಎಂದು ಬರೆದಿದೆ.

ಕಶ್ಯಪಃ ಕಸ್ಮಾತ್ ಪಶ್ಯಕೋ ಭವತೀತಿ || (ನಿರುಕ್ತ :- ೨.೨.)

ಪಶ್ಯಕ, ಎಂದರೆ, "**ಪಶ್ಯತೀತಿ ಪಶ್ಯಃ ಪಶ್ಯ ಏವ ಪಶ್ಯಕಃ**" . ಭ್ರಮರಹಿತನಾಗಿ ಚರಾಚರ ಜಗತ್ತನ್ನೂ, ಸರ್ವ ಜೀವರನ್ನೂ ಇವರ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಸಕಲ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ನೋಡುವವನಾದ ಕಾರಣ, ಆ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಹೆಸರು ಕಶ್ಯಪ ಎಂದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು "**ಆದ್ಯಂತ ವಿಪರ್ಯಯಶ್ಚ**" - ಈ ಮಹಾಭಾಷ್ಯದ ವಚನದಂತೆ, ಮೊದಲ ಅಕ್ಷರ ಕೊನೆಗೆ ಮತ್ತು ಕೊನೆಯ ವರ್ಣ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವುದರಿಂದ ಪಶ್ಯಕ ಎಂಬುದರಿಂದ ಕಶ್ಯಪ - ಎಂದಾಗಿದೆ. ಇದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ, ಭಂಗೀರಸದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನೇರಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಜನ್ಮವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿವಿರುದ್ಧವಾದ ಕಥನಗಳಲ್ಲಿ ನಾಶಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಮಾರ್ಕಂಡೇಯ ಪುರಾಣದ ದುರ್ಗಾಪಾಠದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ:- ದೇವತೆಗಳ ಶರೀರಗಳಿಂದ ತೇಜಸ್ಸು ಹೊರಬಂದು, ಒಬ್ಬಳು ದೇವಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಮಹಿಷಾಸುರನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿದಳು. ರಕ್ತಬೀಜನ ಶರೀರದಿಂದ ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ರಕ್ತ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವುದರಿಂದ, ಅವನಂತಹ ರಕ್ತಬೀಜನು ಉತ್ಪನ್ನವಾದುದರಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ರಕ್ತಬೀಜರೇ ತುಂಬಿಹೋಗುವುದು, ರಕ್ತದ

ನದಿ ಉದಿಸಿ ಹರಿಯುವುದು - ಮೊದಲಾದ ಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಬರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರಕ್ತಬೀಜರಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತೂ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿದ್ದಿತಾದರೇ, ದೇವಿ ಮತ್ತು ದೇವಿಯ ಸಿಂಹ ಹಾಗೂ ಅವಳ ಸೈನ್ಯ ಎಲ್ಲಿ ಬೀಡುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿತು? ದೇವಿಯಿಂದ ದೂರ ದೂರಕ್ಕೆ ರಕ್ತಬೀಜರಿದ್ದರು - ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಜಗತ್ತೆಲ್ಲಾ ರಕ್ತಬೀಜರಿಂದ ತುಂಬಿರಲಿಲ್ಲ. ತುಂಬಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪಶುಗಳು, ಪಕ್ಷಿಗಳು, ಮನುಷ್ಯರೇ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಣಧಾರಿಗಳು ಹಾಗೂ ಜಲದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಮೊಸಳೆಗಳು, ತಿಮಿಂಗಿಲಗಳು, ಆಮೆಗಳು, ಮತ್ಸ್ಯಗಳು-ಮೊದಲಾದುವೂ, ವನಸ್ಪತಿ-ಮೊದಲಾದ ವೃಕ್ಷಗಳು, ಎಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದುವು? ದುರ್ಗಾಪಾಠವನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಪೋಪನ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೇ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರಬಹುದೆಂದೇ ಇಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಬೇಕಾದೀತು. ಭಂಗಿಯ ಅಮಲಿನ ಅಲೆಯಲ್ಲಿ ತೂರಾಡುತ್ತಾ ಗೊತ್ತು-ಗುರಿಯಿಲ್ಲದ ಎಂತಹ ಅಸಂಭವವಾದ ಕಥೆಯ ಬುರುಡೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದಿದ್ದಾರೆ, ನೋಡಿರಿ!

ಯಾವುದನ್ನು ಶ್ರೀಮದ್ಭಾಗವತವೆನ್ನುತ್ತಾರೋ, ಅದರ ಲೀಲೆಯನ್ನು ಈಗ ಕೇಳಿರಿ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ನಾರಾಯಣನು ನಾಲ್ಕು ಶ್ಲೋಕಗಳ ಭಾಗವತದ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು:-

ಜ್ಞಾನಂ ಪರಮಗುಹ್ಯಂ ಮೇ ಯದ್ವಿಜ್ಞಾನಸಮನ್ವಿತಮ್ ।

ಸರಹಸ್ಯಂ ತದಂಗಂ ಚ ಗೃಹಾಣ ಗದಿತಂ ಮಯಾ ॥ (ಭಾಗವತ:-೨.೯.೩೦)

ಅರ್ಥ:- ಹೇ ಬ್ರಹ್ಮದೇವ! ಯಾವುದು ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ರಹಸ್ಯದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾಗಿದೆಯೋ ಮತ್ತು ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ, ಮೋಕ್ಷಗಳ ಅಂಗವಾಗಿದೆಯೋ, ನನ್ನ ಆ ಪರಮಗುಹ್ಯವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನೇ ನನ್ನಿಂದ ಗ್ರಹಿಸು. ವಿಜ್ಞಾನಯುಕ್ತವಾದ ಜ್ಞಾನವೆಂದು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ, 'ಪರಮ' ಎಂದು ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವನ್ನು ಹಚ್ಚುವುದು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು 'ಗುಹ್ಯ' ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣದ ಕಾರಣದಿಂದ 'ರಹಸ್ಯ' ಎಂಬುದೂ ಪುನರುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಮೂಲಶ್ಲೋಕವೇ ಅನರ್ಥಕವಾಗಿರುವಾಗ, ಬೇರೆಯವು ಅನರ್ಥಕವೇಕಲ್ಲ? ಭಾಗವತದ ಮೂಲವೇ ಸುಳ್ಳಾಗಿರುವಾಗ, ಅದರ ವೃಕ್ಷ ಸುಳ್ಳೇತಕ್ಕೆ ಆಗದಿದ್ದೀತು? ಬ್ರಹ್ಮದೇವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು:-

ಭವಾನ್ ಕಲ್ಪ ವಿಕಲ್ಪೇಷು ನ ವಿಮುಹ್ಯತಿ ಕರ್ಹಿಚಿತ್ ॥ (ಭಾಗವತ:- ೨.೯.೩೬)

ನೀನು ಕಲ್ಪ-ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ವಿಕಲ್ಪ-ಪ್ರಳಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಮೋಹವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ-ಹೀಗೆ ಬರೆದು ಮತ್ತೆ ದಶಮಸ್ಕಂಧದಲ್ಲಿ ಮೋಹಿತನಾಗಿ ಕರುವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿದನು-ಎಂದೂ ಬರೆದಿದೆ. ಈ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಸತ್ಯ; ಎರಡನೆಯದು ಸುಳ್ಳು. ಹೀಗಾಗಿ, ಎರಡು ಮಾತುಗಳೂ ಸುಳ್ಳಾದವು. ವೈಕುಂಠದಲ್ಲಿ ರಾಗ, ದ್ವೇಷ, ಕ್ರೋಧ, ಈರ್ಷ್ಯೆ, ದುಃಖ-ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಸನಕಾದಿಗಳಿಗೆ ವೈಕುಂಠದ ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಕ್ರೋಧವೇಕೆ ಉಂಟಾಯಿತು? ಕ್ರೋಧ ಉಂಟಾದರೆ, ಅದು ಸ್ವರ್ಗವೇ ಅಲ್ಲ. ಆಗ ಜಯವಿಜಯರು ದ್ವಾರಪಾಲಕರಾಗಿದ್ದರು. ಸ್ವಾಮಿಯ ಆಜ್ಞಾಪಾಲನೆ ಅವಶ್ಯಕವೇ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಅವರು ಸನಕಾದಿಗಳನ್ನು ತಡೆದರೆ, ಅಪರಾಧವೇನಾಯಿತು? ಇದರ ಮೇಲೆ, ಅಪರಾಧವಿಲ್ಲದೆ ಶಾಪವೇ ತಗಲಲಾರದು. "ನೀವು ಭೂಮಿಗೆ ಬೀಳಿರಿ".- ಎಂದು ಶಾಪ ಬಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯಿರಲಾರದು-ಎಂಬುದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಕಾಶ, ವಾಯು, ಅಗ್ನಿ ಮತ್ತು ಜಲ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಿರಬಹುದು. ಇಂತಹ ದ್ವಾರ. ಮಂದಿರ ಮತ್ತು ನೀರು ಯಾವುದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇದ್ದುವು? ಮತ್ತೆ ಜಯ - ವಿಜಯರು -"ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳೇ! ಪುನಃ ನಾವು ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಯಾವಾಗ ಬರುವೆವು"? ಎಂದು ಸನಕಾದಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಅವರು -"ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನಾರಾಯಣನ ಭಕ್ತಿ ಮಾಡುವಿರಾದರೆ ಏಳನೆಯ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ವಿರೋಧದಿಂದ ಭಕ್ತಿ ಮಾಡುವಿರಾದರೆ ಮೂರನೆಯ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ವೈಕುಂಠವನ್ನು ಸೇರುವಿರಿ".-ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾದುದು ಇದು. ಜಯ-ವಿಜಯರು ನಾರಾಯಣನ ಸೇವಕರು. ಅವರ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದು ನಾರಾಯಣನ ಕರ್ತವ್ಯಕರ್ಮವಾಗಿದ್ದಿತು. ಯಾರು ತನ್ನ ಸೇವಕರಿಗೆ ಅಪರಾಧವಿಲ್ಲದೆಯೇ ದುಃಖ ಕೊಡುವರೋ, ಅವರಿಗೆ ಆ ಸೇವಕರ ಒಡೆಯನು ಶಿಕ್ಷೆಕೊಡದಿದ್ದರೆ, ಅವನ ಸೇವಕರಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ದುರ್ಗತಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವರು. ಜಯ-ವಿಜಯರ ಸತ್ಕಾರವನ್ನೂ, ಮತ್ತು ಸನಕಾದಿಗಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಕೊಡುವುದು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರು ಒಳಬರಲು ಹಠವನ್ನೇಕೆ ಮಾಡಿದರು? ಮತ್ತು ಸೇವಕರೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಿದರೇಕೆ? ಶಾಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೇಕೆ? ಅವರಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಸನಕಾದಿಗಳನ್ನು ಭೂಮಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವುದು ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಯುಕ್ತವಾಗಿತ್ತು. ನಾರಾಯಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇಂತಹ ಗೊಂದಲವಿದ್ದಲ್ಲಿ, ವೈಷ್ಣವರೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಅವನ ಸೇವಕರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ದುರ್ಗತಿಯಾದರೂ ಅದು ಕಡಿಮೆಯೇ ಸರಿ.

ಪುನಃ ಅವರು ಹಿರಣ್ಯಾಕ್ಷ ಮತ್ತು ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಹಿರಣ್ಯಾಕ್ಷನನ್ನು ವರಾಹನು ಸಂಹರಿಸಿದನು. ಅವನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ:- ಅವನು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಚಾಪೆಯಂತೆ ಸುತ್ತಿ ತಲೆ ಕೆಳಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿದ್ರಿಸಿದನು. ವಿಷ್ಣುವು ವರಾಹನ ರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಅವನ ತಲೆಯ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಪೃಥಿವಿಯನ್ನು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ಅವನು ಎದ್ದನು, ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಯುದ್ಧವಾಯಿತು.

ವರಾಹನು ಹಿರಣಾಕ್ಷನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿದನು. ಯಾರಾದರೂ ಇವರನ್ನು-"ಭೂಮಿ ಗುಂಡಾಗಿದೆಯೋ, ಅಥವಾ ಚಾಪೆಯ ಹಾಗಿದೆಯೋ"?-ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕು. ಆಗ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಾರರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಪೌರಾಣಿಕರು ಭೂಗೋಳ ವಿದ್ಯೆಯ ಶತ್ರುಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಳ್ಳೆತು, ಸುತ್ತಿ ತಲೆಯ ಕೆಳಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಾಗ, ಹಿರಣ್ಯಾಕ್ಷನು ಏತರ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದನು? ಮತ್ತು ವರಾಹದೇವರು ಯಾವುದರ ಮೇಲೆ ಕಾಲಿಟ್ಟು ಓಡಿಬಂದರು? ಪೃಥಿವಿಯನ್ನಂತೂ ವರಾಹದೇವರು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು! ಮತ್ತೆ ಇಬ್ಬರೂ ಯಾವುದರ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಕಾದಾಡಿದರು? ಅಲ್ಲಿಯಂತೂ ನಿಲ್ಲಲು ಬೇರೆ ಸ್ಥಳವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಭಾಗವತ ಮೊದಲಾದ ಈ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಪೋಪಮಹಾಶಯರ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಕಾದಾಡಿರಬಹುದೋ? ಆದರೆ ಪೋಪಮಹಾಶಯರು ಯಾವುದರ ಮೇಲೆ ನಿದ್ರಿಸಿರಬಹುದು? 'ಹರಟೆಮಲ್ಲನ ಮನೆಗೆ ಹರಟೆಮಲ್ಲ ಬಂದನು. ಹರಟಿದರು ಹರಟೆಮಲ್ಲರು'.- ಎನ್ನುವ ಹಾಗೆ, ಮಿಥ್ಯಾವಾದಿಗಳ ಮನೆಗೆ ಬೇರೆ ಹರಟೆಮಲ್ಲರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಬುರುಡೆ ಹೊಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆ ಏನು? ಇನ್ನು ಉಳಿದವನು ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು. ಅವನ ಮಗ ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ತಂದೆ ಓದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪಾಠಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವನು ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ-"ನನ್ನ ಕರಿಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ರಾಮ, ರಾಮ - ಎಂದು ಬರೆದುಕೊಡಿರಿ".- ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ತಂದೆ ಯಾವಾಗ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದನೋ, ಆಗ "ನೀನು ನಮ್ಮ ಶತ್ರುವಿನ ಭಜನೆಯನ್ನೇಕೆ ಮಾಡುತ್ತೀಯೆ"?- ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಹುಡುಗನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನ ತಂದೆ ಅವನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ, ಪರ್ವತದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಡಹಿಸಿದನು. ಭಾವಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದನು . ಆದರೆ, ಅವನಿಗೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನು ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬ ಒಂದನ್ನು ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಯಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ -"ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟ ದೇವನಾದ ರಾಮನು ಸತ್ಯವಾಗಿರುವುದಾದರೆ, ನೀನು ಇದನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಸುಟ್ಟುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ'.- ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಹಿಡಿಯ ಹೊರಟನು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ 'ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುವುದರಿಂದ ದೂರ ಉಳಿದೇನೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ'- ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಮೂಡಿತು. ನಾರಾಯಣನು ಆ ಕಂಬದ ಮೇಲೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಇರುವೆಗಳ ಸಾಲನ್ನು ಹರಿಯಬಿಟ್ಟನು. ಪ್ರಹ್ಲಾದನಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಸರ್ರನೆ ಹೋಗಿ ಕಂಭವನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಅದು ಸೀಳಿ ಹೋಯಿತು. ಅದರ ಒಳಗಿನಿಂದ ನರಸಿಂಹನು ಹೊರಬಂದನು ಮತ್ತು ಅವನ ತಂದೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಬಗೆದುಹಾಕಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಪ್ರಹ್ಲಾದನನ್ನು ಮುದ್ದಿನಿಂದ ನೆಕ್ಕತೊಡಗಿದನು. ಪ್ರಹ್ಲಾದನಿಗೆ-"ವರವನ್ನು ಬೇಡು". ಎಂದನು ಅವನು ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಸದ್ಗತಿಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ನರಸಿಂಹನು-"ನಿನ್ನ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ಹಿಂದಣ ಪೀಳಿಗೆಗಳವರು ಸದ್ಗತಿ ಹೊಂದಿದರು".- ಎಂದನು. ಈಗ ನೋಡಿರಿ! ಇದೂ ಕೂಡ ಬೇರೆ ಬುರುಡೆಗಳ ಸೋದರನಾದ ಭಾರೀ ಬುರುಡೆಯಾಗಿದೆ. ಯಾವನಾದರೂ ಭಾಗವತ ಕೇಳುವವನನ್ನು ಅಥವಾ ಹೇಳುವವನನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಪರ್ವತದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಬೀಳಿಸುವುದಾದರೆ, ಯಾವನೂ ರಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಚೂರು ಚೂರಾಗಿ ಮೃತನೇ ಆಗಿ ಹೋಗುವನು. ಪ್ರಹ್ಲಾದನನ್ನು ಅವನ ತಂದೆ ಓದುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೆಟ್ಟಕೆಲಸವನ್ನೇನು ಮಾಡಿದ್ದನು? ಮತ್ತು ಆ ಪ್ರಹ್ಲಾದನೆಂತಹ ಮೂರ್ಖ? ಓದುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ವೈರಾಗಿಯಾಗಬಯಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಕಂಭದ ಮೇಲೆ ಇರುವೆ ಏರಲಾರಂಭಿಸಿತು ಮತ್ತು ಸ್ಪರ್ಶಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಹ್ಲಾದ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ-ಎಂಬ ಈ ಮಾತನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವವನನ್ನೂ ಕೂಡ ಕಂಭಕ್ಕೇ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಬೇಕು. ಇವನು ಸುಟ್ಟು ಹೋಗದೇ ಇದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವನೂ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗದಿರಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿರಿ. ಮತ್ತು ನರಸಿಂಹನೂ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗಲಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಮೊದಲು ಮೂರನೆಯ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಹ ವರ ಸನಕಾದಿಗಳದಾಗಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ನಿಮ್ಮ ನಾರಾಯಣ ಮರೆತನೇನು? ಭಾಗವತ ಕ್ರಮದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಾ, ಪ್ರಜಾಪತಿ, ಕಶ್ಯಪ, ಹಿರಣ್ಯಾಕ್ಷ ಮತ್ತು ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು-ಹೀಗೆ ಕೊನೆಯವರಿಬ್ಬರು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪೀಳಿಗೆಯವರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಹ್ಲಾದನ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ಪೀಳಿಗೆ ಆಗಿಯೂ ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ೨೧ ತಲೆಮಾರಿನ ಪೂರ್ವಜರು ಸದ್ಗತಿ ಪಡೆದರು-ಎನ್ನುವುದು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮಾದ? ಮತ್ತು ಅವರುಗಳೇ ಹಿರಣ್ಯಾಕ್ಷ-ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು, ರಾವಣ-ಕುಂಭಕರ್ಣ, ಪುನಃ ಶಿಶುಪಾಲ-ದಂತವಕ್ರರಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನರಾದರೆ, ನರಸಿಂಹನ ವರ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹಾರಿ ಹೋಯಿತು? (ಪ್ರಹ್ಲಾದನ ಹಿಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು, ಕುಂಭಕರ್ಣ-ದಂತವಕ್ರರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಬರಬೇಕಾಗಿದ್ದಾಗ 'ಸದ್ಗತಿಗೆ ಸಂದ'ನೆಂಬ ನರಸಿಂಹನ ವರದಾನಕ್ಕೇನು ಬೆಲೆ?) ಇಂತಹ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪ್ರಮಾದಿಗಳು ಆಡುತ್ತಾರೆ ; ಆಲಿಸುತ್ತಾರೆ ; ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ವಿದ್ವಾಂಸರೊಪ್ಪರು.

ಪೂತನಾ ಮತ್ತು ಅಕ್ರೂರರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ:-

ರಥೇನ ವಾಯುವೇಗೇನ (ಭಾಗವತ:- ೧೦.೩೯.೩೮)

ಜಗಾಮ ಗೋಕುಲಂಪ್ರತಿ (ಭಾಗವತ:- ೧೦.೩೮.೨೪)

ಅಕ್ರೂರ ಮಹಾಶಯರು ಕಂಸನು ಕಳುಹಿಸಿದುದರಿಂದ, ವಾಯುವೇಗಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿ ಓಡುವ ಕುದುರೆಗಳ ರಥದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಸೂರ್ಯೋದಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು. ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಮೈಲಿ ದೂರದ ಗೋಕುಲಕ್ಕೆ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿದರು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕುದುರೆಗಳು ಭಾಗವತ ಬರೆದವನ ಸುತ್ತ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಅಥವಾ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಮರೆತು, ಕುದುರೆಗಳನ್ನೋಡಿಸುವವರೂ ಮತ್ತು ಅಕ್ರೂರ ಮಹಾಶಯರೂ, ಭಾಗವತ ಬರೆದವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನಿದ್ರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕೋ, ಏನೋ?

ಪೂತನಾ ಶರೀರ ೧೨ಮೈಲಿ ಅಗಲ ಮತ್ತು ಬಹಳ ಉದ್ದವಿದ್ದಿತೆಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಮಥುರಾ ಹಾಗೂ ಗೋಕುಲದ ನಡುವೆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣದೇವರು ಅವಳನ್ನು ಸಾಯಿಸಿ ಕೆಡಹಿದರು. ಹೀಗೆ ಆಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಮಥುರೆ ಮತ್ತು ಗೋಕುಲ ಎರಡೂ ನೆಲಸಮವಾಗಿ, ಈ ಪೋಪಮಹಾಶಯರ ಮನೆಯೂ ಕೂಡ ಅಪ್ಪಚ್ಚಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಮತ್ತು ಅಜಾಮಿಳನ ಕಥೆಯನ್ನು ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟೆ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವನು ನಾರದರು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ 'ನಾರಾಯಣ'ನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಮೃತನಾಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದನು. ನಡುವೆ ನಾರಾಯಣದೇವರು ಧುಮುಕಿಬಿಟ್ಟರು! "ಅವನು ನನ್ನನ್ನಲ್ಲ; ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ".- ಎಂದು, ಆವನ ಅಂತಃಕರಣದ ಭಾವನೆಯನ್ನು ನಾರಾಯಣದೇವರು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲವೇನು? ನಾಮ-ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯ ಹೀಗೆಯೇ ಇರುವುದಾದರೆ, ಇಂದೂ ಕೂಡ ನಾರಾಯಣ-ಸ್ಮರಣ ಮಾಡುವವರ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಏಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ? ಈ ಮಾತು ಸತ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ, ಕೈದಿಗಳು "ನಾರಾಯಣ! ನಾರಾಯಣ!"-ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನೇತಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ? ಇದೇ ರೀತಿ, ಜ್ಯೋತಿಷ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಸುಮೇರು ಪರ್ವತದ ಪರಿಮಾಣವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು, ಪ್ರಿಯವ್ರತರಾಜನ ರಥದ ಚಕ್ರದ ಜಾಡಿನಿಂದ ಸಮುದ್ರಗಳಾದವು ; ಪೃಥಿವೀ ನಾಲ್ವತ್ತೊಂಬತ್ತು ಕೋಟಿ ಯೋಜನೆಯಿದೆ-ಈ ಮೊದಲಾದ ಸುಳ್ಳು ಮಾತುಗಳ ಬುರುಡೆಯನ್ನು ಭಾಗವತದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ; ಅದಕ್ಕೆ ಏನೂ ತುದಿಮೊದಲಿಲ್ಲ.

"ಗೀತಗೋವಿಂದ"ವನ್ನು ಬರೆದಿರುವ ಜಯದೇವನ ಸೋದರನಾದ ಬೋಪದೇವನು ಈ ಭಾಗವತವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. "ಶ್ರೀಮದ್ಭಾಗವತವನ್ನು ನಾನು ರಚಿಸಿದ್ದೇನೆ".-ಎಂದು ಅವನು ತನ್ನಿಂದ ರಚಿತವಾದ 'ಹಿಮಾದ್ರಿ' ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಈ ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಲೇಖನದ ಮೂರು ಪತ್ರಗಳು ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪತ್ರ ಕಳೆದು ಹೋಗಿದೆ. ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿನ ಶ್ಲೋಕಗಳ ಆಶಯವೇನಿದ್ದಿತೋ, ಆ ಆಶಯದ ಎರಡು ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ನಾವು ರಚಿಸಿ, ಕೆಳಗೆ ಬರೆದಿದ್ದೇವೆ. ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಯಾವನಿಗೆ ಬಯಕೆಯುಂಟೋ ಅವನು ಹಿಮಾದ್ರಿ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ:-

ಹಿಮಾದ್ರೇಃ ಸಚಿವಸ್ಯಾರ್ಥೇ ಸೂಚನಾಕ್ರಿಯತೇಽಧುನಾ ।

ಸ್ಕಂಧಾಧ್ಯಾಯಕಥಾನಾಂಚ ಯತ್ಪ್ರ ಮಾಣಂ ಸಮಾಸತಃ ॥೧॥

ಶ್ರೀ ಮದ್ಭಾಗವತಂ ನಾಮ ಪುರಾಣಂ ಚ ಮಯೇರಿತಮ್ ।

ವಿದುಷಾ ಬೋಪದೇವೇನ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಸ್ಯ ಯಶೋಽನ್ವಿತಮ್ ॥೨॥

ಕಳೆದು ಹೋದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಪ್ರಕಾರದ ಶ್ಲೋಕಗಳಿದ್ದವು. ಅಂದರೆ, ರಾಜನ ಸಚಿವನಾದ ಹಿಮಾದ್ರಿಯು ಬೋಪದೇವ ಪಂಡಿತನಿಗೆ-"ನನಗೆ ನೀನು ರಚಿಸಿದ ಶ್ರೀಮದ್ಭಾಗವತವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೇಳಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಯಾವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಶ್ರೀಮದ್ಭಾಗವತದ ಕಥೆಯನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲಾಗುವುದೋ, ಅಂತಹ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾದ ಶ್ಲೋಕಬದ್ಧ ಸೂಚೀಪತ್ರವನ್ನು ನೀನು ರಚಿಸು". ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಹೀಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬರೆದಿರುವ ಸೂಚೀಪತ್ರವನ್ನು ಈ ಬೋಪದೇವನು ರಚಿಸಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ, ಆ ಕಳೆದುಹೋದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿದ್ದ ಹತ್ತು ಶ್ಲೋಕಗಳು ಕಳೆದು ಹೋಗಿವೆ. ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಶ್ಲೋಕದಿಂದ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಈ ಕೆಳಗೆ ಬರೆದ ಶ್ಲೋಕಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬೋಪದೇವನೇ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಅವು:-

ಬೋಧಯಂತೀತಿ ಹಿ ಪ್ರಾಹುಃ ಶ್ರೀಮದ್ಭಾಗವತಂ ಪುನಃ ।

ಪಂಚಪ್ರಶ್ನಾಃ ಶೌನಕಸ್ಯ ಸೂತಸ್ಯಾತ್ರೋತ್ತರಂ ತ್ರಿಷು ॥೧೧॥

ಪ್ರಶ್ನಾವತಾರಯೋಶ್ಚೈವ ವ್ಯಾಸಸ್ಯ ನಿರ್ವೃತಿಃ ಕೃತಾತ್ ।

ನಾರದಸ್ಯಾತ್ರ ಹೇತೋಕ್ತಿಃ ಪ್ರತೀತ್ಯರ್ಥಂ ಸ್ವಜನ್ಮ ಚ ॥೧೨॥

ಸುಪ್ತಘ್ನಂ ದ್ರೌಣ್ಯಭಿಭವಸ್ತದಸ್ತ್ರಾ ತ್ಪಾಂಡವಾವನಮ್ ।

ಭೀಷ್ಮಸ್ಯ ಸ್ವಪದಪ್ರಾಪ್ತಿಃ ಕೃಷ್ಣಸ್ಯ ದ್ವಾರಿಕಾಗಮಃ ॥೧೩॥

ಶ್ರೋತುಃ ಪರೀಕ್ಷಿತೋಜನ್ಮ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರಸ್ಯನಿರ್ಗಮಃ ।

ಕೃಷ್ಣಮರ್ತ್ಯತ್ಯಾಗಸೂಚಾ ತತಃ ಪಾರ್ಥಮಹಾಪಥಃ ॥೧೪॥

ಇತ್ಯಷ್ಟಾದಶಭಿಃ ಪಾದೈರಧ್ಯಾಯಾರ್ಥಃ ಕ್ರಮಾತ್ ಸ್ಮೃತಃ ।

ಸ್ವಪರಪ್ರತಿಬಂಧೋನಂ ಸ್ಫೀತಂ ರಾಜ್ಯಂ ಜಹೌ ನೃಪಃ ॥೧೫॥

ಇತಿ ವೈರಾಜ್ಞೋ ದಾರ್ಢ್ಯೋಕ್ತೌ ಪ್ರೋಕ್ತಾ ದ್ರೌಣಿ ಜಯಾದಯಃ ॥೧೬॥

ಇತಿ ಪ್ರಥಮಃ ಸ್ಕಂದಃ

ಈ ಮೊದಲಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ಸ್ಕಂದಗಳ ಸೂಚೀಪತ್ರವನ್ನು ಇದೇ ರೀತಿ ಬೋಪದೇವ ಪಂಡಿತನು ರಚಿಸಿ, ಹಿಮಾದ್ರಿ ಸಚಿವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಯಾವನು ವಿಸ್ತಾರವನ್ನು ನೋಡಬಯಸುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಬೋಪದೇವನಿಂದ ರಚಿತವಾದ ಹಿಮಾದ್ರಿ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ, ಇದೇ ರೀತಿ ಬೇರೆ ಪುರಾಣಗಳ ಲೀಲೆಯನ್ನೂ ಕೂಡ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ, ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು, ಇಪ್ಪತ್ತು, ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು-ಒಂದನ್ನೊಂದು ಮೀರಿಸುತ್ತವೆ (ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಮತ್ತೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಬುರುಡೆ-ಎಂದರ್ಥ)

ನೋಡಿರಿ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಇತಿಹಾಸ ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿದೆ. ಅವನ ಗುಣ-ಕರ್ಮ-ಸ್ವಭಾವಗಳು ಮತ್ತು ಚಾರಿತ್ರ ಆಪ್ತ ಪುರುಷರದರ ಹಾಗೆ ಇವೆ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಜನ್ಮದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮರಣ ಪರ್ಯಂತ ಅಧರ್ಮದ ಆಚರಣವನ್ನು ದುಷ್ಕರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕೂಡ ಮಾಡಿದನು-ಎಂದು ಬರೆದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಈ ಭಾಗವತದವನು ಅನುಚಿತವಾದ, ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತಹ ದೋಷಗಳನ್ನು ಹೊರೆಸಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಲು, ಮೊಸರು, ಬೆಣ್ಣೆ -ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಕಳವು ಮತ್ತು ಕುಬ್ಜೆಯೆಂಬ ದಾಸಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಗಮ, ಪರನಾರಿಯರೊಂದಿಗೆ ರಾಸ-ಮಂಡಲ, ಕ್ರೀಡೆ-ಮೊದಲಾದ ಮಿಥ್ಯಾ ದೋಷಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಮೇಲೆ ಆರೋಪಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇದನ್ನು ಓದಿ-ಓದಿಸಿ ಕೇಳಿ - ಕೇಳಿಸಿ, ಅನ್ಯಮತೀಯರು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಭಾಗವತವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಂತಹ ಮಹಾತ್ಮರುಗಳ ಸುಳ್ಳು ನಿಂದೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿತಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಶಿವಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ಜ್ಯೋತಿರ್ಲಿಂಗಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಕಥೆಯು ಸರ್ವಥಾ ಅಸಂಭವವಾಗಿದೆ. ಹೆಸರೇನೋ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ 'ಜ್ಯೋತಿರ್ಲಿಂಗ'ವೆಂದು. ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶದ ಲೇಶವೂ ಇಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ದೀಪ ಹೊತ್ತಿಸದೆ, ಲಿಂಗಗಳೂ ಕೂಡ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲ ಲೀಲೆಗಳೂ ಪೋಪಮಹಾಶಯರದು.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಯಾವಾಗ ವೇದಗಳನ್ನೋದುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರದಾಯಿತೋ ಆಗ ಸ್ಮೃತಿಗಳನ್ನೂ, ಯಾವಾಗ ಸ್ಮೃತಿಯನ್ನೋದುವ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲವಾಯಿತೋ, ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ, ಯಾವಾಗ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನೋದುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತೋ, ಆಗ ಪುರಾಣಗಳನ್ನೂ ರಚಿಸಿದರು. ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಮತ್ತು ಶೂದ್ರರ ಸಲುವಾಗಿ; ಏಕೆಂದರೆ, ಇವರಿಗೆ ವೇದಗಳನ್ನೋದುವ-ಕೇಳುವ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ.

ಉತ್ತರ:- ಇದು ಸುಳ್ಳುಮಾತು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅಧಿಕಾರ ಓದುವುದರಿಂದ-ಓದಿಸುವುದರಿಂದಲೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ವೇದಗಳನ್ನು ಓದುವ-ಕೇಳುವ ಅಧಿಕಾರ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇದೆ. ನೋಡಿರಿ, ಗಾರ್ಗೀ ಮೊದಲಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಮತ್ತು ಛಾಂದೋಗ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಜಾನಶ್ರುತಿಯೆಂಬ ಶೂದ್ರನೂ ಕೂಡ ವೇದವನ್ನು ರೈಕ್ವಮುನಿಯ ಬಳಿ ಓದಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಯಜುರ್ವೇದದ ೨೬ನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದ ಎರಡನೆಯ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವೇದಗಳನ್ನು ಓದುವ ಮತ್ತು ಕೇಳುವ ಅಧಿಕಾರ ಮಾನವಮಾತ್ರರಿಗಿದೆ-ಎಂದು ಬರೆದಿದೆ . ಎಂದ ಮೇಲೆ ಯಾರು ಈ ಬಗೆಯ ಮಿಥ್ಯಾ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಜನರನ್ನು ಸತ್ಯಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ವಿಮುಖರನ್ನಾಗಿ, ಮಾಡಿ, ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ಮಹಾ ಪಾಪಿಗಳೇತಕ್ಕಲ್ಲ?

ನೋಡಿರಿ! ಗ್ರಹಗಳ ಚಕ್ರವನ್ನು, ವಿದ್ಯಾಹೀನ ಮಾನವರನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ಹೇಗೆ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ!

ಆ ಕೃಷ್ಣೇನ ರಜಸಾ ॥ (ಯಜು:- ೩೩.೪೩) ಸೂರ್ಯಮಂತ್ರ.

ಇಮಂ ದೇವಾ ಅಸಪತ್ನಂ ಸುವಧ್ವಮ್ ॥ (ಯಜು:-೯.೪೦) ಚಂದ್ರಮಂತ್ರ.

ಅಗ್ನಿರ್ಮೂರ್ಧಾದಿವಃ ಕಕುತ್ಪತಿಃ ॥ (ಯಜು:-೧೫.೨೦) ಮಂಗಳಮಂತ್ರ.

ಉದ್ಬುಧ್ಯಸ್ವಾಗ್ನೇ ॥ (ಯಜು:-೧೫.೨೪) ಬುಧಮಂತ್ರ.

ಬೃಹಸ್ಪತೇ ಅತಿಯದರ್ಯಃ ॥ (ಯಜು:-೨೬.೩) ಬೃಹಸ್ಪತಿಮಂತ್ರ.

ಶುಕ್ರಮಂಧಸಃ ॥ (ಯಜು:-೧೯.೭೫) ಶುಕ್ರಮಂತ್ರ.

ಶನ್ನೋ ದೇವೀರಭಿಷ್ಟಯೇ ॥ (ಯಜು:-೩೬.೧೨) ಶನಿಮಂತ್ರ

ಕಯಾ ನಶ್ಚಿತ್ರ ಆ ಭುವತ್ ॥ (ಯಜು:- ೨೭.೩೯) ರಾಹುಮಂತ್ರ

ಮತ್ತು, ಕೇತುಂ ಕೃಣ್ವನ್ನಕೇತವೇ ॥ (ಯಜು:- ೨೯.೩೭)

ಇದನ್ನು ಕೇತುವಿನ ಕಂಡಿಕೆಯೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಒಂದನೆಯದು ಸೂರ್ಯ ಮತ್ತು ಭೂಮಿಯ ಆಕರ್ಷಣದ ವಿಷಯಬೋಧಕ. (೧).

ಎರಡನೆಯದು ರಾಜಗುಣ ವಿಧಾಯಕವಾದುದು. (೨)

ಮೂರನೆಯದು ಅಗ್ನಿಯ ವರ್ಣನೆ ಮಾಡುವಂತಹುದು. (೩).

ನಾಲ್ಕನೆಯದು ಯಜಮಾನ ಸೂಚಕವಾದುದು. (೪)

ಐದನೆಯದು ವಿದ್ವಾಂಸ ವಿಷಯವಾದುದು. (೫)

ಆರನೆಯದು ವೀರ್ಯ, ಅನ್ನ ಸಂಬಂಧವಾದುದು. (೬)

ಏಳನೆಯದು ಜಲ ಪ್ರಾಣ ಮತ್ತು ಪರಮೇಶ್ವರ ವಿಷಯವಾದುದು. (೭)

ಎಂಟನೆಯದು ಮಿತ್ರ ಸೂಚಕ. (೮)

ಒಂಬತ್ತನೆಯದು ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದನದ ವಿಧಾಯಕ ಮಂತ್ರ. (೯)

ಇವು ಗ್ರಹಗಳ ವಾಚಕವಲ್ಲ. ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಯದಿರುವುದರಿಂದ ಭ್ರಮಜಾಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಗ್ರಹಗಳ ಫಲ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೋ, ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ?

ಉತ್ತರ :- ಪೋಪಲೀಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತಹ ಫಲವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರ ಕಿರಣಗಳ ಮೂಲಕ ಉಷ್ಣತ್ವ, ಶೀತತ್ವ ಅಥವಾ ಋತುವಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾದ ಕಾಲ ಚಕ್ರದ ಸಂಬಂಧಮಾತ್ರದಿಂದ ತನ್ನ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ, ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗಿ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳಿಗೆ ನಿಮಿತ್ತವಾಗುವ ಫಲ ಮಾತ್ರ ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ಪೋಪಲೀಲೆಯವರು, "ಕೇಳಿರಿ ಸ್ವಾಮಿಯವರೇ! ಸೇಠರೇ! ಯಜಮಾನರೇ! ಇಂದು ನಿಮಗೆ ಚಂದ್ರ, ಸೂರ್ಯ ಮೊದಲಾದವರು ಎಂಟನೆಯವರಿದ್ದು ಕ್ರೂರವಾದ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡೂವರೆ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಶನಿ ಪಾದಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ನಿಮಗೆ ಭಾರೀ ವಿಘ್ನವಿದೆ. ಮನೆ-ಬಾಗಿಲು ಬಿಡಿಸಿ, ಪರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡಿಸುವುದು. ಆದರೆ, ನೀವು ಗ್ರಹಗಳ (ಶಾಂತಿಗಾಗಿ) ದಾನವನ್ನೂ, ಜಪವನ್ನೂ, ಪಾಠವನ್ನೂ, ಪೂಜೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿಸುವಿರಾದರೆ, ದುಃಖದಿಂದ ಪಾರಾಗುವಿರಿ".- ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇವರಿಗೆ -"ಪೋಪ ಮಹೋದಯರೇ! ನಿಮಗೆ ಮತ್ತು ಗ್ರಹಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧವೇನಿದೆ? ಗ್ರಹ ಎಂತಹ ಪದಾರ್ಥ"- ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಬೇಕು.

ಪೋಪರು:- ದೈವಾಧೀನಂ ಜಗತ್ಸರ್ವಂ ಮಂತ್ರಾಧೀನಾಶ್ಚದೇವತಾಃ ।

ತೇ ಮಂತ್ರಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾಧೀನಾಸ್ತಸ್ಮಾದ್ಬ್ರಾಹ್ಮಣದೈವತಮ್ ॥

ನೋಡಿರಿ, ಎಂತಹ ಪ್ರಮಾಣವಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಜಗತ್ತೂ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅಧೀನವಾಗಿದೆ. ಸರ್ವದೇವತೆಗಳೂ ಮಂತ್ರಗಳಿಗೆ ಅಧೀನರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಆ ಮಂತ್ರಗಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಅಧೀನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ದೇವತೆಗಳೆನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವ ದೇವತೆಯನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಂತ್ರದ ಬಲದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಅಧಿಕಾರ ನಮ್ಮದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯು ಇಲ್ಲವಾಗಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮಂತಹ ನಾಸ್ತಿಕರು ನಮ್ಮನ್ನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇರುವುದಕ್ಕೇ ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸತ್ಯವಾದೀ :- ಯಾರು ಕಳ್ಳರೂ, ಡಕಾಯಿತರೂ, ದುಷ್ಕರ್ಮಿಗಳೂ ಆದ ಜನರಾಗಿರುತ್ತಾರೋ, ಅವರೂ ಕೂಡ ನಿಮ್ಮ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅಧೀನರಾಗಿರುತ್ತಾರೇನು? ದೇವತೆಗಳೇ ಅವರಿಂದ ದುಷ್ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾ ಇರಬಹುದು! ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮ

ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ರಾಕ್ಷಸರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಂತ್ರಗಳು ನಿಮ್ಮ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರುವುದಾದರೆ, ಅವುಗಳಿಂದ ನೀವು ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡಿಸಬಲ್ಲಿರಾದರೆ, ಆ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ರಾಜರುಗಳ ಕೋಶವನ್ನೆತ್ತಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು, ಕುಳಿತು ಆನಂದವನ್ನೇತಕ್ಕೆ ಅನುಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ? ಶನಿ ಮೊದಲಾದವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆ ಮೊದಲಾದುದರ ಛಾಯಾದಾನವನ್ನು (ಗ್ರಹಕೋಪ ನಿವಾರಕ ದಾನ) ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಮನೆಮನೆಗೆ ಅಲೆದಾಡುವಿರೇಕೆ? ಮತ್ತು ಯಾವನನ್ನು ನೀವು ಕುಬೇರನೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೀರೋ, ಅವನನ್ನು ವಶೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಧನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗಿರಿ. ಬಡಪಾಯಿಗಳಾದ ಬಡವರನ್ನೇಕೆ ಕೊಳ್ಳೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತೀರಿ? ನಿಮಗೆ ದಾನ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಗ್ರಹಗಳು ಪ್ರಸನ್ನವೂ, ಮತ್ತು ಕೊಡದಿರುವುದರಿಂದ ಅಪ್ರಸನ್ನವೂ ಆಗುವವಾದರೆ, ನಮಗೆ ಸೂರ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಗ್ರಹಗಳ ಪ್ರಸನ್ನತ್ವ-ಅಪ್ರಸನ್ನತ್ವಗಳನ್ನೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ತೋರಿಸಿರಿ. ಯಾವನ ಕುಂಡಲಿಯಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯ-ಚಂದ್ರರು ಎಂಟನೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೋ, ಮತ್ತು ಯಾವನ ಕುಂಡಲಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯದರಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೋ, ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಜ್ಯೇಷ್ಠಮಾಸದಲ್ಲಿ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ಕಾದಿರುವ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಡೆಯಿಸಿರಿ. ಯಾವನ ಮೇಲೆ (ಸೂರ್ಯ-ಚಂದ್ರರು) ಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿದ್ದಾರೋ ಅವನ ಪಾದಗಳೂ, ಶರೀರವೂ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗಬಾರದು ಮತ್ತು ಯಾವನ ಮೇಲೆ ಕ್ರುದ್ಧವಾಗಿವೆಯೋ ಅವನ ಪಾದ ಶರೀರಗಳು ಸುಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕು. ಮತ್ತು ಪುಷ್ಯಮಾಸದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಬೆತ್ತಲೆಮಾಡಿ, ಪೂರ್ಣಿಮಾ ರಾತ್ರಿಯ ಪೂರ್ತಿ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಇಡಬೇಕು. ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಶೀತವಾಗಿ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಆಗದಿದ್ದರೆ, ಗ್ರಹಗಳು ಕ್ರೂರದೃಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ಸೌಮ್ಯದೃಷ್ಟಿಯವಾಗಿವೆ-ಎಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಗ್ರಹಗಳು ನಿಮ್ಮ ಸಂಬಂಧಿಕರೇನು? ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಅಂಚೆ ಅಥವಾ ತಂತಿ ಅವುಗಳ ಬಳಿ ಹೋಗುತ್ತವೇನು? ಅಥವಾ ನೀವು ಅವುಗಳ ಹತ್ತಿರ ಅಥವಾ ಅವು ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು-ಹೋಗಿ ಮಾಡುವುದುಂಟೊ? ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರ ಶಕ್ತಿಯಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಸ್ವತಃ ರಾಜರು ಅಥವಾ ಧನಾಢ್ಯರು ಆಗಲೊಲ್ಲರೇಕೆ? ಅಥವಾ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮ ವಶೀಭೂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಯಾವನು ಈಶ್ವರನ ಆಜ್ಞೆಗೆ, ವೇದಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಪೋಪಲೀಲೆಯನ್ನು ನಡೆಯಿಸುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ನಾಸ್ತಿಕನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ನಿಮಗೆ ಗ್ರಹದಾನವನ್ನು ಕೊಡದೆ, ಯಾವನ ಮೇಲೆ ಗ್ರಹ ಏರಿದೆಯೋ, ಅವನೇ ಗ್ರಹದಾನವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರೆ, ಚಿಂತೆ ಏನು? ನೀವು "ಹಾಗಲ್ಲ, ಕೇವಲ ನಮಗೆ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಸನ್ನವಾಗುತ್ತವೆ, ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲ"-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ನೀವು ಗ್ರಹಗಳ ಗುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರೇನು? ಗುತ್ತಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವಿರಾದರೆ, ಸೂರ್ಯ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನಾದರೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿರಿ.

ಸೂರ್ಯನೇ ಮೊದಲಾದ ಲೋಕಗಳು ಜಡವಾಗಿವೆ. ಅವು ಯಾವನಿಗೂ ದುಃಖವನ್ನು ಕೊಡುವ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರವು; ಸುಖವನ್ನೂ ಕೊಡುವ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರವು; ಸುಖವನ್ನೂ ಕೊಡುವ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರವು-ಎನ್ನುವುದೇ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಗ್ರಹದಾನದಿಂದ ಜೀವನ ನಿರ್ವಾಹಮಾಡುವ ನೀವು ಎಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದೀರೋ, ಆ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಗ್ರಹಗಳ ಮೂರ್ತಿಗಳಾಗಿದ್ದೀರಿ. ಏಕೆಂದರೆ, ಗ್ರಹ-ಎಂಬ ಶಬ್ದದ ಅರ್ಥವೂ ಕೂಡ ನಿಮಗೇ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. **"ಯೇ ಗೃಹ್ಣಂತಿ ತೇ ಗ್ರಹಾಃ"**- ಯಾರು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾರೋ ಅವರ ಹೆಸರೇ 'ಗ್ರಹ' ಎಂದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಕಾಲದವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಚರಣಗಳು ರಾಜರು, ಜಮೀನುದಾರರು, ಸೇಠರು, ಸಾಹುಕಾರರು ಮತ್ತು ಬಡವರ ಬಳಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವರೆಗೆ ಯಾವನಿಗೂ ನವಗ್ರಹಗಳ ಸ್ಮರಣವೂ ಕೂಡ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ನೀವು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಸೂರ್ಯ, ಶನೈಶ್ಚರ ಮೊದಲಾದ ಮೂರ್ತಿಮಂತ ಕ್ರೂರರೂಪ ಧರಿಸಿ, ಅವರ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಏರುತ್ತೀರೋ, ಆಗ, ಗ್ರಹಣಮಾಡದೆ ಅವರನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಯಾವನಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ತುತ್ತಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಇದ್ದರೆ, ನಾಸ್ತಿಕ ಮೊದಲಾದ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ, ಅವನ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ತಿರುಗುತ್ತೀರಿ.

ಪೋಪಮಹಾಶಯರು-ನೋಡಿರಿ, ಜ್ಯೋತಿಷದ ಫಲ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೇ ಆಗಿದೆ. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿರುವ ಸೂರ್ಯ-ಚಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಹು-ಕೇತುಗಳ ಸಂಯೋಗ ರೂಪವಾದ ಗ್ರಹಣವನ್ನು ನಾವು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಹೇಗೆ ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆ ಗ್ರಹಗಳ ಫಲವೂ ಕೂಡ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನೋಡರಿ, ಧನಾಢ್ಯರು, ದರಿದ್ರರು, ರಾಜರು, ನಿರ್ಗತಿಕರು, ಸುಖಿಗಳು, ದುಃಖಿಗಳು-ಎಲ್ಲರೂ ಗ್ರಹಗಳ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತಾರೆ.

ಸತ್ಯವಾದೀ:- ಗ್ರಹಣ-ಎಂಬ ಯಾವ ಈ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಫಲವಿದೆಯೋ, ಅದು ಫಲತದ್ದಲ್ಲ; ಗಣಿತವಿದ್ಯೆಯದು. ಗಣಿತವಿದ್ಯೆ ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಫಲಿತವಿದ್ಯೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸಂಬಂಧಜನ್ಯವಾದುದರಿಂದ ದೂರವಾದ ಕಾರಣ ಅಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅನುಲೋಮ-ಪ್ರತಿಲೋಮ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುವ ಪೃಥಿವೀ ಮತ್ತು ಚಂದ್ರನ ಗಣಿತದಿಂದ ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅವಯವದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನ ಅಥವಾ ಚಂದ್ರನ ಗ್ರಹಣವಾಗುವುದೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವಿದಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ:-

ಛಾದಯತ್ಯರ್ಕಮಿಂದುರ್ವಿಧುಂ ಭೂಮಿಭಾಃ ॥ (ಗ್ರಹಲಾಘವ, ಚಂದ್ರಗ್ರಣಾಧಿಕಾರ-೫.೪)

ಇದು ಸಿದ್ಧಾಂತ ಶಿರೋಮಣಿಯ ವಚನವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಇದೇ ರೀತಿ ಸೂರ್ಯ ಸಿದ್ಧಾಂತ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ.

ಎಂದರೆ, ಯಾವಾಗ ಸೂರ್ಯ ಭೂಮಿಗಳ ನಡುವೆ ಚಂದ್ರನು ಬರುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಸೂರ್ಯಗ್ರಹಣ ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಸೂರ್ಯ-ಚಂದ್ರರ ನಡುವೆ ಭೂಮಿ ಬರುತ್ತದೋ, ಆಗ ಚಂದ್ರಗ್ರಹಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ಚಂದ್ರನ ಛಾಯೆ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಭೂಮಿಯ ಛಾಯೆ ಚಂದ್ರನ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯನು ಪ್ರಕಾಶರೂಪವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವನ ಸಮ್ಮುಖ ಯಾವುದರ ಛಾಯೆಯೂ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಹೇಗೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾನ ಸೂರ್ಯನ ಅಥವಾ ದೀಪದ ಕಾರಣದಿಂದ ದೇಹ-ಮೊದಲಾದುದರ ಛಾಯೆ ವಿರುದ್ಧದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಬೀಳುವುದೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಗ್ರಹಣದಲ್ಲಿಯೂ (ಆಗುವುದೆಂದು) ತಿಳಿಯಿರಿ. ಯಾರು ಧನಾಢ್ಯರೂ, ದರಿದ್ರರೂ, ಪ್ರಜೆಗಳೂ, ರಾಜರೂ, ನಿರ್ಗತಿಕರೂ ಆಗುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ಆಗುತ್ತಾರೆ; ಗ್ರಹಗಳಿಂದಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ಪುತ್ರ-ಪುತ್ರಿಯರ ವಿವಾಹವನ್ನು ಗಣಿತ ವಿದ್ಯೆಗನುಸಾರವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ಅವರಲ್ಲಿ ವಿರೋಧ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. (ಹಲವರು) ವಿಧವೆಯರು ಅಥವಾ ವಿಧುರರು ಆಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಫಲ ಸತ್ಯವಾಗಿರುವುದಾದರೆ, ಹೀಗೇತಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆ? ಆದುದರಿಂದ ಕರ್ಮಗತಿ ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಗ್ರಹಗಳ ಗತಿ ಸುಖ-ದುಃಖ ಭೋಗದಲ್ಲಿ ಕಾರಣವಲ್ಲ. (ಅವುಗಳ ಚಲನೆಯಿಂದ ಆಗುವ ಪರಿಣಾಮ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯ) ಒಳ್ಳಿತು, ಗ್ರಹಗಳು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿವೆ; ಮತ್ತು ಪೃಥಿವಿಯೂ ಕೂಡ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದೂರದಲ್ಲಿದೆ. ಕರ್ತೃ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಇವುಗಳ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಕರ್ಮದ ಕರ್ತೃವೂ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಫಲದ ಭೋಕ್ತೃವೂ ಜೀವಾತ್ಮನು ಮತ್ತು ಕರ್ಮಗಳ ಫಲವನ್ನು ಉಣಿಸುವವನು ಪರಮಾತ್ಮನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ನೀವು ಗ್ರಹಗಳ ಫಲವನ್ನು ಒಪ್ಪುವಿರಾದರೆ, ಯಾವುದನ್ನು ನೀವು ಧ್ರುವಾತ್ರುಟಿ-ಎಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ, ಜನ್ಮಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತೀರೋ, ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಾನವನ ಜನನವಾಗುತ್ತದೆ; ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬನ ಜನನವಾಗುತ್ತದೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ - ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಿರಿ. 'ಇಲ್ಲ' ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಸುಳ್ಳು; ಮತ್ತು 'ಆಗುತ್ತದೆ' ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಒಬ್ಬನು ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಂತೆ ಆಗುವ ಹಾಗೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಚಕ್ರವರ್ತೀ ರಾಜನಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಆಹುದು; "ಈ ಲೀಲೆ ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿನದು"- ಎಂದಿಷ್ಟು ನೀವು ಹೇಳಬಹುದು; ಆಗ ಯಾವನಾದರೂ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲೂಬಹುದು.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಗರುಡಪುರಾಣವೂ ಕೂಡ ಸುಳ್ಳೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಆಹುದು, ಸುಳ್ಳಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಹಾಗಾದರೆ, ಮೃತನಾದ ಜೀವನ ಗತಿ ಏನಾಗುತ್ತದೆ?

ಉತ್ತರ:- ಅವನ ಕರ್ಮಗಳು ಹೇಗಿವೆಯೋ, ಹಾಗೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಯಮರಾಜನು ಶಾಸಕ ; ಚಿತ್ರ-ಗುಪ್ತರು ಮಂತ್ರಿಗಳು; ಅವನ ಬಹುದೊಡ್ಡ, ಕಾಡಿಗೆಯ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಸಮನಾದ ಶರೀರಗಳನ್ನುಳ್ಳ , ಭಯಂಕರ ಭಟರು ಜೀವನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯಾನುಸಾರವಾಗಿ ನರಕ-ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಅವನಿಗಾಗಿ ದಾನ, ಪುಣ್ಯ, ಶ್ರಾದ್ಧ, ತರ್ಪಣ, ಗೋದಾನ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ವೈತರಿಣೀ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಮಾತುಗಳೂ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಸುಳ್ಳಾಗಬಲ್ಲವು?

ಉತ್ತರ:- ಈ ಎಲ್ಲ ಮಾತುಗಳೂ ಪೋಪಲೀಲೆಯ ಬುರುಡೆಗಳು. ಬೇರೆಡೆಯ ಜೀವರು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುರಾದರೆ, ಧರ್ಮರಾಜ, ಚಿತ್ರಗುಪ್ತ ಮೊದಲಾದವರು ಅವರ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವರಾದರೆ, ಯಮಲೋಕದ ಆ ಜೀವರು ಪಾಪ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಿನ ನ್ಯಾಯಾದೀಶರು ಅವರ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿ, ಎರಡನೆಯ ಯಮಲೋಕವನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದೀತು. ಮತ್ತು ಯಮದೂತರ ಶರೀರಗಳು ಪರ್ವತಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿದ್ದರೆ, ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಮತ್ತು ಸಾಯುವ ಜೀವನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ, ಚಿಕ್ಕ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಒಂದು ಬೆರಳೂ ಕೂಡ ತೂರಲಾರದು. ಮತ್ತು ದಾರಿ ಸಂದಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಅವರು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ದೇಹವನ್ನೂ ಕೂಡ ಧರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಮೊದಲ, ಪರ್ವತದಂತಹ ಶರೀರದ ದೊಡ್ಡ- ದೊಡ್ಡ ಮೂಳೆಗಳನ್ನು ಪೋಪಮಹಾಶಯರು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲದೆ, ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಡುವರು? ಯಾವಾಗ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಿಚ್ಚು ಹೊತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೋ, ಆಗ ಒಂದೇ ಸಲಕ್ಕೆ ಇರುವೆಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಜೀವರ ಶರೀರಗಳು ಕಳಚಿಹೋಗುತ್ತವೆ. ಅವರುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಯಮನ ಅಸಂಖ್ಯ ದೂತರು ಬರುವರಾದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲೆ ಹರಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಪರಸ್ಪರ ಜೀವರುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಓಡುವರೋ, ಆಗ ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಅವರ ಶರೀರಗಳು ಮುಗ್ಗರಿಸಿದರೆ, ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದರೆ, ಹೇಗೆ ಪರ್ವತದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಶಿಖರಗಳು ಮುರಿದು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತವೋ, ಹಾಗೆ, ಅವರ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅವಯವಗಳು ಗರುಡಪುರಾಣವನ್ನು ಓದುವವರ-ಕೇಳುವವರ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟರೇನು ಗತಿ? ಆಗ ಅವರು ಜಜ್ಜಿಹೋಗಿ ಸಾಯುವರು. ಅಥವಾ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು, ಇಲ್ಲವೇ ದಾರಿ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗುವುದು. ಆಗ ಅವರು ಹೇಗೆ ಹೊರಡಬಲ್ಲರು? ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬಲ್ಲರು?

ಶ್ರಾದ್ಧ, ತರ್ಪಣ, ಪಿಂಡಪ್ರದಾನ ಆ ಮೃತರಾದ ಜೀವರಿಗೇನೋ ತಲಪುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಮೃತರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ

ಪೋಪಮಹಾಶಯರ ಮನೆಗೆ, ಉದರಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಕೈಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ವೈತರಣಿಯನ್ನು ದಾಟಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವ ಗೋದಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಅದಂತೂ ಪೋಪಮಹಾಶಯರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಕಟುಕರೇ ಮೊದಲಾದವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ವೈತರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಹಸುವು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ; ಮತ್ತೆ, ಯಾವುದರ ಬಾಲವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮೃತನ ಆತ್ಮನು ವೈತರಣಿಯನ್ನು ದಾಟುವನು? ಮತ್ತು ಕೈಕೂಡ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸುಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು ಅಥವಾ ಹೂಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಮತ್ತೆ ಬಾಲವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವನೆಂತು? ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ, ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಾಂತ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಹೀಗಿದೆ:-

ಒಬ್ಬ ಜಾಟನು (ಒಕ್ಕಲಿಗ ಅಥವಾ ಬಂಟ) ಇದ್ದನು. ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ, ಮತ್ತು, ೨೦ ಸೇರು ಹಾಲನ್ನು ಕೊಡುವ ಒಂದು ಹಸುವಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಹಾಲು ಬಹಳ ರುಚಿಕರವಾಗಿತ್ತು. ಆಗಾಗ ಪೋಪರ ಬಾಯಿಗೂ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು . ಅವನ ಪುರೋಹಿತನು -'ಯಾವಾಗ ಜಾಟನ ಮುದುಕನಾದ ತಂದೆ ಮೃತನಾಗತೊಡಗುವನೋ, ಆಗ ಅವನಿಂದ ಇದೇ ಹಸುವಿನ (ದಾನದ) ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು'.-ಎಂದೇ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ಹಲ ದಿನಗಳ ನಂತರ ದೈವಯೋಗದಿಂದ, ಅವನ ತಂದೆಯ ಮರಣ ಸಮಯ ಬಂದು, ನಾಲಗೆ ಸೆಟೆದುಕೊಂಡಿತು; ಮತ್ತು ಮಂಚದಿಂದ ನೆಲದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿಕೊಂಡರು. ಎಂದರೆ, ಪ್ರಾಣ ಬಿಡುವ ಸಮಯ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಯಿತು. ಆಗ ಜಾಟನ ಇಷ್ಟಮಿತ್ರರೂ ಮತ್ತು ನಂಟರೂ ಕೂಡ ಬಂದು ಸೇರಿದ್ದರು. ಆಗ ಪೋಪರು -"ಯಜಮಾನನೇ! ಈಗ ನೀನು ಇವನ ಕೈಯಿಂದ ಗೋದಾನ ಮಾಡಿಸು".- ಎಂದನು. ಜಾಟನು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು, ತಂದೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು, "ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಹೇಳು".- ಎಂದನು. ಪೋಪಮಹಾಶಯರು-"ಛಲೇ, ಛಲೇ!! ತಂದೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸಾಯುತ್ತಾನೇನು? ಈಗಲಾದರೂ, ಯಾವುದು ಹಾಲನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೋ, ಯಾವುದು ಮುದಿಯಲ್ಲವೋ, ಯಾವುದು ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿರುತ್ತದೋ, ಅಂತಹ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಆಕಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಇಂತಹ ಗೋವಿನ ದಾನವನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಕು".-ಎಂದರು.

ಜಾಟ :- "ನಮ್ಮ ಬಳಿಯಂತೂ ಒಂದೇ ಹಸುವಿದೆ. ಅದರ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು-ಮರಿಗಳ ನಿರ್ವಾಹವಾಗಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ, ಅದನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ; ಇಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿಸಿ ಬಿಡಿರಿ. ಮತ್ತು ಈ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಂದ ಬೇರೆಯ ಹಾಲನ್ನು ಕರೆಯುವ ಹಸುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ".

ಪೋಪಮಹಾಶಯರು:- "ಓಹೋ! ಏನು ಹೇಳೋಣ! ನೀನು ಹಸುವನ್ನು ನಿನ್ನ ತಂದೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದು ತಿಳಿಯುತ್ತೀಯೇನು? ನಿನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ವೈತರಣೀ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿ, ದುಃಖವನ್ನು ಕೊಡಬಯಸುತ್ತೀಯೇನು? ನೀನು ಒಳ್ಳೆಯ ಸುಪುತ್ರನಾದೆ"!-ಎಂದರು. ಆಗ, ಪರಿವಾರದವರೆಲ್ಲಾ ಪೋಪರ ಕಡೆಗೇ ಹೊರಳಿದರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಪೋಪರು ಮೊದಲೇ ತಿರುಹಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಆಗಲೂ ಸಂಕೇತಮಾಡಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಹಠದಿಂದ ಅದೇ ಹಸುವಿನ ದಾನವನ್ನು ಅದೇ ಪೋಪರಿಗೆ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಆಗ ಜಾಟನು ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ತಂದೆ ಮೃತನಾದನು. ಮತ್ತು ಪೋಪರು ಕರುವಿನೊಂದಿಗೆ ಹಸುವನ್ನೂ, ಹಾಲನ್ನು ಕರೆಯುವ ಪಾತ್ರ ಸಮೇತ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಒಯ್ದರು. ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಸುವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಪಾತ್ರೆಯನ್ನೂ ಇಟ್ಟು, ಮರಳಿ ಜಾಟನ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ಮೃತನ ಶವದೊಂದಿಗೆ ಸ್ಮಶಾನ ಭೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ, ದಹನಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಪೋಪಲೀಲೆಯನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ದಶಗಾತ್ರ ಸಂಪಿಂಡೀಕರಣ (ಭಸ್ಮೀಭೂತ ದೇಹಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ, ಬೇರಾವುದೋ ಬಗೆಯ ದೇಹವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದೆಂದು ನಂಬಿ ಮಾಡಲ್ಪಡುವ ಕ್ರಿಯೆಗಳು) ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನಿಗೆ ತಲೆಬೋಳಿಸಿದರು. ಮಹಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೂ ಕೂಡ (ಕೇವಲ ಪ್ರೇತಕರ್ಮವೃತ್ತಿಯವರು) ಸುಲಿಗೆ ಮಾಡಿದರು. ಮತ್ತು ತಿಂಡಿಪೋತರಾದ ಹೊಟ್ಟೆಬಾಕರೂ ಕೂಡ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡರು. ಸಮಸ್ತ ಕ್ರಿಯೆಗಳೂ ಪೂರ್ಣವಾದಾಗ ಜಾಟನು ಅವರಿವರ ಮನೆಯಿಂದ ಹಾಲನ್ನು ಬೇಡಿತಂದು ನಿರ್ವಾಹಮಾಡಿದನು. ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯದಿನ ಪ್ರಾತಃಕಾಲ ಪೋಪಮಹಾಶಯರ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ನೋಡಿದರೆ, ಹಸುವಿನಿಂದ ಹಾಲನ್ನು ಕರೆದು ಪಾತ್ರೆ ತುಂಬಿಸಿ, ಪೋಪರು ಮೇಲೇಳುವ ಸನ್ನಾಹದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಜಾಟ ಮಹೋದಯನು ದಯಮಾಡಿಸಿದನು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಪೋಪರು-"ದಯೆಮಾಡಿಸಿರಿ, ಯಜಮಾನರೇ! ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿರಿ".-ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಜಾಟಮಹಾಶಯ:- ಪುರೋಹಿತಪ್ರವರರೇ! ನೀವು ಕೂಡ ಇತ್ತ ಬನ್ನಿರಿ.

ಪೋಪರು:- ಒಳ್ಳೆಯದು, ಹಾಲನ್ನಿಟ್ಟು ಬರುವೆನು.

ಜಾಟಮಹಾಶಯ:- ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ಹಾಲಿನ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಇತ್ತ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿರಿ. ಬಡಪಾಯಿ ಪೋಪರು ಹೋಗಿ ಕುಳಿತರು ಮತ್ತು ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರು.

ಜಾಟ:- ನೀವು ದೊಡ್ಡ ಸುಳ್ಳುಗಾರರಾಗಿದ್ದೀರಿ!

ಪೋಪರು:- ಸುಳ್ಳು ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಾನೇನು ಮಾಡಿದೆ?

ಜಾಟ:- ಹೇಳಿರಿ, ನೀವು ಹಸುವನ್ನು ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಿರಿ?

ಪೋಪರು:- ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ವೈತರಣೀ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟುವುದಕ್ಕಾಗಿ.

ಜಾಟ:- ಒಳ್ಳೆಯದು, ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ಅಲ್ಲಿ ವೈತರಣೀ ನದಿಯ ತೀರಕ್ಕೆ ಹಸುವನ್ನು ಏಕೆ ತಲುಪಿಸಲಿಲ್ಲ? ನಾವೇನೋ ನಿಮ್ಮ ಭರವಸೆಯ ಮೇಲೆ ಇದ್ದೆವು ಮತ್ತು ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರಿ! ನನ್ನ ತಂದೆ ವೈತರಣಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಾರಿ ಮುಳುಗಿರಬಹುದೋ ತಿಳಿಯದು!

ಪೋಪರು:- ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ಅಲ್ಲಿ ಈ ದಾನದ ಪುಣ್ಯದ ಪ್ರಭಾವವು ಬೇರೆ ಒಂದು ಹಸುವಾಗಿ, ಅವನನ್ನು ಕಡೆಹಾಯಿಸಿರಬೇಕು.

ಜಾಟ:- ವೈತರಣೀ ನದಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಎಷ್ಟು ದೂರವಿದೆ? ಮತ್ತು ಯಾವ ಕಡೆಗೆ ಇದೆ?

ಪೋಪರು:- ಅಂದಾಜಿನಿಂದ ಅರವತ್ತು ಕೋಟಿ ಮೈಲಿ ದೂರವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ೨೦೦ಕೋಟಿ ಮೈಲಿ ಪೃಥಿವಿಯಿದೆ. ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ-ನೈಋತ್ಯ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ವೈತರಣೀ ನದಿಯಿದೆ.

ಜಾಟ:- ಇಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಪತ್ರವಾಗಲೀ, ತಂತಿಯ ಸಮಾಚಾರವಾಗಲೀ ಹೋಗಿದ್ದು, 'ಇಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯದ ಹಸು ಉದ್ಭವಿಸಿತು; ಇಂತಹವನ ತಂದೆಯನ್ನು ಪಾರುಗಾಣಿಸಿತು'- ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಬಂದಿದ್ದರೆ, ತೋರಿಸಿರಿ.

ಪೋಪರು:- ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಗರುಡಪುರಾಣದ ಬರೆಹದ ಹೊರತು. ಅಂಚೆಯ ಅಥವಾ ತಂತಿಯ ಬೇರೆ ಯಾವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಜಾಟ:- ಈ ಗರುಡಪುರಾಣವನ್ನು ನಾವು ಸತ್ಯವೆಂದು ಹೇಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳೋಣ?

ಪೋಪರು :- ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ.

ಜಾಟ:- ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ಪಾಡಿಗಾಗಿ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ತಂದೆಗೆ ತನ್ನ ಪುತ್ರರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಯಾರೂ ಪ್ರಿಯರಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ನನ್ನ ತಂದೆ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರವನ್ನು ಅಥವಾ ತಂತಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವನೋ ಆಗಲೇ ನಾನು ವೈತರಣೀ ನದಿಯ ತಟಕ್ಕೆ ಹಸುವನ್ನು ತಲಪಿಸುವೆನು. ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಕಡೆಹಾಯಿಸಿ, ಹಸುವನ್ನು ಪುನಃ ಮನೆಗೆ ಕರೆತಂದು, ಹಾಲನ್ನು ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು-ಮರಿಗಳು ಕುಡಿಯುತ್ತಾ ಹೋಗುವೆವು. ತನ್ನಿರಿ, ಎಂದು ಹಾಲಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನೂ, ಹಸುವನ್ನೂ, ಕರುವನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಜಾಟಮಹೋದಯನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟನು.

ಪೋಪರು:- ನೀನು ದಾನಕೊಟ್ಟು, ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀಯೇ! ನಿನ್ನ ಸರ್ವನಾಶವಾಗುವುದು.

ಜಾಟ:- "ಸುಮ್ಮನೇ ಇರಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಹದಿಮೂರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಹಾಲಿಲ್ಲದೆ, ನಾವು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿದ್ದೇವೋ ಅದೆಲ್ಲದರ ಬೆಲೆಯನ್ನೂ ಕಕ್ಕಿಸಿಬಿಟ್ಟೇನು" ಎಂದು ಹೆದರಿಸಿದನು. ಆಗ ಪೋಪರು ಸಮ್ಮನಾದರು. ಮತ್ತು ಜಾಟಮಹಾಶಯನು ಹಸುವನ್ನೂ, ಕರುವನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಸೇರಿದನು.

ಈ ಜಾಟಮಹಾಶಯನಂತಹ ಪುರುಷರೇ ಇದ್ದರೆ, ಪೋಪಲೀಲೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ದಶಗಾತ್ರದ ಪಿಂಡಗಳಿಂದ ಹತ್ತು ಅಂಗಗಳು, ಸಪಿಂಡೀಕರಣದಿಂದ ಶರೀರದೊಂದಿಗೆ ಆತ್ಮನ ಸೇರಿಕೆಯಾಗಿ, ಹೆಬ್ಬೆಟ್ಟಿನ ಗಾತ್ರದ ಶರೀರ ಉದ್ಭವಿಸಿ, ಆಮೇಲೆ ಯಮಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ-ಎಂದು ಈ ಜನರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ; ಹಾಗೆ ಆದಲ್ಲಿ, ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಮದೂತರ ಆಗಮನ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ತ್ರಯೋದಶಾಹದನಂತರ (ದೂತರು) ಬರಬೇಕು! ಶರೀರ ಉದ್ಭವಿಸುವುದಾದರೆ, ತನ್ನ ಪತ್ನಿ, ಸಂತತಿ ಮತ್ತು ಇಷ್ಟಮಿತ್ರರ ಮೋಹದಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ?

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಏನು ದಾನಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತದೋ ಅದೇ ಅಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ದಾನಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕು.

ಉತ್ತರ :- ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಶಾಲೆಗಳಿವೆಯೋ, ಜನರು ದಾನಕೊಡುತ್ತಾರೋ, ಇಷ್ಟಮಿತ್ರರ ಮತ್ತು ಜಾತಿಬಾಂಧವರ ಔತಣಗಳು ಭರ್ಜರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತವೋ, ಒಳ್ಳೆ ಒಳ್ಳೆಯ ವಸ್ತ್ರಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೋ, ಅಂತಹ ಈ ಲೋಕವೇ ನಿಮ್ಮ ಆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕಿಂತ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿವೆ. ನೀವು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ! ಇಂತಹ ನಿರ್ದಯವೂ, ಕೃಪಣವೂ ನಿರ್ಗತಿಕವೂ ಆದ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಪೋಪಮಹಾಶಯರೇ, ಹೋಗಿ ವಿರಾಜಿಸಲಿ, ಅಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ-ಒಳ್ಳೆಯ ಮನುಷ್ಯರಿಗೇನು ಕೆಲಸ?

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ನಿಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ಯಮಲೋಕ ಮತ್ತು ಯಮ ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಮೃತನಾಗಿ ಜೀವನು ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಇವರ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಯಾವನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ?

ಉತ್ತರ:- ನಿಮ್ಮ ಗರುಡಪುರಾಣ ಹೇಳಿರುವುದಂತೂ ಅಪ್ರಮಾಣವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ವೇದೋಕ್ತವಾದುದು ಹೀಗೆ ಇದೆ:-

ಯಮೇನ[೧] ॥ (ಋಗ್ವೇದ :- ೧೦.೧೪.೮)

ವಾಯುನಾ[೨] ॥ (ಅಥರ್ವ:- ೨೦.೧೪೧.೨)

ಸತ್ಯರಾಜನ್[೩] ॥ (ಯಜುರ್ವೇದ:- ೨೦.೪)

ಈ ಮೊದಲಾದ ವೇದವಚನಗಳಿಂದ 'ಯಮ'- ಎಂಬುದು ವಾಯುವಿನ ಹೆಸರು-ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಶರೀರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ವಾಯುವಿನೊಂದಿಗೆ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಜೀವರಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಯಾವ ಸತ್ಯಕಾರಿಯೂ, ಪಕ್ಷಪಾತರಹಿತನೂ ಆದ ಪರಮಾತ್ಮನಿದ್ದಾನೋ, ಅವನೇ ಧರ್ಮರಾಜನು, ಸರ್ವರ ನ್ಯಾಯಕರ್ತೃವು ಆಗಿದ್ದಾನೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ನೀವು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಗೋದಾನ-ಮೊದಲಾದ ದಾನಗಳನ್ನು ಯಾವನಿಗೂ ಕೊಡಬಾರದು, ಮತ್ತು ಯಾವುದೇ ದಾನ-ಪುಣ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು-ಎಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಉತ್ತರ:- ಈ ನಿಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಯು ಸರ್ವಥಾ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸುಪಾತ್ರರಿಗೆ, ಪರೋಪಕಾರಿಗಳಿಗೆ, ಪರೋಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಚಿನ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿ, ವಜ್ರ, ಮುತ್ತು, ಮಾಣಿಕ್ಯ, ಆಹಾರ, ಜಲ, ಭೂಮಿ, ವಸ್ತ್ರ-ಮೊದಲಾದುದರ ದಾನವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಉಚಿತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಕುಪಾತ್ರರಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಕೊಡಬಾರದು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಕುಪಾತ್ರನ ಮತ್ತು ಸುಪಾತ್ರನ ಲಕ್ಷಣವೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಯಾರು ಛಲಯುಕ್ತರೂ, ಕಪಟಯುಕ್ತರೂ, ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳೂ, ವಿಷಯಾಸಕ್ತರೂ, ಕಾಮ-ಕ್ರೋಧ-ಲೋಭ-ಮೋಹಯುಕ್ತರೂ, ಪರಹಾನಿ ಮಾಡುವವರೂ, ಲಂಪಟರೂ, ಮಿಥ್ಯಾವಾದಿಗಳೂ, ಅವಿದ್ವಾಂಸರೂ, ದುಃಸಂಗಿಗಳೂ, ಆಲಸ್ಯಯುಕ್ತರೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೋ, ಅವರುಗಳು ಕುಪಾತ್ರರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಉದಾರಮನಸ್ಕನಾಗಿ ಕೊಡುವ ಯಾವನಾದರೂ ದಾನಿಯಿದ್ದರೆ, ಅವನ ಬಳಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬೇಡುವುದು ಮುಷ್ಕರ ಹೂಡುವುದು, 'ಇಲ್ಲ' ಎಂದ ಮೇಲೆಯೂ ಹಠ ಹಿಡಿದು ಬೇಡುತ್ತಲೇ ಹೋಗುವುದು, ತೃಪ್ತನಾಗದಿರುವುದು, ಯಾವನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವನನ್ನು ನಿಂದಿಸುವುದು, ಶಾಪ ಹಾಕುವುದು, ಬೈಯುವುದು-ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದು, ಯಾವನಾದರೂ, ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ, ಒಂದು ಸಾರಿ ಸಲ್ಲಿಸದಿದ್ದರೆ, ಅವನ ಶತ್ರುವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು, ಮೇಲಿನಿಂದ

---

[೧] **ಸಂ ಗಚ್ಛಸ್ವ ಪಿತೃಭಿಃ ಸಂ ಯಮೇನೇಷ್ಟಾ-ಪೂರ್ತೇನ ಪರಮೇ ವ್ಯೋಮನ್ ॥** (ಋಗ್ವೇದ :- ೧೦.೧೪.೮)

ಓ ಜೀವ! (ಪರಮೇವ್ಯೋಮನ್) ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಪ್ರಭುವಿನಲ್ಲಿ, ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ, (ಪಿತೃಭಿಃ ಸಂ) ಪಾಲಕ ತತ್ತ್ವಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತನಾಗಿ, (ಇಷ್ಟಾಪೂರ್ತೇನ ಸಂ) ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿರುವ, ಆಗಬೇಕಾಗಿರುವ ಕಾಮನೆಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತನಾಗಿ, (ಯಮೇನ ಸಂ) ಸರ್ವನಿಯಾಮಕ ಪ್ರಭುವಿನೊಂದಿಗೆ, ವಾಯುವಿನೊಂದಿಗೆ, (ಗಚ್ಛಸ್ವ) ವಿಹರಿಸು.

[೨] **ಯದಿಂದ್ರೇಣ ಸರಥಂ ಯಾಥೋ ಅಶ್ವಿನಾ ಯದ್ವಾ ವಾಯುನಾ ಭವಥಃ ಸಮೋಕಸಾ ॥** (ಅಥರ್ವ:-೨೦.೧೪೧.೨)

(ಸಮೋಕಸಾ ಅಶ್ವಿನಾ) ಸಮಾನಗೃಹನಿವಾಸೀ ದಂಪತಿಗಳೇ! (ಇಂದ್ರೇಣ ಸರಥಂ) ಸೂರ್ಯನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಾಗಿ ಯುಕ್ತರಾಗಿ, (ವಾ) ಮತ್ತು (ವಾಯುನಾ ಸರಥಂ) ವಾಯುವಿನಿಂದ ಯುಕ್ತರಾಗಿ, (ಯತ್ ಯತ್ ಭವಥಃ) ಏನೇನು ಬೇಕೋ, ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ.

[೩] **ಕೋಽಸಿ ಕತಮೋಽಸಿ ಕಸ್ಮೈತ್ವಾ ಕಾಯತ್ವಾ ಸುಶ್ಲೋಕ ಸುಮಂಗಲ ಸತ್ಯರಾಜನ್ ॥** (ಯಜುರ್ವೇದ:- ೨೦.೪)

(ಸುಶ್ಲೋಕ, ಸುಮಂಗಲ ಸತ್ಯರಾಜನ್) ಉತ್ತಮ ಯಶಸ್ವೀ, ಸಜ್ಜನರಿಗೆ ಮಂಗಳಕರ, ಸತ್ಯ ಪ್ರಕಾಶಕ ಭಗವನ್! (ಕಃ ಅಸಿ, ಕತಮಃ ಅಸಿ) ಆನಂದಮಯನಾಗಿರುವೆ; ಆನಂದಮಯರಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾಗಿರುವೆ. (ಕಸ್ಮೈತ್ವಾ, ಕಾಯ ತ್ವಾ) ಆನಂದಕ್ಕಾಗಿ ಸುಖಮಯನಾಗಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವೆನು.

ಏನೂ ಇಲ್ಲ'.- ಎನ್ನುವುದು. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಉಬ್ಬಿಸಿ-ಏರಿಸಿ, ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಇರುಳೂ-ಹಗಲೂ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರವೃತ್ತನಾಗಿರುವುದು, ಆಹ್ವಾನ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಭಂಗಿ-ಮೊದಲಾದ ಮಾದಕ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಂದು-ಕುಡಿದು, ಬಹಳವಾಗಿ ಪರವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನುಂಗಿಹಾಕುವುದು, ಪುನಃ ಉನ್ಮತ್ತನಾಗಿ ಪ್ರಮಾದಯುಕ್ತನಾಗುವುದು, ಸತ್ಯದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಸುಳ್ಳಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು, ಅದೇ ರೀತಿ ತನ್ನ ಅನುಯಾಯಿಗಳಿಗೆ ಬೇರೆಯ ಪುರುಷನ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡದೆ, ಕೇವಲ ತನ್ನ ಸೇವೆಯನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಉಪದೇಶಿಸುವುದು, ಸದ್ವಿದ್ಯೆ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿರುವುದು, "ಇದೆಲ್ಲವೂ ಅಸತ್ಯವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಜಗತ್ತೂ ಕೂಡ ಮಿಥ್ಯೆಯಾಗಿದೆ". ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿ, ಜಗತ್ತಿನ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ-ಎಂದರೆ, ಸ್ತ್ರೀಯರು, ಪುರುಷರು, ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ಸಂತತಿ, ರಾಜ, ಪ್ರಜೆ, ಇಷ್ಟ - ಮಿತ್ರರುಗಳಲ್ಲಿ ಅಪ್ರೀತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವುದು, ಈ ಮೊದಲಾದ ರೀತಿಯ ದುಷ್ಟವಾದ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು-ಈ ಮೊದಲಾದುವು ಕುಪಾತ್ರರ ಲಕ್ಷಣಗಳಾಗಿವೆ. ಮತ್ತು ಯಾರು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳೂ, ಜಿತೇಂದ್ರಿಯರೂ, ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಓದುವವರೂ-ಓದಿಸುವವರೂ, ಸುಶೀಲರೂ. ಸತ್ಯವಾದಿಗಳೂ, ಪರೋಪಕಾರಪ್ರಿಯರೂ, ಪುರುಷಾರ್ಥಿಗಳೂ, ಉದಾರರೂ, ವಿದ್ಯೆಯ ಮತ್ತು ಧರ್ಮದ ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸಾಧಿಸುವವರೂ, ಧರ್ಮಾತ್ಮರೂ, ಶಾಂತರೂ, ನಿಂದಾ-ಸ್ತುತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶೋಕ-ಹರ್ಷ ರಹಿತರೂ, ನಿರ್ಭಯರೂ, ಉತ್ಸಾಹಿಗಳೂ, ಯೋಗಿಗಳೂ, ಜ್ಞಾನಿಗಳೂ, ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮಕ್ಕೆ , ವೇದಗಳ ಆಜ್ಞೆಗೆ, ಈಶ್ವರನ ಗುಣಕರ್ಮಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವವರೂ, ನ್ಯಾಯರೀತಿಯುಕ್ತರೂ, ಪಕ್ಷಪಾತರಹಿತರೂ, ಸತ್ಯೋಪದೇಶವನ್ನು ಮತ್ತು ಸತ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಓದುವವನ-ಓದಿಸುವವನ ಪರೀಕ್ಷಕರೂ, ಯಾವನನ್ನೂ ಹೊಗಳಿ ಅಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಿಸದವರೂ, ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಯಥಾರ್ಥವಾದ ಸಮಧಾನ ಕೊಡುವವರೂ, ತಮ್ಮ ಆತ್ಮನ ಹಾಗೆಯೇ ಬೇರೆಯವರ ಆತ್ಮಗಳಿಗೂ ಸುಖ-ದುಃಖ, ಹಾನಿ-ಲಾಭಗಳಿವೆಯೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವವರೂ, ಅವಿದ್ಯೆ-ಮೊದಲಾದ ಕ್ಲೇಶಗಳಿಂದಲೂ, ಹಠ-ದುರಾಗ್ರಹ-ದುರಭಿಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ರಹಿತರಾದವರೂ, ಸಂತೋಷಯುಕ್ತರೂ, ಯಾವನಾದರೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಎಷ್ಟನ್ನು ಕೊಡುವನೋ, ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತರಾಗುವವರೂ, ಒಂದು ಸಾರಿ ಆಪತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಬೇಡಿದರೂ ಕೂಡ ಯಾವನಾದರೂ ಕೊಡದಿದ್ದರೂ ಅಥವಾ ನಿಷೇಧಿಸಿದರೂ ಕೂಡ ದುಃಖವನ್ನು ಅಥವಾ ಕೆಟ್ಟ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಮಾಡದವರೂ, ಆ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಬರುವವರೂ, ಅವನನ್ನು ನಿಂದಿಸದವರೂ, ಸುಖೀಪುರುಷರೊಂದಿಗೆ ಮೈತ್ರಿಯನ್ನೂ, ದುಃಖಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆಯನ್ನೂ, ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರ ಬಗೆಗೆ ಆನಂದವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಪಾಪಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಉಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ತಾಳುವವರೂ, ಎಂದರೆ ರಾಗ-ದ್ವೇಷಭಾವನೆಯನ್ನು ತಾಳದವರೂ, ಸತ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವವರೂ, ಸತ್ಯಾಚರಣಯುಕ್ತರೂ, ನಿಷ್ಕಪಟರೂ, ಈರ್ಷ್ಯಾದ್ವೇಷರಹಿತರೂ, ಗಂಭೀರಾಶಯರೂ, ಸತ್ಪುರುಷರೂ, ಮತ್ತು ಸರ್ವಥಾ ದುಷ್ಟಾಚಾರರಹಿತರೂ, ತಮ್ಮ ತನು-ಮನ-ಧನಗಳನ್ನು ಪರೋಪಕಾರ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸುವವರೂ, ಪರರ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನೂ ಕೂಗ ಸಮರ್ಪಣ ಮಾಡುವವರೂ ಮತ್ತು ಇದೇ ಬಗೆಯ ಶುಭಲಕ್ಷಣಯುಕ್ತರೂ ಸುಪಾತ್ರರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. **ಆದರೆ ದುರ್ಭಿಕ್ಷ ಮೊದಲಾದ ಆಪತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ, ಜಲ, ವಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಔಷಧ, ಪಥ್ಯ ಮತ್ತು ಆಶ್ರಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣಿಮಾತ್ರರೆಲ್ಲರೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಬಲ್ಲರು.**

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ದಾತೃಗಳು ಎಷ್ಟು ವಿಧದವರಿರುತ್ತಾರೆ?

ಉತ್ತರ:-ಮೂರು ವಿಧದವರು-ಉತ್ತಮರು, ಮಧ್ಯಮರು ಮತ್ತು ನಿಕೃಷ್ಟರು ಎಂದು. ಯಾವನು ದೇಶ, ಕಾಲ ಮತ್ತು ಪಾತ್ರವನ್ನರಿತು ಸತ್ಯವಿದ್ಯಾ-ಧರ್ಮದ ಉನ್ನತಿಯೆಂಬ ಪರೋಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ದಾನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನನ್ನು ಉತ್ತಮ ದಾತೃ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನು ಕೀರ್ತಿಗಾಗಿ ಅಥವಾ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ದಾನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಮಧ್ಯಮನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಯಾವನು ತನಗಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಬೇರೆಯವರಿಗಾಗಲೀ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಲಾರನೋ, ಆದರೆ-ವೇಶ್ಯಾಗಮನ-ಮೊದಲಾದುವಕ್ಕಾಗಿ ಅಥವಾ ಭಂಡರು-ಹೊಗಳು ಭಟ್ಟರು ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ, ಕೊಡುತ್ತಾನೋ, ಕೊಡುವಾಗ ತಿರಸ್ಕಾರ, ಅಪಮಾನ-ಮೊದಲಾದ ದುರ್ವ್ಯವಹಾರವನ್ನೂ ಕೂಡ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಯಾವನು ಪಾತ್ರ-ಅಪಾತ್ರರ ಭೇದವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆದರೆ-"ಯಾವುದೇ ಖಾದ್ಯಕೊಳ್ಳಿರಿ; ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕ್ರಯ ಒಂದೇ"-ಎಂಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಂತೆ ವಿವೇಕ ಶೂನ್ಯನಾಗಿ, ವಿವಾದ-ಹೋರಾಟಗಳಿಗಾಗಿ, ಅನ್ಯಧರ್ಮಾತ್ಮನಿಗೆ ದುಃಖವನ್ನಿತ್ತು ತಾನು ಸುಖಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ದಾನ ಕೊಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಅಧಮ ದಾತೃವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಎಂದರೆ ಯಾವನು ಪರೀಕ್ಷಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ, ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಧರ್ಮಾತ್ಮರ ಸತ್ಕಾರಮಾಡುವನೋ, ಅವನು ಉತ್ತಮನು ಮತ್ತು ಯಾವನು ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡಲಿ ಅಥವಾ ಬಿಡಲಿ; ತನ್ನ ಪ್ರಶಂಸೆಯಾಗಬೇಕು-ಎಂದು ಕೊಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಮಧ್ಯಮನು ಮತ್ತು ಯಾವನು ಕಂಡಾಬಟ್ಟೆ, ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ ನಿಷ್ಫಲವಾದ ದಾನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ನೀಚದಾತೃವೆನಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ದಾನದ ಫಲಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೋ ಅಥವಾ ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿವೆಯೋ?

ಉತ್ತರ:- ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಸ್ವತಃ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೋ ಅಥವಾ ಯಾವನಾದರೂ ಫಲಕೊಡುವವನಿದ್ದಾನೆಯೋ?

ಉತ್ತರ:- ಫಲಗಳನ್ನು ಕೊಡುವವನು ಈಶ್ವರನು. ಹೇಗೆ ಕಳ್ಳನೂ, ದರೋಡೆಕೋರನೂ ಸ್ವತಃ ಕಾರಾಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು

ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆದರೆ ಹೇಗೆ ರಾಜನು ಅವರನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾನೋ, ಧರ್ಮಾತ್ಮರುಗಳ ಸುಖವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೋ ಮತ್ತು ಸವಿಯಿಸುತ್ತಾನೋ, ಡಕಾಯಿತರೇ ಮೊದಲಾದವರಿಂದ ಕಾಪಾಡಿ, ಅವರನ್ನು ಸುಖದಲ್ಲಿಡುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಪರಮಾತ್ಮನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯಗಳ ದುಃಖಗಳು - ಸುಖಗಳು ಎಂಬ ಫಲಗಳನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಗರುಡಪುರಾಣ ಮೊದಲಾದ ಯಾವ ಈ ಗ್ರಂಥಗಳಿವೆಯೋ, ಅವು ವೇದಾರ್ಥವನ್ನು ಅಥವಾ ವೇದವನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸುವಂತಹವೋ ಅಥವಾ ಅಲ್ಲವೋ?

ಉತ್ತರ :- ಅಲ್ಲ, ಆದರೆ, ವೇದಗಳ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿವೆ ಮತ್ತು ವಿಪರೀತ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಮತ್ತು ತಂತ್ರಗಳೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇವೆ. ಹೇಗೆ ಯಾವನಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಮಾನವನು ಒಬ್ಬನ ಮಿತ್ರನೂ ಮತ್ತು ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತಿನ ಶತ್ರುವೂ ಆಗಿರುವನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ತಂತ್ರವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವ ಪುರುಷನೂ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬನಿಂದ ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ವಿರೋಧ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಗ್ರಂಥಗಳಾಗಿವೆ ಇವು. ಇವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಯಾವನೇ ಮಾನವನಿಗೂ ಅರ್ಹವಾದ ಕಾರ್ಯವಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಇವುಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಪಶುತ್ವದ, ಎಂದರೆ, ವಿವೇಕಹೀನತೆಯ ಕುರುಹಾಗಿದೆ.

ನೋಡಿರಿ, ಶಿವಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ತ್ರಯೋದಶೀ ಸೋಮವಾರ, ಆದಿತ್ಯಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ರವಿವಾರ, ಚಂದ್ರಖಂಡದಲ್ಲಿ ಸೋಮಗ್ರಹಯುಕ್ತ ಮಂಗಳವಾರ. ಬುಧವಾರ, ಬೃಹಸ್ಪತಿವಾರ, ಶುಕ್ರವಾರ, ಶನಿವಾರ, ರಾಹು, ಕೇತುಗಳಿದ್ದಾಗ, ವೈಷ್ಣವರಿಗೆ ಏಕಾದಶೀ ವಾಮನ-ದ್ವಾದಶೀ, ನೃಸಿಂಹನ ಅಥವಾ ಅನಂತನ ಚತುರ್ದಶೀ, ಚಂದ್ರ-ಪೂರ್ಣಿಮಾ, ದಿಕ್ಪಾಲಕರ ದಶಮೀ, ದುರ್ಗಾನವಮೀ, ವಸುಗಳ ಅಷ್ಟಮೀ, ಮುನಿಗಳ ಸಪ್ತಮೀ, ಕಾರ್ತಿಕೇಯನ ಷಷ್ಠೀ, ನಾಗಪಂಚಮೀ, ಗಣೇಶಚತುರ್ಥಿ, ಗೌರೀತೃತೀಯಾ, ಅಶ್ವಿನೀಕುಮಾರ ದ್ವಿತೀಯಾ, ಆದ್ಯಾದೇವೀಪ್ರತಿಪದಾ ಮತ್ತು ಪಿತೃಗಳ ಅಮಾವಾಸ್ಯಾ ಈ ದಿನಗಳು ಉಪವಾಸ ಮಾಡಲು ಗೊತ್ತುಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ, "ಈ ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ತಿಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಾನವನು ಭೋಜನ-ಪಾನೀಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವನೋ! ಅವನು ನರಕಗಾಮಿಯಾಗುವನು".-ಎಂದೇ ಬರೆದಿದೆ. ಯಾವ ವಾರವೂ, ಅಥವಾ ಯಾವ ತಿಥಿಯಂದೂ ಭೋಜನವನ್ನು ಈಗ ಪೋಪರೂ ಮತ್ತು ಪೋಪರ ಅನುಯಾಯಿಗಳೂ ಮಾಡಬಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಭೋಜನವನ್ನು ಅಥವಾ ಪಾನವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ನರಕಗಾಮಿಗಳಾಗುವರು. ಈಗ 'ನಿರ್ಣಯಸಿಂಧು','ಧರ್ಮಸಿಂಧು','ವ್ರತಾರ್ಕ' ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮಾದಿಗಳಿಂದ ರಚಿತವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದೊಂದು ವ್ರತಕ್ಕೂ ಎಂತಹ ದುರ್ಗತಿಯನ್ನು ತಂದು ಒಡ್ಡಿದ್ದಾರೆಂದರೆ, ಶೈವರು ಏಕಾದಶಿಯನ್ನು ದಶಮೀವಿದ್ಧವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ; ಹಲವರು ದ್ವಾದಶಿಯಂದು ಏಕಾದಶೀ ವ್ರತವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಾರೆ! ಎಂದರೆ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಮೃತರಾಗುವಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ವಾದವಿವಾದಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ! ಏನು ಮಹಾವಿಚಿತ್ರವಾದ ಪೋಪಲೀಲೆ! ಯಾವನು ಏಕಾದಶೀ ವ್ರತವನ್ನು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾನೋ, ಅವನು ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನೇ ಒಡ್ಡಿದ್ದಾನೆ ಮತ್ತು ದಯೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರೆನ್ನುತ್ತಾರೆ:-

ಏಕಾದಶ್ಯಾಮನ್ನೇ ಪಾಪಾನಿ ವಸಂತಿ ।

ಎಷ್ಟು ಪಾಪಗಳಿವೆಯೋ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ಏಕಾದಶಿಯ ಅನ್ನದಲ್ಲಿ, ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸುತ್ತವೆ! ಪೋಪಮಹಾಶಯರನ್ನು -"ಯಾವನ ಪಾಪಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ಬಂದು ನೆಲೆಸುತ್ತವೆ? ನಿಮ್ಮವೋ ಅಥವಾ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಮೊದಲಾದವರವೋ"?-ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬೇಕು. ಸರ್ವಸಮಸ್ತಪಾಪಗಳೂ ಏಕಾದಶಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸುವುದಾದರೆ, ಏಕಾದಶಿಯಂದು ಯಾರಿಗೂ ದುಃಖವಿರಬಾರದು. ಹೀಗೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ; ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹಸಿವು-ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ದುಃಖ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ದುಃಖವು ಪಾಪದ ಫಲವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಹಸಿದು ಸಾಯುವುದು ಪಾಪವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಮಹಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಕಥೆಯನ್ನೋದಿ ಬಹುಮಂದಿ ಮೋಸಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಈ ಒಂದು ಕಥೆಯಿದೆ:-

ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ವೇಶ್ಯೆಯಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಏನೋ ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ "ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತು"-ಎಂಬ ಶಾಪವಿತ್ತನು. "ನಾನು ಪುನಃ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಬರಬಲ್ಲೆನು" ? - ಎಂದು ಸ್ತುತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಅವನು-"ಯಾವಾಗ ಯಾವನಾದರೂ ಒಬ್ಬನು ಏಕಾದಶೀ ವ್ರತದ ಫಲವನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೊಡುವನೋ, ಆಗಲೇ ನೀನು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಡುವೆ". ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ವಿಮಾನಸಹಿತ ಯಾವದೋ ನಗರದಲ್ಲಿ ಬಂದುಬಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿನ ರಾಜನು ಅವಳನ್ನು -"ನೀನು ಯಾವಳು"? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ಸಮಸ್ತ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೂ ಹೇಳಿ ಶ್ರುತಪಡಿಸಿದಳು ಮತ್ತು 'ಯಾವನಾದರೂ ತನ್ನ ಏಕಾದಶೀ ಫಲವನ್ನು ನನಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದರೆ, ಮರಳಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಲ್ಲೆನು'. ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ರಾಜನು ನಗರದಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿಸಿದನು, ಏಕಾದಶೀ ವ್ರತಮಾಡುವವನು ಯಾವನೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ, ಒಂದು ದಿನ ಯಾರೋ ಶೂದ್ರ ದಂಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಜಗಳವಾಗಿದ್ದಿತು. ಕೋಪದಿಂದ ಸ್ತ್ರೀಯು ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಹಸಿದೇ ಇದ್ದಳು. ದೈವಯೋಗದಿಂದ ಅಂದು ಏಕಾದಶೀ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಅವಳು "ನಾನು ಏಕಾದಶೀ ತಿಳಿದೇನೋ ಉಪವಾಸವಿರಲಿಲ್ಲ; ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಆ ದಿನ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿದ್ದೆನು". ಎಂದು ರಾಜನ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ಅವರು ಅವಳನ್ನು

ರಾಜನೆದುರಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದರು; ಅವಳಿಗೆ ರಾಜನು 'ನೀನು ಈ ವಿಮಾನವನ್ನು ಮುಟ್ಟು' - ಎಂದನು. ಅವಳು ಮಟ್ಟಿದಳು; ಅದೇ ಕ್ಷಣ ವಿಮಾನ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಹೋಯಿತು. ಇದಾದರೂ ತಿಳಿಯದೆಯೇ ಮಾಡಿದ ಏಕಾದಶಿಯ ವ್ರತದ ಫಲವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಮಾಡುವುದಾರೆ, ಅದರ ಫಲದ ಇತಿಮಿತಿ ಏನಿದ್ದೀತು? ಭಲೇ ಕಣ್ಣುಗಳಿದ್ದೂ ನೋಡಲಾರದ ಮುಗ್ಧರೇ! ಈ ಮಾತು ಸತ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ, ನಾವು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಬಾಳೆಯದೆಲೆಯ ಸುರುಳಿಯೊಂದನ್ನು ಕಳುಹಿಸಲಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ಏಕಾದಶಿಯವರೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡಿರಿ, ಒಂದು ಬಾಳೆಯದೆಲೆಯ ಸುರುಳಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋಗುವುದಾದರೆ, ಮತ್ತೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ, ಕೋಟ್ಯಂತರ ಸುರುಳಿಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವೆವು; ಮತ್ತು ನಾವೂ ಕೂಡ ಏಕಾದಶಿಯ ಆಚರಣೆಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುವೆವು. ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಆಗದಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮಗಳನ್ನು ಹಸಿದು ಸಾಯುವುದೆಂಬ ಈ ಆಪತ್ಕಾಲದಿಂದ ದೂರವಿಟ್ಟು ರಕ್ಷಿಸುವೆವು.

ಈ ೨೪ ಏಕಾದಶಿಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೆಸರುಗಳನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದಕ್ಕೆ 'ಧನದಾ' ಎಂದೂ, ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ 'ಕಾಮದಾ' ಎಂದೂ, ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೆ 'ಪುತ್ರದಾ' ಎಂದೂ, ಮಗದೊಂದಕ್ಕೆ 'ನಿರ್ಜಲಾ' ಎಂದೂ ಹೆಸರು! ಬಹುಮಂದಿ ದರಿದ್ರರು, ಬಹಳ ಜನ ಕಾಮಿಗಳು, ಮತ್ತು ಬಹಳ ಜನ ನಿಃಸಂತಾನರಾದವರು ಏಕಾದಶೀ ಮಾಡಿ ವೃದ್ಧರಾಗಿ ಹೋದರು ಮತ್ತು ಮೃತರೂ ಆದರು. ಆದರೆ, ಧನ, ಕಾಮನೆ, ಮತ್ತು ಪುತ್ರರು ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಘಟಿಕಾ ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ನೀರು ಸಿಕ್ಕದಾದರೆ ಮಾನವ ವ್ಯಾಕುಲನಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೋ, ಆ ಜ್ಯೇಷ್ಠಮಾಸದ ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವ್ರತಮಾಡುವವರಿಗೆ ಮಹಾದುಃಖವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ ವಿಧವಾ ಸ್ತ್ರೀಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಏಕಾದಶಿಯಂದು ಮಹಾ ದುರ್ಗತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಿರ್ದಯನಾದ ಕಟುಕನಿಗೆ ಬರೆಯುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಮನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ದಯೆಬಾರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಿರ್ಜಲಾ ಏಕಾದಶಿಗೆ 'ಸಜಲಾ' ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಪುಷ್ಯಮಾಸದ ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದ ಏಕಾದಶಿಗೆ 'ನಿರ್ಜಲಾ' ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಒಳಿತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಈ ಪೋಪರಿಗೆ ದಯೆಯ ಗೋಜೇನು? "ಯಾರಾದರೂ ಜೀವಿಸಿರಿ ಅಥವಾ ಸಾಯಿರಿ; ಪೋಪರ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನಂತೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತುಂಬಿಸಿರಿ!" ಆಯಿತು. ಗರ್ಭವತಿಯು ಅಥವಾ ನವವಿವಾಹಿತೆಯಾದ ನಾರಿ, ಹುಡುಗರು ಅಥವಾ ಯುವಕರಾದ ಪುರುಷರಂತೂ, ಎಂದೂ ಉಪವಾಸಮಾಡಬಾರದು, ಆದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಕೂಡ, ಎಂದು ಅಜೀರ್ಣವಾಗಿರುವುದೋ, ಹಸಿವಾಗದೋ, ಆದಿನ ಶರಬತನ್ನು ಅಥವಾ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿದು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು. **ಯಾರು ಹಸಿವೆಯಿರುವಾಗ ಉಣ್ಣುವುದಿಲ್ಲವೋ ಮತ್ತು ಯಾರು ಹಸಿವೆಯಿಲ್ಲದಾಗ ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ರೋಗಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ, ದುಃಖಪಡುತ್ತಾರೆ.** ಈ ಪ್ರಮಾದಿಗಳ ಕಥನ - ಲೇಖನವನ್ನು ಯಾವನೂ ಕೂಡ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸಬಾರದು.

ಈಗ ಗುರು-ಶಿಷ್ಯ-ಮಂತ್ರೋಪದೇಶದ ಮತ್ತು ಮತಮತಾಂತರಗಳ ಚರಿತ್ರೆಗಳ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜಕರಾದ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕರು-'ವೇದಗಳು ಅನಂತವಾಗಿವೆ. ಋಗ್ವೇದಕ್ಕೆ ೨೧, ಯಜುರ್ವೇದಕ್ಕೆ ೧೦೧, ಸಾಮವೇದಕ್ಕೆ ೧,೦೦೦ ಮತ್ತು ಅಥರ್ವವೇದಕ್ಕೆ ೯ ಶಾಖೆಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಶಾಖೆಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ. ಉಳಿದುವು ಲುಪ್ತವಾಗಿ ಹೋಗಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತಿಮಾರ್ಚನೆಯ ಮತ್ತು ತೀರ್ಥಗಳ ಪ್ರಮಾಣವಿರುವುದು. ಇಲ್ಲದೆಯೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು? ಯಾವಾಗ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾರಣದ ಅನುಮಾನ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೋ, ಆಗ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನದ ಬಗ್ಗೆ ಇರಬಹುದಾದ ಆದೇಶದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಾದರೂ ಏತಕ್ಕೆ"? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಉತ್ತರ :- ಶಾಖೆ ಯಾವ ವೃಕ್ಷದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೋ, ಅದರಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ ; ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಯಲ್ಲ. ಶಾಖೆ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿರಲಿ, ದೊಡ್ಡದಾಗಿರಲಿ; ಆದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವಿರೋಧವಿರಲಾರದು. ಹಾಗೆಯೇ, ಎಷ್ಟು ಶಾಖೆಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೋ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ಶಿಲೆಯೇ ಮೊದಲಾದುದರ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಮತ್ತು ಜಲ-ಸ್ಥಳ-ವಿಶೇಷ ತೀರ್ಥಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆಗ ಆ ಲುಪ್ತಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಇದ್ದಿರಲಾರದು. ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಶಾಖೆಗಳು ಎಂದಿಗೂ ಇರಲಾರವು. ಮತ್ತು ಯಾವವು ವಿರುದ್ಧವಾಗಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಯಾವನೂ ಶಾಖೆಗಳೆಂದು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾರನು. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಪುರಾಣಗಳು ವೇದಗಳ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲ; ಆದರೆ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಜನರು ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ವೇದಗಳನ್ನು ನೀವು ಪರಮೇಶ್ವರಕೃತವೆಂದು ಒಪ್ಪುವಿರಾದರೆ, ಆಶ್ವಲಾಯನರೇ ಮೊದಲಾದ ಋಷಿ-ಮುನಿಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ವೇದಗಳೆಂದೇಕೆ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತೀರಿ? ಹೇಗೆ ಕೊಂಬೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಎಲೆಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ ಅರಳಿ, ಆಲ ಮತ್ತು ಮಾವು ಮೊದಲಾದ ಮರಗಳ ಗೊತ್ತು ಹತ್ತುವುದೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಋಷಿ-ಮುನಿಗಳಿಂದ ರಚಿತವಾದ ವೇದಾಂಗಗಳು, ನಾಲ್ಕು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಗಳು, ಅಂಗಗಳು, ಉಪಾಂಗಗಳು ಮತ್ತು ಉಪವೇದಗಳು-ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ವೇದಾರ್ಥವು ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಶಾಖೆಗಳೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದು ವೇದವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆಯೋ ಅದರ ಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ಅನುಕೂಲವಾದುದರ ಅಪ್ರಮಾಣ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಾರದು. ನೀವು ಅದೃಷ್ಟವಾದ, ಎಂದರೆ ಕಾಣಸದಿರುವ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಮೆ-ಮೊದಲಾದುದರ ಪ್ರಮಾಣದ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಿರಾದರೆ, ಯಾವನಾದರೂ-"ಲುಪ್ತವಾದ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಾಶ್ರಮಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿದ್ದಿತು.

ಎಂದರೆ, ಅತ್ಯಂತ ಕೀಳು ಮಟ್ಟದವರ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನವಿಮುಖರಾದವರ ಹೆಸರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಂದೂ, ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಯುಕ್ತರೂ, ಕ್ಷಾತ್ರತೇಜೋಯುಕ್ತರೂ, ಕೃಷಿ-ವಾಣಿಜ್ಯ ಮೊದಲಾದ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದವರೂ ಕೀಳು ಮಟ್ಟದವರು ಮತ್ತು ಮಂದಮತಿಗಳು - ಎಂದೂ, ಹೋಗಬಾರದವಳ ಬಳಿ ಹೋಗುವುದು, ಮಾಡಬಾರದುದನ್ನು ಮಾಡುವುದು, ಸುಳ್ಳನ್ನಾಡುವುದು - ಮೊದಲಾದುದು ಧರ್ಮವೆಂದೂ, ಸತ್ಯಭಾಷಣ-ಮೊದಲಾದುದು ಅಧರ್ಮವೆಂದೂ, ಬರೆದಿರಬಹುದು". ಎಂಬ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಹಿಡಿದಲ್ಲಿ, ನೀವು ಕೂಡ ನಾವು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಂತೆಯೇ, ಎಂದರೆ "ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಮೊದಲಾದುದನ್ನುಳ್ಳವರನ್ನು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಂದೂ, ಜ್ಞಾನಹೀನರನ್ನು ಶೂದ್ರರು ಮೊದಲಾದವರೆಂದೂ ಬರೆದಿರುವಂತೆಯೇ ಅದೃಷ್ಟವಾದ, ಎಂದರೆ ಲುಪ್ತವಾದ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬರೆದಿದ್ದಿತೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ-ಮೊದಲಾದುವೆಲ್ಲಾ ವಿಕೃತವಾಗಿ ಹೋಗುವವು"- ಎಂದೇ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವಿರಿ.

ಒಳ್ಳೆಯದು; ಜೈಮಿನಿ, ವ್ಯಾಸ ಪತಂಜಲಿಗಳ ಕಾಲದವರೆಗಾದರೂ ಎಲ್ಲ ಶಾಖೆಗಳೂ ಇದ್ದುವೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ? ಇದ್ದುವಾದರೆ, ನೀವು ಎಂದಿಗೂ ನಿಷೇಧ ಮಾಡಲಾರಿರಿ. ಮತ್ತು ಇರಲಿಲ್ಲ-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಆ ಶಾಖೆಗಳ ಇರುವಿಕೆಗೆ ಪ್ರಮಾಣವೇನಿದೆ? ನೋಡಿರಿ, ಜೈಮಿನಿಯ ಮೀಮಾಂಸಾಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತ ಕರ್ಮಕಾಂಡವನ್ನೂ, ಪತಂಜಲಿ ಮುನಿಯು ಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತ ಉಪಾಸನಾಕಾಂಡವನ್ನೂ, ಮತ್ತು ವ್ಯಾಸಮುನಿಯು ಶಾರೀರಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತ ಜ್ಞಾನಕಾಂಡವನ್ನೂ ವೇದಾನುಕೂಲವಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಪೂಜನದ ಅಥವಾ ಪ್ರಯಾಗ-ಮೊದಲಾದ ತೀರ್ಥಗಳ ಹೆಸರು-ನೆರಳುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಬರೆದಿಲ್ಲ. ಬರೆಯುವರಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಂದ? ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಎಂದಿಗೂ ಬರೆಯದೆ ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ, ಲುಪ್ತಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಈ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನಾದಿಗಳ ಪ್ರಮಾಣವಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಖೆಗಳೂ ವೇದಗಳಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರ ಕೃತವಾದ ವೇದಗಳ ಪ್ರತೀಕವನ್ನು * ಉದ್ಧರಿಸಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸಾಂಸಾರಿಕರ ಬೋಧಕ್ಕಾಗಿ ಇತಿಹಾಸಗಳನ್ನೂ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಈ ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಎಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ವೇದಗಳಲ್ಲಿಯಾದರೋ ಮಾನವರಿಗಾಗಿ ಕೇವಲ ವಿದ್ಯೆಯ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ; ಯಾವನೇ ಮಾನವನ ಹೆಸರು ಕೂಡ ಇಲ್ಲ . ಆದುದರಿಂದ, ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನದ ಖಂಡನ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ನೋಡಿರಿ! ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನದಿಂದ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ , ನಾರಾಯಣ ಮತ್ತು ಶಿವ-ಮೊದಲಾದವರ ಮಹಾನಿಂದೆ ಮತ್ತು ಅಪಹಾಸ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ವರೂ "ಅವರು ಮಹಾರಾಜಾಧಿರಾಜರಾಗಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಅವರ ಪತ್ನಿಯರಾದ ಸೀತಾ ಮತ್ತು ರುಕ್ಮಿಣೀ, ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಮತ್ತು ಪಾರ್ವತೀ ಮೊದಲಾದವರು ಮಹಾರಾಣಿಯರಾಗಿದ್ದರು"-ಎಂದು ಬಲ್ಲರು. ಆದರೆ, ಅವರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ದೇವಾಲಯ ಮೊದಲಾದೆಡೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ಪೂಜಾರಿಗಳು ಅವರುಗಳ ಹೆಸರಿನ ಮೇಲೆ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುತ್ತಾರೆ. ಎಂದರೆ, "ಬನ್ನಿ ಮಹಾರಾಜರೇ, ಮಹಾಮಾನನೀಯರೇ! ಸೇಠರೇ! ಸಾಹುಕಾರರೇ! ದರ್ಶನಮಾಡಿರಿ. ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಚರಣಾಮೃತವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಏನಾದರೂ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿರಿ. ಮಹೋದಯರೇ! ಸೀತಾ-ರಾಮರಿಗೆ, ರುಕ್ಮಿಣೀ-ಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಅಥವಾ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣರಿಗೆ, ಲಕ್ಷ್ಮೀ-ನಾರಾಯಣರಿಗೆ ಮತ್ತು ಪಾರ್ವತೀ-ಪರಮೇಶ್ವರರಿಗೆ ಮೂರು ದಿನಗಳಿಂದ ಬಾಲಭೋಗವಾಗಲೀ, ರಾಜಭೋಜನವಾಗಲೀ, ಎಂದರೆ ಉಪಾಹಾರವಾಗಲೀ, ಭೋಜನಪಾನವಾಗಲೀ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಇವರುಗಳ ಹತ್ತಿರ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಸೀತೆ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ಮೂಗುಬೊಟ್ಟು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಡಿರಿ, ರಾಣಿಸಾಹೀಬಾರವರೇ ! ಖಾದ್ಯ-ಮೊದಾಲಾದುವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಸವಿರಾದರೆ ರಾಮ, ಕೃಷ್ಣ-ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ನೈವೇದ್ಯ ಸಮರ್ಪಿಸುವೆವು. ವಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲಾ ಹರಿದು ಹೋಗಿವೆ. ದೇವಾಲಯದ ಮೂಲೆಗಳು ಬಿದ್ದುಹೋಗಿವೆ. ಮೇಲಿನಿಂದ ಸೋರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು, ಏನು ಸ್ವಲ್ಪವಿತ್ತೋ, ಅದನ್ನು ದುಷ್ಟರಾದ ಕಳ್ಳರು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಇಲಿಗಳು ಸ್ವಲ್ಪವನ್ನು ಕಚ್ಚಿ-ಕಡಿದುಹಾಕಿವೆ. ನೋಡಿರಿ! ಒಂದು ದಿನ ಇಲಿಗಳು ಎಂತಹ ಅನರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿದವೆಂದರೆ, ಇವರ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋದುವು! ಈಗ ನಾವು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಕಣ್ಣನ್ನು ಮಾಡಿಸಲಾರದೇ ಹೋದೆವು. ಆದುದರಿಂದ ಕವಡೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿದ್ದೇವೆ".-ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವರನ್ನು ಭಿಕ್ಷುಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸೀತಾರಾಮರು, ರಾಧಾ-ಕೃಷ್ಣರು ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ರಾಜರು, ಮಹಂತರು ಮೊದಲಾದವರು, ಅವರ ಸೇವಕರು ಸುಖದಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಸೀತಾ, ರಾಮ-ಮೊದಲಾದವರು ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಪೂಜಾರಿಗಳು ಅಥವಾ ಮಹಂತರು ಆಸನಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಗದ್ದಿಗೆಯ ಮೇಲೆ, ಒರಗುದಿಂಬನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಡು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅತ್ಯುಷ್ಣಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಬೀಗಹಾಕಿ, ಒಳಗಡೆ ಕೂಡಿಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ತಾವು ಹಿತಕರವಾದ ವಾಯುವಿನಲ್ಲಿ ಮಂಚಹಾಕಿಸಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಹಳ ಜನ ಪೂಜಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ನಾರಾಯಣನನ್ನು (ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ) ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು, ಮೇಲಿನಿಂದ ಬಟ್ಟೆ-ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಸುತ್ತಿ, ಕೊರಳಿಗೆ ತಗುಲಿಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹೇಗೆ ತಾಯಿಕೋತಿ ತನ್ನ ಮರಿಯನ್ನು ಎದೆಗೆ ತಗುಲುಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆ ಪೂಜಾರಿಗಳು ಕೊರಳಿಗೆ (ನಾರಾಯಣ ದೇವರನ್ನು) ನೇತುಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ! ಯಾವಾಗ ಯಾವನಾದರೂ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಮುರಿದು ಹಾಕುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಹಾಹಾಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಎದೆ ಜಜ್ಜಿಕೊಂಡು-"ಸೀತಾರಾಮರನ್ನು, ರಾಧಾಕೃಷ್ಣರನ್ನು ಮತ್ತು ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ದುಷ್ಟರು

---

* ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸುವ ಯಾವುದೋ ವೇದಮಂತ್ರದ ಪ್ರಾರಂಭದ ಶಬ್ದಗಳ ಉದ್ಧರಣವನ್ನು 'ಪ್ರತೀಕ'ವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತೀಕ ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸಂಕೇತ, ಪ್ರತಿಮಾ -ಎಂಬರ್ಥಗಳಿದ್ದರೂ ಈ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಅವು ಸಲ್ಲವು.

ಒಡೆದುಹಾಕಿಬಿಟ್ಟರು"- ಎಂದು ಗೋಳಾಡುತ್ತಾರೆ. "ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಲ್ಪಿಯು ಅಮೃತಶಿಲೆಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಈಗ ತರಿಸಿ, ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿ ಪೂಜಿಸಬೇಕು. ತುಪ್ಪವಿಲ್ಲದೆ ನಾರಾಯಣ ದೇವರಿಗೆ ನೈವೇದ್ಯ ಅರ್ಪಿತವಾಗಲಾರದು. ಹೆಚ್ಚು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ, ಸ್ವಲ್ಪವನ್ನಾದರೂ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು". ಈ ಮೊದಲಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಈ ದೇವರುಗಳ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಸುತ್ತುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ರಾಸಕ್ರೀಡೆ ಅಥವಾ ರಾಮಲೀಲೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾರಾಮರಿಂದ ಅಥವಾ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣರಿಂದ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಿ ಸಂತೆ-ಜಾತ್ರೆ ನಡೆಯುತ್ತದೋ, ಅಲ್ಲಿ ಹುಡುಗನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕಿರೀಟವನ್ನಿಟ್ಟು, 'ಕೃಷ್ಣ'ನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮೊದಲಾದ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಅದೆಷ್ಟು ದುಃಖದ ವಿಷಯವೆಂದು ತಾವುಗಳು ಆಲೋಚಿಸಿ ನೋಡಿರಿ.

ಆಯಿತಲ್ಲ! ಸೀತಾರಾಮರೇ ಮೊದಲಾದವರು ಇಂತಹ ದರಿದ್ರರು ಮತ್ತು ಭಿಕ್ಷುಕರು ಆಗಿದ್ದರೋ, ಹೇಳಿ. ಇದು ಅವರ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಹಾಗೂ ನಿಂದೆಯಲ್ಲವಾದರೆ ಮತ್ತೇನು? ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮಹಾಮಾನನೀಯ ಪುರುಷರ ನಿಂದೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗ ಇವರುಗಳು ಇದ್ದರೋ, ಆಗ ಸೀತೆ, ರುಕ್ಮಿಣೀ, ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಮತ್ತು ಪಾರ್ವತಿಯರನ್ನು, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಯಾವನದಾದರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಪೂಜಾರಿಗಳು 'ಬನ್ನಿರಿ, ಇವರ ದರ್ಶನಮಾಡಿರಿ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನೂ ಸಲ್ಲಿಸಿರಿ'.-ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಸೀತಾರಾಮರೇ ಮೊದಲಾದವರು ಈ ಮೂರ್ಖರ ಕಥನದಂತೆ ಇಂತಹ ಕೆಲಸವನ್ನೆಂದೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಮಾಡಲು ಬಿಡುತ್ತಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವನಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ಇಂತಹ ಅಪಹಾಸ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡದೆ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರೇನು? ಅಹುದು; ಅವರಿಂದಲೇ ಶಿಕ್ಷೆ ಸಿಕ್ಕಲ್ಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಇವರ ಕರ್ಮಗಳು ಈ ಪೂಜಾರಿಗಳಿಗೆ ಬಹು ಮಂದಿ ಪ್ರತಿಮಾವಿರೋಧಿಗಳಿಂದ 'ಪ್ರಸಾದ'ವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿಯೇ ತೀರಿದುವು ಮತ್ತು ಈಗಲೂ ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಲಿದೆ. ಮತ್ತು ಯಾವ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಈ ದುಷ್ಕರ್ಮವನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವರೆಗೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಲೇ ಇರುವುದು. ಆರ್ಯಾವರ್ತಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಮಹಾಹಾನಿಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು, ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುದರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಪೂಜಕರಿಗೆ ಪರಾಜಯವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಈ ಅರ್ಥಹೀನವಾದ ಕರ್ಮಗಳ ಪರಿಣಾಮವೇ-ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇನಿದೆ? ಏಕೆಂದರೆ, ಪಾಪದ ಫಲ ದುಃಖವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಮೇಲಿನ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಬಹಳ ಹಾನಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು. ಇವರುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಅಪರಾಧಿಗಳು. ಯಾವಾಗ ಇವರು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ದೀಕ್ಷಿತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಸಾಧಾರಣನಾದವನಿಗೆ-

ದಂ ದುರ್ಗಾಯೈ ನಮಃ। ಭಂ ಭೈರವಾಯ ನಮಃ।

ಐಂ ಹ್ರೀಂ ಕ್ಲೀಂ ಚಾಮುಂಡಾಯೈ ವಿಚ್ಚೇ ॥

ಈ ಮೊದಲಾದ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಏಕಾಕ್ಷರೀ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ-"ಹ್ರೀಂ, ಶ್ರೀಂ, ಕ್ಲೀಂ". (ಶಾವರ ತಂತ್ರ, ಬಂ. ಪ್ರಕೀ, ಪ್ರ- ೪೪.) ಈ ಮೊದಲಾದವು. ಮತ್ತು ಧನಾಢ್ಯರಿಗೆ ಪೂರ್ಣಾಭಿಷೇಕಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ದಶಮಹಾವಿದ್ಯೆಗಳ ಮಂತ್ರವಿದೆ:-

ಹ್ರಾಂ, ಹ್ರೀಂ ಹ್ರೂಂ, ಬಗುಲಾಮುಖ್ಯೈಫಟ್ ಸ್ವಾಹಾ ॥ (ಶಾ. ಪ್ರಕೀ. ಪು.೪೧)

ಒಂದೊಂದೆಡೆ - **ಹ್ರೂಂ ಫಟ್ ಸ್ವಾಹಾ ॥** (ಕಾಮರತ್ನ ಮಂತ್ರಬೀಜ ತಂ-೪)

ಮತ್ತು ಮಾರಣ, ಮೋಹನ, ಉಚ್ಚಾಟನ, ವಿದ್ವೇಷಣ, ವಶೀಕರಣ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಂತ್ರದಿಂದಲಂತೂ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ-ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ಯಾವನನ್ನಾದರೂ ಕೊಲ್ಲುವ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಇತ್ತ ಮಾಡಿಸುವವನಿಂದ ಧನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಯಾವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಯಸುತ್ತಾರೋ, ಅವನ ಬೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಅಥವಾ ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಎದೆಯಲ್ಲಿ, ಹೊಕ್ಕಳಿನಲ್ಲಿ, ಕೊರಳಿನಲ್ಲಿ ಚೂರಿಗಳನ್ನು ತೂರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಣ್ಣುಗಳು, ಕೈಗಳು, ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊಳೆಗಳನ್ನು ಬಡಿಯುತ್ತಾರೆ; ಆ ಮೇಲೆ ಭೈರವನ ಅಥವಾ ದುರ್ಗೆಯ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ತ್ರಿಶೂಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅದರ ಹೃದಯದ ಮೇಲೆ ಇಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ವೇದಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಮಾಂಸ-ಮೊದಲಾದುದರ ಹೋಮವನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಆ ಕಡೆ ದೂತರು ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ವಿಷ-ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ಕೊಲ್ಲುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಪುರಶ್ಚರಣದ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟರೆ, ತಾವು ಭೈರವ-ದೇವಿಯರ ಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದವರು-ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. "**ಭೈರವೋ ಭೂತನಾಥಶ್ಚ**".- ಈ ಮೊದಲಾದ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮಾರಯ ಮಾರಯ, ಉಚ್ಚಾಟಯ ಉಚ್ಚಾಟಯ, ವಿದ್ವೇಷಯ ವಿದ್ವೇಷಯ, ಛಿಂದಿ ಛಿಂದಿ, ಭಿಂಧಿ ಭಿಂಧಿ, ವಶೀಕುರು ವಶೀಕುರು, ಖಾದಯ ಖಾದಯ, ಭಕ್ಷಯ ಭಕ್ಷಯ, ತ್ರೋಟಯ ತ್ರೋಟಯ, ನಾಶಯ ನಾಶಯ, ಮಮ ಶತ್ರೂನ್ ವಶೀಕುರು ವಶೀಕರು , ಹುಂ ಫಟ್ ಸ್ವಾಹಾ ॥ (ಕಾಮರತ್ನತಂತ್ರ, ಉಚ್ಚಾಟನ ಪ್ರಕರಣ ೫.೭)

ಈ ಮೊದಲಾದ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು* ಜಪಿಸುತ್ತಾರೆ, ಮದ್ಯ-ಮಾಂಸ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆ, ಹುಬ್ಬುಗಳ ನಡುವೆ ಕುಂಕುಮದ ರೇಖೆಯನ್ನಿಡುತ್ತಾರೆ, ಆಗಾಗ ಕಾಳೀ-ಮೊದಲಾದವರಿಗಾಗಿ ಯಾವನಾದರೂ ಮಾನವನನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಕೊಂದು, ಹೋಮ ಮಾಡಿ, ಅವನ ಮಾಂಸವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಂದೂ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನಾದರೂ ಭೈರವೀ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಮದ್ಯ ಮಾಂಸಗಳ ಸೇವನೆಯನ್ನು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಅವನನ್ನು ಕೊಂದು ಹೋಮ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾವನು ಅಘೋರಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಮೃತನಾದ ಮಾನವನ ಮಾಂಸವನ್ನೂ ಕೂಡ ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಸಿದ್ಧಪುರುಷನಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಭಕ್ಷಣೀಯವೆಂದು ತಿಳಿಯುವವರು ಮಲ-ಮೂತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಈ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಚೋಲೀ[೧] ಮಾರ್ಗದವರು ಮತ್ತು ಬೀಜ[೨] ಮಾರ್ಗದವರು-ಎಂದು ಎರಡು ವಿಧದವರಿದ್ದಾರೆ. ಚೋಲೀಮಾರ್ಗದವರು ಒಂದು ಗುಪ್ತ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ನೆಲವನ್ನು ಅಗೆದು ಮಾಡಿದ ನೆಲಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಪತ್ನಿಯರೂ, ಪುರುಷರೂ, ಹುಡುಗರೂ, ಹುಡುಗಿಯರೂ, ಸೋದರಿಯರೂ, ತಾಯಂದಿರೂ, ಸೊಸೆಯರೂ-ಈ ಮೊದಲಾದವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದುಗೂಡಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಕಲಸಿ ಬೆರಸಿ ಮಾಂಸ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ; ಮದ್ಯ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬಳು ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಬೆತ್ತಲೆ ಮಾಡಿ, ಅವಳ ಗುಪ್ತೇಂದ್ರಿಯದ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಪುರುಷರೆಲ್ಲರೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಅವಳಿಗೆ 'ದುರ್ಗಾದೇವಿ' ಎಂದು ಹೆಸರಿಡುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಪುರುಷನನ್ನು ನಗ್ನನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಅವನ ಗುಪ್ತೇಂದ್ರಿಯದ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಸ್ತ್ರೀಯರೆಲ್ಲರೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ಮದ್ಯ ಕುಡಿದು-ಕುಡಿದು ಉನ್ಮತ್ತರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಸ್ತ್ರೀಯರೆಲ್ಲರೂ 'ಚೋಲೀ'(ರವಿಕೆ) ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಎದೆಯ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಮಣ್ಣಿನದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಗುಡಾಣದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬೆರೆಸಿಡುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಪುರುಷನೂ ಅದಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿ ತೆಗೆದಾಗ, ಯಾವನ ಕೈಗೆ ಯಾವಳ ರವಿಕೆ ಬರುವುದೋ, ಅವಳು ತಾಯಿ, ಸೋದರಿ ಮಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಸೆಯೇ ಆಗಿರಲೊಲ್ಲಳೇಕೆ, ಆ ಸಮಯಪೂರ್ತಿಗೆ ಅವಳು ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಪರಸ್ಪರ ದುಷ್ಕರ್ಮ ಮಾಡುವಾಗ ಮತ್ತು ಬಹಳ ಮದವೇರಿದಾಗ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳಿಂದ ಹೊಡೆದಾಡುವುದೂ-ಕಡಿದಾಡುವುದೂ ಉಂಟು. ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಸುಕತ್ತಲಿರುವಾಗ, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ತಾಯಿ ತಾಯಿಯೂ, ಮಗಳು ಮಗಳೂ, ಸೋದರಿಯು ಸೋದರಿಯೂ ಮತ್ತು ಸೊಸೆ ಸೊಸೆಯೂ ಆಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಬೀಜಮಾರ್ಗಿಗಳಾದ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರು, ಸಂಭೋಗ ಮಾಡಿ, ನೀರಿನಲ್ಲಿ ವೀರ್ಯವನ್ನು ಹಾಕಿ, ಸೇರಿಸಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪಾಮರರು ಇಂತಹ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮುಕ್ತಿಯ ಸಾಧನಗಳೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ! ವಿದ್ಯೆ, ವಿವೇಕ, ಸೌಜನ್ಯ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದ ರಹಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಶೈವ ಮತದವರಾದರೂ ಉತ್ತಮರಾಗಿರುತ್ತಾರೋ?

ಉತ್ತರ:- ಉತ್ತಮರಾಗುವುದೆಲ್ಲಿಂದ? "ಪ್ರೇತನಾಥನಂತೆಯೇ ಭೂತನಾಥ" ಹೇಗೆ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಮಂತ್ರೋಪದೇಶ ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ಜನರ ಧನವನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಹಾಗೆ ಶೈವರೂ ಕೂಡ 'ಓಂ ನಮಃ ಶಿವಾಯ' ಈ ಮೊದಲಾದ ಪಂಚಾಕ್ಷರೀ ಮೊದಲಾದ ಮಂತ್ರಗಳ ಉಪದೇಶಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ರುದ್ರಾಕ್ಷ-ಭಸ್ಮ-ಧಾರಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ; ಮಣ್ಣಿನ ಮತ್ತು ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುದರ ಲಿಂಗಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು 'ಹರಹರ' ಮತ್ತು 'ಬಂಬಂ' ಮತ್ತು ಮೇಕೆಯ ಶಬ್ದದಂತೆ ಬಡಬಡಬಡನಾದವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. "ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು 'ಬಂಬಂ' ಶಬ್ದವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪಾರ್ವತಿಯು ಪ್ರಸನ್ನಳಾಗುತ್ತಾಳೆ ಮತ್ತು ಮಹಾದೇವನು ಅಪ್ರಸನ್ನನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಯಾವಾಗ ಭಸ್ಮಾಸುರನ ಮುಂದಿನಿಂದ ಮಹಾದೇವನು ಓಡಿಹೋಗಿದ್ದನೋ, ಆಗ ಬಂಬಂ ಸಂಗಡ ಹಾಸ್ಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಚಪ್ಪಾಳೆಗಳು ತಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಮತ್ತೆ ಕೆನ್ನೆ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಪಾರ್ವತಿಯು ಅಪ್ರಸನ್ನಳೂ, ಮಹಾದೇವನು ಪ್ರಸನ್ನನೂ ಆಗುತ್ತಾರೆ, ಏಕೆಂದರೆ, ಪಾರ್ವತಿಯ ತಂದೆ ದಕ್ಷಪ್ರಜಾಪತಿಯ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ, ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ಅವನ ಮುಂಡದ ಮೇಲೆ ಟಗರಿನ ತಲೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದ್ದರು. ಅದರ ಅನುಕರಣಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿ ಕೆನ್ನೆಗಳನ್ನು ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಬ್ದವಿರುತ್ತದೆ-ಎಂದು ಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಶಿವರಾತ್ರಿಯ ದಿನ ಪ್ರದೋಷದ ವ್ರತವನ್ನಾಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮೊದಲಾದ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ, ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಭ್ರಾಂತರಾಗಿರುವ ಹಾಗೆ, ಶೈವರೂ ಕೂಡ ಭ್ರಾಂತರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷತಃ ಕಿವಿಹರುಕರು, ನಾಥರು, ಗಿರಿ, ಪುರಿ, ವನ, ಅರಣ್ಯ, ಪರ್ವತ, ಮತ್ತು ಸಾಗರ - ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಸಾಧುಗಳೂ ಮತ್ತು ಗೃಹಸ್ಥರೂ ಕೂಡ ಶೈವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಎರಡು ಕುದುರೆಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಏರುತ್ತಾರೆ. ಎಂದರೆ, ವಾಮ ಮತ್ತು ಶೈವ- ಎರಡು ಮತಗಳನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ವೈಷ್ಣವರೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ನುಡಿಯಿದು.

ಅಂತಃ ಶಾಕ್ತಾ ಬಹಿಃ ಶೈವಾಃ ಸಭಾಮಧ್ಯೇ ಚ ವೈಷ್ಣವಾಃ ।

ನಾನಾರೂಪಧರಾಃ ಕೌಲಾ ವಿಚರಂತಿ ಮಹೀತಲೇ ॥

---

* ವಸ್ತುತಃ ಇವು ಮಂತ್ರಗಳೇ ಅಲ್ಲ; ಸ್ವಂತ ಕೃತಿಗಳು.

೧ ಚೋಲೀ-ಎಂದರೆ ರವಿಕೆ ಅಥವಾ ಕುಪ್ಪಸ. ೨. ಪುರುಷನ ವೀರ್ಯಬಿಂದುವೇ ಬೀಜ.

ಇದು ತಂತ್ರದ ಶ್ಲೋಕವಾಗಿದೆ. ಒಳಗಿನಿಂದ ಶಾಕ್ತರು ಎಂದರೆ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳೂ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಶೈವರು-ಎಂದರೆ ರುದ್ರಾಕ್ಷ-ಭಸ್ಮ-ಧಾರಣೆಮಾಡುವವರೂ ಮತ್ತು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ 'ನಾವು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಉಪಾಸಕರಾದವರು' ಎಂದು ಸಾರುವ ವೈಷ್ಣವರೂ ಆಗಿ ಇರುತ್ತಾರೆ. ನಾನಾ ವಿಧದ ರೂಪಗಳನ್ನು ಧಾರಣಮಾಡಿಕೊಂಡು ವಾಮಮಾರ್ಗಿ ಜನರು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ವೈಷ್ಣವರಾದರೂ ಉತ್ತಮರಾಗಿದ್ದಾರೋ?

ಉತ್ತರ:- ಏನು ಮಣ್ಣು ಉತ್ತಮರಾಗಿರುವುದು? ಅವರು ಹೇಗೋ, ಇವರೂ ಹಾಗೆಯೇ! ನೋಡಿರಿಲ್ಲಿ ವೈಷ್ಣವರ ಲೀಲೆಯನ್ನು, ತಮ್ಮನ್ನು ವಿಷ್ಣುವಿನ ದಾಸರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾರು ಚಕ್ರಾಂಕಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೋ, ಆ ಶ್ರೀ ವೈಷ್ಣವರು ಅವರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಸರ್ವಶ್ರೇಷ್ಠರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹುದೇನೂ ಇಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಏನೇನೂ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವುದೇಕೆ? ಎಲ್ಲವೂ ಇದೆ. ನೋಡಿರಿ. ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ನಾರಾಯಣನ ಚರಣಾರವಿಂದದಂತಿರುವ ನಾಮವಿದೆ. ಮತ್ತು ನಡುವಣ ಹಳದಿಯ ರೇಖೆ 'ಶ್ರೀ'ಯಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವರೆನಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಾರಾಯಣನೊಬ್ಬನನ್ನುಳಿದು ಬೇರೆ ಯಾವನನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಮಹಾದೇವನ ಲಿಂಗದ ದರ್ಶನವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ 'ಶ್ರೀ' ವಿರಾಜಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ; ಅವಳು ಲಜ್ಜಿತಳಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಆಳವಂದಾರ್ ಮೊದಲಾದವರ ಸ್ತೋತ್ರಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಾರಾಯಣನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಮಾಂಸ ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ; ಮದ್ಯವನ್ನೂ ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ಶ್ರೇಷ್ಠರೇತಕ್ಕಲ್ಲ?

ಉತ್ತರ:- ಈ ನಾಮವನ್ನು ಹರಿಪದಾಕೃತಿ ಎನ್ನುವುದೂ, ಈ ಹಳದಿಯ ರೇಖೆಯನ್ನು ಶ್ರೀ-ಎಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಇದಂತೂ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಿನ ಚತುರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಯಾವ ರೀತಿ ಆನೆಯ ಹಣೆಯನ್ನು ಚಿತ್ರ-ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅದೇರೀತಿ ಹಣೆ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಪಾದದ ಚಿಹ್ನೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿತು? ಯಾವನಾದರೂ ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ವಿಷ್ಣುವಿನ ಪಾದದ ಚಿಹ್ನೆಯನ್ನು ಹಣೆಯಮೇಲೆ ಮೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾನೇನು?

ವಿವೇಕಿ :- ಮತ್ತು 'ಶ್ರೀ' ಜಡವೋ, ಚೇತನವೋ?

ವೈಷ್ಣವ :- ಚೇತನಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ.

ವಿವೇಕೀ : - ಹಾಗಾದರೆ, ಈ ರೇಖೆ ಜಡವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಶ್ರೀಯಲ್ಲ. ನಾವು "ಶ್ರೀ ರಚಿತವಾದುದೋ ಅಥವಾ ಅರಚಿತವೋ"? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಅರಚಿತವಾಗಿದ್ದರೆ, ಇದು ಶ್ರೀಯಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ, ಇದನ್ನಂತೂ ನೀವು ದಿನವೂ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದ ರಚಿಸುತ್ತೀರಿ. ಹೀಗೆ, ಇದು ಶ್ರೀಯಾಗಲಾರದು. ನಿಮ್ಮ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಇರುವುದಾದರೆ ಆದೇಷ್ಟೋಜನ ವೈಷ್ಣವರ ಮುಖವು ಕುರೂಪವಾಗಿ, ಅಂದರೆ ಸೌಂದರ್ಯರಹಿತವಾಗಿ ಏತಕ್ಕೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ? ಲಲಾಟದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಇದ್ದರೂ ಮನೆಮನೆಗೆ ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡುತ್ತಾ ಮತ್ತು ತಿರುಪೆಗೂಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಹೊಟ್ಟೆಹೊರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತಿರುಗುತ್ತೀರಿ ಏಕೆ? ಇದು ಮೂಢರ ಮತ್ತು ನಿರ್ಲಜ್ಜರ ವ್ಯವಹಾರ; ಲಲಾಟದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯ ಮಹಾದರಿದ್ರರದು!

ಇವರಲ್ಲಿ ಪರಕಾಲನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ವೈಷ್ಣವ ಭಕ್ತನಿದ್ದನು. ಅವನು ಕಳ್ಳತನ, ದರೋಡೆಮಾಡಿ, ಛಲಕಪಟಮಾಡಿ, ಪರರ ಧನವನ್ನು ಕಸಿದುತಂದು, ವೈಷ್ಣವರ ಬಳಿಯಿಟ್ಟು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ಸಾರಿ, ಯಾವುದನ್ನು ಸೂರೆಮಾಡಬಹುದೋ ಅಂತಹ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥವೂ ಅವನಿಗೆ ಕಳ್ಳತನದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ, ವ್ಯಾಕುಲನಾಗಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. 'ನಮ್ಮ ಭಕ್ತ ದುಃಖಪಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ' ಎಂದು ನಾರಾಯಣನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಸೇಠ ಮಹಾಶಯರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಳೆದು, ಉಂಗುರ-ಮೊದಲಾದ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟು, ರಥದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಎದುರಿಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ, ಹೇಳುವುದೇನು? ಪರಕಾಲನು ರಥದ ಬಳಿ ಹೋದನು. "ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಬೇಗ ತೆಗೆದುಕೊಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೊಂದುಹಾಕುವೆನು" ಎಂದು ಸೇಠರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ತೆಗೆದು-ತೆಗೆದು ಕೊಡುವಲ್ಲಿ, ಉಂಗುರವನ್ನು ಕಳಚುವಾಗ ತಡವಾಯಿತು. ಪರಕಾಲನು (ಸೇಠರ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದ) ನಾರಾಯಣನ ಬೆರಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ, ಉಂಗುರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ನಾರಾಯಣನು ಬಹಳ ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ, ಚತುರ್ಭುಜ ಶರೀರರೂಪತಾಳಿ, ದರ್ಶನವಿತ್ತನು. "ನೀನು ನನ್ನ ಬಹುಪ್ರಿಯನಾದ ಭಕ್ತನು. ಏಕೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲ ಹಣವನ್ನೂ ಕೊಲೆ-ಸುಲಿಗೆ-ಕಳುವುಮಾಡಿ, ವೈಷ್ಣವರ ಸೇವೆಮಾಡುತ್ತೀಯೆ. ಆದುದರಿಂದ, ನೀನು ಧನ್ಯನಾಗಿದ್ದೀಯೆ".-ಎಂದನು. ಮತ್ತೆ ಅವನು ಹೋಗಿ, ವೈಷ್ಣವರ ಹತ್ತಿರ ಎಲ್ಲ ಒಡವೆಗಳನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಒಂದು ಸಾರಿ ಪರಕಾಲನನ್ನು ಯಾವನೋ ಸಾಹುಕಾರನು ನೌಕರನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಜಹಜಿನಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು, ದೇಶಾಂತರಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಿದನು. ಪರಕಾಲನು ಒಂದು ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ಮುರಿದು, ಅರ್ಧ ತುಂಡು ಮಾಡಿ, ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ-"ಈ ನನ್ನ ಅರ್ಧ ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ಹಡಗಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಬಿಡು ಮತ್ತು ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಅಡಿಕೆ ಪರಕಾಲನದು ಎಂದು ಬರೆದುಕೊಡು" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯು-"ಬೇಕಾದರೆ, ನೀನು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಅಡಿಕೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೋ"- ಎಂದನು. ಪರಕಾಲನು -"ಇಲ್ಲ; ಸುಳ್ಳು ಸುಳ್ಳೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ಅಧಾರ್ಮಿಕರಲ್ಲ,

ನಮಗಂತೂ ಅರ್ಧವೇ ಬೇಕು"- ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಬಡಪಾಯಿಯಾದ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಮುಗ್ಧನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟನು. ಯಾವಾಗ ತನ್ನ ದೇಶದ ರೇವು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹಡಗು ಸೇರಿತೋ ಮತ್ತು ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ಇಳಿಸುವ ಸನ್ನಾಹವಾಯಿತೋ, ಆಗ ಪರಕಾಲನು- " ನಮ್ಮ ಅರ್ಧ ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ".- ಎಂದನು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಅದೇ ಅರ್ಧ ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆಗ ಪರಕಾಲನು - "ಜಹಜಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಅಡಿಕೆ ನನ್ನದಾಗಿದೆ . ಅರ್ಧ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವೆನು".- ಎಂದು ಜಗಳವಾಡತೊಡಗಿದನು. ಕಲಹ ರಾಜಪುರುಷರವರೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಪರಕಾಲನು "ಇವನು ಅರ್ಧ ಅಡಿಕೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಬರೆದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ". ಎಂದು, ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಪತ್ರವನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಬಹಳ ಬಹಳ ತರ್ಕಿಸಿದನು; ಆದರೆ, ಅವನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅರ್ಧ(ಭಾಗ) ಅಡಿಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವೈಷ್ಣವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಆಗಲಾದರೋ ವೈಷ್ಣವರು ಬಹಳ ಪ್ರಸನ್ನರಾದರು. ಈವರೆಗೂ ಆ ಸೂರೆಗಳ್ಳ ಪರಕಾಲನ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿಡುತ್ತಾರೆ! ಈ ಕಥೆಯನ್ನು "ಭಕ್ತಮಾಲ"ದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಬುದ್ಧಿವಂತರು ವೈಷ್ಣವರೂ, ಅವರ ಸೇವಕರೂ, ಮತ್ತು ನಾರಾಯಣನೂ-ಈ ಮೂವರೂ 'ಚೋರಮಂಡಲಿ'ಯಹುದೋ ಅಥವಾ ಅಲ್ಲವೋ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಮತಮತಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಒಳ್ಳೆಯ ತತ್ವಗಳಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಆ ಮತದಲ್ಲಿದ್ದು ಯಾವನೂ ಸರ್ವಥಾ ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗಲಾರನು.

ಈಗ ವೈಷ್ಣವರಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಒಡಕು-ಕಲಹ ಇದೆ, ನೋಡಿರಿ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ನಾಮಗಳನ್ನೂ, ಕಂಠಸೂತ್ರಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ. ರಾಮಾನಂದಿಗಳು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಗೋಪೀಚಂದನದ, ನಡುವೆ ಕೆಂಪುನಾಮವನ್ನೂ, ನೀಮಾವತರು ಎರಡು ತೆಳ್ಳನೆಯ ರೇಖೆಗಳನ್ನೂ, ನಡುವೆ ಕರಿಯ ಚುಕ್ಕೆಯನ್ನೂ, ಮಾಧ್ವರು ಕಪ್ಪುರೇಖೆಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ಗೌಡಬಂಗಾಳಿಗಳು ಕಟಾರಿಯಂತಹದನ್ನೂ ಹಾಗೂ ರಾಮಪ್ರಸಾದನ ಗುಂಪಿನವರು ಎರಡು ಚಂದ್ರರೇಖೆಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಬಿಳಿಯ ಗುಂಡು ಬೊಟ್ಟನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಇವರ ಕಥನಗಳು ವಿಲಕ್ಷಣ-ವಿಲಕ್ಷಣಗಳಾಗಿವೆ. ರಾಮಾನಂದಿಗಳು ಕೆಂಪುರೇಖೆಯನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಚಿಹ್ನೆ ಎಂದೂ, ಮತ್ತು "ಅವಳು ನಾರಾಯಣನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ"- ಎಂದೂ, ಗೋಸಾಯಿಗಳು, "ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ರಾಧೆ ವಿರಾಜಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ" ಎಂದೂ ನಾನಾರೀತಿಯ ಕಗ್ಗಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಒಂದು ಕಥೆಯನ್ನು "ಭಕ್ತಮಾಲ"ದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಪುರುಷನು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಾ-ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಾ ಹಾಗೆಯೇ ಮೃತವಾಗಿ ಹೋದನು. ಮೇಲಿನಿಂದ ಕಾಗೆ ಮಲವಿಸರ್ಜಿಸಿತು. ಅದು ಲಲಾಟದ ಮೇಲೆ ತಿಲಕಾಕಾರವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಯಮನ ದೂತರು ಅವನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಬಂದರು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿನ ದೂತರೂ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. "ಇದು ನಮ್ಮ ಒಡೆಯನ ಆಜ್ಞೆ; ನಾವು ಇವನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುವೆವು".- ಎಂದು ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳ ಜನರೂ ವಿವಾದ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ವಿಷ್ಣುವಿನ ದೂತರು - "ನಮ್ಮ ಒಡೆಯನ ಆಜ್ಞೆಯಾಗಿದೆ - ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಬೇಕೆಂದು. ನೋಡಿರಿ, ಇವನ ಲಲಾಟದಲ್ಲಿ ವೈಷ್ಣವನ ತಿಲಕವಿದೆ. ನೀವು ಹೇಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವಿರಿ"? - ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. ಆಗ ಯಮದೂತರು ಸುಮ್ಮನೇ ಹೊರಟುಹೋದರು. ವಿಷ್ಣುವಿನ ದೂತರು ಸುಖದಿಂದ ಅವನನ್ನು ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ನಾರಾಯಣನು ಅವನನ್ನು ವೈಕುಂಠದಲ್ಲಿಟ್ಟನು. ನೋಡಿರಿ, ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ತಿಲಕರೂಪಗೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಮಹಾತ್ಮ್ಯವಿದ್ದರೆ, ಯಾರು ಸ್ವತಃ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದಲೇ ತಿಲಕವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ನರಕದಿಂದ ಹೊರಗಾಗಿ, ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರೆ, ಇದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾದರೂ ಏನಿದೆ? "ಚಿಕ್ಕ ನಾಮವನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಾದರೆ, ಸಮಸ್ತ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ಅಥವಾ ಮುಖವನ್ನು ಕಪ್ಪಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ಇಲ್ಲವೇ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ವೈಕುಂಠಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಪಾದಬೆಳೆಸುವರೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ? - ಎಂದು ನಾವು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿವೆ.

ಇನ್ನು ಇವರಲ್ಲಿ ಬಹುಮಂದಿ 'ಖಾಖಿ'@ ಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತೊಗಟೆಯ ಲಂಗೋಟಿ ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ, ಬೆಂಕಿಯ ಕೊರಡದ ಬಳಿ ಕಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೂತಿರುತ್ತಾರೆ ; ಜಡೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತಾರೆ; ಸಿದ್ಧನ ವೇಷವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಕೊಕ್ಕರೆಯಂತೆ ಧ್ಯಾನಾವಸ್ಥಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಗಾಂಜಾ, ಭಂಗೀ, ಚರಸ್ಸನ್ನು ಸೇದುತ್ತಾರೆ; ಕೆಂಪು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಅನ್ನ, ಹಿಟ್ಟು, ಕವಡೆ, ಕಾಸು ಬೇಡಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಗೃಹಸ್ಥರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ದಾರಿತಪ್ಪಿಸಿ ಅನುಯಾಯಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕೂಲಿಗಾರರು ಅವರಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನಾದರೂ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವನನ್ನು ಓದಲುಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:-

ಪಠಿತವ್ಯಂ ತದಪಿ ಮರ್ತವ್ಯಂ ದಂತಕಟಾಕಟೇತಿ ಕಿಂ ಕರ್ತವ್ಯಮ್ ॥

ಸಂತರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಗೋಜಾದರೂ ಏನು? ಏಕೆಂದರೆ, ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಓದುವವರೂ ಕೂಡ ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಹಲ್ಲನ್ನು ಕಟಕಟಕಡಿಯುವುದೇತಕ್ಕಾಗಿ? ಸಾಧುಗಳು ನಾಲ್ಕು ಧಾಮಗಳಿಗೆ ಯಾತ್ರೆಮಾಡಿ ಬರಬೇಕು, ಸಂತರ ಸೇವೆಮಾಡಬೇಕು. ರಾಮದೇವರ ಭಜನ ಮಾಡಬೇಕು.

@ ಬೂದಿಬಡುಕ ಸಾಧುಗಳು,

ಯಾವನಾದರೂ ಅಪ್ಪಟ ಮೂರ್ಖನನ್ನು, ಅವಿದ್ಯೆಯ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ನೋಡಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಖಾಖೀ ಮಹಾರಾಜರ ದರ್ಶನಮಾಡಿ ಬರಬೇಕು. ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಯಾರೇ ಹೋಗಲಿ, ಹೋಗುವವರು ಖಾಖೀಮಹಾರಾಜರ ತಂದೆಗೆ, ತಾಯಿಗೆ ಸಮಾನರೇ ಆಗಿರಲೊಲ್ಲವೇಕೆ, ಅವರನ್ನು 'ಮಗನೇ! ಮಗಳೇ !' ಎಂದು ಅವರು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಖಾಖೀಮಹಾರಾಜರು ಹೇಗೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಮರದವರು*, ಒಣಮರದವರು* ಚಿಂದಿ ಬಟ್ಟೆಯವರು*, ಹಾಗೂ ಗುಂಪುಗುಳಿಗಳು*, ಶುಷ್ಕಪ್ರಾಣರು*, ಅಕಾಲಿಗಳು, ಕಿವಿಹರುಕರು*, ಜೋಗಿಗಳು*, ಅವಘಡದವರು*- ಮೊದಲಾದವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ವಿಧದವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಖಾಖಿಯ ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನು **'ಸ್ರೀ ಗನೇ ಸಾಜನಮೇ'**- ಎಂದು ಒದರುತ್ತಾ ಒದರುತ್ತಾ ನೀರನ್ನು ತರಲು ಭಾವಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪಂಡಿತ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಖಾಖೀಶಿಷ್ಯನು **'ಸ್ರೀ ಗನೇ ಸಾಜನಮೇ'**- ಎಂದು ಜಪಿಸುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಪಂಡಿತನು "ಓ ಸಾಧು! ಅಶುದ್ಧವಾಗಿ ಪಠಿಸುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ! **"ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯ ನಮಃ"** ಎಂದು ಉಚ್ಚರಿಸು"- ಎಂದನು. ಅವನು ಕೂಡಲೇ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಗುರುವರ್ಯರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ-"ಒಬ್ಬ ಹಾರುವಯ್ಯ ನನ್ನ ಉಚ್ಚಾರಣವನ್ನು ಅಸುದ್ಧವೆನ್ನುತ್ತಾನೆ"- ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಕೂಡಲೇ ಖಾಖೀಮಹಾಶಯರು ಎದ್ದರು; ಭಾವಿಯ ಬಳಿ ಹೋದರು ಮತ್ತು ಪಂಡಿತನಿಗೆ-"ನೀನು ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸುತ್ತೀಯಾ? ಗುರುವಿನ ಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ನೀನು ಓದಿರುವುದಾದರೂ ಏನು? ನೋಡು; ನೀನು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಪಾಠವನ್ನು ಬಲ್ಲೆ. ನಾವು ಮೂರು ಬಗೆಯದನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದೇವೆ. **"ಸ್ರೀ ಗನೇಸಾಜನ್ನಮೋ, ಸ್ರೀ ಗನೇಸಾಯಮ್ನವೇ, ಶ್ರೀ ಗನೇಸಾಯನಮೇ"**. ಕೇಳಿದೆಯಾ"? ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿದರು.

ಪಂಡಿತ:- ಕೇಳಿರಿ ಸಾಧುಗಳೇ! ವಿದ್ಯೆಯ ವಿಷಯ ಬಹುಕಠಿನವಾಗಿದೆ. ಓದದೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಖಾಖೀ:- ಹೋಗೋ ಅತ್ತ! ಭಂಗೀರಸದ ಒಂದೇ ಸೆಳೆತದಲ್ಲಿ, ಒಂದೇ ಉಸಿರಿಗೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಹಾರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಎಲ್ಲ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನೂ ನಾವು ತೀಡಿ ಹಾಕಿದ್ದೇವೆ. ಸಂತರ ಬಿಡಾರ ದೊಡ್ಡದು. ಬರೇ ಹಾರುವ ನೀನೇನು ತಿಳಿದಿದ್ದೀಯೆ?

ಪಂಡಿತ:- ನೋಡಿರಿ, ನೀವು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತಿದ್ದರೆ ಇಂತಹ ಅಪಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಏಕೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಿರಿ? ನಿಮಗೆ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಜ್ಞಾನವೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಖಾಖೀ:- ಎಲೋ, ನೀನು ನಮ್ಮ ಗುರುವಾಗುತ್ತೀಯೇನು? ನಿನ್ನ ಉಪದೇಶವನ್ನು ನಾವು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಪಂಡಿತ:- ಆಲಿಸುವೆ ಎಲ್ಲಿಂದ? ಬುದ್ಧಿಯೇ ಇಲ್ಲ! ಉಪದೇಶವನ್ನು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೂ, ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ವಿದ್ಯೆಬೇಕು.

ಖಾಖೀ:- ಸಮಸ್ತ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಓದಿದ್ದರೂ, ಸಂತರನ್ನು ಮಾನಿಸದಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಏನನ್ನೂ ಓದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. (ಓದಿಲ್ಲದಂತೆಯೇ ಸರಿ.)

ಪಂಡಿತ :- ಅಹುದು. ನಾವು ಸಂತರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮಂತಹ ಗಾಂಪರೊಡೆಯನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ-ಸಜ್ಜನರೂ, ವಿದ್ವಾಂಸರೂ, ಧಾರ್ಮಿಕರೂ, ಪರೋಪಕಾರಿಗಳೂ ಆದ ಪುರುಷರನ್ನು ಸಂತರೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಖಾಖೀ:- ನೋಡು, ನಾವು ಇರುಳೂ - ಹಗಲೂ ಬೆತ್ತಲೆಯಿರುತ್ತೇವೆ. ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಗಾಂಜಾ-ಚರಸ್ಸುಗಳ ನೂರಾರು ಸೆಳೆತಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತೇವೆ. ಮೂರು - ಮೂರು ತಂಬಿಗೆ ಭಂಗೀರಸ ಕುಡಿಯುತ್ತೇವೆ. ಗಾಂಜಾ, ಭಂಗೀ, ಧತ್ತೂರೀ ಎಲೆಗಳ ಶಾಕವನ್ನು ಮಾಡಿ ಭಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ಶಂಖಿಪಾಷಾಣ ಮತ್ತು ಅಫೀಮನ್ನೂ ಕೂಡ ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ನುಂಗಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಮದದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತು ರಾತ್ರಿ-ಹಗಲು ದುಃಖರಹಿತರಾಗುತ್ತೇವೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಹಂಗನ್ನೇ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡಿ, ಕೂಳನ್ನು ಬೇಯಿಸಿ ತಿನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಯಾವನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗುತ್ತಾನೋ, ಅವನಿಗೂ ಕೂಡ ಎಂದಿಗೂ ನಿದ್ರೆ ಬಾರದಂತೆ ರಾತ್ರೆಯೆಲ್ಲಾ ಕೆಮ್ಮು ಬರುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಮೊದಲಾದ ಸಿದ್ಧಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಧುತ್ವ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ. ಮತ್ತೆ ನೀನು ನಮ್ಮ ನಿಂದೆಯನ್ನೇಕೆ ಮಾಡುತ್ತೀಯೆ? ಎಚ್ಚೆತ್ತುಕೋ ಅಯ್ಯ! ನಮ್ಮನ್ನು ಬೇಸರಪಡಿಸುವೆಯಾದರೆ, ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಬೂದಿಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ!

ಪಂಡಿತ:- ಈ ಸಮಸ್ತವೂ ಅಸಾಧುಗಳೂ, ಮೂರ್ಖರೂ, ಮತಿಹೀನರೂ ಆದವರ ಲಕ್ಷಣಗಳು; ಸಾಧುಗಳದಲ್ಲ! ಕೇಳಿರಿ. **"ಸಾಧ್ನೋತಿ ಪರಾಣಿ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಾಣಿ ಸ ಸಾಧುಃ"** ಯಾವನು ಧರ್ಮಯುಕ್ತವಾದ ಉತ್ತಮ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುವನೋ, ಸದಾ ಪರೋಪಕಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರವೃತ್ತನಾಗಿರುವನೋ, ಯಾವನಲ್ಲಿ ಯಾವ ದುರ್ಗುಣಗಳೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಯಾವನು ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿ ಸತ್ಯೋಪದೇಶದಿಂದ ಸರ್ವರಿಗೂ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವನೋ, ಅವನನ್ನು ಸಾಧುವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

---

* ಈ ಚಿಹ್ನೆಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸಿರುವ ಹೆಸರುಗಳೆಲ್ಲಾ ಇದೇ ವಿಧದ ಅವಿದ್ಯಾವಂತ ಬೈರಾಗಿಗಳ ಮತಗಳ ಹೆಸರುಗಳು.

"ಸಾಧ್ನೋತಿ ಪರಾಣಿ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಾಣಿ ಸ ಸಾಧುಃ" ಯಾವನು ಧರ್ಮಯುಕ್ತವಾದ ಉತ್ತಮ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುವನೋ, ಸದಾ ಪರೋಪಕಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರವೃತ್ತನಾಗಿರುವನೋ, ಯಾವನಲ್ಲಿ ಯಾವ ದುರ್ಗುಣಗಳೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಯಾವನು ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿ ಸತ್ಯೋಪದೇಶದಿಂದ ಸರ್ವರಿಗೂ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವನೋ, ಅವನನ್ನು ಸಾಧುವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಖಾಖೀ:– ಹೋಗಯ್ಯಾ ನೀನು ಸಾಧುವಿನ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೇನು ಬಲ್ಲೆ? ಸಂತರ ಒಕ್ಕಲು ಬಹು ದೊಡ್ಡದು! ಯಾವ ಸಂತನನ್ನೂ ಅಡ್ಡಹಾಯಬೇಡ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನೋಡು, ಇಕ್ಕಳವನ್ನೆತ್ತಿ ಒಂದು ಬಿಗಿದರೆ, ನಿನ್ನ ಬುರುಡೆ ಒಡೆದು ಹೋಳಾದೀತು!

ಪಂಡಿತ:– ಒಳ್ಳೆಯದು, ಬೂದಿಬಡುಕ, ಹೋಗು ನಿನ್ನ ಆಸನಕ್ಕೆ . ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ರಾಜ್ಯ ಹೇಗಿದೆ-ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ? ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಹೊಡೆದರೆ, ಕೊಂದರೆ, ಹಿಡಿಯಲ್ಪಡುವೆ. ಸೆರೆಯಾಳಾಗುವೆ. ಬೆತ್ತದ ಏಟು ತಿನ್ನುವೆ. ಅಥವಾ ಯಾವನಾದರೂ ನಿನ್ನನ್ನೂ ಕೂಡ ಬಡಿದು ಹಾಕಿದರೆ, ಮತ್ತೇನು ಮಾಡುವೆ? ಇದು ಸಾಧುವಿನ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ.

ಖಾಖೀ:– ನಡೆಯೋ ಶಿಷ್ಯ! ಯಾವ ರಾಕ್ಷಸನ ಮುಖವನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ?

ಪಂಡಿತ:– ನೀನು ಯಾವಾಗಲೂ ಯಾವ ಮಹಾತ್ಮನ ಸಂಗವನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಇಂತಹ ಜಡಮೂರ್ಖನಾಗಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ!

ಖಾಖೀ:– ನಾವು ಸ್ವತಃ ಮಹಾತ್ಮರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಮಗೆ ಬೇರೆ ಇನ್ನಾರ ಅಪೇಕ್ಷೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಪಂಡಿತ:– ಯಾರ ಭಾಗ್ಯ ಮಣ್ಣುಗೂಡಿರುತ್ತದೋ, ಅವರಿಗೆ ನಿನ್ನದರಂತಹ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಅಭಿಮಾನ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಖಾಖೀ ತನ್ನ ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು. ಮತ್ತು ಪಂಡಿತರು ಮನೆಗೆ ಹೋದರು.

ಯಾವಾಗ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದ ಆರತಿಯಾಯಿತೋ, ಆಗ ಆ ಖಾಖಿಯನ್ನು ವೃದ್ಧನೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಹು ಮಂದಿ ಬೂದಿಬಡುಕರು 'ಡಾಂಡೋತ್, ಡಾಂಡೋತ್' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಪ್ರಣಾಮಮಾಡಿ, ಕುಳಿತರು. ಆ ಖಾಖೀ ಕೇಳಿದನು:- 'ಎಲೋ ರಾಮದಾಸು! ನೀನು ಏನನ್ನು ಓದಿರುವೆ?"

ರಾಮದಾಸ:– ಮಹಾರಾಜ್! ನಾನು 'ಬೇಸ್ನುಸಹಸರನಾಮ' ಓದಿದ್ದೇನೆ.

ಖಾಖೀ:– ಓ ಗೋವಿಂದದಾಸ! ನೀನು ಏನನ್ನು ಓದಿದ್ದೀಯೇ?

ಗೋವಿಂದದಾಸ:– ನಾನು 'ರಾಮಸತವ ರಾಜ' ಓದಿದ್ದೇನೆ, ಇಂತಹ ಖಾಖೀ ಮಹಾರಾಜರ ಹತ್ತಿರ.

ಆಗ ರಾಮದಾಸನು :- "ಮಹಾರಾಜ್! ತಾವು ಏನನ್ನು ಓದಿದ್ದೀರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಖಾಖೀ:– ನಾವು ಗೀತೆಯನ್ನು ಓದಿದ್ದೇವೆ.

ರಾಮದಾಸ:– ಯಾರಹತ್ತಿರ?

ಖಾಖೀ:– ಹೋಗಲೋ ಹುಡುಗ! ನಾವು ಯಾರನ್ನೂ ಗುರುವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ, ನೋಡು, ನಾವು 'ಪರಾಗರಾಜ'ದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಮಗೆ ಅಕ್ಷರ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಯಾವಾಗ ಯಾವನಾದರೂ ಉದ್ದವಾದ ಪಂಚೆಯ ಪಂಡಿತನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆವೋ, ಆಗ ಗೀತೆಯ ಕಿರುಹೊತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ-"ಈ ಕೊಂಬನ್ನುಳ್ಳ ಅಕ್ಷರದ ಹೆಸರೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಹೀಗೆ ಕೇಳುತ್ತಾ-ಕೇಳುತ್ತಾ ೧೮ ಅಧ್ಯಾಯದ ಗೀತೆಯನ್ನು ತೀಡಿಹಾಕಿದೆವು. ಗುರುವನ್ನಾಗಿ ಯಾವ ಒಬ್ಬನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಒಳ್ಳಿತು, ಇಂತಹ ವಿದ್ಯಾಶತ್ರುಗಳಲ್ಲಿ ಅವಿದ್ಯೆ ಮನೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕು?

ಈ ಮಂದಿ ಮದ, ಪ್ರಮಾದ, ಕಾದಾಟ, ತಿನ್ನುವುದು, ನಿದ್ರಿಸುವುದು, ಜಾಗಟೆಬಾರಿಸುವುದು, ಘಂಟೆ-ತಮ್ಮಟೆ-ಶಂಖ ಬಾರಿಸುವುದು, ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಪ್ರದೀಪ್ತವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದು, ಮೀವುದು, ತೊಳೆಯುವುದು, ಎಲ್ಲ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಅಲೆಯುವುದು-ತಿರುಗುವುದು-ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಬೇರೆ ಯಾವದೇ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವನಾದರೂ ಬೇಕಾದರೆ ಕಲ್ಲನ್ನೂ ಕೂಡ ಕರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು; ಆದರೆ ಈ ಬೂದಿಬಡುಕರ ಆತ್ಮಗಳಿಗೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದು ಕಠಿಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಬಹುಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅವರು ವಿದ್ಯಾಜ್ಞಾನಶೂನ್ಯರಾದ ಕೂಲಿಗಾರರು ಬೇಸಾಯಗಾರರು, ಬೋಯಿಗಳು-ಮೊದಲಾದವರಾಗಿದ್ದು, ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಕೇವಲ ಬೂದಿಬಳಿದುಕೊಂಡು ಬೈರಾಗಿಗಳು, ಖಾಖಿಗಳು-ಮೊದಲಾದವರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯ ಅಥವಾ ಸತ್ಸಂಗ ಮೊದಲಾದುದರ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವು ತಿಳಿದುಬರಲಾರದು.

ಇದರಲ್ಲಿ ನಾಥರುಗಳ ಮಂತ್ರ "ನಮಃ ಶಿವಾಯಃ"; ಖಾಖಿಗಳದು "ನೃಸಿಂಹಾಯ ನಮಃ"; ರಾಮಾವರಾತರದು "ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರಾಯ ನಮಃ" ಅಥವಾ "ಸೀತಾರಾಮಾಭ್ಯಾಂ ನಮಃ"; ಕೃಷ್ಣೋಪಾಸಕರದು "ಶ್ರೀ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣಾಭ್ಯಾಂ ನಮಃ"; "ನಮೋ ಭಗವತೇ ವಾಸುದೇವಾಯ" ಮತ್ತು ಬಂಗಾಳಿಗಳದು "ಗೋವಿಂದಾಯ ನಮಃ" ಈ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಊದಿ ಬಿಡುವುದರ ಮಾತ್ರದಿಂದ ಶಿಷ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಈ ಕೆಳಗೆ ಬರೆದಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ-"ಮಗನೇ! ತಂಬಿಗೆಯ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸು":-

ಜಲ ಪವಿತರ ಸಥಲ ಪವಿತರ ಔರ್ ಪವಿತರ್ ಕುವಾ ।

ಶಿವ ಕಹೇ ಸುನ ಪಾರ್ವತೀ ತೂಂಬಾ ಪವಿತರ್ ಹುವಾ ॥

ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇಂತಹವರಿಗೆ ಸಾಧುವಾಗಲು ಅಥವಾ ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಲು ಅಥವಾ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಉಪಕಾರಮಾಡಲು ಎಂದಿಗಾದರೂ ಯೋಗ್ಯತೆಯುಂಟಾದೀತೇ? ಖಾಖಿಗಳು ರಾತ್ರಿ-ಹಗಲು ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನೂ, ಬೆರಣಿಗಳನ್ನೂ ಸುಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಉರಿಸಿಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ತಿಂಗಳಿನ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಬೆಲೆಗೆ ಕಂಬಳಿ-ಮೊದಲಾದ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ನೂರನೆಯ ಒಂದಂಶದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಸುಖದಿಂದ ಇರುವರು. ಅವರಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೀತು? ಆ ಉರಿಯುವ ಕೊರಡಿನಿಂದ ತಾಪ ಪಡೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದರಿಂದಲೇ ತಮಗೆ 'ತಪಸ್ವಿಗಳು' ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ತಪಸ್ವಿಗಳಾಗಬಲ್ಲರಾದರೆ, ಕಾಡುಜನರು ಇವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ತಪಸ್ವಿಗಳಾದಾರು. ಉದ್ದವಾಗಿ ಜಡೆ ಬಿಡುವುದರಿಂದ, ನಾಮಗಳನ್ನೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ತಪಸ್ವಿಯಾಗುವುದಾದರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಲ್ಲರು. ಇವರು ಮೇಲಿನಿಂದ ತ್ಯಾಗಸ್ವರೂಪರೂ ಮತ್ತು ಒಳಗಿನಿಂದ ಮಹಾಸಂಗ್ರಹಿಗಳು ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಕಬೀರಪಂಥಿಗಳಾದರೂ ಶ್ರೇಷ್ಠರೂ?

ಉತ್ತರ :- ಇಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಶ್ರೇಷ್ಠರೇತಕ್ಕಲ್ಲ? ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುದರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಖಂಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಬೀರ ಮಹಾರಾಜರು ಹೂಗಳಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನರಾಗಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಕೊನೆಗೂ ಹೂವೇ ಆಗಿಹೋದರು. ಬ್ರಹ್ಮಾ ವಿಷ್ಣು ಮಹಾದೇವರ ಜನ್ಮ ಯಾವಾಗ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲವೋ, ಆಗಲೂ ಕಬೀರ ಮಹಾರಾಜರು ಇದ್ದರು. ಮಹಾಸಿದ್ಧರು; ಎಷ್ಟೆಂದರೆ-ಯಾವ ವಿಷಯವನ್ನು ವೇದ-ಪುರಾಣಗಳೂ ಕೂಡ ತಿಳಿಸಲಾರವೋ, ಅದನ್ನು ಕಬೀರರು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸತ್ಯಮಾರ್ಗವಾವುದಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಕಬೀರರು ಮಾತ್ರವೇ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. **"ಸತ್ಯನಾಮ ಕಬೀರ"** ಮೊದಲಾದುದು ಇವರ ಮಂತ್ರವಾಗಿದೆ.

ಉತ್ತರ:- ಶಿಲೆ-ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಮಂಚ, ಗದ್ದಿಗೆ, ದಿಂಬು, ಹಾವುಗೆ, ಬೆಳಕು ಎಂದರೆ-ದೀಪ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದು ಶಿಲಾಮೂರ್ತಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲ. ಹೂಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ಹೂವಾಗಿ ಹೋಗಲು, ಕಬೀರ ಮಹಾರಾಜರು ಕೀಟ ಅಥವಾ ಮೊಗ್ಗುಗಳಾಗಿದ್ದರೇನು?

ಈ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ, ಆಲಿಸಲ್ಪಡುವ ಕೆಳಕಂಡ ವಿಷಯವೇ ಸತ್ಯವಿರಬಹುದು. ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ನೇಕಾರನು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು-ಮರಿಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ರಾತ್ರಿ ಸ್ವಲ್ಪವಿತ್ತು. ಒಂದು ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ದಾರಿಯ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಹೂಗಳ ನಡುವೆ, ಅದೇ ರಾತ್ರಿ ಜನಿಸಿದ್ದ ಗಂಡು ಮಗುವಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವಳು ಪಾಲಿಸಿದಳು. ಯಾವಾಗ ಅವನು ದೊಡ್ಡವನಾದನೋ, ಆಗ ನೇಕಾರನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವನೋ ಪಂಡಿತನ ಬಳಿ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಹೋದನು. ಅವನು (ಪಂಡಿತನು) ಅವನಿಗೆ ಅಪಮಾನವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. "ನೇಕಾರನಿಗೆ ನಾವು ಕಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ".-ಎಂದು ಹೇಳಿದನು . ಹೀಗೆಯೇ ಅನೇಕ ಪಂಡಿತರ ಬಳಿ ತಿರುಗಾಡಿದನು; ಆದರೆ ಯಾವನೂ ಓದಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟೆ ಭಾಷಾಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ, ನೇಕಾರರೇ ಮೊದಲಾದ ಕೆಳಗಣಮಟ್ಟದ ಜನರಿಗೆ ಬೋಧಿಸತೊಡಗಿದನು. ತಂಬೂರಿ ಹಿಡಿದು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಭಜನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪಂಡಿತರ, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮತ್ತು ವೇದಗಳ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೆಲ ಮೂರ್ಖಮಂದಿಗಳು ಅವನ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡರು. ಯಾವಾಗ ಮೃತನಾದನೋ, ಆಗ ಜನರು ಅವನನ್ನು ಸಿದ್ಧನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಟ್ಟರು. ಯಾವ ಯಾವದನ್ನು ಅವನು ತನ್ನ ಜೀವಿತಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿದ್ದನೋ, ಅದನ್ನು ಅವನ ಶಿಷ್ಯರು ಓದುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಾಗ ಯಾವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ಅದನ್ನು "ಅನಹತಶಬ್ದ"ವೆಂದು ಕರೆಯುವ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಮನದ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು 'ಸುರತಿ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಆ ಶಬ್ದವನ್ನಾಲಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುವುದನ್ನೇ ಆ ಪಂಥದ ಸಂತರು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಧ್ಯಾನವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಲ ತಲುಪಲಾರದಂತೆ. ಭರ್ಜಿಯಂತೆ ತಿಲಕವನ್ನೂ, ಮತ್ತು ಚಂದನ ಮೊದಲಾದವರ ಮಣಿಸರವನ್ನೂ ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯದು, ಆಲೋಚಿಸಿ ನೋಡಿರಿ, ಇದರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮನ ಉನ್ನತಿ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನ

ವರ್ಧಿಸಬಲ್ಲದೇನು? ಇದು ಕೇವಲ ಬಾಲಕರ ಆಟಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಲೀಲೆಯಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಪಂಜಾಬ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ನಾನಕರು ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರೂ ಕೂಡ ಪ್ರತಿಮಾ (ಪೂಜೆಯ) ಖಂಡನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಸಲ್ಮಾನರಾಗುವುದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಿದರು. ಅವರು ಸಾಧುಗಳೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಗೃಹಸ್ಥರಾಗಿದ್ದರು. ನೋಡಿರಿ, ಅವರು ಆ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಲೇ ಅವರ ಆಶಯ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿದ್ದಿತೆಂದು ವಿದಿತವಾಗುತ್ತದೆ :-

ಓಂ ಸತ್ಯನಾಮ ಕರ್ತಾ ಪುರುಷ ನಿರ್ಭೋ ನಿರ್ವೈರ ಅಕಾಲಮೂರ್ತ ಅಜೋ ನಿ ಸಹಭಂ ಗುರುಪ್ರಸಾದ

ಜಪ ಆದಿ ಸಚ್, ಜುಗಾದಿ ಸಚ್, ಹೈ ಭೀ ಸಚ್, ನಾನಕ ಹೋಸೀ ಭೀ ಸಚ್ ॥ (ಜಪ್‌ಜೀ ಪೌಢೀ - ೧.)

"ಓಂ" ಯಾವನ ಸತ್ಯವಾದ ಹೆಸರೋ, ಆ ಕರ್ತೃವಾದ ಪುರುಷನು ಭಯದಿಂದ ಮತ್ತು ವೈರದಿಂದ ರಹಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅಕಾಲಮೂರ್ತಿ, ಎಂದರೆ, ಕಾಲದ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಯೋನಿಯಲ್ಲಿ ಬಾರದವನೂ, ಪ್ರಕಾಶಮಾನನೂ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನದೇ ಜಪವನ್ನು ಗುರುವಿನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಮಾಡು. ಆ ಪರಮಾತ್ಮನು ಆದಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯನಾಗಿದ್ದನು ; ಯುಗಗಳ ಆದಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯನು ; ವರ್ತಮಾನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯನು ಮತ್ತು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಆಗಿರುವುದೂ ಸತ್ಯಸ್ವರೂಪನೇ.

ಉತ್ತರ :- ನಾನಕರ ಆಶಯವೇನೋ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ - ವಿದ್ಯೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಹುದು ; ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವ ಆ ದೇಶದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅರಿತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅರಿತಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ 'ನಿರ್ಭಯ' ಎಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು 'ನಿರ್ಭೋ' ಎಂದೇಕೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು? ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ಅವರು ರಚಿಸಿರುವ 'ಸಂಸ್ಕೃತೀಯ ಸ್ತೋತ್ರವು' ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಿದೆ . "ನಾನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು"- ಎಂದು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಓದದೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ಬರಬಲ್ಲದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಅಹುದು; ಯಾರು ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಎಂದೂ ಕೇಳಿಯೂ ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲವೋ, ಆ ಗ್ರಾಮೀಣರೆದುರಿಗೆ "ಸಂಸ್ಕೃತೀ" ರಚಿಸಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಪಂಡಿತರಾಗಿ ಹೋಗಿರಬಹುದು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತಮ್ಮ ಗೌರವ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯ ಇಚ್ಛೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಈ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನೆಂದಿಗೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಇಚ್ಛೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಿತು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಎಂತಹ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದರೋ, ಆದರಲ್ಲಿಯೇ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು "ನಾನು ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಓದಿಲ್ಲ". ಎಂದೂ ಕೂಡ ಹೇಳಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದಿತೆಂದಾಗ, ಮಾನ-ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದಂಭವನ್ನೂ ಮಾಡಿರಬಹುದು. ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ವೇದಗಳ ನಿಂದೆಯೂ ಮತ್ತು ಸ್ತುತಿಯೂ ಕೂಡ ಇದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಹೀಗೆ ಮಾಡದೇ ಹೋಗಿದ್ದರೆ, ಅವರನ್ನೂ ಕೂಡ ಯಾವನಾದರೂ ವೇದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೇಳಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವಾಗ (ಅರ್ಥಹೇಳಲು) ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೋ, ಆಗ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೆ ಭಂಗ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದಕಾರಣ ಮೊದಲೇ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರ ಮುಂದೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ವೇದಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಒಂದೊಂದೆಡೆ ವೇದಗಳ ಬಗೆಗೆ ಒಳಿತನ್ನೂ ಕೂಡ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಹೇಳದೆಯೇ ಇದ್ದರೆ, ಜನರು ಅವರನ್ನು ನಾಸ್ತಿಕರೆಂದೇ ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ:-

ವೇದ ಪಢತ ಬ್ರಹ್ಮಾಮರೇ । ಚಾರೋಂ ವೇದ ಕಹಾ ನಿ ।

ಸಂತ (ಸಾಧು) ಕೀ ಮಹಿಮಾ ವೇದ ನ ಜಾನೇ ॥ (ಸುಖಮನೀ, ಪೌಡೀ-೭. ಪದ-೮)

ನಾನಕ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನೀ ಆಪ ಪರಮೇಶ್ವರ ॥ (ಸುಖಮನೀ, ಪೌ-೮. ಪದ-೬)

ವೇದ ಓದುವವರು ಸತ್ತು ಹೋದರು ಮತ್ತು ನಾನಕರೇ ಮೊದಲಾದವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಅಮರರೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರೇನು? ಅವರು ಮೃತರಾಗಲಿಲ್ಲವೇ? ವೇದಗಳಂತೂ ಸರ್ವವಿದ್ಯೆಗಳ ಭಂಡಾರಗಳು.ಆದರೆ, ಯಾವನೂ ನಾಲ್ಕೂ ವೇದಗಳನ್ನು ಕಥೆ-ಎನ್ನುವನೋ, ಅವನ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕಥೆಯಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಸಂತರೆಂದು ಹೆಸರಾದರೆ, ಆ ಬಡಪಾಯಿಗಳು ವೇದಗಳ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಎಂದೂ ತಿಳಿಯಲಾರರು. ನಾನಕರು ವೇದಗಳ ಸಮ್ಮಾನವನ್ನೇ ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಅವರ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವರು ಗುರುಗಳು ಆಗಲೂ ಶಕ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನಂತೂ ಓದಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಹಾಗಿರುವಾಗ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಓದಿಸಿ, ಹೇಗೆ ಶಿಷ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು?

ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನಕರು ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರೋ, ಆಗ ಪಂಜಾಬು ಸಂಸ್ಕೃತವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಪೂರ್ಣತಃ ರಹಿತವೂ, ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಂದ ಪೀಡಿತವೂ ಆಗಿದ್ದಿತು - ಎನ್ನುವುದು ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೆಲ ಮಂದಿಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದರು. ನಾನಕರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಅಥವಾ ಬಹುಮಂದಿ ಶಿಷ್ಯರು ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ, ಅವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ, ಮರಣಾನಂತರ

(ಗುರುಜನರನ್ನು) ಸಿದ್ಧರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಡುವ ನಡತೆಯಿರುತ್ತದೆ . ಆ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಮಹಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹಬ್ಬಿಸಿ, ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಸಮಾನರೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಅಹುದು ; ನಾನಕರು ಮಹಾಧನಾಢ್ಯರು ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಂತರು ಕೂಡ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ, ಅವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳು "ನಾನಕ ಚಂದ್ರೋದಯ" ಮತ್ತು "ಜನ್ಮಸಾಖೀ" ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿ "ಅವರು ಮಹಾಸಿದ್ಧರು ಮತ್ತು ಅತಿದೊಡ್ಡ ಐಶ್ವರ್ಯವಂತರಾಗಿದ್ದರು ; ನಾನಕರು ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದರು ; ದೊಡ್ಡ ಸಂವಾದವನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಇವರನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಿದರು. ನಾನಕರ ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಗಳು, ರಥಗಳು, ಆನೆಗಳು, ಚಿನ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿ, ಮುತ್ತು , ಪನ್ನ-ಮೊದಲಾದ ರತ್ನಗಳಿಂದ ಜಟಿತವಾಗಿದ್ದುವು ಮತ್ತು ಅಮೂಲ್ಯ ರತ್ನಗಳಿಗೆ-ಇತಿ-ಮಿತಿಗಳಿರಲಿಲ್ಲ". ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವು ಕಗ್ಗಗಳಲ್ಲವಾದರೆ ಮತ್ತೇನು? ಇದರಲ್ಲಿ ಇವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳ ದೋಷವಿದೆ ; ನಾನಕರದಲ್ಲ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಅವರಾದ ನಂತರ, ಅವರ ಪುತ್ರನಿಂದ ಉದಾಸೀ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಶಿಷ್ಯರೂ ಮತ್ತು ರಾಮದಾಸ-ಮೊದಲಾದವರಿಂದ ನಿರ್ಮಲಾ ಸಂಪ್ರದಾಯಸ್ಥರೂ ಪ್ರಚಲಿತರಾಗಿ, ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಗದ್ದುಗೆಗೆ ಏರಿದವರು ಪ್ರಾಂತದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ರಚನೆ ಮಾಡಿ, "ಗ್ರಂಥ"ದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದರೆ, ಇವರ ಹತ್ತನೆಯ ಗುರು ಗೋವಿಂದಸಿಂಹರಾದರು. ಅವರಾದನಂತರ ಆ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಯಾವನದೇ ಭಾಷೆಯೂ ಸೇರಿಸಲ್ಪಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಪುಸ್ತಕಗಳಿದ್ದವೋ, ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದುಗೂಡಿಸಿ ರಟ್ಟನ್ನು ಹಾಕಿಸಿದರು. ಈ ಜನರೂ ಕೂಡ ನಾನಕರಾದ ನಂತರ ಬಹಳ ಭಾಷಾಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಪುರಾಣಗಳ ಸುಳ್ಳು ಕಥೆಗಳಿಗೆ ಸಮನಾಗಿ ನಾನಾ ಪ್ರಕಾರದ ರಚನೆಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ -"ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಿಯು ತಾನೇ ಪರಮೇಶ್ವರ"ಎಂಬ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ, ಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ, ಉಪಾಸನೆಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು, ಇವರ ಶಿಷ್ಯರುಗಳು ಬಾಗುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಇದು ಮಹಾಪ್ರಮಾದವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಹೀಗೆ ಮಾಡದೆ, ನಾನಕರು ಈಶ್ವರನ ಬಗೆಗೆ ಭಕ್ತಿವಿಶೇಷವಾಗಿ ಏನನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದರೋ, ಅದನ್ನಾಚರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದರೆ, ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಈಗ ಉದಾಸಿಗಳು ತಾವು ದೊಡ್ಡವರೆಂದೂ, ನಿರ್ಮಲಾಮತೀಯರು ತಾವು ದೊಡ್ಡವರೆಂದೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಕಾಲಿಗಳು ಮತ್ತು ಸುಥರೇಶಾಹಿಗಳು "ನಾವು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಉಚ್ಚರಾಗಿದ್ದೇವೆ".ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಇವರಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದಸಿಂಹರು ಶೂರ-ವೀರರಾಗಿದ್ದರು. ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಅವರ ಪೂರ್ವಜರಿಗೆ ಮಹಾದುಃಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದ್ದರು; ಅದಕ್ಕೆ ಮುಯ್ಯಿ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಯಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಇವರ ಬಳಿ ಸಲಕರಣೆ ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಅತ್ತ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪ್ರಜ್ವಲಿತವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇವರು ಒಂದು ಪುರಶ್ಚರಣ ಮಾಡಿಸಿದರು. "ನೀನು ಮುಸಲ್ಮಾನರೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡು. ನಿನಗೆ ವಿಜಯವಾಗುವುದು-ಎಂದು ನನಗೆ ದೇವಿಯು ವರವನ್ನು ಮತ್ತು ಖಡ್ಗವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ".-ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಪಡಿಸಿದರು. ಬಹಳ ಮಂದಿಗಳು ಅವರ ಸಂಗಾತಿಗಳಾದರು. ಮತ್ತು ಅವರು ಹೇಗೆ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳು ಐದು ಮಕಾರಗಳನ್ನೂ, ಚಕ್ರಾಂಕಿತರು ಐದು ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರೋ, ಹಾಗೆ 'ಪಂಚಕಕಾರ'ಗಳನ್ನು ಪ್ರಚಲಿತಗೊಳಿಸಿದರು. ಎಂದರೆ, ಇವರ ಐದು ಕಕಾರಗಳು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿದ್ದವು. ಒಂದನೆಯದು-ಯಾವುದನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ದಂಡದಿಂದ ಮತ್ತು ಖಡ್ಗದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿನ ರಕ್ಷಣೆಸಿಕ್ಕುವುದೋ, ಆ **'ಕೇಶ'**. ಎರಡನೆಯದು-ಅಕಾಲಿಗಳು ಯಾವುದನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ, ಪೇಟದೊಳಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಮತ್ತು ಯಾವುದರಿಂದ ಕೈಗೆ ಮತ್ತು ತಲೆಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೋ, ಆ **'ಕಂಕಣ ಮತ್ತು ಕಡಾ'**; ಮೂರನೆಯದು-ಯಾವುದು ಓಡುವುದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಧುಮುಕುವುದಕ್ಕೂ ನೆರವಾಗುವುದೋ, ಅಂತಹ, ಮೊಣಕಾಲುಗಳ ಮೇಲಕ್ಕಿರುವ **'ಕಾಛ'**; ಬಹುತರವಾಗಿ ಮಲ್ಲರಂಗದಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲರೂ ಮತ್ತು ದೊಂಬರೂ ಕೂಡ, ಶರೀರದ ಮರ್ಮಸ್ಥಾನ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರಲಿ ಮತ್ತು ಅಡ್ಡಿಯಾಗದಿರಲಿ-ಎಂದು ಇದನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯದು-ಕೂದಲನ್ನು ಯಾವುದರಿಂದ ಬಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಆ **'ಕಂಘಾ'**. ಐದನೆಯದು-ಶತ್ರುವಿನೊಂದಿಗೆ ಎದುರು-ಬದುರು ಬಿದ್ದಾಗ, ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವುದೋ, ಆ **'ಕಾಚೂ'** (ಕೃಪಾಣ). ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ರೀತಿಯನ್ನು ಗೋವಿಂದಸಿಂಹರು ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಆ ಕಾಲಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಚಲಿತಗೊಳಿಸಿದ್ದರು. ಈಗ, ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಉಪಯೋಗಕರವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಈಗ ಯುದ್ಧ ಉಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವ ವಿಷಯಗಳು ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದ್ದವೋ, ಅವನ್ನು ಧರ್ಮದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವನ್ನೇನೋ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗ್ರಂಥದ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವಲ್ಲವೇನು? ಯಾವುದಾದರೂ ಜಡಪದಾರ್ಥದ ಎದುರಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಅದರ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು-ಎಲ್ಲವೂ ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆಯೇ. ಹೇಗೆ ಪ್ರತಿಮೆಗಳವರು ತಮ್ಮ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ, ಹೊಟ್ಟೆಯಪಾಡಿನ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ, ಹಾಗೆ ಈ ಜನರೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೇಗೆ ಪೂಜಾರಿಗಳು ಪ್ರತಿಮೆಯ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೋ, ಕಾಣಿಕೆ ಸಮರ್ಪಣೆಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೋ, ಹಾಗೆ ನಾನಕಪಂಥೀ ಜನರು ಗ್ರಂಥದ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ-ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ; ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಸಮರ್ಪಣೆಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜಕರು ವೇದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಗೌರವ ನೀಡುತ್ತಾರೋ, ಅಷ್ಟು ಗೌರವವನ್ನು ಈ "ಗ್ರಂಥಸಾಹಬ್"ನ ಜನರು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ .

ಹೌದು; ಇವರು ವೇದಗಳನ್ನು ಕೇಳಲೂ ಇಲ್ಲ; ನೋಡಲೂ ಇಲ್ಲ - ಎಂದು ಹೇಳಲು ಶಕ್ಯವಿದೆ. ಮಾಡುವವರಾದರೂ ಏನು? ಆಲಿಸಲು ಮತ್ತು ನೋಡಲು ಅವಕಾಶವಾದಲ್ಲಿ, ಯಾರು ಹಠಮಾರಿಗಳೂ, ದುರಾಗ್ರಹಿಗಳೂ ಆಗಿಲ್ಲವೋ, ಅಂತಹ ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯಸ್ಥರಾದ ಬುದ್ಧಿಶಾಲೀ ಜನರು, ವೇದಮತದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಿಷ್ಟರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಈ ಜನರು ಭೋಜನದ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ದೂರಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಹೇಗೆ ಇದನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸಿದರೋ, ಹಾಗೆ ವಿಷಯಾಸಕ್ತಿಯನ್ನೂ , ದುರಭಿಮಾನವನ್ನೂ ಕೂಡ ದೂರೀಕರಿಸಿ, ವೇದಮತದ ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವರಾದರೆ, ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದಾದೀತು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ದಾದೂಪಂಥಿಗಳ ಮಾರ್ಗವಾದರೂ ಉತ್ತಮವೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದರೆ ವೇದಮಾರ್ಗ; ಗ್ರಹಿಸಲು ಶಕ್ಯವಿದ್ದರೆ ಗ್ರಹಿಸಿರಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸದಾ ಮುಳುಗುತ್ತಾ-ತೇಲುತ್ತಾ ಇರುವಿರಿ. ಇವರ ಮತಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರ, ದಾದೂರವರ ಜನನ ಗುಜರಾತಿನಲ್ಲಿ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಆ ಮೇಲೆ, ಜಯಪುರದ ಬಳಿ 'ಆಮೇರ್'ನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಗಾಣಿಗನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಶ್ವರನ ಸೃಷ್ಟಿಯ ವಿಚಿತ್ರಲೀಲೆ-ಎಂದರೆ, ದಾದೂಗಳೂ ಕೂಡ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡತೊಡಗಿದರು, ಈಗ ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು "ದಾದೂರಾಮ್, ದಾದೂರಾಮ್"- ಎಂಬುದರಲ್ಲಿಯೇ ಮುಕ್ತಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವಾಗ ಸತ್ಯೋಪದೇಶಕನಿರುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆಗ ಇಂತಹ ಗೊಂದಲಗಳೇ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ 'ಶಾಹಪುರಾ'ದಿಂದ 'ರಾಮಸ್ನೇಹೀಮತ' ಒಂದು ಹೊರಟಿದೆ . ಅವರು ಸಮಸ್ತ ವೇದೋಕ್ತ ಧರ್ಮವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು "ರಾಮ-ರಾಮ" ಎಂದು ಕೂಗುವುದನ್ನು ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಜ್ಞಾನ-ಧ್ಯಾನ-ಮುಕ್ತಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಯಾವಾಗ ಹಸಿವೆಯಾಗುತ್ತದೋ, ಆಗ ರಾಮ ನಾಮದಿಂದ ರೊಟ್ಟಿ - ಕಾಯಿಪಲ್ಯ ಹೊರಟು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಖಾದ್ಯ-ಪೇಯಗಳು ಮೊದಲಾದುವು ಗೃಹಸ್ಥರ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ. ಅವರೂ ಪ್ರತಿಮಾಪೂಜನವನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ ತಾವು ಸ್ವತಃ ಪ್ರತಿಮೆಗಳಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ತ್ರೀಯರ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, 'ರಾಮದೇವ'ರಿಗೆ 'ರಾಮಮ್ಮ'ನವರಿಲ್ಲದೆ ಆನಂದವೇ ಸಿಕ್ಕಲಾರದು. ಈಗ ರಾಮಸ್ನೇಹೀಮತದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ:-

ರಾಮಚರಣನೆಂಬ ಸಾಧು ಒಬ್ಬನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಮತವು ಮುಖ್ಯತಃ ಮೇವಾಡ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿನ 'ಶಾಹಪುರಾ' ಎಂಬ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದೆ. 'ರಾಮರಾಮ' ಎನ್ನುವುದನ್ನೇ ಪರಮಮಂತ್ರವೆಂದೂ, ಮತ್ತು ಇದನ್ನೇ ಸಿದ್ಧಾಂತವೆಂದೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಸಂತದಾಸರೇ ಮೊದಲಾದವರ ವಾಣಿಗಳಿವೆಯೋ, ಅಂತಹ ಅವರ ಗ್ರಂಥ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ:-

ಅವರ ವಚನ

ಭರಮ ರೋಗ ತಬ ಹೀ ಮಿಟ್ಯಾ, ರಟ್ಯಾ ನಿರಂಜನ ರಾಇ।

ತಬ ಜಮ ಕಾ ಕಾಗಜ್ ಫಟ್ಯಾ ಕಟ್ಯಾ ಕರ್ಮ ತಬ ಜಾಇ ॥೬॥

"ನಿರಂಜನನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗಲೇ ಭ್ರಮವೆಂಬ ರೋಗ ತೀರಿತು. ಆಗ ಯಮನ ಕರೆಯೋಲೆ ಹರಿಯಿತು. ಆಗ ಕರ್ಮವೆಲ್ಲ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋಯಿತು".

"ರಾಮರಾಮ" ಎನ್ನುವುದರಿಂದ 'ಅಜ್ಞಾನ'ವೇ ಆಗಿರುವ ಭ್ರಾಂತಿಯು, ಅಥವಾ ಯಮರಾಜನ (ಸರ್ವನಿಯಾಮಕನ) ಕಡೆಯಿಂದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದ ಶಿಕ್ಷೆ ಅಥವಾ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಗಳು ಎಂದಿಗಾದರೂ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಬಲ್ಲವೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ-ಎಂದು ಈಗ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಗಳಾದ ಜನರು ಆಲೋಚಿಸಿ ನೋಡಲಿ. ಇದು ಕೇವಲ ಮಾನವರನ್ನು ಪಾಪಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಮಾನವಜನ್ಮವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮಾತ್ರವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಯಾವನು ಇವರ ಮುಖ್ಯ ಗುರುವಾಗಿದ್ದಾನೋ, ಆ ರಾಮಚರಣನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಲಿಸಿರಿ:

ಮಹಮಾ ನಾಂವ್ ಪ್ರತಾಪಕೀ, ಸುನೌ ಸರವಣ ಚತ ಲಾಈ।

ರಾಮಚರಣ ರಸನಾ ರಟೌ, ಕರಮ ಸಕಲ ಝುಡ ಜಾಈ ॥೧॥

ಜಿನಜಿನ ಸುಮರ್ಯಾ ನಾಂವಕೂಂ, ಸೋ ಸಬ ಉತರ್ಯಾ ಪಾರ್।

ರಾಮಚರಣ ಜೋ ಬೀಸರ್ಯಾ, ಸೋ ಹೀ ಜಮ ಕೇ ದ್ವಾರ್ ॥೨॥

ರಾಮ ಬೀನಾ ಝೂಠ್ ಬತಾಯೋ ll

ರಾಮ ಭಜತ ಭೂಟ್ಯಾಸಬಕ್ರಮ್ಮಾ, ಚಂದ ಔರ್ ಸೂರ್ ದೇಈ ಪರಕಮ್ಮಾ l

ರಾಮ ಕಹೇ ತಿನ ಕೋ ಭೈ ನಾಹೀಂ, ತಿನ ಲೋಕಮೇ ಕೀರತಿ ಗಾಹೀಂ ll

ರಾಮ ರಟತ ಜಗ ಚೋರ ನ ಲಾಗೈ ll

ರಾಮನಾಮ ಲಿಷ ಪಥರ್ ತರಾಈ, ಭಗತಿ ಹೇತಿ ಔತಾರ ಹಿ ಧರಹೀ l

ಊಂಚ ನೀಚ ಕುಳಭೇದ ಬಿಚಾರೈ, ಸೋ ತೋ ಜನಮ ಆಪಣೋಹಾರೈ ll

ಸಂತಾಂ ಕೈ ಕುಲ ದೀಸೈ ನಾಹೀಂ ರಾಮರಾಮಕಹ್ ರಾಮ ಸಮ್ಹಾಹೀಂ ll

ಐಸೋ ಕುಣ ಜೋ ಕೀರತಿ ಗಾವೈ, ಹರಿಹರಿ ಜನಕೌ ಪಾರ ನ ಪಾವೈ l

ರಾಮ ಸಂತಾಂ ಕಾ ಅಂತನ ಆವೈ, ಆಪ ಅಪಕೀ ಬುದ್ಧಿಸಮ ಗಾವೈ ll

"ಪ್ರತಾಪಶಾಲೀ ನಾಮದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಚಿತ್ತ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕೇಳಿರಿ. ನಾಲಗೆ, ರಾಮಚರಣನೇ, ರಾಮನೆಂದರೆ, ಕರ್ಮಗಳೆಲ್ಲಾ ಉದುರಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಯಾರು ಯಾರು ನಾಮಸ್ಮರಣ ಮಾಡಿದರೋ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ತಟಸೇರಿದರು. ಓ ರಾಮಚರಣ! ಯಾವನು ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟನೋ, ಅವನೇ ಯಮನ ದ್ವಾರಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿದನು. ರಾಮನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳೇ! ರಾಮಭಜನ ಮಾಡಿ, ಕರ್ಮಗಳೆಲ್ಲಾ ಸವೆದುವು. ಚಂದ್ರಸೂರ್ಯರು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ರಾಮ-ಎನ್ನುವವರಿಗೆ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಮೂರುಲೋಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೀರ್ತಿಗಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ರಾಮನಾಮ ಜಪ ನಡೆದಾಗ ಜಗತ್ತಿನ ಒತ್ತಡ ಏನೂ ನಡೆಯದು. ರಾಮನಾಮವನ್ನು ಬರೆದು ಕಲ್ಲನ್ನು ತೇಲಿಸಿದರು! ಭಕ್ತರ ಸಲುವಾಗಿ ಅವತಾರವನ್ನೆತ್ತಿದನು. ಉಚ್ಚ-ನೀಚ ಯಾವದೇ ಭೇದವನ್ನೂ ಎಣಿಸುವವರು ತಮ್ಮ ಬಾಳನ್ನೇ ಸೋಲುತ್ತಾರೆ. ಸಂತರ ಕುಲ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಮ ರಾಮ - ಎನ್ನು. ರಾಮನೇ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ದಾನೆ. ರಾಮನ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಹಾಡಬಲ್ಲನು ಯಾವನಿದ್ದಾನೆ? ರಾಮನಿಗೂ, ರಾಮಭಕ್ತನಿಗೂ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ರಾಮನ, ಸಂತರ ಅಂತವಿಲ್ಲ. ತಮ ತಮಗೆ ಬುದ್ಧಿಯಿರುವಷ್ಟು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಇವುಗಳ ವಿವೇಚನೆ

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ರಾಮಚರಣಮೊದಲಾದವರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ -"ಇವನು ಒಬ್ಬ ಸಾಧಾರಣ ಶ್ರೇಣಿಯ ಗ್ರಾಮೀಣನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಏನನ್ನೂ ಓದಿರಲಿಲ್ಲ"- ಎಂದು ವಿದಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಈ ರೀತಿ ಕಗ್ಗವನ್ನೇಕೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು? ರಾಮ-ರಾಮ ಎನ್ನವುದರಿಂದ ಕರ್ಮಗಳು ತೀರಿಹೋಗುತ್ತವೆ-ಎನ್ನವುದು ಇವರಿಗೆ ಆಗಿರುವ ಕೇವಲ ಭ್ರಮವಾಗಿದೆ. ಇವರು ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅನ್ಯರ ಜನ್ಮಗಳನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಮನ ಭಯವಂತೂ ತುಂಬಾ ದೊಡ್ಡದು; ಆದರೆ, ರಾಜಸೈನಿಕರ, ಕಳ್ಳರ, ದರೋಡೆಕೋರರ, ಹುಲಿಗಳ, ಸರ್ಪಗಳ, ಚೇಳು ಮತ್ತು ಸೊಳ್ಳೆ-ಮೊದಲಾದುದರ ಭಯವೂ ಕೂಡ ಎಂದಿಗೂ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ, ಹಗಲೂ-ಇರುಳೂ 'ರಾಮರಾಮ' ಎಂದು ಜಪಿಸುತ್ತಿರಿ; ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆ 'ಸಕ್ಕರೆ ಸಕ್ಕರೆ' ಎನ್ನವುದರಿಂದ ಬಾಯಿ ಸಿಹಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಹಾಗೆ, ಸತ್ಯಭಾಷಣ-ಮೊದಲಾದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನಾಚರಿಸದೆ, ರಾಮರಾಮ - ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಏನೂ ಫಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ರಾಮರಾಮ-ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಇವರ ರಾಮನು ಆಲಿಸುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಜನ್ಮಪೂರ್ತ ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೋದರೂ ಕೂಡ ಆಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಆಲಿಸುತ್ತಾನೆ-ಎಂಬ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ, ಎರಡನೆಯ ಸಾರಿ ರಾಮ-ರಾಮ ಎನ್ನುವುದೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಜನರು ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಹೊರೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಬೇರೆಯವರ ಜನ್ಮವನ್ನು ಕೂಡ ಹಾಳುಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಪಾಖಂಡವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ನಾವು ಈ ಮಹದಾಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ನೋಡುತ್ತೇವೆ:- ಹೆಸರೇನೋ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ 'ರಾಮಸ್ನೇಹೀ' ಎಂದು; ಆದರೆ ಇವರು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ 'ವಿಧವಾಸ್ನೇಹಿ'ಗಳದೇ. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಅಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯ ಸುಮಂಗಲಿಯರೇ ಸಂತರನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಿಂತಹ ಪಾಖಂಡಗಳು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗದೇ ಇದ್ದರೆ, ಆರ್ಯಾವರ್ತದೇಶದ ದುರವಸ್ಥೆ ಏತಕ್ಕಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು? ಈ ಮಂದಿ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಎಂಜಲನ್ನು ತಿನ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಕೂಡ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಒರಗಿ 'ದಂಡವತ್' ಪ್ರಣಾಮವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಮತ್ತು ಸಾಧುಗಳ ಲೀಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಈಗ ಇದರ ಇನ್ನೊಂದು ಶಾಖೆ ಮಾರವಾಡದ 'ಖೇಡಾಪಾ' ಗ್ರಾಮದಿಂದ ಹೊರಟಿದೆ. ಅದರ ಇತಿಹಾಸವಿದು:- ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೊಲೆಯ ಕುಲದವನಾದ ರಾಮದಾಸನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಮಹಾಚತುರನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡತಿಯರಿದ್ದರು. ಅವನು ಮೊದಲು

ಬಹುದಿನಗಳವರೆಗೆ 'ಅವಘಡ' ಎಂದರೆ-ಸರ್ವಭಕ್ಷಕನಾಗಿ ನಾಯಿಗಳೊಂದಿಗೆ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಮೇಲೆ ವಾಮಮಾರ್ಗೀಯ ಕೂಂಡಾಪಂಥಿಯೂ, ಅನಂತರ ರಾಮದೇವಕೃತ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುವ "ತಂಬೂರಿದಾಸ"ನೂ ಆದನು . ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡಿರೊಂದಿಗೂ ಸೇರಿ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಸುತ್ತುತ್ತಾ-ಸುತ್ತುತ್ತಾ, 'ಸೀಥಲ' ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿದ್ದ, ಚಮ್ಮಾರರ ಗುರುವಾದ 'ರಾಮದಾಸ'ನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದನು. ಚರ್ಮಕಾರ ಗುರು ರಾಮದಾಸನು, ತಂಬೂರಿದಾಸ ರಾಮದಾಸನಿಗೆ 'ರಾಮದೇವ' ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು ಮತ್ತು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಆ ರಾಮದಾಸನು ಖೇಡಾಪಾ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಬೀಡುಬಿಟ್ಟನು ಮತ್ತು ಇತ್ತ ಇವನ ಮತ ಹೊರಟಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಶಾಹಪುರಾದಲ್ಲಿ ರಾಮಚರಣನದು ಪ್ರಚಲಿತವಾಯಿತು. ಅವನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನೂ ಕೂಡ, "ಅವನು ಜಯಪುರದ ಒಬ್ಬ ವೈಶ್ಯನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು 'ದಾಂತಡಾ' ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಾಧುವಿನಿಂದ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದನು ಮತ್ತು ಅವನನ್ನು ಗುರುವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು ಮತ್ತು ಶಾಹಪುರಾಕ್ಕೆ, ಬಂದು ಗೂಟ ಹೊಡೆದು ಕುಳಿತನು". ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ.

ಮುಗ್ಧ ಮಂದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಖಂಡದ ಬೇರು ಬೇಗ ಇಳಿಯುತ್ತದೆ; ಇಳಿಯಿತು. ಇವರೆಲ್ಲರಲ್ಲಿ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ರಾಮಚರಣನ ವಚನಗಳ ಪ್ರಮಾಣದಂತೆ, ಶಿಷ್ಯರಾದ ಮೇಲೆ, ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಉಚ್ಚ-ನೀಚರೆಂಬ ಭೇದವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅಂತ್ಯಜನ ವರೆಗೆ ಇವರಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಈಗಲೂ ಕೂಡ ಕೂಂಡಾಪಂಥಿಗಳಂತೆಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಮಣ್ಣಿನ ಪಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಸಾಧುಗಳ ಎಂಜಲನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ. ವೇದಧರ್ಮದಿಂದ, ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳ ಸೇವೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸಾರಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಂದ, ದುಷ್ಪ್ರೇರಣೆಮಾಡಿ ದೂರಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ರಾಮನಾಮವನ್ನು ಮಹಾಮಂತ್ರವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಇದನ್ನೇ 'ಛುಚ್ಛಮ ವೇದ' (ಸೂಕ್ಷ್ಮವೇದ)ವೆಂದೂ ಕೂಡ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. "ರಾಮ-ರಾಮ-ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಅನಂತ ಜನ್ಮಗಳ ಪಾಪಗಳು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತವೆ. ಇದರ ಹೊರತು ಮುಕ್ತಿ ಯಾವನಿಗೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ"-ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನು ಶ್ವಾಸ-ಪ್ರಶ್ವಾಸಗಳೊಂದಿಗೆ ರಾಮ-ರಾಮ ಎನ್ನಬೇಕು-ಎಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೋ, ಅವನನ್ನು ಸತ್ಯಗುರುವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಸತ್ಯಗುರುವನ್ನು ಪರಮೇಶ್ವರನಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವನೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಅವನ ಮೂರ್ತಿಯ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸಾಧುಗಳ ಪಾದತೊಳೆದು ಆ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ಶಿಷ್ಯನು ಗುರುವಿನಿಂದ ದೂರ ಹೋಗುವನೋ, ಆಗ ಗುರುವಿನ ಉಗುರುಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಗಡ್ಡದ ಕೂದಲುಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಬಳಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವನು. ಅವನ ಚರಣಾಮೃತವನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವನು. ರಾಮದಾಸನ ಮತ್ತು ಹರರಾಮದಾಸನ ವಾಣಿಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ವೇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚೆಂದು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಯನ್ನೂ, ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ದಂಡವತ್ ಪ್ರಣಾಮವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಗುರುವು ಬಳಿಯಿದ್ದರೆ, ಗುರುವಿಗೆ ದಂಡವತ್ ಪ್ರಣಾಮವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಅಥವಾ ಪುರುಷನಿಗೆ 'ರಾಮರಾಮ' ಎಂಬ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ನಾಮಸ್ಮರಣದಿಂದಲೇ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುತ್ತದೆ-ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಓದುವುದರಲ್ಲಿ ಪಾಪವಿದೆ-ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಹೇಳಿಕೆಯಿದೆ:-

ಪಂಡಿತಾಈ ಪಾನೇ ಪಡೀ ಓ ಪೂರಬಲೋ ಪಾಪ್ ।

ರಾಮರಾಮ ಸಮರ್ಯಾಂ ಬಿನಾ ರಇಗ್ಯೋ ರೀತೋ ಆಪ್ ॥

ವೇದಪುರಾಣ ಪಢೇ ಪಢ ಗೀತಾ, ರಾಮ ಭಜನಬಿನ ರಹಗಯೇ ರೀತಾ ॥

"ಯಾವ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಪಾಪವೋ? ಪಾಂಡಿತ್ಯವೇನೋ ಪಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು! ರಾಮ ರಾಮ-ಎಂದು ಸ್ಮರಿಸದೇ ಹೋದರೆ, ರಿಕ್ತನಾಗಿಯೇ ಉಳಿದನು ಆತ್ಮ! ಗೀತೆಯನ್ನು ಓದಿ, ವೇದಪುರಾಣಗಳನ್ನೂ ಓದಿದೆ; ರಾಮಭಜನೆಯಿಲ್ಲದೆ ರಿಕ್ತನಾಗಿಯೇ ಉಳಿದು ಹೋದೆ".

ಇಂತಹ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ! ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಪಾಪವಿದೆ ಮತ್ತು ಗುರುವಿನ ಹಾಗೂ ಸಾಧುವಿನ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ವರ್ಣಾಶ್ರಮಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞನಾಗಿದ್ದರೂ ರಾಮಸ್ನೇಹಿಯಾಗದಿದ್ದರೆ, ಅವನನ್ನು ನೀಚನೆಂದೂ, ಮತ್ತು ಅತಿ ಕ್ಷುದ್ರನೆಂದೂ, ರಾಮಸ್ನೇಹಿಯಾದರೆ ಅವನನ್ನು ಉತ್ತಮನೆಂದೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಈಶ್ವರನ ಅವತಾರವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ನಾವು ಮೇಲೆ ಬರೆದಿರುವ "ಭಗತಿ ಹೇತಿ ಔತಾರಹಿ".- ಎಂಬ ರಾಮಚರಣನ ವಚನವೂ ಇದೆ.

ಭಕ್ತರ ಮತ್ತು ಸಂತರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಅವತಾರವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದೂ ಕೂಡ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮೊದಲಾದ ಪಾಖಂಡ ಪ್ರಪಂಚ ಇವರದು ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ, ಅದೆಲ್ಲವೂ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಹಿತಕರವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಬುದ್ಧಿವಂತರು ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವರು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:– ಗೋಕುಲೀಯ ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಮತವಂತೂ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನೋಡಿರಿ, ಎಂತಹ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ! ಈ ಬಗೆಯ ಐಶ್ವರ್ಯ, ಲೀಲೆಯಿಲ್ಲದೆ ಈ ರೀತಿ ಆಗಬಲ್ಲದೋ?

ಉತ್ತರ :– ಈ ಐಶ್ವರ್ಯ ಗೃಹಸ್ಥರುಗಳದು; ಗೋಸಾಯಿಗಳದು ಏನೇನೂ ಇಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ಓಹೋ! ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಪ್ರತಾಪದಿಂದ (ಐಶ್ವರ್ಯ) ಇದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ರೀತಿಯ ಐಶ್ವರ್ಯ ಅನ್ಯರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲವೇತಕ್ಕೆ?

ಉತ್ತರ:– ಅನ್ಯರೂ ಇದೇ ರೀತಿ ವಂಚನಾ ಪ್ರಪಂಚ ರಚಿಸುವರಾದರೆ, ಐಶ್ವರ್ಯ ಲಭಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇನಿದೆ? ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಧೂರ್ತತನ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ, ಐಶ್ವರ್ಯ ಇನ್ನೂ ಅಧಿಕವಾಗಲು ಶಕ್ಯವಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ಭಲೇ, ಭಲೇ! ಇದರಲ್ಲಿ ಧೂರ್ತತನವೇನಿದೆ? ಇದೆಲ್ಲವೂ ಗೋಲೋಕದ ಲೀಲೆಯೇ ಆಗಿದೆ.

ಉತ್ತರ:– ಗೋಲೋಕದ ಲೀಲೆಯಲ್ಲ; ಆದರೆ-ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಲೀಲೆಯಾಗಿದೆ. ಗೋಲೋಕದ ಲೀಲೆಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಗೋಲೋಕವೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇರಬಹುದು!

ಈ ಮತ ಅಂಧ್ರದೇಶದಿಂದ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಲಕ್ಷ್ಮಣಭಟ್ಟನೆಂಬ ಆಂಧ್ರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಬ್ಬನು, ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಯಾವುದೋ ಕಾರಣದಿಂದ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಪತ್ನಿಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು, ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದನು ಮತ್ತು 'ನನಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿಲ್ಲ'-ಎಂದು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದನು. ದೈವಯೋಗದಿಂದ ಅವನ ತಾಯಿ-ತಂದೆ ಮತ್ತು ಹೆಂಡತಿಯು ಅವನು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ-ಎಂದು ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಅವನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳು ಮತ್ತು ಹೆಂಡತಿಯು ಕಾಶಿಗೆ ತೆರಳಿ, ಯಾವನು ಅವನಿಗೆ ಸಂನ್ಯಾಸ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನೋ, ಅವನಿಗೆ-"ನಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ಸಂನ್ಯಾಸಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ ಏಕೆ? ನೋಡು, ಇವಳು ಅವನ ಯುವತೀಪತ್ನಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ".-ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಮತ್ತು ಪತ್ನಿಯು-"ತಾವು ನನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ನನ್ನೊಡನೆಯಿರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ, ನನಗೂ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ".- ಎಂದಳು. ಆಗ ಆತನು (ದೀಕ್ಷೆಯಿತ್ತವನು) ಅವನನ್ನು ಕರೆದು-"ನೀನು ಮಹಾಮಿಥ್ಯವಾದಿಯಾಗಿದ್ದೀಯೆ. ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಗೃಹಾಶ್ರಮವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸು. ಏಕೆಂದರೆ, ನೀನು ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ".-ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವನು ಮರಳಿ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದನು. ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ವರ್ಜಿಸಿ, ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟನು.

ನೋಡಿರಿ, ಈ ಮತದ ಮೂಲವೇ ಸುಳ್ಳಿನಿಂದ, ಮೋಸದಿಂದ ಹೊರಟಿದೆ. ಯಾವಾಗ ಆಂಧ್ರ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಹೋದರೋ, ಆಗ ಅವನನ್ನು ಯಾವನೂ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ, ಆಗ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ತಿರುಗಾಡತೊಡಗಿದರು. ಕಾಶಿಯ ಸಮೀಪವಿರುವ ಚರಣಾರಗಢದ ಬಳಿಯ ಚಂಪಾರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬನು ಒಬ್ಬ ಬಾಲಕನನ್ನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು, ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದೂರದೂರ ಬೆಂಕಿಹೊತ್ತಿಸಿ, ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದನು. ಏಕೆಂದರೆ, ಆ ಬಾಲಕನನ್ನು ಬಿಟ್ಟವನು, "ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸದೇ ಹೋದರೆ, ಕೂಡಲೇ ಯಾವುದಾದರೂ ಪ್ರಾಣಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಡುವುದು". ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದನು.

ಲಕ್ಷ್ಮಣಭಟ್ಟನು ಮತ್ತು ಅವನ ಪತ್ನಿಯು ಆ ಬಾಲಕನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಪುತ್ರನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಮತ್ತೆ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ ಇದ್ದರು. ಯಾವಾಗ ಆ ಬಾಲಕನು ದೊಡ್ಡವನಾದನೋ, ಆಗ ಅವನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳ ಶರೀರಗಳು ಕಳಚಿಹೋದವು. ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಯುವಾವಸ್ಥೆಯವರೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಓದುತ್ತಲೂ ಇದ್ದನು. ಮತ್ತೆ, ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೋ ಹೋಗಿ ಒಂದು ವಿಷ್ಣುದೇವರ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಹೋದನು. ಯಾವಾಗಲೋ, ಸ್ವಲ್ಪ ಗೊಂದಲವಾದುದರಿಂದ, ಮತ್ತೆ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋರಟು ಹೋದನು ಮತ್ತು ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಮತ್ತೆ, ಅದೇ ರೀತಿ ಜಾತಿಯಿಂದ ಬಹಿಷ್ಕೃತನಾಗಿದ್ದ ಯಾವನೋ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದನು. ಅವನ ಮಗಳು ಯುವತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅವನು ಇವನಿಗೆ 'ನೀನು ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆಮಾಡಿಕೋ'.-ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅದೇ ರೀತಿ ನಡೆಯಿತು. ತಂದೆ ಎಂತಹ ಲೀಲೆ ಮಾಡಿದ್ದನೋ, ಮಗನು ಅಂತಹದನ್ನು ಮಾಡದಿರುವನಾದರೂ ಏಕೆ ? ಆ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮೊದಲು ಯಾವ ವಿಷ್ಣುದೇವರ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿದ್ದನೋ, ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೊರಟುಹೋದನು. ವಿವಾಹಿತನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರ ಹಾಕಿದರು. ಮತ್ತೆ, ಎಲ್ಲಿ ಅವಿದ್ಯೆ ಮನೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆಯೋ, ಆ ವ್ರಜದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ತನ್ನದೇ ಆದ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಅನೇಕ ವಿಧದ ಛಲ-ಉಪಾಯಗಳಿಂದ ಬಿತ್ತರಿಸಹತ್ತಿದನು ಮತ್ತು "ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣದೇವರು ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರು ಮತ್ತು ಗೋಲೋಕದಿಂದ ಯಾವ ದೈವೀಜೀವರು ಮರ್ತ್ಯಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೋ, ಅವರನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಸಂಬಂಧ-ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸಿ ಗೋಲೋಕಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸು-ಎಂದು ಹೇಳಿದರು"-ಎಂದು ಸುಳ್ಳು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದನು. ಮೂರ್ಖರಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯ ಪ್ರಲೋಭನದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಜನರನ್ನು , ಎಂದರೆ ಎಂಬತ್ತನಾಲ್ಕು ಜನರನ್ನು ವೈಷ್ಣವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನು ಮತ್ತು ಕೆಳಗೆ ಬರೆದಿರುವ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಂಡನು, ಮತ್ತು ಇವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನಿಟ್ಟನು. ಏಕೆಂದರೆ-

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಃ ಶರಣಂ ಮಮ ॥ ೧ ॥

ಕ್ಲೀಂ ಕೃಷ್ಣಾಯ ಗೋಪೀಜನವಲ್ಲಭಾಯ ಸ್ವಾಹ ॥ ೨ ॥ (ಗೋಪಾಲಸಹಸ್ರನಾಮ)

ಇವೆರಡೂ ಸಾಧಾರಣ ಮಂತ್ರಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ, ಮುಂದಿನ ಮಂತ್ರವು ಬ್ರಹ್ಮ ಸಂಬಂಧವನ್ನೂ, ಮತ್ತು ಸಮರ್ಪಣವನ್ನೂ ಮಾಡಿಸುವಂತಹುದಾಗಿದೆ:-

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಃ ಶರಣಂ ಮಮ ಸಹಸ್ರಪರಿವತ್ಸರಮಿತ ಕಾಲಜಾತ ಕೃಷ್ಣವಿಯೋಗ ಜನಿತತಾಪಕ್ಲೇಶಾನಂತತಿರೋಭಾವೋಽಹಂ ಭಗವತೇ ಕೃಷ್ಣಾಯ ದೇಹೇಂದ್ರಿಯಪ್ರಾಣಾಂತಃಕರಣತದ್ಧರ್ಮಾಂಶ್ಚ ದಾರಾಗಾರ ಪುತ್ರಾಪ್ತ ವಿತ್ತೇಹ ಪರಾಣ್ಯಾತ್ಮನಾ ಸಹ ಸಮರ್ಪಯಾಮಿ ದೋಸೋಽಹಂ ಕೃಷ್ಣ ತವಾಸ್ಮಿ ॥

"ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ನನಗೆ ಆಶ್ರಯ. ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ಕೃಷ್ಣನ ವಿಯೋಗದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ತಾಪಕ್ಲೇಶದಿಂದ ಅನಂತ ದುರ್ದಶಾಗ್ರಸ್ತನಾದ ನಾನು ಭಗವಾನ್ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ದೇಹ, ಇಂದ್ರಿಯಗಳು, ಪ್ರಾಣ, ಅಂತಃಕರಣಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಧರ್ಮವನ್ನೂ, ಹೆಂಡತಿ, ಮನೆ, ಮಕ್ಕಳು, ಆಪ್ತರು, ಧನ, ಇಹ-ಪರಗಳು-ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಆತ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕೃಷ್ಣ! ನಾನು ನಿನ್ನ ದಾಸನಾಗಿದ್ದೇನೆ".- ಈ ಮಂತ್ರದ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಶಿಷ್ಯ-ಶಿಷ್ಯೆಯರಿಂದ ಸಮರ್ಪಣವನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. "ಕ್ಲೀಂ ಕೃಷ್ಣಾಯೇತಿ"-ಇಲ್ಲಿ ಕ್ಲೀಂ ಎಂಬುದು ತಂತ್ರಗ್ರಂಥದ ಪದ. ಇದರಿಂದ ಈ ವಲ್ಲಭಮತವೂ ಕೂಡ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳ ಒಂದು ಪಂಗಡವಾಗಿದೆ-ಎಂದು ವಿದಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಗೋಸಾಯಿಗಳು ಬಹುತೇಕವಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀ-ಸಂಗಮಾಡುತ್ತಾರೆ. "ಗೋಪೀವಲ್ಲಭೇತಿ" ಕೃಷ್ಣನು ಗೋಪಿಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಿಯನಾಗಿದ್ದನೇ? ಅನ್ಯರಿಗೆ ಪ್ರಿಯನಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಯಾವನು ಸ್ತ್ರೈಣನು - ಎಂದರೆ ಅತಿ ಸ್ತ್ರೀಲೋಲುಪನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಪ್ರಿಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಇಂತಹವನಾಗಿದ್ದನೇನು?

ಈಗ 'ಸಹಸ್ರಪರಿವತ್ಸರ'-ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿರಿ. ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಗಣನೆ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ವಲ್ಲಭನೂ ಮತ್ತು ಅವನ ಶಿಷ್ಯರೂ ಸರ್ವಜ್ಞರೇನೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೃಷ್ಣನ ವಿಯೋಗ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಆಯಿತೇನು? ಮತ್ತು ಇಂದಿನವರೆಗೆ, ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ವಲ್ಲಭ ಮತವಿರಲಿಲ್ಲವೋ, ವಲ್ಲಭನ ಜನ್ಮವೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲವೋ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮುನ್ನ ತನ್ನ ದೈವೀ ಜೀವರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಲು ಬರಲಿಲ್ಲವೇಕೆ. ತಾಪ ಮತ್ತು ಕ್ಲೇಶ - ಎರಡೂ ಪರ್ಯಾಯವಾಚಕ ಶಬ್ದಗಳಾಗಿವೆ. ಇವೆರಡರಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಉಚಿತವಾಗಿತ್ತು; ಎರಡನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ.

"ಅನಂತ" ಎಂಬ ಶಬ್ದದ ಪಾಠವನ್ನಿಡುವುದು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ-ಅನಂತವೆಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವಿರಾದರೆ, ಸಹಸ್ರ-ಎಂಬ ಶಬ್ದದ ಪಾಠವನ್ನು ಇಡಬಾರದು. ಮತ್ತು ಸಹಸ್ರವೆಂಬ ಶಬ್ದದ ಪಾಠವನ್ನಿಡುವಿರಾದರೆ, ಅನಂತ-ಎಂಬ ಶಬ್ದದ ಪಾಠವನ್ನಿಡುವುದು ಸರ್ವಥಾ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅನಂತಕಾಲದವರೆಗೆ ತಿರೋಹಿತನಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಆಚ್ಛಾದಿತನಾಗಿರುವನಾದರೆ, ಅವನ ಮುಕ್ತಿಗಾಗಿ ವಲ್ಲಭನ ಉದ್ಭವವೂ ಕೂಡ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅನಂತವಾದುದಕ್ಕೆ ಅಂತವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಭಲೇ! ದೇಹೇಂದ್ರಿಯಗಳು, ಪ್ರಾಣಾಂತಃಕರಣಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಧರ್ಮಗಳು, ಪತ್ನಿ, ಗೃಹ, ಪುತ್ರ, ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಧನ-ಇವುಗಳ ಅರ್ಪಣವನ್ನು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಏಕೆ ಮಾಡಬೇಕು? ಏಕೆಂದರೆ - ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಪೂರ್ಣಕಾಮನಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಯಾವನದೇ ದೇಹ-ಮೊದಲಾದುದರ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾರನು. ಮತ್ತು ದೇಹ - ಮೊದಲಾದುದರ ಅರ್ಪಣವನ್ನು ಮಾಡುವುದೂ ಕೂಡ ಸಂಭವವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ದೇಹದ ಅರ್ಪಣ-ಎಂದಾಗ, ಕಾಲುಗುರುಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಶಿರಸ್ಸಿನ ಶಿಖಾಗ್ರದವರೆಗೆ ದೇಹವೆನ್ನಿಸುವುದಷ್ಟೆ? ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಒಳ್ಳೆಯ - ಕೆಟ್ಟ ವಸ್ತುಗಳಿರುತ್ತವೋ, ಮಲ-ಮೂತ್ರ ಮೊದಲಾದುವೂ ಉಂಟಲ್ಲ; ಅವೆಲ್ಲದರ ಅರ್ಪಣವನ್ನೂ ಹೇಗೆ ಮಾಡಬಲ್ಲಿರಿ? ಮತ್ತು ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯಗಳೆಂಬ ಯಾವ ಕರ್ಮಗಳಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಕೃಷ್ಣಾರ್ಪಣಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಅವುಗಳ ಫಲಭಾಗಿಯೂ ಕೃಷ್ಣನೇ ಆಗಬೇಕಾದೀತು! ಅಂದರೆ, ಹೆಸರೇನೋ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನದನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಸಮರ್ಪಣವನ್ನು ತಮಗಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ದೇಹದಲ್ಲಿ ಮಲ-ಮೂತ್ರ ಮೊದಲಾದುದು ಏನೇನಿದೆಯೋ, ಅದೂ ಕೂಡ ಗೋಸಾಯೀಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಅರ್ಪಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? "ಸಿಹಿಸಿಹಿಯಾದುದು ನನಗೆ ಮತ್ತು ಕಹಿ-ಕಹಿಯೆಲ್ಲಾ ನಿನಗೆ!"-ಎಂಬುದು ತತ್ತ್ವವೋ? ಮತ್ತು "ಗೋಸಾಯಿ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅರ್ಪಣ ಮಾಡಬೇಕು ; ಬೇರೆ ಮತದವರಿಗಲ್ಲ". ಎಂದೂ ಕೂಡ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಮಸ್ತ ಲೀಲೆಯನ್ನೂ ಸ್ವಾರ್ಥಸಾಧನಕ್ಕಾಗಿ, ಅನ್ಯರ ಧನ-ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಹರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ವೇದೋಕ್ತ ಧರ್ಮದ ನಾಶಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನೋಡಿರಿ, ವಲ್ಲಭರ ಈ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು:-

ಶ್ರಾವಣಸ್ಯಾಮಲೇಪಕ್ಷೆ ಏಕಾದಶ್ಯಾಂ ಮಹಾನಿಶಿ ।

ಸಾಕ್ಷಾದ್ಭಗವತಾ ಪ್ರೋಕ್ತಂ ತದಕ್ಷರಶ ಉಚ್ಯತೇ ॥೧॥

ಬ್ರಹ್ಮಸಂಬಂಧಕರಣಾತ್ಸರ್ವೇಷಾಂ ದೇಹಜೀವಯೋಃ ।

ಸರ್ವದೋಷನಿವೃತ್ತಿರ್ಹಿ ದೋಷಾಃ ಪಂಚವಿಧಾಃ ಸ್ಮೃತಾಃ ॥೨॥

ಸಹಜಾ ದೇಶಕಾಲೋತ್ಥಾ ಲೋಕವೇದನಿರೂಪಿತಾಃ ।

ಸಂಯೋಗಜಾಃ ಸ್ಪರ್ಶಜಾಶ್ಚ ನ ಮಂತವ್ಯಾಃ ಕದಾಚನ ॥೩॥

ಅನ್ಯಥಾ ಸರ್ವದೋಷಾಣಾಂ ನ ನಿವೃತ್ತಿಃ ಕಥಂ ಚನ ।

ಅಸಮರ್ಪಿತವಸ್ತೂನಾಂ ತಸ್ಮಾದ್ವರ್ಜನಮಾ ಚರೇತ್ ॥೪॥

ನಿವೇದಿಭಿಃ ಸಮರ್ಪ್ಯೈವ ಸರ್ವಂ ಕುರ್ಯಾದಿತಿ ಸ್ಥಿತಿಃ ।

ನ ಮತಂ ದೇವದೇವಸ್ಯ ಸ್ವಾಮಿಭುಕ್ತಿಸಮರ್ಪಣಮ್ ॥೫॥

ತಸ್ಮಾದದೌ ಸರ್ವಕಾರ್ಯೇ ಸರ್ವವಸ್ತುಸಮರ್ಪಣಮ್ ।

ದತ್ತಾಪಹಾರವಚನಂ ತಥಾ ಚ ಸಕಲಂ ಹರೇಃ ॥೬॥

ನ ಗ್ರಾಹ್ಯಮಿತಿ ವಾಕ್ಯಂ ಹಿ ಭಿನ್ನ ಮಾರ್ಗಪರಂ ಮತಮ್ ।

ಸೇವಕಾನಾಂ ಯಥಾಲೋಕೇ ವ್ಯವಹಾರಃ ಪ್ರಸಿಧ್ಯತಿ ॥೭॥

ತಥಾ ಕಾರ್ಯಂ ಸಮರ್ಪ್ಯೈವ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಬ್ರಹ್ಮತಾ ತತಃ ।

ಗಂಗಾತ್ವೇ ಗುಣದೋಷಾಣಾಂ ಗುಣದೋಷಾದಿವರ್ಣನಮ್ ॥೮॥

ಈ ಮೊದಲಾದ ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಸಿದ್ಧಾಂತರಹಸ್ಯ-ಮೊದಲಾದ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇದೇ ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಮತದ ಮೂಲ ತತ್ತ್ವವಾಗಿದೆ. ಆಯಿತಲ್ಲ; ಯಾವನಾದರೂ ಇವರನ್ನು - "ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ದೇಹಾಂತವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆ ಐದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದಿವೆ. ಅವನು ವಲ್ಲಭರನ್ನು ಶ್ರಾವಣಮಾಸದ ಅರ್ಧ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಧಿಸಲು ಶಕ್ತನಾದನೆಂತು?" ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕು. (೧)

ಯಾವನು ಗೋಸಾಯಿಯ ಶಿಷ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೋ, ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಸಮಸ್ತ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸಮರ್ಪಣವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನ ಶರೀರದ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಸರ್ವದೋಷಗಳ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮೂರ್ಖರನ್ನು ಮಾರ್ಗ ತಪ್ಪಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಮತಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ, ವಲ್ಲಭರು ರಚಿಸಿದ ಪ್ರಂಪಂಚವಿದೇ ಆಗಿದೆ. ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಶಿಷ್ಯ-ಶಿಷ್ಯೆಯರೆಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ತ ದೋಷಗಳಿಂದಲೂ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿ ಹೋಗುವರಾದರೆ, ರೋಗ-ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಮೊದಲಾದ ದುಃಖಗಳಿಂದ ಪೀಡಿತರಾಗಿರುವರೇಕೆ? ಮತ್ತು ಆ ದೋಷಗಳು ಐದು ವಿಧದವಾಗಿವೆ. (೨)

ಒಂದನೆಯದು-ಯಾವವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಕಾಮ-ಕ್ರೋಧ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೋ, ಆ ಸಹಜ ದೋಷಗಳು. ಎರಡನೆಯದು-ಯಾವುದೋ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನಾರೀತಿಯಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಡುವ ಪಾಪಗಳು. ಮೂರನೆಯದು-ಯಾವುದನ್ನು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಭಕ್ಷ್ಯಾಭಕ್ಷ್ಯಗಳೆನ್ನುತ್ತಾರೋ, ಮತ್ತು ಯಾವುದು ವೇದೋಕ್ತವಾದ ಮಿಥ್ಯಾಭಾಷಣ ಮೊದಲಾದುವು ಇವೆಯೋ, ಅವು ನಾಲ್ಕನೆಯದು-ಯಾವುದು ದುಃಸಂಗದಿಂದ, ಎಂದರೆ-ಕಳವು, ಹಾದರ, ತಾಯಿ, ಸೋದರಿ, ಮಗಳು, ಸೊಸೆ, ಗುರುಪತ್ನಿ ಮೊದಲಾದರೊಂದಿಗೆ ಸಂಯೋಗ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹುಟ್ಟುವುದೋ, ಆ ಸಂಯೋಗಜ ದೋಷ. ಐದನೆಯದು - ಅಸ್ಪೃಶ್ಯರ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಆಗುವ ಸ್ಪರ್ಶಜದೋಷ. ಈ ಐದು ದೋಷಗಳನ್ನು ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಮತದವರು ಎಂದೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಬಾರದು. ಎಂದರೆ, ಇಚ್ಛೆ ಬಂದ ರೀತಿಯ ಆಚರಣವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. (೩)

ಗೋಸಾಯೀ ಮತವನ್ನುಳಿದು ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯೂ ದೋಷಗಳ ನಿವೃತ್ತಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ, ಸಮರ್ಪಣಮಾಡದೇ ಇರುವ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಶಿಷ್ಯರು ಅನುಭವಿಸಬಾರದು. ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಇವರ ಶಿಷ್ಯರುಗಳು ತಮ್ಮ ಪತ್ನಿಯರು,

ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು, ಸೊಸೆಯರು ಮತ್ತು ಧನವೇ ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಸಮರ್ಪಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಗೋಸಾಯಿ ಮಹಾರಾಜರ ಚರಣಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಪಿತಳಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆವರೆಗೆ ಅವಳ ಸ್ವಾಮಿಯು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಬಾರದು-ಎನ್ನುವುದು ಈ ಸಮರ್ಪಣದ ನಿಯಮವಾಗಿದೆ. (೪)

ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಶಿಷ್ಯರು ಸಮರ್ಪಣಮಾಡಿ ಆ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪದಾರ್ಥದ ಉಪಭೋಗವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು, ಏಕೆಂದರೆ-ಸ್ವಾಮಿಯು ಉಪಭೋಗ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಸಮರ್ಪಣವಾಗಲಾರದು. (೫)

ಆದುದರಿಂದ, ಮೊದಲು ಸಮಸ್ತ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಸ್ತುಗಳ ಸಮರ್ಪಣವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಮೊದಲು ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಪತ್ನೀ- ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಸಮರ್ಪಣಮಾಡಿ, ಆ ಮೇಲೆ ಗ್ರಹಿಸಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಹರಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಣಮಾಡಿ, ಅನಂತರ ಗ್ರಹಿಸಬೇಕು. (೬)

ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರ ಮತದಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಮಾರ್ಗದ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವನ್ನೂ ಕೂಡ ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಶಿಷ್ಯ-ಶಿಷ್ಯೆಯರು ಎಂದಿಗೂ ಆಲಿಸಬಾರದು; ಗ್ರಹಿಸಲೂಬಾರದು. ಅವರ ಶಿಷ್ಯರುಗಳ ಈ ವ್ಯವಹಾರವೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ (೭)

ಹಾಗೆಯೇ ಸಕಲ ವಸ್ತುಗಳ ಸಮರ್ಪಣವನ್ನೂ ಮಾಡಿ, ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಹ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನಿಡಬೇಕು. ಆ ಮೇಲೆ, ಹೇಗೆ ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯ ನೀರು ಸೇರಿ ಗಂಗಾ ರೂಪವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆಯೇ (ಸಮರ್ಪಿತ ವಸ್ತುವು ಪವಿತ್ರವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು) ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಮ್ಮ ಗೋಸಾಯೀ ಮತದಲ್ಲಿ ಗುಣಗಳೂ ಮತ್ತು ಅನ್ಯರ ಮತದಲ್ಲಿ ದೋಷಗಳೂ ಇವೆ. ಆದುದರಿಂದ ತಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ ಗುಣಗಳ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕು. (೮)

ಈಗ ನೋಡಿರಿ, ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಮತ ಎಲ್ಲ ಮತಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹುದಾಗಿದೆ. ಆಯಿತಲ್ಲ! ಈ ಗೋಸಾಯಿಗಳನ್ನು ಯಾವನಾದರೂ "ಬ್ರಹ್ಮದ ಒಂದು ಲಕ್ಷಣವನ್ನೂ ನೀವು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ; ಇನ್ನು ನೀವು ಶಿಷ್ಯಶಿಷ್ಯೆಯರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮಾಡಿಸಬಲ್ಲಿರಾದರೂ ಹೇಗೆ?"-ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬೇಕು. "ನಾವೇ ಬ್ರಹ್ಮವಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಾಗುವುದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ".- ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮದ ಗುಣ-ಕರ್ಮ-ಸ್ವಭಾವ ಒಂದೂ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ನೀವು ಕೇವಲ ಭೋಗವಿಲಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದೀರೇನು? ಶಿಷ್ಯ-ಶಿಷ್ಯೆಯರನ್ನು ನೀವು ನಿಮಗೇ ಸಮರ್ಪಣಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಶುದ್ಧರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ನೀವು, ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡಿರು, ಪುತ್ರಿಯರು ಮತ್ತು ಸೊಸೆಯರು ಮೊದಲಾದವರು ಅಸಮರ್ಪಿತರಾಗಿಯೇ ಉಳಿದು ಹೋಗುವುದರಿಂದ, ಅಶುದ್ಧರಾಗಿಯೇ ಉಳಿದುಹೋದರೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ? ಮತ್ತು ನೀವು ಅಸಮರ್ಪಿತವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಅಶುದ್ಧವೆಂದು ಒಪ್ಪುತ್ತೀರಿ. ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನರಾದ ನೀವುಗಳು ಅಶುದ್ಧರೇತಕ್ಕಲ್ಲ? ಆದುದರಿಂದ ನೀವೂ ಕೂಡ ನಿಮ್ಮ ಪತ್ನಿಯರು, ಪುತ್ರಿಯರು ಮತ್ತು ಸೊಸೆಯರು ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಅನ್ಯ ಮತೀಯರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು ಉಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. "ಒಲ್ಲೆವು"- ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ನೀವೂ ಕೂಡ ಬೇರೆಯ ಸ್ತ್ರೀಯರು, ಪುರುಷರು ಮತ್ತು ಧನ ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಣ ಮಾಡಿಸುವುದು-ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ.

ಒಳಿತು ; ಈವರೆಗೆ ಏನು ಆಯಿತೋ, ಅದಂತೂ ಆಗಿಯೇ ಹೋಯಿತು. ಆದರೆ, ಈಗಲಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮಿಥ್ಯಾ-ಪ್ರಪಂಚ ಮೊದಲಾದ ಕೆಡಕುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿರಿ ಮತ್ತು ಸುಂದರವೂ, ಈಶ್ವರೋಕ್ತವೂ, ವೇದವಿಹಿತವೂ ಆದ ಸತ್ಪಥಕ್ಕೆ ಬಂದು, ನಿಮ್ಮ ಮಾನವಸ್ವರೂಪ ಜನ್ಮವನ್ನು ಸಫಲವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ, ಮೋಕ್ಷ- ಈ ಫಲಚತುಷ್ಟಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿ, ಆನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿರಿ.

ಮತ್ತೂ ನೋಡಿರಿ. ಈ ಗೋಸಾಯೀ ಜನರು ತಮ್ಮ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು 'ಪುಷ್ಟಿಮಾರ್ಗ'ವೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಎಂದರೆ, ತಿನ್ನುವುದು, ಕುಡಿಯುವುದು, ಪುಷ್ಟರಾಗುವುದು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಸ್ತ್ರೀಯರೊಂದಿಗೂ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಭೋಗ-ವಿಲಾಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು "ಪುಷ್ಟೀಮಾರ್ಗ"ವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ! ಆದರೆ, ಯಾವಾಗ ಮಹಾದುಃಖದಾಯಕವಾದ ಭಗಂದರವೇ ಮೊದಲಾದ ರೋಗಗಳಿಂದ ಗ್ರಸ್ತರಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅರಿವಾಗುವಂತೆ ನರಳಿನರಳಿ ಸಾಯುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಇವರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಬೇಕು! ನಿಜವನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಇದು ಪುಷ್ಟಿಮಾರ್ಗವಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಕುಷ್ಠಿಮಾರ್ಗವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆ ಕುಷ್ಠರೋಗಿಯ ಶರೀರದ ಸಮಸ್ತ ಧಾತುಗಳೂ ಕರಗಿ-ಕರಗಿ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತವೋ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ವಿಲಾಪ ಮಾಡುತ್ತಾ ಶರೀರವನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಇವರ ಲೀಲೆಯೂ ಕೂಡ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಇದನ್ನೇ ನರಕಮಾರ್ಗವೆಂದೂ ಕೂಡ ಹೇಳುವುದು ಯುಕ್ತಿಯುಕ್ತವಾಗಬಲ್ಲದು. ಏಕೆಂದರೆ, ದುಃಖಕ್ಕೆ ನರಕವೆಂದು ಹೆಸರು ಮತ್ತು ಸುಖಕ್ಕೆ ಸ್ವರ್ಗ ಎಂದು ಹೆಸರು ಇರುತ್ತದೆ.

ಇದೇ ರೀತಿ ಮಿಥ್ಯಾಜಾಲವನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಬಡಪಾಯಿಗಳಾದ ಪಾಮರ ಜನರನ್ನು ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದರು ಮತ್ತು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ಕೃಷ್ಣರೆಂದುಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲರಿಗೂ 'ಸ್ವಾಮಿ'ಗಳಾಗಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಾರೆ. "ಎಷ್ಟು ದೈವೀ ಜೀವರು ಗೋಲೋಕದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೋ,

ಅವರ ಉದ್ಧಾರವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಲೀಲಾಪುರುಷೋತ್ತಮರಾದ ನಾವು ಜನ್ಮವೆತ್ತುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಎಂದಿನವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಉಪದೇಶವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಂದಿನವರೆಗೆ ಗೋಲೋಕದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನೊಬ್ಬನು ಪುರುಷನು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ತ್ರೀಯರು"-ಎಂದು ಇವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸರಿ, ಸ್ವಾಮೀ, ಸರಿ! ಒಳ್ಳೆಯದು ನಿಮ್ಮ ಮತ! ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಶಿಷ್ಯರೆಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದಾರೋ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಗೋಪಿಯರಾಗಿ ಹೋಗುವರು.

ಈಗ ಆಲೋಚಿಸಿರಿ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಯಾವ ಪುರುಷನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡತಿಯರಿರುತ್ತಾರೋ, ಅವನಿಗೆ ಮಹಾ ದುರ್ಗತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಪುರುಷನಿದ್ದು ಎಲ್ಲಿ ಅವನೊಬ್ಬನ ಹಿಂದೆ ಕೋಟ್ಯಂತರ ನಾರಿಯರು ಗಂಟು ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಾರೋ, ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ಮತ್ತು ಅವರ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮಿತಿ ಏನಾದರೂ ಇರುತ್ತದೆಯೇ? ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಭಾರೀ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆ; ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸುತ್ತಾನೆ-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಯಾವಳನ್ನು 'ಸ್ವಾಮಿನೀ'- ಎನ್ನುತ್ತಾರೋ, ಅವನ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನದಕ್ಕೆ ಸಮಾನವೇ ಆದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರಬೇಕು; ಏಕೆಂದರೆ, ಅವಳು ಅವನ ಅರ್ಧಾಂಗಿನಿಯಾಗಿರುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷ ಕಾಮಚೇಷ್ಟೆ ಸಮನಾಗಿಯೋ, ಅಥವಾ ಪುರುಷನದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ತ್ರೀಯದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೋ ಇರುವಂತೆ ಗೋಲೋಕದಲ್ಲಿ ಏತಕ್ಕಿರಬಾರದು? ಹೀಗಿರುವುದಾದಲ್ಲಿ, ಅನ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಯರೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿನಿಯ ಕಾದಾಟ-ಕಚ್ಚಾಟ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿರಬಹುದು; ಏಕೆಂದರೆ-ಸವತಿತನ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಎಂದ ಮೇಲೆ ಗೋಲೋಕವು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ನರಕದಂತೆ ಆಗಿ ಹೋಗಿರಬಹುದು. ಅಥವಾ ಹೇಗೆ ಬಹು ಸ್ತ್ರೀಗಾಮಿಯಾದ ಪುರುಷನು ಭಗಂದರವೇ ಮೊದಲಾದ ರೋಗಗಳಿಂದ ಪೀಡಿತನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಗೋಲೋಕದಲ್ಲಿಯೂ ಆಗಿರಬಹುದು. ಧಿಕ್ಕಾರ, ಧಿಕ್ಕಾರ, ಧಿಕ್ಕಾರ! ಇಂತಹ ಗೋಲೋಕಕ್ಕಿಂತ ಬಡಪಾಯೀ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕವೇ ಒಳಿತು, ಇಲ್ಲಿ ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರು ತಮ್ಮನ್ನು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಬಹುಮಂದಿ ನಾರಿಯರೊಂದಿಗೆ ಲೀಲೆ ನಡೆಸುವುದರಿಂದ ಭಗಂದರ ಮತ್ತು ಪ್ರಮೇಹ ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ಪೀಡಿತರಾಗಿ ಹೇಗೆ ಮಹಾದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೋ, ನೋಡಿರಿ. ಈಗ ಆಲೋಚಿಸಿರಿ. ಯಾವನ ಸ್ವರೂಪವಾದ ಗೋಸಾಯಿ ಪೀಡಿತನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಗೋಲೋಕದ ಸ್ವಾಮಿಯಾದ ಆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಈ ರೋಗಗಳಿಂದ ಪೀಡಿತನಾಗದಿರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಮತ್ತು ಇಲ್ಲ-ಎನ್ನುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಅವನ ಸ್ವರೂಪವಾದ ಗೋಸಾಯಿಯವರೇಕೆ ಪೀಡಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ?

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಮರ್ತ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಲೀಲಾವತಾರ ಧಾರಣಮಾಡುವುದರಿಂದ ರೋಗದೋಷ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ; ಗೋಲೋಕದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗದು. ಏಕೆಂದರೆ-ಅಲ್ಲಿ ರೋಗದೋಷವೇ ಇಲ್ಲ!

ಉತ್ತರ:- **"ಭೋಗೇ ರೋಗ ಭಯಂ"**- ಎಲ್ಲಿ ಭೋಗವಿರುವುದೋ, ಅಲ್ಲಿ ರೋಗವು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಕೋಟ್ಯಾನುಕೋಟಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಾಗುತ್ತವೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ? ಮತ್ತು ಆಗುವುದಾದಲ್ಲಿ, ಕೇವಲ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರೋ ಅಥವಾ ಕೇವಲ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳೇಯೋ? ಇಲ್ಲವೇ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಇಬ್ಬರೂ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರೋ? ಕೇವಲ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೇ ಆಗುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಅವರ ಮದುವೆ ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿರಬಹುದು? ಏಕೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನನ್ನುಳಿದು ಬೇರೆ ಯಾವ ಪುರುಷನೂ ಇಲ್ಲ, ಬೇರೆಯವನಿರುವುದಾದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆ ಹಾನಿಬಂದಿತು. ಕೇವಲ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳೇ ಆಗುತ್ತಾರೆ-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಅವರ ವಿವಾಹ ಎಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಆಗುವುದು - ಎಂಬ ಇದೇ ದೋಷ ಆ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಕಂಡೇ ಬರುವುದು. ಅಥವಾ ಮನೆಯ ಒಳಗೊಳಗೇ ಏನೇನೋ ಗಲಿಬಿಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಾರೋ? ಅಥವಾ, ಬೇರೆ ಯಾರಾದಾದರೂ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಅಥವಾ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದಾರೆ-ಎನ್ನುವಿರಾದರೂ, "ಗೋಲೋಕದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನೊಬ್ಬನು ಮಾತ್ರ ಪುರುಷ"ಎಂಬ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಭಂಗವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು. ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಆಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಲ್ಲಿ ನಪುಂಸಕತ್ವದ ಮತ್ತು ನಾರಿಯರಲ್ಲಿ ಬಂಜೆತನದ ದೋಷ ಬರುವುದು.

ಓಹೋ! ಈ ಗೋಲೋಕ ಆಗಿರುವುದಾದರೂ ಏನು? ದಿಲ್ಲಿಯ ಬಾದಶಾಹನ ಬೇಗಂಗಳ ಪಡೆಯಂತಾಯಿತು! ಈಗ ಗೋಸಾಯಿಗಳು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ-ಶಿಷ್ಯೆಯರ ತನು, ಮನ ಮತ್ತು ಧನದ ಯಾವ ಸಮರ್ಪಣವನ್ನು ತಮಗೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಅದೂ ಕೂಡ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ತನುವಂತೂ ವಿವಾಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯದು ಹಾಗೂ ಪುರುಷನದು ಪರಸ್ಪರರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿತವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸೂ ಕೂಡ ಅನ್ಯರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿತವಾಗಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಮನಸ್ಸಿನೊಂದಿಗೆಯೇ ತನುವಿನ ಸಮರ್ಪಣವಾಗುವುದೂ ಶಕ್ಯ. ಮತ್ತು ಅನ್ಯರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣ ಮಾಡುವರಾದರೆ, ವ್ಯಭಿಚಾರಿಗಳೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು! ಈಗ ಉಳಿಯಿತು-ಧನ, ಅದರ ಲೀಲೆಯೂ ಇದೇ-ಎಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಎಂದರೆ, ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೆ ಯಾವುದರ ಸಮರ್ಪಣವೂ ಆಗಲಾರದು. "ಶಿಷ್ಯರು ಸಂಪಾದಿಸಲಿ; ಮತ್ತು ಭೋಗದಿಂದ ನಲಿಯೋಣ ನಾವು!"-ಎಂಬುದೇ ಈ ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಎಷ್ಟು ಜನ ವಲ್ಲಭ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಗೋಸಾಯಿಗಳಿದ್ದಾರೋ, ಅವರು ಈವರೆಗೂ ಆಂಧ್ರ-ಜಾತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಯಾವನಾದರೂ ಮುಗ್ಧ ಭ್ರಷ್ಟನು ಇವರಿಗೆ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ, ಅವನೂ ಜಾತಿಬಾಹಿರನಾಗಿ ಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಜಾತಿಯಿಂದ ಪತಿತರಾಗಿ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಹೀನರಾದ ಅವರು ಹಗಲಿರುಳೂ ಪ್ರಮಾದದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ನೋಡಿರಿ! ಯಾವನಾದರೂ

ಯಾವಾಗ ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ಸ್ವಾಗತಸಮಾದರಕ್ಕಾಗಿ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಅವರು ಅವನ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿ, ಮೌನದಿಂದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯಂತೆ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಾರೆ; ಯಾವ ಮಾತೂ ಇಲ್ಲ; ಯಾವ ಕಥೆಯೂ ಇಲ್ಲ! ಬಡಪಾಯಿ ಮೂರ್ಖನಾಗದಿದ್ದರೆ ತಾನೇ ಮಾತನಾಡಿಯಾನು? "**ಮೂರ್ಖಾಣಾಂ ಬಲಂ ಮೌನಂ**". - ಏಕೆಂದರೆ-ಮೂರ್ಖರ ಬಲವು ಮೌನವೇ ಸರಿ. ಮಾತನಾಡಿದರೆ, ಪೊಳ್ಳು ಹೊರಬಿದ್ದೀತು. ಆದರೆ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಕಡೆಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗಮನವಿತ್ತು ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಯಾವಳ ಕಡೆಗೆ ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರು ನೋಡುತ್ತಾರೋ ಅದು ಮಹಾಭಾಗ್ಯದ ವಿಷಯದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅವಳ ಪತಿ, ಸೋದರರು, ನಂಟರು, ಮಾತಾ-ಪಿತೃಗಳು ಬಹಳ ಪ್ರಸನ್ನರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಾರಿಯರೆಲ್ಲರೂ ಗೋಸಾಯೀಮಹಾರಾಜರ ಪಾದಸ್ಪರ್ಶಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಳ ಮೇಲೆ ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಆಗುತ್ತದೋ, ಅಥವಾ ಕೃಪೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೋ, ಅವಳ ಬೆರಳನ್ನು ಪಾದದಿಂದ ಒತ್ತಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಸ್ತ್ರೀ ಮತ್ತು ಅವಳ ಪತಿ ಮೊದಲಾದವರು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಧನ್ಯಭಾಗ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಆ ಸ್ತ್ರೀಯಳಿಗೆ ಅವಳ ಪತಿ ಮೊದಲಾದವರು "ನೀನು ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರ ಸೇವೆಗೆ ಹೋಗು".- ಎಂದು ಹೇಳಿಯೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅಂತಹ ಸ್ತ್ರೀಯ ಪತಿ ಮೊದಲಾದವರು ಪ್ರಸನ್ನರಾಗದಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ದೂತೆ ಅಥವಾ ಕುಟನಿ (ವೇಶ್ಯೆ)ಯರಿಂದ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸತ್ಯವನ್ನು ಕೇಳುವಿರಾದರೆ, ಇಂತಹ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಅವರ ಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಬಹುಮಂದಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಈಗ ಇವರ ದಕ್ಷಿಣೆಯ ಲೀಲೆ. "ತನ್ನಿರಿ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ, ಸೊಸೆಯರಿಗೆ, ಕುಮಾರರಿಗೆ, ಪುತ್ರಿಯರಿಗೆ, ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಿಗೆ, ಹೊರಗಣವರಿಗೆ, ಗಾಯಕರಿಗೆ ಮತ್ತು ದೇವರಿಗೆ".- ಎಂದು ಈ ರೀತಿ ಬೇಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಏಳು ಅಂಗಡಿಗಳಿಂದ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರ ಯಾವನಾದರೂ ಸೇವಕನು ಸಾಯಲಿಕ್ಕಿರುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಅವನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರು ಕಾಲೂರುತ್ತಾರೆ; ಮತ್ತು ಏನು ದಕ್ಕುತ್ತದೋ, ಅದನ್ನು ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರು ನುಂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಾರ್ಯ ಮಹಾಬ್ರಾಹ್ಮಣನದರ ಮತ್ತು ಚಟ್ಟ ಹೊರುವವನದರ ಅಥವಾ ಹೆಣವನ್ನೆತ್ತುವವನದರ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲವೇ?

ಹಲಕೆಲವರು ಅನುಯಾಯಿಗಳು ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಕರೆದು, ಅವರಿಂದ ಪುತ್ರ-ಪುತ್ರಿಯರ ಪ್ರಾಣಿಗ್ರಹಣಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಹಲಮಂದಿ ಸೇವಕರು 'ಕೇಸರೀಸ್ನಾನವನ್ನು' ಮಾಡಿಸುವುದುಂಟು; ಎಂದರೆ, ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ನಾರಿಯರು ಕೇಸರದ ಲೇಪನವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಮತ್ತೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮಣೆಯನ್ನಿಟ್ಟು, ನರ-ನಾರಿಯರು ಸೇರಿ ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀಯರೇ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರು ಪೀತಾಂಬರವನ್ನುಟ್ಟು, ಮತ್ತು ಹಾವುಗೆಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೂ ಧೋತ್ರವನ್ನು ಆ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲೇ ಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಅವರ ಸೇವಕರು ಆ ನೀರಿನಿಂದ ಆಚಮನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಸಾಲೆ ಹಾಕಿ ವೀಳೆಯದೆಲೆಯ ಸುರುಳಿಯನ್ನು ಗೋಸಾಯಿಯವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಅದನ್ನು ಜಗಿದು, ಸ್ವಲ್ಪವನ್ನೇನೋ ನುಂಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಉಳಿದ ಬಾಯ್ದಂಬುಲವನ್ನು ಅವರ ಸೇವಕರು ಬಾಯಿನ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿಯುವ ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಉಗುಳಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಪ್ರಸಾದವೂ ಹಂಚಲ್ಪಡುತ್ತದೆ; ಅದನ್ನು 'ಖಾಸ್ ಪ್ರಸಾದ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಜನರು ಎಂತಹ ಮನುಷ್ಯರೆಂಬುದನ್ನು ಈಗ ಯೋಚಿಸಿರಿ. ಮೌಢ್ಯ ಮತ್ತು ಅನಾಚಾರವಿರುವುದಾದರೆ, ಅದು ಇಷ್ಟೇ ಇರುವುದು ಶಕ್ಯ. ಬಹುಜನರು ಸಮರ್ಪಣ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ವೈಷ್ಣವರ ಕೈಯಿನದನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ; ಬೇರೆಯವರ ಕೈಯಿನದನ್ನು ತಿನ್ನರು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ವೈಷ್ಣವರ ಕೈಯಿನದನ್ನೂ ಕೂಡ ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೂ ತೊಳೆದು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಹಿಟ್ಟು, ಬೆಲ್ಲ, ಸಕ್ಕರೆ, ತುಪ್ಪ - ಮೊದಲಾದುವು ತೊಳೆಯದೆಯೇ ಸ್ಪರ್ಶದೋಷದಿಂದ ನಿವೃತ್ತವಾಗುತ್ತವೆ. ಮಾಡುವುದಾದರೂ ಏನು ಈ ಬಡಪಾಯಿಗಳು? ಇವುಗಳನ್ನು ತೊಳೆದರೆ, ಪದಾರ್ಥವನ್ನೇ ಕೈಗಳಿಂದ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರಲ್ಲ!

ಅವರು -"ದೇವರ ರಂಗು, ರಾಗ ಹಾಗೂ ಭೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳ ಹಣವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತೇವೆ".- ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ-ಆ ರಂಗು-ರಾಗ-ಭೋಗಗಳನ್ನು ತಾವೇ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ನಿಜವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ದೊಡ್ಡ ಅನರ್ಥಗಳು ಸಂಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಎಂದರೆ, ಹೋಳೀ ಹಬ್ಬದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪಿಚಕಾರಿಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ, ಸ್ತ್ರೀಯರ ಅಸ್ಪರ್ಶನೀಯವಾದ ಅವಯವಗಳ ಮೇಲೆ ಅಂದರೆ, ಗುಹ್ಯಸ್ಥಾನಗಳು ಯಾವುವು ಇವೆಯೋ, ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ನಿಷಿದ್ಧವಾದ ರಸವಿಕ್ರಯವನ್ನೂ ಕೂಡ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಗೋಸಾಯಿಗಳು ರೊಟ್ಟಿ, ತೊವ್ವೆ, ಪಳಿದ್ಯ, ಅನ್ನ, ಪಲ್ಯ ಮತ್ತು ಮಜ್ಜಿಗೆ ಹಾಗೂ ಲಾಡು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತೇನೂ ಮಾರುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ತಮ್ಮ ನೌಕರ-ಚಾಕರರಿಗೆ ಎಲೆಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಜನರು

ಮಾರುತ್ತಾರೆ; ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರಲ್ಲ.

ಉತ್ತರಃ- ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರು ಅವರಿಗೆ ಮಾಸಿಕಧನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅವರು ಎಲೆಗಳನ್ನೇಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವರು? ಗೋಸಾಯಿಯವರು ತಮ್ಮ ನೌಕರರ ಕೈಗೆ ಅನ್ನ-ಸಾರು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ನೌಕರಿಗೆ(ವೇತನಕ್ಕೆ) ಬದಲಾಗಿ ಮಾರಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಪೇಟೆ-ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಗೋಸಾಯಿಗಳು ಸ್ವತಃ ಹೊರಗೆ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೇ ಮೊದಲಾದ ಅವರ ಸೇವಕರಾದರೂ ರಸವಿಕ್ರಯದ ದೋಷದಿಂದ ದೂರ ಉಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಕೇವಲ ಗೋಸಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ ರಸವಿಕ್ರಯರೂಪದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಭಾಗಿಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೊದಲಾಗಿ ತಾವು ಈ ಪಾಪದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದರು; ಆ ಮೇಲೆ ಅನ್ಯರನ್ನೂ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡರು. ಮತ್ತು ನಾಥದ್ವಾರಾ-ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಗೋಸಾಯಿಗಳೂ ಕೂಡ ಮಾರುತ್ತಾರೆ. ರಸವಿಕ್ರಯ ನೀಚಕಾರ್ಯ; ಉತ್ತಮರದಲ್ಲ. ಇಂತಹ ವರ್ತನೆಯ ಜನರು ಆರ್ಯಾವರ್ತಕ್ಕೆ ಅಧೋಗತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದರು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಸ್ವಾಮೀ ನಾರಾಯಣಮತ ಹೇಗಿದೆ?

ಉತ್ತರಃ- **"ಯಾದೃಶೀ ಶೀತಲಾ ದೇವೀ ತಾದೃಶೋ ವಾಹನಃ ಖರಃ"** ಹೇಗೆ ಧನಹರಣ ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿ ಗೋಸಾಯಿಗಳ ವಿಚಿತ್ರ ಲೀಲೆಯಿದೆಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ವಾಮೀ ನಾರಾಯಣನದೂ ಇದೆ.

ನೋಡಿರಿ. ಸಹಜಾನಂದನೆಂಬ ಹೆಸರಿನವನೊಬ್ಬನು ಅಯೋಧ್ಯೆಯ ಹತ್ತಿರದ ಗ್ರಾಮ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅವನು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾಗಿ ಗುಜರಾತ್, ಕಾಠಿಯಾವಾಡ್, ಕಚ್ಛ-ಭುಜ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು "ಆ ದೇಶ ಅವಿದ್ಯಾಗ್ರಸ್ತ ಮತ್ತು ಮುಗ್ಧವಾಗಿದೆ. ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಇವರನ್ನು ತನ್ನ ಮತಕ್ಕೆ ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ; ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಜನರು ಒಲಿಯಬಲ್ಲರು"-ಎಂದು ಕಂಡುಕೊಂಡನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ನಾಲ್ಕಾರು ಜನರನ್ನು ಶಿಷ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿಚಾರ-ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು-"ಸಹಜಾನಂದನು ನಾರಾಯಣನ ಅವತಾರ ಮತ್ತು ಮಹಾಸಿದ್ಧನು, ಮತ್ತು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಚತುರ್ಭುಜಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ದರ್ಶನವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ".- ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದನು. ಒಂದು ಸಾರಿ ಕಾಠಿಯಾವಾಡದಲ್ಲಿ, ಯಾವನೋ "ದಾದಾಖಾಚರನೆಂಬ, ತಗ್ಗುನೆಲದ ಜಮೀನುದಾರನಾದಕಾಠಿ (ಕಾಠಿಯಾವಾಡ ಪ್ರಾಂತದವನು)ಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸಹಜಾನಂದನ ಒಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನು, "ನೀನು ಚತುರ್ಭುಜನಾದ ನಾರಾಯಣನ ದರ್ಶನಮಾಡಲಿಚ್ಛಿಸುವೆಯಾದರೆ, ನಾವು ಸಹಜಾನಂದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆವು" ಎಂದನು. ಅವನು "ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು" ಎಂದನು. ಅವನು ಮುಗ್ಧಮಾನವನಾಗಿದ್ದನು. ಸಹಜಾನಂದನು ಒಂದು ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ, ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕಿರೀಟವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಶಂಖ-ಚಕ್ರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಎತ್ತಿಹಿಡಿದನು. ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪುರುಷನು ಅವನ ಹಿಂದೆ ನಿಂತು ತನ್ನ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಗದಾಪದ್ಮಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಸಹಜಾನಂದನ ಪಕ್ಕಗಳಿಂದ ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ, ಚತುರ್ಭುಜನಂತೆ ಸಜ್ಜಾಗಿ ನಿಂತನು. ದಾದಾಖಾಚರನಿಗೆ ಅವನ ಶಿಷ್ಯರು -"ಒಂದು ಸಾರಿ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರೆದುನೋಡಿ, ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಿಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಬೇಗ ಈ ಕಡೆ ಬಂದು ಬಿಡಬೇಕು. ಬಹಳ ನೋಡುವೆಯಾದರೆ, ನಾರಾಯಣದೇವರು ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು"-ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಎಂದರೆ ಶಿಷ್ಯರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ-ನಮ್ಮ ಕಪಟದ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡದಿರಲಿ"-ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದ್ದಿತು. ಅವನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಆ ಸಹಜಾನಂದನು ಕಲಾಬತ್ತು ಹಾಗೂ ಮಿರುಗುತ್ತಿರುವ ಜರತಾರಿಯ ರೇಶ್ಮೆವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದನು. ಕತ್ತಲಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಅವನ ಶಿಷ್ಯರು ತತ್ ಕ್ಷಣ ಲಾಂದ್ರದಿಂದ ಕೊಠಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಬೆಳಕನ್ನು ಬೀರಿದರು. ದಾದಾಖಾಚರನು ನೋಡಿದರೆ, ಚತುರ್ಭಜಮೂರ್ತಿಯು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಮತ್ತು ಬೇಗನೇ ದೀಪವನ್ನು ಮರೆಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಒರಗಿ, ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟರು. ಮತ್ತು ಅದೇಕಾಲದಲ್ಲಿ-ನಿನ್ನದು ಧನ್ಯಭಾಗ್ಯ; ಈಗ ನೀನು ಗುರುದೇವರ ಅನುಯಾಯಿಯಾಗಿ ಹೋಗು"-ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿದರು. "ಒಳ್ಳೆಯದು"-ಎಂದು ಅವನು ಹೇಳಿದನು. ತಿರುಗಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರು ಬೇರೆಡೆಗೆ ಹೋಗುವವರೆಗೆ, ಸಹಜಾನಂದನು ಬೇರೆ ವಸ್ತ್ರ-ಧಾರಣಮಾಡಿ, ಗದ್ದುಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕಾಣಿಸಿದನು. ಆಗ ಶಿಷ್ಯರು -"ನೋಡು, ಈಗ ಬೇರೆ ಸ್ವರೂಪ ಧರಿಸಿ ಇಲ್ಲಿ ವಿರಾಜಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ"-ಎಂದರು. ಆ ದಾದಾಖಾಚರನು ಇವರ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಅವರ ಮತ ಬೇರುಬಿಟ್ಟಿತು. ಏಕೆಂದರೆ-ಅವನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನುದಾರನಾಗಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಬೇರನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿ-ಇಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪದೇಶಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಹಳ ಜನರನ್ನು ಸಾಧುಗಳನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದೊಂದು ಸಾರಿ ಯಾವನಾದರೂ ಸಾಧುವಿನ ಕೊರಳಿನ ನಾಡಿಯನ್ನು ಉಜ್ಜಿ ಮೂರ್ಛಿತನನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ -"ನಾವು ಇವರ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಏರಿಸಿದ್ದೇವೆ".- ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಇಂತಹ ಧೂರ್ತತ್ವದಲ್ಲಿ ಕಾಠಿಯಾವಾಡದ ಮುಗ್ಧ ಜನರು ಅವನ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡರು. ಯಾವಾಗ ಅವನು ತೀರಿಹೋದನೋ, ಆಗ ಅವನ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಬಹಳ ಪಾಖಂಡವನ್ನು ಹರಡಿದರು.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ದೃಷ್ಟಾಂತ ಉಚಿತವಾಗಬಹುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬನು ಕದಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಹಿಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದನು.

ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನು ಅವನ ಮೂಗು-ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದನು. ಯಾವಾಗ ಅವನ ಮೂಗು ಕತ್ತರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತೋ, ಆಗ ಆ ಧೂರ್ತನು ಕುಣಿಯಲೂ, ಹಾಡಲೂ ಮತ್ತು ನಗಲೂ ಆರಂಭಿಸಿದನು. ಜನರು-"ನೀನೇಕೆ ನಗುತ್ತಿಯೆ"? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅವನು "ಹೇಳುವಂತಹ ಮಾತೇ ಅಲ್ಲ!" ಎಂದನು. ಜನರು "ಅಂತಹ ವಿಶೇಷವಾದರೂ ಏನಿದೆ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. ಅವನು-"ಬಹುದೊಡ್ಡ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿ. ನಾವು ಇಂತಹದನ್ನು ಎಂದೂ ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ!" ಎಂದನು. ಜನರು "ಹೇಳು, ವಿಷಯವೇನು?" ಎಂದರು. ಅವನು-"ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಚತುರ್ಭುಜ ನಾರಾಯಣನು ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ನಾನು ನೋಡಿ, ಬಹಳ ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ; ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಧನ್ಯವಾದವನ್ನರ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ನಾನು ನಾರಾಯಣನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ" - ಎಂದನು. "ನಮಗೇಕೆ ದರ್ಶನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ?"- ಎಂದು ಜನರು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. ಅವನು-"ಮೂಗು ಅಡ್ಡಬರುತ್ತಿದೆ. ಮೂಗನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದರೆ ನಾರಾಯಣನು ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಇಲ್ಲ".-ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಮೂರ್ಖನು -"ಮೂಗು ಹೋದರೆ ಹೋಗಲಿ; ಆದರೆ, ನಾರಾಯಣನ ದರ್ಶನವನ್ನಂತೂ ಅವಶ್ಯವಾಗಿಯೂ ಮಾಡಲೇಬೇಕು"-ಎಂದು ಬಯಸಿದನು. ಅವನು "ನನ್ನ ಮೂಗನ್ನು ಕತ್ತರಿಸು; ನಾರಾಯಣನನ್ನು ತೋರಿಸು".- ಎಂದನು. ಅವನು ಅವನ ಮೂಗನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ, ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ-"ನೀನೂ ಹೀಗೆಯೇ ಮಾಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಉಪಹಾಸವಾದೀತು". ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವನೂ ಕೂಡ-"ಈಗ ಮೂಗಂತೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಆದುದರಿಂದ ಹೀಗೆಯೇ ಹೇಳುವುದು ಸರಿ". ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದನು. ಆಗಲಂತೂ ಅವನೂ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ಹಾಗೆಯೇ ಕುಣಿಯಲೂ, ಕುಪ್ಪಳಿಸಲೂ, ಹಾಡಲೂ, ವಾದ್ಯಬಾರಿಸಲೂ, ನಗಲೂ ಮತ್ತು 'ನನಗೂ ನಾರಾಯಣನು ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ'- ಎನ್ನಲೂ ಆರಂಭಿಸಿದನು.

ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತಾ ಆಗುತ್ತಾ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಜನರ ಗುಂಪು ಕೂಡಿತು ಮತ್ತು ಬಹಳ ಕೋಲಾಹಲವೆದ್ದಿತು. ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ "ನಾರಾಯಣದರ್ಶೀ" ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಯಾವನೋ ಮೂರ್ಖರಾಜನು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವರನ್ನು ಕರೆದನು. ರಾಜನು ಅವರ ಬಳಿ ಯಾವಾಗ ಹೋದನೋ, ಆಗ ಅವರು ಬಹಳ ಬಹಳ ಕುಣಿಯಲೂ, ಕುಪ್ಪಳಿಸಲೂ, ನಗಲೂ ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಆಗ ರಾಜನು -"ಇದೇನು ಸಂಗತಿ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಅವರು -'ಸಾಕ್ಷಾತ್ ನಾರಾಯಣ ನಮಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ'.- ಎಂದರು.

ರಾಜ:- ನಮಗೇಕೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ?

ನಾರಾಯಣದರ್ಶಿ:- ಯಾವತನಕ ಮೂಗಿರುವುದೋ ಆ ತನಕ ಕಾಣಿಸನು. ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಮೂಗನ್ನು ಛೇದನಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆಯೋ, ಆಗ ನಾರಾಯಣನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವನು.

ಈ ಮಾತು ಸರಿಯೆಂದು ಆ ರಾಜನು ಆಲೋಚಿಸಿದನು. ರಾಜನು "ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳೇ! ಮುಹೂರ್ತ ನೋಡಿರಿ". ಎಂದನು. ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳು-"ಆಜ್ಞೆಯಂತೆಯೇ, ಅನ್ನದಾತಾ! ದಶಮಿಯ ದಿನ ಪ್ರಾತಃಕಾಲ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಮೂಗನ್ನು ಛೇದನ ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ನಾರಾಯಣನ ದರ್ಶನಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಪ್ರಶಸ್ತವಾದ ಮುಹೂರ್ತವಿದೆ".- ಎಂದರು.

ಭಲೇ! ಪೋಪ್ ಮಹಾಶಯರೇ! ತಮ್ಮ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಮೂಗನ್ನು ಛೇದನ ಮಾಡಿಸವ ಮುಹೂರ್ತವನ್ನು ಕೂಡ ಬರೆದಿಟ್ಟಿರಿ! ಯಾವಾಗ ರಾಜನಿಗೆ ಬಯಕೆ ಹುಟ್ಟಿತೋ, ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಆ ಸಹಸ್ರಮಂದಿ ಮೂಗುಹರಕರಿಗೆ ಭೋಜನದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತೋ, ಆಗಲಂತೂ ಅವರು ಬಹಳ ಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿ, ಕುಣಿಯಲೂ ಜಿಗಿಯಲೂ ಮತ್ತು ಹಾಡಲೂ ಆರಂಭ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಈ ವರ್ತನೆಯು ದಿವಾನವೇ ಮೊದಲಾದ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ರಾಜನ ಬಳಿ ನಾಲ್ಕು ಪೀಳಿಗೆಗಳಷ್ಟು ವೃದ್ಧನಾದ, ೯೦ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ದಿವಾನನಿದ್ದನು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದಿವಾನನಾಗಿದ್ದ ಅವನ ಮೊಮ್ಮಗನ ಮಗನು ಅವನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ, ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ವೃದ್ಧನು-"ಧೂರ್ತಜನರು! ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ರಾಜನ ಬಳಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು".-ಎಂದನು. ಅವನು ಕರೆದೊಯ್ದನು. ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ರಾಜನು ಬಹಳ ಹರ್ಷಿತನಾಗಿ ಆ ಮೂಗುಹರಕರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ದಿವಾನನು-"ಕೇಳಿರಿ, ಮಹಾರಾಜರೇ! ಇಷ್ಟು ಅವಸರಪಡಬಾರದು. ಪರೀಕ್ಷಿಸದೆಯೇ ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡಬೇಕಾಗುವುದು"-ಎಂದನು.

ರಾಜ:- ಈ ಸಾವಿರ ಜನರೂ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರಲಾದೀತೇ?

ದಿವಾನ:- ಸುಳ್ಳಾಡಲಿ ಅಥವಾ ನಿಜ ಹೇಳಲಿ; ಪರೀಕ್ಷಿಸದೆ ದಿಟ, ಸಟೆ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಬಲ್ಲೆವು?

ರಾಜ:- ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕು?

ದಿವಾನ:- ವಿದ್ಯೆ, ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ.

ರಾಜ :– ಯಾವನು ಓದಿಲ್ಲವೋ, ಅವನೆಂತು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕು?

ದಿವಾನ:– ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸಂಗದಿಂದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವರ್ಧಿಸಿಕೊಂಡು.

ರಾಜ :– ವಿದ್ವಾಂಸನು ಸಿಕ್ಕದೇ ಇದ್ದರೆ?

ದಿವಾನ:– ಪುರುಷಾರ್ಥಿಗೆ ಯಾರ ವಿಷಯವೂ ದುರ್ಲಭವಲ್ಲ.

ರಾಜ:– ಹಾಗಾದರೆ ತಾವೇ ಹೇಳಿರಿ. ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದರಾದೀತು?

ದಿವಾನ:– ನಾನು ವೃದ್ಧನು. ಹಾಗೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಬದುಕಿರುವುದೂ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ. ಆದುದರಿಂದ ಮೊಲು ನಾನು ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಅದರ ನಂತರ, ಹೇಗೆ ಉಚಿತವೆಂದು ತಿಳಿಯುವಿರೋ, ಹಾಗೆ ಮಾಡಿರಿ.

ರಾಜ:– ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು. ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳೇ! ದಿವಾನರಿಗಾಗಿ ಮುಹೂರ್ತ ನೋಡಿರಿ.

ಜ್ಯೋತಿಷಿ:– ಮಹಾರಾಜರ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ. ಇದೇ ಶುಕ್ಲಪಂಚಮೀ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಯ ಮುಹೂರ್ತ ಪ್ರಶಸ್ತವಾಗಿದೆ.

ಪಂಚಮೀ ಯಾವಾಗ ಬಂದಿತೋ, ಆಗ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಎಂಟು ಘಂಟೆಗೆ ವೃದ್ಧ ದಿವಾನರು ಹೋಗಿ, "ಸಾವಿರ, ಎರಡು ಸಾವಿರ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಡಬೇಕು".-ಎಂದರು.

ರಾಜ:– ಅಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೇನು ಕೆಲಸವಿದೆ?

ದಿವಾನ:– ತಮಗೆ ರಾಜ್ಯವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೋ, ಹಾಗೆ ಮಾಡಿರಿ.

ರಾಜ :– ಒಳ್ಳಿತು. ಹೋಗು ಸೋದರ! ಸೈನ್ಯಸಿದ್ಧವಾಗಲೆಂದನು. ಒಂಬತ್ತೂವರೆಗೆ ಸವಾರನಾಗಿ ರಾಜನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಮೂಗುಹರಕರು ಕುಣಿಯಲೂ, ಹಾಡಲೂ ಆರಂಭಿಸಿದರು. ರಾಜನು ಹೋಗಿ ಕುಳಿತನು. ಯಾವನು ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಪ್ರಚಲಿತಗೊಳಿಸಿದ್ದನೋ, ಯಾವನ ಮೂಗು ಮೊದಲು ಕತ್ತರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಿತೋ, ಅವನು ಆ ಮಹಂತನನ್ನು ಕರೆದು -"ಇಂದು ನಮ್ಮ ದಿವಾನರಿಗೆ ನಾರಾಯಣನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸಿರಿ".- ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವನು 'ಒಳ್ಳೆಯದು' ಎಂದನು. ಹತ್ತು ಘಂಟೆಯ ವೇಳೆ ಯಾವಾಗ ಬಂದಿತೋ, ಆಗ ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಪುರುಷನೊಬ್ಬನು ಮೂಗಿನ ಕೆಳಗೆ ಹಿಡಿದನು. ಅವನು ಚೂಪಾದ ಚಾಕುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಮೂಗನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ, ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದನು. ಮತ್ತು ದಿವಾನರ ಮೂಗಿನಿಂದ ರಕ್ತದಧಾರೆ ಸುರಿಯತೊಡಗಿತು. ದಿವಾನರ ಮುಖ ಮಲಿನವಾಯಿತು. ಮತ್ತು ಆ ಧೂರ್ತನು ದಿವಾನರ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ -"ತಾವೂ ನಕ್ಕು ಎಲ್ಲರಿಗೂ, 'ಈಗ ನನಗೆ ನಾರಾಯಣನು ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ'.-ಎಂದು ಹೇಳಿರಿ. ಈಗ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋದ ಮೂಗು ಮತ್ತೆ ಬಾರದು. ಹೀಗೆ ಹೇಳದೇ ಇದ್ದರೆ, ನಿಮಗೆ ಬಹಳ ಅಪಹಾಸ್ಯವಾಗುವುದು. ಜನರೆಲ್ಲಾ ಗೇಲಿ ಮಾಡುವರು".- ಎಂದು ಮಂತ್ರೋಪದೇಶಮಾಡಿದನು. ಅವನು ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಬೇರೆಯಾದನು. ಮತ್ತು ದಿವಾನರು ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮೂಗಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು. ಯಾವಾಗ ದಿವಾನರನ್ನು ರಾಜನು-'ಹೇಳಿರಿ, ನಾರಾಯಣನು ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನೋ, ಆಗ ದಿವಾನರು ರಾಜನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ -"ಏನೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಈ ಧೂರ್ತನು ಸಾವಿರಾರು ಜನರನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿದನು".- ಎಂದರು. ರಾಜರು ದಿವಾನರನ್ನು-"ಈಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು, ದಿವಾನರು-"ಇವರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಠಿಣ ಶಿಕ್ಷೆಕೊಡಬೇಕು. ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಬದುಕಿರುವರೋ ಅಂದಿನವರೆಗೆ ಕಾರಾಗಾರದಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಯಾವನು ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಹಾಳುಮಾಡಿದ್ದಾನೋ; ಈ ದುಷ್ಟನನ್ನು ಕತ್ತೆಯ ಮೇಲೇರಿಸಿ, ಬಹಳ ದುರ್ದಶೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಲ್ಲಬೇಕು".- ಎಂದರು. ಯಾವಾಗ ರಾಜನೂ, ದಿವಾನರೂ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದರೋ, ಆಗ ಅವರು ಹೆದರಿ ಓಡಿಹೋಗುವ ಸನ್ನಾಹವನ್ನು ಮಾಡಿದರು, ಆದರೆ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸೈನ್ಯವು ಮುತ್ತಿಹಾಕಿದ್ದಿತು; ಓಡಿಹೋಗಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನು-"ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಬೇಡಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿರಿ. ಮತ್ತು ಈ ದುಷ್ಟನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಮಸಿ ಬಳಿದು, ಕತ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ಇವನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹರಿದ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳ ಹಾರವನ್ನು ಹಾಕಿ, ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ತಿರುಗಾಡಿಸಿ, ಹುಡುಗರಿಂದ ಇವನಮೇಲೆ ಮಣ್ಣು-ಬೂದಿಗಳನ್ನೆರಚಿಸಿ, ಚೌಕ-ಚೌಕದಲ್ಲಿಯೂ ಎಕ್ಕಡಗಳಿಂದ ಹೊಡೆಯಿಸಿ, ನಾಯಿಗಳಿಂದ ಕಚ್ಚಿಸಿ, ಸಾಯಿಸಿಬಿಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ, ಮತ್ತೆ ಬೇರೆಯವರೂ ಕೂಡ ಇಂತಹ ಕೆಲಸಮಾಡಲು ಹೆದರುವುದಿಲ್ಲ".-ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಮೂಗಹರಕರ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಕೊನೆಗೊಂಡಿತು. ಹೀಗೆಯೇ ವೇದವಿರೋಧಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಅನ್ಯರ ಧನಹರಣದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚತುರರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಲೀಲೆಯಾಗಿದೆ.

ಈ ಸ್ವಾಮಿನಾರಾಯಣ ಮತದವರು ಧನಾಪಹಾರಿಗಳು; ಛಲಕಪಟಯುಕ್ತವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು

ಮೂರ್ಖರನ್ನು ದಾರಿತಪ್ಪಿಸಲು ಸಾಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ -"ಬಿಳಿಯ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸಹಜಾನಂದರು ಮುಕ್ತಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ದಿನವೂ ಈ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ"-ಎನ್ನುವುದೂ ಉಂಟು. ಜಾತ್ರೆ ಸೇರಿದಾಗ ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಪೂಜಾರಿಗಳಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಕೆಳಗೆ ಅಂಗಡಿಯಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಂದಿರದೊಳಗಿನಿಂದ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗುವ ಕಂಡಿಯೊಂದನ್ನಿಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನಾದರೂ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದರೆ, ಅದನ್ನೇ ಅಂಗಡಿಗೆ ಎಸೆದರು. ಅಂದರೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಒಂದೇ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಸಾವಿರ ಸಾರಿ ಮಾರಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಮಾರುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ಜಾತಿಯ ಸಾಧುವಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನಿಂದ ಅಂತಹ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನಾಯಿಂದನಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನಿಂದ ನಾಯಿನಂದನ, ಕುಂಬಾರನಾಗಿದ್ದರೆ ಕುಂಬಾರನ, ಶಿಲ್ಪಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಶಿಲ್ಪಿಯ, ವೈಶ್ಯನಾಗಿದ್ದರೆ ವೈಶ್ಯನ ಮತ್ತು ಅಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿದ್ರೆ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಅರ್ಹವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಗಳ ಮೇಲೆ ಒಂದು ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಲಕ್ಷಾಂತರ-ಕೋಟ್ಯಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವಂಚನೆಮಾಡಿ ಒಂದುಗೂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಶೇಖರಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನು ಗದ್ದುಗೆಯ ಮೇಲೆ ಏರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಿ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಒಡವೆ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸತ್ಕಾರಸಮಾರಂಭ ನಡೆದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಗೋಕುಲೀಯರಂತೆಯೇ ಗೋಸಾಯೀ ಮಹಾರಾಜರು, ಸೊಸೆಯವರು-ಈ ಮೊದಲಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕಾಣಿಕೆ-ಪೂಜೆ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ತಮ್ಮನ್ನು 'ಸತ್ಸಂಗಿ' ಗಳೆಂದೂ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಮತದವರನ್ನು 'ಕುಸಂಗಿ'ಗಳೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಹೊರತು, ಬೇರೆಯವನು ಎಂತಹ ಉತ್ತಮ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪುರುಷನೇ ಆಗಿರಲೊಲ್ಲನೇಕೆ? ಆದರೆ ಅವನ ಮನ್ನಣೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಸೇವೆಯನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ-ಅನ್ಯ ಮತಸ್ಥನ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಪಾಪವಿದೆಯೆಂದು ಎಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಕಟರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಾಧುಗಳು ನಾರಿಯರ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಏನು ಲೀಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರಬಹುದೋ, ತಿಳಿಯದು. ಇದರ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಕಡಿಮೆಯಿದೆ. ಒಂದೊಂದೆಡೆ ಸಾಧುಗಳ ಪರಸ್ತ್ರೀಗಮನ - ಮೊದಲಾದ ಲೀಲೆ ಹೊರಬಿದ್ದೂ ಇದೆ. ಮತ್ತು ಅವರಲ್ಲಿ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಿತಿಯುಳ್ಳವರು ಮೃತರಾಗುವಾಗ ಅವರ ಶವಗಳನ್ನು ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಭಾವಿಯಲ್ಲೆಸೆದು, "ಇಂತಹ ಮಹಾರಾಜರು ಸದೇಹರಾಗಿ ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋದರು; ಸಹಜಾನಂದರು ಬಂದು ಕರೆದೊಯ್ದರು, ನಾವು-'ಮಹಾರಾಜ್! ಇವರನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯಬೇಡಿರಿ. ಏಕೆಂದರೆ-ಈ ಮಹಾತ್ಮರು ಇಲ್ಲಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು'- ಎಂದು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆವು. ಸಹಜಾನಂದರು-"ಇಲ್ಲ! ಈಗ ವೈಕುಂಠದಲ್ಲಿ ಇವರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬಹಳವಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತೇವೆ".-ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಸಹಜಾನಂದರನ್ನೂ, ಮತ್ತು ವಿಮಾನವನ್ನೂ ಕೂಡ ನೋಡಿದೆವು ಮತ್ತು ಮೃತರಾಗಲಿದ್ದವರನ್ನು ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿದೆವು. ಮೇಲಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು ಮತ್ತು ಹೂಮಳೆ ಗರೆಯುತ್ತಾ ಹೋದರು".- ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಯಾವನಾದರೂ ಸಾಧುವು ರೋಗಿಯಾಗಿ, ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಭರವಸೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆಗ "ನಾನು ನಾಳೆ ರಾತ್ರಿ ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ತೆರಳುವೆನು".-ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವನ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಮೂರ್ಛಿತನಾಗಿದ್ದರೆ, ಆಗಲೂ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಎಸೆದುಬಿಡುತ್ತಾರೆ-ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ-ಆ ರಾತ್ರಿ ಎಸೆಯದಿದ್ದರೆ, ಸುಳ್ಳುಗಾರರೆಂದಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಇಂತಹ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು.

ಹೀಗೆಯೇ ಗೋಕುಲೀಯ ಗೋಸಾಯಿ ಯಾವಾಗ ಮೃತನಾಗುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಅವನ ಶಿಷ್ಯರು-"ಗೋಸಾಯಿಗಳು ಲೀಲಾವಿಸ್ತಾರಮಾಡಿ ಹೋದರು".- ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಗೋಸಾಯಿಗಳ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಮೀನಾರಾಯಣ ಮತದವರ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಲ್ಪಡುವ ಮಂತ್ರ **"ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಃ ಶರಣಂ ಮಮ"**.-ಎಂಬುದು ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ -"ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ನನ್ನ ಶರಣನಾಗಿದ್ದಾನೆ; ಎಂದರೆ, ನಾನು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಶರಣಾಗತನಾಗಿದ್ದೇನೆ".-ಎಂದು ಅರ್ಥಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇದರ ಅರ್ಥ-"ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ನನ್ನ ಶರಣನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ; ಎಂದರೆ ನನಗೆ ಶರಣಾಗತನಾಗಲಿ"-ಎಂದೂ ಕೂಡ ಆಗಬಲ್ಲುದು. ಈ ಮತಗಳು ಎಷ್ಟಿವೆಯೋ, ಅವು ವಿದ್ಯಾಹೀನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಯದ್ವಾ ತದ್ವಾ ಶಾಸ್ತ್ರವಿರುದ್ಧವಾದ ವಾಕ್ಯರಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ-ಇವರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯ ನಿಯಮದ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಮಾಧ್ವಮತವಾದರೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವೋ?

ಉತ್ತರ:- ಹೇಗೆ ಅನ್ಯಮತೀಯರಿದ್ದಾರೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಧ್ವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಇವರೂ ಚಕ್ರಾಂಕಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ, ಎಂದರೆ ತಪ್ತಮುದ್ರಾಧಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಅನ್ಯ ಚಕ್ರಾಂಕಿತರಿಗಿಂತ ವಿಶೇಷವೇನೆಂದರೆ, ಅದಿಷ್ಟೇ ಆಗಿದೆ:- ರಾಮಾನುಜೀಯರು ಒಂದು ಸಾರಿ ಚಕ್ರಾಂಕಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ವರು ವರ್ಷ- ವರ್ಷವೂ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ತಪ್ತಮುದ್ರಾಧಾರಣೆಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಚಕ್ರಾಂಕಿತರು ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಹಳದಿಯ ರೇಖೆ (ನಾಮ) ಯನ್ನೂ, ಮಾಧ್ವರು ಕಪ್ಪು ರೇಖೆಯನ್ನೂ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಮಾಧ್ವ ಪಂಡಿತರೊಂದಿಗೆ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮನ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥವಾಗಿದ್ದಿತು.

ಮಹಾತ್ಮ:- ನೀವು ಈ ಅಂಗಾರ-ಅಕ್ಷತೆಗಳನ್ನೇಕೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೀರಿ?

ಪಂಡಿತರು:- ಇವುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ನಮಗೆ ವೈಕುಂಠಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದು. ಮತ್ತು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಶರೀರವೂ ಕೂಡ ಶ್ಯಾಮಲವರ್ಣವನ್ನುಳ್ಳದಾಗಿದ್ದಿತು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ನಾವು ಕಪ್ಪು ಅಂಗಾರವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಮಹಾತ್ಮ:- ಅಂಗಾರ-ಅಕ್ಷತೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ತೆರಳುವಿರಾದರೆ, ಸಂಪೂರ್ಣಮುಖವನ್ನೇ ಕಪ್ಪಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವಿರಿ? ವೈಕುಂಠವನ್ನೂ ದಾಟಿ ಹೋಗಿಬಿಡುವಿರೇನು? ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಸಮಸ್ತ ಶರೀರವೂ ಕಪ್ಪಗಿದ್ದಂತೆ, ನೀವು ಪೂರ್ಣ ಶರೀರವನ್ನೂ ಕಪ್ಪಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಆಗ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಸಾದೃಶ್ಯಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. ಇಂತಹ ಮಾತುಗಳೇ ತುಂಬಿರುವುದರಿಂದ, ಈ ಮಾಧ್ವಮತವೂ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ ಮತಗಳಂತೆಯೇ ಇದೆ-ಎಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ.*

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಲಿಂಗಾಂಕಿತರ (ಲಿಂಗಾಯತರ) ಮತ ಹೇಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ?

ಉತ್ತರ:- ಚಕ್ರಾಂಕಿತರ ಮತದ ಹಾಗೆಯೇ; ಲಿಂಗಾಂಕಿತರಲ್ಲಿ ಮಹಾದೇವನೊಬ್ಬನನ್ನುಳಿದು ಬೇರೆ ಯಾವನನ್ನೂ ಒಪ್ಪದ ಒಂದು ಮತವೂ ಇದೆ. ಅದು ಚಕ್ರಾಂಕಿತರು ನಾರಾಯಣನೊಬ್ಬನನ್ನುಳಿದು ಅನ್ಯರನ್ನು ಒಪ್ಪದಂತೆಯೇ ಇದೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವೇನೆಂದರೆ, ಲಿಂಗಾಯತರು ಕಲ್ಲಿನ ಲಿಂಗವೊಂದನ್ನು ಚಿನ್ನದ ಅಥವಾ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಕರಡಿಗೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಕೊರಳಿಗೆ ತಗಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನೀರು ಕುಡಿಯುವಾಗಲೂ, ಅದಕ್ಕೆ ತೋರಿಸಿಯೇ ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮಂತ್ರವೂ ಶೈವರ ಮಂತ್ರದ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಈಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಸಮಾಜ-ಪ್ರಾರ್ಥನಾಸಮಾಜಗಳ ಗುಣದೋಷ ಕಥನ

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಬ್ರಾಹ್ಮಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಪ್ರಾರ್ಥನಾಸಮಾಜಗಳಾದರೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿವೆಯೋ-ಇಲ್ಲವೋ?

ಉತ್ತರ:- ಹಲವಾರು ಮಾತುಗಳು ಒಳ್ಳೆಯವಿವೆ; ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಬಹಳವಾಗಿ ಗ್ರಾಹ್ಯವಲ್ಲದ ಮಾತುಗಳೂ ಇವೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಬ್ರಾಹ್ಮಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಪ್ರಾರ್ಥನಾ ಸಮಾಜ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮವಾಗಿವೆ. ಏಕೆಂದರೆ - ಇವುಗಳ ನಿಯಮಗಳು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿವೆ.

ಉತ್ತರ:- ನಿಯಮಗಳು ಸಮಸ್ತ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ, ವೇದವಿದ್ಯಾವಿಹೀನ ಜನರ ಕಲ್ಪನೆ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಸರ್ವಥಾ ಸತ್ಯವಾಗಿರಬಲ್ಲದು? ಬ್ರಾಹ್ಮ ಸಮಾಜಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಪ್ರಾರ್ಥನಾಸಮಾಜಿಗಳೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಂದಿ ಕ್ರೈಸ್ತರಾಗುವುದನ್ನು ತಡೆದುದು, ಪಾಷಾಣ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಮೂರ್ತಿಗಳ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ದೂರೀಕರಿಸಿದರು. ಬೇರೆಯ ಜಾಲಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ಜನರನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪದೂರವಿಟ್ಟುದು ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳು ಉತ್ತಮವಾಗಿವೆ.

(೧) ಆದರೆ ಈ ಜನರಲ್ಲಿ ಸ್ವದೇಶಭಕ್ತಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಿದೆ. ಬಹಳವಾಗಿ ಕ್ರೈಸ್ತರ ಆಚರಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಖಾದ್ಯ-ಪೇಯಗಳ, ವಿವಾಹ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಪರಿವರ್ತಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

(೨) ತಮ್ಮ ದೇಶದವರ ಪ್ರಶಂಸೆ ಅಥವಾ ಪೂರ್ವಜರ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಂತೂ ದೂರವೇ ಉಳಿಯಿತು; ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮನಃಪೂರ್ತಿ ನಿಂದೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲರೇ ಮೊದಲಾದ ಕ್ರೈಸ್ತರ ಪ್ರಶಂಸೆಯನ್ನು ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಮೊದಲಾದ ಋಷಿಗಳ ಹೆಸರನ್ನೂ ಕೂಡ ಎತ್ತುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ, "ಆಂಗ್ಲರನ್ನುಳಿದರೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಪರ್ಯಂತ ಯಾವನೂ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆರ್ಯಾವರ್ತೀಯ ಜನರು ಸರ್ವದಾ ಮೂರ್ಖರೇ ಆಗುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದೂ ಇವರ ಉನ್ನತಿ ಆಗಿಲ್ಲ"- ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

(೩) ವೇದಾದಿಗಳಿಗೆ ಗೌರವಮಾಡುವುದು ದೂರವೇ ಉಳಿಯಿತು. ತದ್ವಿರುದ್ಧ ನಿಂದಿಸುವುದರಿಂದಲಾದರೂ ದೂರವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

---

* ಜೀವೇಶ್ವರಭೇದ-ಎಂಬ ಮುಖ್ಯಾಂಶದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ..ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರ ಮತ್ತು ಮಹರ್ಷಿ ದಯಾನಂದರ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಒಂದೇ ಆದರೂ, ಸಾಕಾರೇಶ್ವರವಾದ, ಅವತಾರವಾದ, ತಾರತಮ್ಯವಾದ, ಪ್ರತೀಕೋಪಾಸನೆ-ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮನ್ಮಧ್ವ-ಶ್ರೀಮದ್ದಯಾನಂದರ ನಡುವೆ ತುಂಬಲಾಗದಂತಹ ಮತಭೇದವಿದೆ. ಮಹಾಭಾರತ-ಪಂಚರಾತ್ರ-ಪುರಾಣಗಳಿಗೂ ವೇದಗಳಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ ಕೊಡುವ ಮಧ್ವರ ಹಾಗೂ ಕೇವಲ ವೇದಪ್ರಮಾಣವಾದಿಗಳಾದ ಮಹರ್ಷಿ ದಯಾನಂದರ ನಡುವೆ, ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯಂತಹ ಭಗವದ್ದ್ರೋಹಕರವೂ, ಮಾನವತ್ವಾಪಹಾರಿಯೂ ಆದ ಘೋರ ಅಭಿಶಾಪದ ಬಗೆಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಭೇದವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಹರ್ಷಿಗಳಿಗೆ ಕೊಲ್ಹಾಪುರಕ್ಕಿಂತ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಬರುವ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಮಹರ್ಷಿವರ್ಯರ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿದ್ದ ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ವಮತದ ಪ್ರಚಾರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಾಧ್ವಮತದ ಪ್ರಚಾರವಿರುವ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಹರ್ಷಿವರ್ಯರು ಇನ್ನೂ ಆಳಕ್ಕಿಳಿದು ದಾರ್ಶನಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಧ್ವಸಂಪ್ರದಾಯದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಕಾಶ ಬೀರುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಶ್ರೀ॥ ಮಧ್ವರು ತಮ್ಮ ಋಕ್ಸೂಕ್ತಗಳ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿ-ಮೊದಲಾದ ಶಬ್ದಗಳ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀ॥ ದಯಾನಂದರಂತೆಯೇ ಭಾಷ್ಯ ಬರೆದಿರುವುದೂ ಗಮನಾರ್ಹವೇ ಆದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ.

ಬ್ರಾಹ್ಮಸಮಾಜದ ಉದ್ದೇಶ್ಯದ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಸಾಧುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ "ಏಸು, ಮೋಸೆಸ್, ಮುಹಮ್ಮದ್, ನಾನಕ್ ಮತ್ತು ಚೈತನ್ಯ"-ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವನೇ ಋಷಿ-ಮಹರ್ಷಿಯ ಹೆಸರನ್ನೂ ಕೂಡ ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಈ ಜನರು ಯಾರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೋ, ಅವರ ಮತಗಳನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುವ ಮತದವರು ಇವರು-ಎಂದು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಭಲೇ! ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ಇದೇ ದೇಶದ ಅನ್ನ-ಜಲಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸಿರುವಾಗ, ಈಗಲೂ ಸೇವಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ತಮ್ಮ ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ತಾತ-ಮೊದಲಾದವರ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಬೇರೆ ವಿದೇಶಿಯ ಮತಗಳ ಕಡೆಗೆ ಓಲುವುದು, ಬ್ರಾಹ್ಮಸಮಾಜಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಪ್ರಾರ್ಥನಾಸಮಾಜಿಗಳೂ, ಈ ದೇಶದ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ರಹಿತರಾದ ತಮ್ಮನ್ನು ವಿದ್ವಾಂಸರೆಂದು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸುವುದು , ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯನ್ನೋದಿ, ಪಂಡಿತತ್ವದ ಅಭಿಮಾನಿಗಳಾಗಿ ಕೂಡಲೇ ಮತವೊಂದನ್ನು ಪ್ರಚಲಿತಗೊಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತರಾಗುವುದು ಮಾನವರ ಸ್ಥಿರವಾದ ಮತ್ತು ಉನ್ನತಿಕರವಾದ ಕಾರ್ಯ ಆಗಬಲ್ಲುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

(೪) ಆಂಗ್ಲರು, ಯವನರು, ತುಚ್ಛವಾದ ನಡೆ-ನುಡಿಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವವರು-ಇಂತಹವರೊಂದಿಗೆ ಭೋಜನ-ಪಾನಗಳಲ್ಲಿ ಭೇದವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಖಾದ್ಯಪೇಯಗಳ ಮತ್ತು ಜಾತಿಗಳ ಭೇದವನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗುವುದೆಂದೇ ಇವರು ತಿಳಿದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿಂದ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗುವುದೆಲ್ಲಿ? ಪ್ರತಿಯಾಗಿ, ದೋಷವೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. (ಜಾತಿಯಲ್ಲ; ನೀತಿ ನೋಡಿರಿ. ಕುಲವಲ್ಲ; ಶೀಲ ನೋಡಿರಿ-ಎಂಬುದು ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಭಾವನೆ)

(೫) **ಪ್ರಶ್ನೆ:-** ಜಾತಿಭೇದಗಳು ಈಶ್ವರಕೃತವೋ ಅಥವಾ ಮನುಷ್ಯ ಕೃತವೋ?

ಉತ್ತರ:- ಜಾತಿಭೇದಗಳು ಈಶ್ವರಕೃತವಾದುವೂ ಇವೆ; ಮನುಷ್ಯಕೃತವಾದುವೂ ಇವೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಈಶ್ವರಕೃತವಾದುವು ಯಾವುವು ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯಕೃತವಾದುವು ಯಾವುವು ?

ಉತ್ತರ:- ಮನುಷ್ಯ, ಪಶು, ಪಕ್ಷಿ, ವೃಕ್ಷ ಜಲ-ಜಂತು ಮೊದಲಾದ ಜಾತಿಗಳು ಪರಮೇಶ್ವರ ಕೃತವಾಗಿವೆ; ಹೇಗೆ ಪಶುಗಳಲ್ಲಿ ಗೋವು, ಕುದುರೆ, ಆನೆ-ಮೊದಲಾದ ಜಾತಿಗಳೂ, ವೃಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅರಳಿ, ಆಲ, ಮಾವು-ಮೊದಲಾದುವೂ, ಪಕ್ಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಸ, ಕಾಗೆ ಕೊಕ್ಕರೆ-ಮೊದಲಾದುವೂ, ಜಲಜಂತುಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ಸ್ಯ- ಮೊಸಳೆ ಮೊದಲಾದ ಜಾತಿ-ಭೇದಗಳೂ ಈಶ್ವರಕೃತವಾಗಿವೆಯೋ, ಹಾಗೆ ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ , ವೈಶ್ಯ ಶೂದ್ರ, ನಿಷಾದ ಎಂಬಿವು ಈಶ್ವರಕೃತವಾದ ಜಾತಿಭೇದಗಳಲ್ಲ; (ಏಕೆಂದರೆ-ಅವು ಜಾತಿಗಳೇ ಅಲ್ಲ) ಮೊದಲು ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿರುವಂತೆಯೇ ಗುಣ-ಕರ್ಮ-ಸ್ವಭಾವಾನುಗುಣವಾದ ವರ್ಣವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಗುಣ-ಕರ್ಮ ಸ್ವಭಾವಾನುಸಾರವಾಗಿ, ಮೊದಲು ಹೇಳಿರುವಂತೆ, ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಿಯತಗೊಳಿಸುವುದು ರಾಜನ ಮತ್ತು ವಿದ್ವಾಂಸರ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ-ಎನ್ನುವುದಿಷ್ಟೇ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯಕೃತತ್ತ್ವವಿರುತ್ತದೆ. ಭೋಜನ-ಭೇದವೂ ಕೂಡ ಈಶ್ವರಕೃತವಾದುದೂ ಇದೆ ; ಮನುಷ್ಯತ್ವವಾದುದೂ ಇದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ - ಸಿಂಹವು ಮಾಂಸಾಹಾರಿ-ಮತ್ತು ಜಿಂಕೆ, ಕೋಣ ಮೊದಲಾದುವು ಶಾಖಾಹಾರ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಇದು ಈಶ್ವರಕೃತವಾದ ಭೇದ ಮತ್ತು ದೇಶ, ಕಾಲ, ವಸ್ತು-ಇವುಗಳ ಭೇದದಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಡುವ ಬೋಜನ ಭೇದವು ಮನುಷ್ಯಕೃತವಾದುದು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ನೋಡಿರಿ, ಐರೋಪ್ಯದೇಶೀಯ ಜನರು ಹ್ಯಾಟು-ಬೂಟುಗಳನ್ನೂ ಕೋಟು-ಷರಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ; ಹೋಟೇಲಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಕೈನದನ್ನೂ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ತಮ್ಮ ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ.

ಉತ್ತರ:- ಇದು ನಿಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗ್ರಹಿಕೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ, ಅತ್ಯಂತ ತುಚ್ಛರೂ ಎಲ್ಲರ ಕೈಯಿನದನ್ನೂ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ, ಅವರ ಉನ್ನತಿಯಾಗದೇಕೆ?

ಐರೋಪ್ಯರಲ್ಲಿ ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿವಾಹವಾಗದಿರುವುದು, ಬಾಲಕ ಬಾಲಿಕೆಯರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ-ಸುಶಿಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು-ಕೊಡಿಸುವುದು, ಸ್ವಯಂವರ ವಿವಾಹವಾಗುವುದು-ಮೊದಲಾದ ಶುಭಗುಣಗಳಿವೆ. ದುಷ್ಟ-ದುರ್ಜನರ ಉಪದೇಶ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿ, ಅವರಿವರ ಪಾಖಂಡಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಏನೇನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರಸ್ಪರ ಆಲೋಚಿಸಿ, ಮತ್ತು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಸ್ವಜಾತಿಯ ಉನ್ನತಿಗಾಗಿ ತನು-ಮನ-ಧನಗಳನ್ನು ವ್ಯಯಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಲಸ್ಯವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ನೋಡಿರಿ, ತಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆದ ಪಾದರಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಾಲಯಗಳ ಹಾಗೂ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ದೇಶದ ಪಾದರಕ್ಷೆಯನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟರಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಗೌರವವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೋ, ಅಷ್ಟು ಗೌರವವನ್ನೂ ಬೇರೆಯ ದೇಶದ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ-ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ.

ನೋಡಿರಿ, ಐರೋಪ್ಯರು ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದು ನೂರು ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವಾಯಿತು. ಮತ್ತು ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಅವರು, ಹೇಗೆ ತಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೋ, ಹಾಗೆ ದಪ್ಪನಾದ ವಸ್ತ್ರಗಳು-ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ದೇಶದ ನಡೆವಳಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಹುಮಂದಿ ಜನರು ಅವರ ಅನುಕರಣವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ಇದರಿಂದಲೇ ನೀವು ಬುದ್ಧಿಹೀನರು ಮತ್ತು ಅವರು ಬುದ್ಧಿವಂತರು ಎಂದು ಸ್ಥಿರವಾಯಿತು. ಅನುಕರಣಮಾಡುವುದು ಯಾವ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯ ಕಾರ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತು (ಅವರಲ್ಲಿ) ಯಾವನು ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಅದನ್ನು ಯುಕ್ತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಸರಿಯಾಗಿ (ತಮ್ಮ ಮೇಲಣವರ) ಆಜ್ಞಾನುವರ್ತಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ದೇಶದವರಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರ-ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಉತ್ತಮ-ಉತ್ತಮವಾದ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಉನ್ನತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹ್ಯಾಟು-ಬೂಟು, ಕೋಟು-ಷರಾಯಿ, ಹೋಟಲಿನಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುವುದು-ಕುಡಿಯುವುದು-ಮೊದಾದ ಸಾಧಾರಣವಾದ ಮತ್ತು ಕೆಟ್ಟ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ಅವರು ಸಮೃದ್ಧರಾಗಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಇವರಲ್ಲಿ ಜಾತಿಭೇದವೂ ಇದೆ. ಯಾವಾಗ ಯಾವನಾದರೂ ಐರೋಪ್ಯನು, ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲಿ ಮತ್ತು ಗೌರವಾನ್ವಿತನೇ ಆಗಿರಲಿ; ಯಾವನಾದರೂ ಬೇರೆ ದೇಶದವನ, ಬೇರೆ ಮತದವನ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾದರೆ, ಅಥವಾ ಐರೋಪ್ಯನ ಮಗಳು ಬೇರೆ ದೇಶದವನೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹಿತಳಾದರೆ, ತತ್ಕಾಲವೇ ಅವರ ಆಹ್ವಾನವನ್ನೂ, ಸಹಪಂಕ್ತಿಭೋಜನವನ್ನೂ ಹಾಗೂ ವಿವಾಹ ಮೊದಲಾದುವನ್ನೂ ಅನ್ಯರು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಜಾತಿಭೇಧವಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೇನು? ಮತ್ತು ಮುಗ್ಧಮಾನವರಾದ ನಿಮ್ಮನ್ನು "ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಜಾತಿಭೇದವಿಲ್ಲ"ವೆಂದು ಹೇಳಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ಮುಗ್ಧತ್ವದಿಂದ ನೀವು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೂ ಬಿಡುತ್ತೀರಿ. ಆದುದರಿಂದ, ಪುನಃ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಡಲು ಎಡೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ, ಏನನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿಯೇಮಾಡಬೇಕು.

ನೋಡಿರಿ, ವೈದ್ಯರ ಮತ್ತು ಔಷಧಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವುದು ರೋಗಿಗೆ; ರೋಗರಹಿತನಿಗಲ್ಲ; ವಿದ್ಯಾವಂತನು ರೋಗರಹಿತನೂ, ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರಹಿತನು ಅವಿದ್ಯಾರೋಗದಿಂದ ಗ್ರಸ್ತನೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆ ರೋಗವನ್ನು ವಾಸಿಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸತ್ಯವಿದ್ಯೆ ಮತ್ತು ಸತ್ಯೋಪದೇಶಗಳಿವೆ. ಅವರಿಗೆ ಅವಿದ್ಯೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ, ಭೋಜನ-ಪಾನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಧರ್ಮವಿರುತ್ತದೆ; ಹೋಗುತ್ತದೆ-ಎಂಬ ರೋಗ ಹತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗ ಯಾವನಾದರೂ ಭೋಜನಪಾನಗಳಲ್ಲಿ ಅನಾಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಅವನು ಧರ್ಮಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿ ಹೋದನು-ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಅವನ ಬಳಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಇಲ್ಲ; ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಕೂಡಲೂ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ, ನಿಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಇದೆಯೋ ಅಥವಾ ಪರಮಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಹೇಳಿರಿ. ಯಾವಾಗ ನಿಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಆ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಲಾಭವಾಗುವುದೋ, ಆಗಲೇ ಪರಮಾರ್ಥ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. "ಅವರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ, ನಾವೇನು ಮಾಡೋಣ?"- ಎಂದು ಹೇಳುವಿರಾದರೆ, ಇದು ನಿಮ್ಮ ದೋಷ; ಅವರದಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಆಚರಣವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಪ್ರೇಮವಿಟ್ಟು, ಅವರು ಉಪಕಾರ ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ನೀವು ಸಾವಿರಾರು ಜನರ ಉಪಕಾರವನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ, ನಿಮ್ಮ ಸುಖವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡಿರಿ. ನಿಮಗೆ ಈ ಮಹಾಪರಾಧ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿತು. ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ-ಪರರ ಉಪಕಾರವೇ ಧರ್ಮ; ಮತ್ತು ಪರರಿಗೆ ಹಾನಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದೇ ಅಧರ್ಮವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ವಿದ್ವಾಂಸನು ಯಥಾಯೋಗ್ಯವಾದ ವ್ಯವಹಾರಮಾಡಿ, ಅಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನು ದುಃಖಸಾಗರದಿಂದ ಪಾರುಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನೌಕಾರೂಪನಾಗಿರಬೇಕು. ಸರ್ವಥಾ ಮೂರ್ಖರು ಮಾಡುವಂತಹ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು. ಆದರೆ ಯಾವುದರಿಂದ ಅವರ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಉನ್ನತಿ ದಿನಪ್ರತಿದಿನವೂ ಆಗುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದೋ, ಅಂತಹ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೆಸಗುವುದು ಉಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ನಾವು ಯಾವ ಪುಸ್ತಕವನ್ನೂ ಈಶ್ವರಪ್ರಣೀತವೆಂದು ಅಥವಾ ಸರ್ವಾಂಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸತ್ಯವೆಂದು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ-ಮಾನವರ ಬುದ್ಧಿ ನಿರ್ಭ್ರಾಂತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ ಅವರು ರಚಿಸಿದ ಗ್ರಂಥಗಳು ಎಲ್ಲವೂ ಭ್ರಾಂತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಸತ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಅಸತ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಸತ್ಯವು ಬೇಕಾದರೆ ವೇದದಲ್ಲಿರಲಿ, ಬೈಬಲಿನಲ್ಲಿರಲಿ ಅಥವಾ ಕುರಾನಿನಲ್ಲಿರಲಿ; ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿರಲಿ, ನಮಗೆ ಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಅಸತ್ಯ ಯಾವುದರಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಗ್ರಾಹ್ಯವಲ್ಲ.

ಉತ್ತರ:- ಯಾವ ಮಾತಿನಿಂದ ನೀವು ಸತ್ಯಗ್ರಾಹಿಗಳಾಗಬಯಸುತ್ತೀರೋ, ಅದೇ ಮಾತಿನಿಂದ ಅಸತ್ಯಗ್ರಾಹಿಗಳಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತೀರಿ. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವಾಗ ಮಾನವರಾರೂ ಭ್ರಾಂತಿರಹಿತರಾಗಲಾರರೋ, ಆಗ ನೀವು ಮಾನವರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಭ್ರಾಂತಿಸಹಿತರಾಗಿರುತ್ತೀರಿ. ಯಾವಾಗ ಭ್ರಾಂತಿಸಹಿತನ ವಚನಗಳು ಸರ್ವಾಂಶದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆಗ ನಿಮ್ಮ ವಚನದ ಮೇಲೆಯೂ ನಂಬಿಕೆ ಮೂಡಲಾರದು. ಮತ್ತೆ, ನಿಮ್ಮ ವಚನದ ಮೇಲೆಯೂ ಸರ್ವಥಾ ನಂಬಿಕೆಯಿಡಬಾರದು. ಹೀಗೆ ಇರುವುದಾದರೆ, ವಿಷಮಿಶ್ರಿತವಾದ ಅನ್ನದಂತೆ (ನಿಮ್ಮ ವಚನವೂ) ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ-ಎಂದ ಮೇಲೆ, ನೀವು ರಚಿಸಿರುವ ಪುಸ್ತಕದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಯಾವನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಬಾರದು. "ಹೊರಟರು ಚತುರ್ವೇದಿಗಳು ಷಡ್ವೇದಿಗಳಾಗಲು ; ಗಂಟನಿಂದ ಎರಡು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಉಳಿದರು ದ್ವಿವೇದಿಗಳಾಗಿ". ಹೇಗೆ ಬೇರೆಯವರು ಸರ್ವಜ್ಞರಲ್ಲವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ನೀವೂ ಸರ್ವಜ್ಞರೇನಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ಸಾರಿ ಭ್ರಮದಿಂದ ಅಸತ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ,

ಸತ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತಲೂ ಇರಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ಸರ್ವಜ್ಞನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ವಚನದ ಸಹಾಯವು ಅಲ್ಪಜ್ಞರಾದ ನಮಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಲಭಿಸಬೇಕು. ವೇದ-ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬರೆದಿದ್ದೇವೆಯೋ, ಹಾಗೆ ನೀವು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, **"ಇತೋ ಭ್ರಷ್ಟಸ್ತತೋ ಭ್ರಷ್ಟಃ"**-"ಇಲ್ಲಿಂದಲೂ ಜಾರಿದ; ಅಲ್ಲಿಂದಲೂ ಜಾರಿದ".-ಎಂಬಂತೆ ಆಗ ಬೇಕಾದೀತು. ಯಾವವುಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅಸತ್ಯವಿಲ್ಲವೋ, ಆ ವೇದಗಳಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಸತ್ಯವೂ ಲಭಿಸುವಾಗ, ಅವುಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯಪಡುವುದೆಂದರೆ, ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅನ್ಯರ ಹಾನಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಆರ್ಯಾವರ್ತೀಯ ಜನರು ತಮ್ಮವರೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ನೀವು ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಉನ್ನತಿಗೆ ಕಾರಣರೂಪರೂ ಆಗಲಾರದೇ ಹೋದಿರಿ. ಏಕೆಂದರೆ ನೀವು ಎಲ್ಲ ಮನೆಗಳ ಭಿಕ್ಷುಕರಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದ್ದೀರಿ. " ಈ ರೀತಿಯಿಂದ ನಾವುಗಳು ನಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅನ್ಯರ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು".- ಎಂದು ನೀವು ತಿಳಿದಿದ್ದೀರಿ; ಹಾಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಮಾಡಲಾರಿರಿ.

ಹೇಗೆ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಿಬ್ಬರೇ ಪ್ರಪಂಚದ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರ ಪಾಲನವನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಹೊರಟರೆ, ಪಾಲನೆಮಾಡುವುದಂತೂ ಅಸಂಭವವೇ, ಆದರೆ ಈ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ ನಿಮ್ಮಗಳ ಗತಿಯೂ ಕೂಡ. ಭಲೇ, ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ, ನೀವು ನಮ್ಮ ವಚನಗಳ ಸತ್ಯತ್ವ - ಅಸತ್ಯತ್ವಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನೂ , ಮತ್ತು ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಉನ್ನತಿಯನ್ನೂ ಎಂದಿಗಾದರೂ ಮಾಡಬಲ್ಲಿರೇನು? ಯಾವ ದೇಶಕ್ಕೆ ರೋಗ ಬಂದಿದೆಯೋ, ಅದರ ಔಷಧಿ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಇಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಐರೋಪ್ಯರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಜನರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅನ್ಯಮತೀಯರೆಂಬಂತೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಈಗಲಾದರೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮನ್ನಣೆಯಿಂದ ದೇಶೋನ್ನತಿ ಮಾಡತೊಡಗಿದರೆ, ಒಳಿತಾದೀತು. ಸಮಸ್ತ ಸತ್ಯವೂ ಪರಮೇಶ್ವರನಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗುತ್ತದೆ-ಎಂದು ನೀವು ಹೇಳುವಾಗ, ಮತ್ತೆ ಋಷಿಗಳ ಆತ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾದ, ಸತ್ಯಾರ್ಥಯುಕ್ತವಾದ ವೇದಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಹೌದು, ನೀವುಗಳು ವೇದಗಳನ್ನೋದಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಓದಲು ಇಚ್ಛಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ-ಇದೇ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ನಿಮಗೆ ವೇದೋಕ್ತವಾದ ಜ್ಞಾನ ಉಂಟಾಗಬಲ್ಲದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

(೬) ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಜಗತ್ತಿನ ಉಪಾದಾನಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಜಗದುತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನೂ ಹಾಗೂ ಜೀವನನ್ನೂ ಕೂಡ ಉತ್ಪನ್ನನಾದವನು ಎಂದೂ, ಕ್ರೈಸ್ತರು, ಮುಸಲ್ಮಾನರು-ಮೊದಲಾದವರು ಅಂಗೀಕರಿಸುವಂತೆ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೀರಿ. ಇದರ ಉತ್ತರವನ್ನು ಸೃಷ್ಟ್ಯುತ್ಪತ್ತಿ ಮತ್ತು ಜೀವೇಶ್ವರವ್ಯಾಖ್ಯಾಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಕಾರ್ಯದ ಆಗುವಿಕೆ ಸರ್ವಥಾ ಅಸಂಭವ; ಮತ್ತು ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ವಸ್ತುವಿನ ನಾಶವಾಗದಿರುವಿಕೆಯೂ ಕೂಡ ಹಾಗೆಯೇ ಅಸಂಭವವಾಗಿದೆ.

(೭) ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಮತ್ತು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದ ಪಾಪಗಳ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದೂ ಕೂಡ ನಿಮ್ಮದೊಂದು ದೋಷವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಗ್ರಹಿಕೆಯಿಂದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪಾಪಗಳು ಬಹಳವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿಹೋಗಿವೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಪೌರಾಣಿಕರು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದಲೂ, ಜೈನರೂ ಕೂಡ ನವಕಾರಮಂತ್ರ, ಜಪ ಹಾಗೂ ತೀರ್ಥ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದಲೂ, ಕ್ರೈಸ್ತರು ಏಸುವಿನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಡುವುದರಿಂದಲೂ, ಮುಸಲ್ಮಾನ ಜನರು **"ತೋಬಾ"** ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೂ, ಫಲಭೋಗವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಪಾಪ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಪಾಪಗಳಿಂದ ಭಯವಿಲ್ಲದೆ, ಪಾಪಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಬಹಳವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಸಮಾಜಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಪ್ರಾರ್ಥನಾಸಮಾಜಿಗಳೂ ಕೂಡ ಪೌರಾಣಿಕರು-ಮೊದಲಾದವರಂತೆ ಇದ್ದಾರೆ. ವೇದಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಭೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯಗಳ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗದು ಎಂದರಿತು, ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಅಂಜುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸದಾ ಪ್ರವೃತ್ತರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಫಲಭೋಗವಿಲ್ಲದೆಯೇ ನಿವೃತ್ತಿಯನ್ನಂಗೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ, ಈಶ್ವರನು ಅನ್ಯಾಯಕಾರೀ-ಎಂದೇ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ.

(೮) ಜೀವನಿಗೆ ಅನಂತವಾದ ಉನ್ನತಿಯಾಗುವುದೆಂದು ನೀವು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಎಂದಿಗೂ ಆಗಲಾರದ ಮಾತು. ಏಕೆಂದರೆ ಸೀಮಾಯುಕ್ತ (ದೇಶದ ಅಥವಾ ಪರಿಮಾಣದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ) ನಾದ ಜೀವನ ಗುಣ-ಕರ್ಮ-ಸ್ವಭಾವಗಳ ಫಲವೂ ಕೂಡ ಸೀಮಾಯುಕ್ತವೇ ಆಗುವುದು ಅವಶ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಪರಮೇಶ್ವರನು ದಯಾಳುವು. ಸಸೀಮಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ಅನಂತ ಫಲಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವನು.

ಉತ್ತರ:- ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಪರಮೇಶ್ವರನ ನ್ಯಾಯವು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋದೀತು ಮತ್ತು ಸತ್ಕರ್ಮಗಳ ಉನ್ನತಿಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಯಾವನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರವಾದ ಸತ್ಕರ್ಮಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಅನಂತ ಫಲವನ್ನು ಪರಮೇಶ್ವರನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವನು! ಮತ್ತು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಅಥವಾ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದ ಪಾಪಗಳು ಎಷ್ಟೇ ಇರಲಿ, ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುವು-ಎಂಬ ಈ ಬಗೆಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಧರ್ಮಹಾನಿ ಮತ್ತು ಪಾಪ-ಕರ್ಮ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ನಾವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವೇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡದೆಂದು ಒಪ್ಪುತ್ತೇವೆ; ನೈಮಿತ್ತಿಕ ಜ್ಞಾನವನ್ನಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಪರಮೇಶ್ವರಪ್ರದತ್ತವಾದ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಜ್ಞಾನ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ, ವೇದಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಓದಲು-ಓದಿಸಲು, ತಿಳಿಯಲು-ತಿಳಿಸಲು ಹೇಗೆ ಶಕ್ತರಾಗುತ್ತಿದ್ದೆವು? ಆದುದರಿಂದ ನಮ್ಮಗಳ ಮತ ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ.

ಉತ್ತರ:- ಈ ನಿಮ್ಮ ಕಥನ ನಿರರ್ಥಕ. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವುದು ಯಾವನಿಂದಲಾದರೂ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟ ಜ್ಞಾನವಾಗಿರುತ್ತದೋ, ಅದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದುದಲ್ಲ. ಯಾವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೋ, ಅದು ಸಹಜಜ್ಞಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅದು ಹೆಚ್ಚಲಾರದು; ಕಡಿಮೆಯೂ ಆಗಲಾರದು. ಆದರಿಂದ ಯಾವನೂ ಉನ್ನತಿ ಹೊಂದಲಾರನು. ಏಕೆಂದರೆ, ಕಾಡುಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಜ್ಞಾನವಿದೆ. ಅವರು ಆದೇಕೆ ತಮ್ಮ ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾರದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ? ಮತ್ತು ಯಾವುದು ನೈಮಿತ್ತಿಕ ಜ್ಞಾನವೋ, ಅದೇ ಉನ್ನತಿಯ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ನೋಡಿರಿ, ನೀವು ಮತ್ತು ನಾವು ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯ-ಅಕರ್ತವ್ಯ, ಮತ್ತು ಧರ್ಮ-ಅಧರ್ಮ-ಯಾವುದನ್ನೂ ಸರಿಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ನಾವು ವಿದ್ವಾಂಸರುಗಳಿಂದ ಓದಿದೆವೋ, ಆಗಲೇ ಕರ್ತವ್ಯಾಕರ್ತವ್ಯ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಾಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದೆವು. ಆದುದರಿಂದ, ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

(೯) ನೀವುಗಳು ಪೂರ್ವಜನ್ಮ-ಪುನರ್ಜನ್ಮಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದಿರುವುದನ್ನು ಕ್ರೈಸ್ತ-ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಇದರ ಉತ್ತರವನ್ನೂ ಕೂಡ ಪುನರ್ಜನ್ಮದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಆದರೆ, ಜೀವನು ಶಾಶ್ವತನು, ಎಂದರೆ, ನಿತ್ಯನು; ಮತ್ತು ಅವನ ಕರ್ಮಗಳೂ ಕೂಡ ಪ್ರವಾಹರೂಪದಿಂದ ನಿತ್ಯವಾಗಿವೆ. ಕರ್ಮ ಮತ್ತು ಕರ್ಮವಂತನ ಸಂಬಂಧ ನಿತ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ-ಎಂದಿಷ್ಟನ್ನಂತೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಆ ಜೀವನು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನಿಷ್ಕರ್ಮನಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನೋ? ಅಥವಾ ಕುಳಿತಿರುವನೋ? ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಕಥನದಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನೂ ನಿಷ್ಕರ್ಮನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಪೂರ್ವಾಪರ ಜನ್ಮಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪದಿರುವುದರಿಂದ ಕೃತಹಾನಿ[೧] ಮತ್ತು ಅಕೃತಾಭ್ಯಾಗಮ[೨], ನೈರ್ಘೃಣ್ಯ[೩] ಮತ್ತು ವೈಷಮ್ಯ[೪] ದೋಷಗಳೂ ಕೂಡ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಜನ್ಮವಾಗದೇ ಇದ್ದರೆ, ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯಗಳ ಫಲಭೋಗಕ್ಕೆಯೇ ಹಾನಿಯುಂಟಾದೀತು. ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ, ಯಾವ ರೀತಿ ಬೇರೆಯವನಿಗೆ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳನ್ನೂ, ಹಾನಿ-ಲಾಭಗಳನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡಿರುತ್ತಾನೋ, ಅದೇ ರೀತಿ ಅದರ ಫಲಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಶರೀರಧಾರಣೆಮಾಡದೇ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯಗಳಿಲ್ಲದೆ, ಸುಖ-ದುಃಖಗಳ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಆದೀತು? ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯಗಳಿಗೆ ಅನುಸಾರ ಆಗದೇ ಇದ್ದರೆ, ಪರಮೇಶ್ವರನು ಅನ್ಯಾಯಕಾರಿಯಾದಾನು ಮತ್ತು ಅನುಭವಿಸದೇ ಕರ್ಮಫಲವು ನಾಶವಾದಂತೆಯೇ ಆಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮಗಳ ಈ ಮಾತು ಕೂಡ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ.

(೧೦) ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ಈಶ್ವರನ ಹೊರತು, ದಿವ್ಯಗುಣಯುಕ್ತವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ವಿದ್ವಜ್ಜನರನ್ನೂ ಕೂಡ 'ದೇವತೆಗಳು, ದೇವಜನರು'- ಎಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸದಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಪರಮೇಶ್ವರನು ಮಹಾದೇವನಾಗಿದ್ದಾನೆ ; ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಯಾವ ದೇವತೆಯೂ ಇಲ್ಲವಾಗಿದ್ದರೆ, ದೇವಜನರ, ದೇವತೆಗಳ ಸ್ವಾಮಿಯಾದ ಕಾರಣ ಮಹಾದೇವನು-ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನಾದರೂ ಏಕೆ?

(೧೧) ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರ ಮೊದಲಾದ ಪರೋಪಕಾರಕ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯದಿರುವುದೂ ಒಳಿತಲ್ಲ.

(೧೨) ಋಷಿ-ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಮಾಡಿರುವ ಉಪಾಕಾರಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪದೆ, ಏಸು ಮೊದಲಾದವರ ಕಡೆಗೆ ಓಲುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ.

(೧೩) ಮತ್ತು ಕಾರಣವಿದ್ಯೆ*ಯಾದ ವೇದಗಳಿಲ್ಲದೆಯೋ, ಬೇರೆ ಕಾರ್ಯ ವಿದ್ಯೆ*ಗಳ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಸರ್ವಥಾ ಅಸಂಭವವಾಗಿದೆ.

(೧೪) ಮತ್ತು ಯಾವುದು ವಿದ್ಯೆಯ ಚಿಹ್ನೆಯಾಗಿದೆಯೋ, ಆ ಯಜ್ಞೋಪವೀತವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಶಿಖೆಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು, ಮುಸಲ್ಮಾನ - ಕ್ರೈಸ್ತರಂತೆ ಆಗಿ ಮೆರೆಯುವುದೂ ಕೂಡ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಷರಾಯಿ - ಮೊದಲಾದ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನಿಡುವಾಗ ಮತ್ತು 'ಪದಕ'ಗಳಿಗಾಗಿ ಇಚ್ಛಿಸುವಾಗ, ಯಜ್ಞೋಪವೀತ ಮೊದಲಾದುದರ ಭಾರ ಬಹುವಾಗಿದ್ದಿತೇನು?

(೧೫) ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ, ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲಿ ಬಹುಜನ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಉದಿಸಿ, ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಪ್ರಶಂಸೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ, ಐರೋಪ್ಯರ ಸ್ತುತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತತ್ಪರರಾಗಿರುವುದು ಪಕ್ಷಪಾತ ಮತ್ತು ಹೊಗಳಿಕೆ - ಎಂದಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು ಎನ್ನಲಾದೀತು?

---

೧. ಮುನ್ನ ಮಾಡಿದುದರ ಫಲಸಿಕ್ಕದಿರುವುದು ೨. ಮಾಡದೇ ಇರುವುದರ ಫಲ ಸಿಕ್ಕಿಹೋಗುವುದು ೩. ನಿರ್ದಯತ್ವ ೪. ಪಕ್ಷಪಾತ.

* ಕಾರಣವಿದ್ಯೆ-ಎಂದರೆ ಬೀಜರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಮೂಲವಿದ್ಯೆ; ಕಾರ್ಯವಿದ್ಯೆ-ಎಂದರೆ, ಅದರ ಆಧಾರದಿಂದ ವಿಸ್ತೃತವಾದ ವಿದ್ಯೆ.

(೧೬) ಮತ್ತು ಬೀಜ-ಮೊಳಕೆಗಳಂತೆ ಜಡ-ಚೇತನಗಳ ಯೋಗದಿಂದ ಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು, ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ (ಜನ್ಮಕ್ಕೆ) ಮುನ್ನ ಜೀವತತ್ತ್ವದ (ಇರುವಿಕೆ)ಯನ್ನು ಒಪ್ಪದಿರುವುದು ಹಾಗೂ ಉತ್ಪನ್ನನಾದವನ ನಾಶವನ್ನು ಒಪ್ಪದಿರುವುದು ಪೂರ್ವಾಪರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಮುನ್ನ ಚೇತನ ಮತ್ತು ಜಡವಸ್ತು ಇರಲಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಜೀವನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದನು? ಮತ್ತು ಸಂಯೋಗವಾದುದು ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳದು? ಇವೆರಡನ್ನೂ ಸನಾತನವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಿರಾದರೆ, ಸರಿ. ಆದರೆ, ಸೃಷ್ಟಿಗೆಮುನ್ನ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನುಳಿದು ಬೇರೆ ಯಾವ ತತ್ತ್ವದ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನೂ ಒಪ್ಪದಿರುವ ನಿಮ್ಮ ಈ ಪಕ್ಷ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು.

ಆದುದರಿಂದ, ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಬಯಸುವಿರಾದರೆ, "ಆರ್ಯಸಮಾಜ"ದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ, ಅದರ ಉದ್ದೇಶ್ಯಾನುಸಾರವಾಗಿ ಆಚರಣಮಾಡುವುದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿರಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಕೈಗೆ ಏನೂ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವ ದೇಶದ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಶರೀರಗಳಾಗಿವೆಯೋ, ಈಗಲೂ ಪಾಲನೆಯಾಗುತ್ತಿದೆಯೋ, ಮುಂದಕ್ಕೂ ಆಗುವುದೋ, ಅದರ ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ತನು-ಮನ-ಧನಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದುದು ನಮಗೂ ಮತ್ತು ನಿಮಗೂ ಅತಿ ಉಚಿತವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಹೇಗೆ ಆರ್ಯಸಮಾಜವು ಆರ್ಯಾವರ್ತದೇಶದ ಉನ್ನತಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆಯೋ, ಹಾಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಆಗಲಾರದು. ಈ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸಹಾಯ ಕೊಡುವಿರಾದರೆ, ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಸಮಾಜದ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಸಂವರ್ಧಿಸುವುದು ಸಮುದಾಯದ ಕಾರ್ಯವಾಗಿದೆ; ಒಬ್ಬನದಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ತಾವು ಎಲ್ಲರ ಖಂಡನವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ; ಆದರೆ, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಳ್ಳೆಯವರೇ, ಯಾವುದರ ಖಂಡನವನ್ನೂ ಮಾಡಬಾರದು. ಮಾಡುವಿರಾದರೆ, ತಾವು ಇವರಿಗಿಂತ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಏನು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ? ಹೇಳುವಿರಾದರೆ, ತಮಗಿಂತ ಅಧಿಕನಾದ, ಅಥವಾ ತಮಗೆ ಸಮನಾದ ಯಾವ ಪುರುಷನೂ ಇರಲಿಲ್ಲವೇನು? ಮತ್ತು ಇಲ್ಲವೇನು? ಹೀಗೆ ಅಭಿಮಾನಪಡುವುದು ತಮಗೆ ಉಚಿತವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಪರಮಾತ್ಮನ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗಿಂತ ಒಬ್ಬರು ಅಧಿಕರು, ಸಮನಾದವರು ಮತ್ತು ನ್ಯೂನರು ಬಹಳ ಮಂದಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಮ್ಮೆಪಡುವುದು ಯಾರಿಗೂ ಉಚಿತವಲ್ಲ.

ಉತ್ತರ :– ಧರ್ಮವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ಇರುತ್ತದೋ ಅಥವಾ ಅನೇಕವೋ? ಅನೇಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತವೋ ಅಥವಾ ಅವಿರುದ್ಧವಾಗಿಯೋ? ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತವೆ-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಒಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದು ಧರ್ಮವಾಗಲಾರದು. ಮತ್ತು ಅವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತವೆ-ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ, ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಿರುವುದು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಅಧರ್ಮ ಒಂದೊಂದೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ; ಅನೇಕವಲ್ಲ. ನಾವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹೇಳುವುದೆಂದರೆ ಇದೇ ಆಗಿದೆ. ಸಮಸ್ತ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನೂ ಯಾವನಾದರೂ ರಾಜನು ಸಂಚಯ ಮಾಡುವನಾದರೆ, ಒಂದು ಸಾವಿರಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಿರಲಾರದು. ಆದರೆ, ಇವುಗಳ ಮುಖ್ಯಭಾಗಗಳನ್ನು ನೋಡುವಿರಾದರೆ, ಪೌರಾಣಿಕ, ಬೈಬಲ್-ಆಧಾರಿತ, ಜೈನ ಮತ್ತು ಕುರಾನ್-ಆಧಾರಿತ-ಈ ನಾಲ್ಕೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ನಾಲ್ಕರಲ್ಲೇ ಸರ್ವ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳೂ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಯಾವನಾದರೂ ರಾಜನು ಅವರ ಸಭೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ, ಯಾವನಾದರೂ ಜಿಜ್ಞಾಸುವಾಗಿ, ಮೊದಲು ವಾಮಮಾರ್ಗಿಯನ್ನು-ಮಹಾಶಯರೇ! ನಾನು ಈವರೆಗೆ ಯಾವನನ್ನೂ ಗುರುವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಯಾವ ಧರ್ಮವನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸಿಲ್ಲ. ಹೇಳಿರಿ. ಯಾವುದನ್ನು ನಾನು ಗ್ರಹಿಸಬಹುದೋ ಅಂತಹ, ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳಿಗಿಂತ ಉತ್ತಮವಾದ ಧರ್ಮಯಾವುದು?" ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕು.

ವಾಮಮಾರ್ಗಿ:– ನಮ್ಮದು.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:– ಈ ೯೯೯ ಹೇಗಿವೆ.

ವಾಮಮಾರ್ಗಿ:– ಎಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳು ಮತ್ತು ನರಕಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುವಂತಹವು. ಏಕೆಂದರೆ, **"ಕೌಲಾತ್ ಪರತರಂ ನಹಿ"**- ಈ ವಚನದ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ, ನಮ್ಮ ಧರ್ಮಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ಯಾವ ಧರ್ಮವೂ ಇಲ್ಲ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:– ತಮ್ಮ ಧರ್ಮವೇನು?

ವಾಮಮಾರ್ಗಿ:– ಭಗವತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು, ಮದ್ಯಮಾಂಸಾದಿ ಪಂಚಮಕಾರಗಳ ಸೇವನ, ಮತ್ತು ರುದ್ರಯಾಮಲ ಮೊದಲಾದ ೬೪ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದು-ಮೊದಲಾದುವುಗಳು. ನೀನು ಮುಕ್ತಿಯನ್ನಿಚ್ಛಿಸುವೆಯಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಯಾಗಿಬಿಡು.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ಒಳ್ಳೆಯದು. ಆದರೆ, ಬೇರೆ ಮಹಾತ್ಮರುಗಳ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಪ್ರಶ್ನೆ-ವಿಚಾರಣೆಮಾಡಿ ಬರುವೆನು. ಆ ಮೇಲೆ ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಪ್ರೀತಿ ಹುಟ್ಟುವುದೋ, ಅದರ ಅನುಯಾಯಿಯಾಗುವೆನು.

ವಾಮಮಾರ್ಗಿ:- ಅಯ್ಯೋ, ಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲೇಕೆ ಬಿದ್ದಿರುವೆ? ಈ ಜನರು ನಿನ್ನನ್ನು ದಾರಿತಪ್ಪಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಯಾವನ ಬಳಿಗೂ ಹೋಗದಿರು. ನಮಗೇ ಶರಣಾಗತನಾಗು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡುವೆ. ನೋಡು, ನಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ ಭೋಗ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷ-ಎರಡೂ ಇವೆ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ಒಳ್ಳೆಯದು. ನೋಡಿಯಾದರೂ ಬರುವೆನು.

ಮುಂದೆ ನಡೆದು, ಶೈವನ ಬಳಿ ತೆರಳಿ, ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರೆ, ಇಂತಹದೇ ಉತ್ತರವನ್ನು ಅವನೂ ಕೊಟ್ಟನು. "ಶಿವ, ರುದ್ರಾಕ್ಷ, ಭಸ್ಮಧಾರಣ ಮತ್ತು ಲಿಂಗಾರ್ಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಮುಕ್ತಿ ಎಂದಿಗೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ".- ಎಂದಿಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಅವನು ಆತನನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ನವೀನ ವೇದಾಂತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋದನು.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ಹೇಳಿರಿ ಮಹೋದಯರೇ! ತಮ್ಮ ಧರ್ಮವೇನು?

ವೇದಾಂತಿ:- ನಾವು ಧರ್ಮ-ಅಧರ್ಮ ಯಾವುದನ್ನೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಬ್ರಹ್ಮವಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾಧರ್ಮವೆಲ್ಲಿದೆ? ಈ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಮಿಥ್ಯೆ. ಮತ್ತು ನೀನು ಜ್ಞಾನಿಯೂ, ಶುದ್ಧ ಚೇತನನೂ ಆಗಬಯಸುವೆಯಾದರೆ, ತನ್ನನ್ನೇ ಬಹ್ಮವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳು. ಜೀವಭಾವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಿತ್ಯಮುಕ್ತನಾಗಿ ಹೋಗುವೆ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ನೀವು ಬ್ರಹ್ಮವಾಗಿದ್ದರೆ, ನಿತ್ಯ ಮುಕ್ತರಾಗಿದ್ದರೆ, ಬ್ರಹ್ಮದ ಗುಣ-ಕರ್ಮ-ಸ್ವಭಾವಗಳು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇಕೆ? ಮತ್ತು ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಕುಳಿತಿದ್ದೀರಿ?

ವೇದಾಂತಿ:- ನಿನಗೆ ಶರೀರಗಳು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ನೀನು ಭ್ರಾಂತನಾಗಿದ್ದೀಯೆ. ನಮಗೆ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನುಳಿದು ಬೇರೆ ಏನೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ನೋಡುವವರಾದ ನೀವು ಯಾರು? ಮತ್ತು ಏನನ್ನು ನೋಡುತ್ತೀರಿ.

ವೇದಾಂತಿ:- ನೋಡುವ ವಸ್ತುವೆಲ್ಲವೂ ಬ್ರಹ್ಮ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮ ನೋಡುತ್ತದೆ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ಎರಡು ಬ್ರಹ್ಮಗಳಿವೆಯೇ?

ವೇದಾಂತಿ:- ಇಲ್ಲ . ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ಯಾವನಾದರೂ ತನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ಏರಬಲ್ಲನೇ? ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಹುಚ್ಚನ ಮಾತಾಗಿದೆ.

ಅವನು ಮುಂದೆ ನಡೆದು ಜೈನರ ಬಳಿಹೋಗಿ ಕೇಳಿದನು. ಅವರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ "ಜಿನಧರ್ಮ ಒಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಉಳಿದವೆಲ್ಲಾ ಕೃತ್ರಿಮ. ಜಗತ್ಕರ್ತೃವಾದ ಅನಾದಿ ಈಶ್ವರನಾವನೂ ಇಲ್ಲ. ಜಗತ್ತು ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದ ಇದ್ದುದಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇದೆ; ಮತ್ತು ಹಾಗೆಯೇ ಇರುವುದು. ಬಾ. ನೀನು ನಮ್ಮ ಅನಯಾಯಿಯಾಗು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವಿಗಳು; ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಉತ್ತಮರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಉತ್ತಮವಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನೊಪ್ಪುತ್ತೇವೆ. ಜೈನಮಾರ್ಗದಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಎಲ್ಲರೂ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಿಗಳಾಗಿದ್ದರು".-ಎಂದಿಷ್ಟು ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಮುಂದೆ ನಡೆದು ಕ್ರೈಸ್ತನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅವನು ವಾಮಮಾರ್ಗಿಯಂತೆಯೇ ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು. "ಮನುಷ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಪಾಪಿಗಳು. ತಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಪಾಪ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಸುವಿನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನಿಡದೆ, ಪವಿತ್ರನಾಗಿ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲಾರನು. ಏಸುವು ಎಲ್ಲರ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನರ್ಪಿಸಿ ದಯೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ನೀನು ನಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನೇ ಆಗಿಬಿಡು".- ಎಂದಿಷ್ಟು ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಜಿಜ್ಞಾಸುವು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಮೌಲವೀ ಸಾಹೇಬರ ಬಳಿ ಹೋದನು. ಅವರೊಂದಿಗೂ ಇದೇ ರೀತಿ ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳಾದುವು. "ಅದ್ವಿತೀಯನಾದ ಖುದಾ, ಅವನ ಪೈಗಂಬರ್, ಹಾಗೂ ಕುರಾನ್ ಶರೀಫನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಯಾವನೂ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆಯಲಾರನು. ಯಾವನು ಈ ಮತವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅವನು ನಾರಕೀಯನು ಮತ್ತು ಕಾಫಿರನಾಗುತ್ತಾನೆ; ವಧಾರ್ಹನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ".-ಇದಿಷ್ಟು ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಜಿಜ್ಞಾಸುವು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ, ವೈಷ್ಣವನ ಬಳಿ ಹೋದನು. ಅದೇರೀತಿ ಸಂವಾದ ನಡೆಯಿತು. "ನಮ್ಮ ನಾಮಗಳನ್ನೂ ಮುದ್ರೆಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಯಮರಾಜನು ಹೆದರುತ್ತಾನೆ".-ಎಂಬಿಷ್ಟು ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಜಿಜ್ಞಾಸು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ "ಸೊಳ್ಳೆಗಳು, ನೊಣಗಳು, ಪೋಲೀಸ್ ಸಿಪಾಯಿಗಳು, ಕಳ್ಳರು, ಡಕಾಯಿತರು ಮತ್ತು ಶತ್ರುಗಳು ಹೆದರದಿರುವಾಗ, ಯಮರಾಜನ ಗಣಗಳು ಹೆದರುವವೇಕೆ?"-ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು.

ಪುನಃ ಮುಂದೆ ಹೊರಟರೆ, ಎಲ್ಲ ಮತದವರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮದನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬನು 'ನಮ್ಮ ಕಬೀರನು ಸತ್ಯ'- ಎಂದನು; ಮತ್ತೊಬ್ಬನು 'ನಾನಕ್', ಮಗದೊಬ್ಬನು 'ದಾದೂ', ಮತ್ತಾವನೋ ಒಬ್ಬನು 'ವಲ್ಲಭ', ಇನ್ನೂ ಒಬ್ಬನು 'ಸಹಜಾನಂದ' ಸತ್ಯ-ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು 'ಮಧ್ವರೇ' ಮೊದಲಾದವರು ದೊಡ್ಡವರು; ಅವತಾರ-ಎಂದುದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಸಾವಿರ ಜನರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ, ಅವರ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವನ್ನು ನೋಡಿ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ-ಇವರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಗುರುಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯೋಗ್ಯರಾದವರಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನೂ ಸುಳ್ಳು ಎಂದು ತೋರಿಸಲು ಒಂಬೈನೂರ ತೊಂಬತ್ತೊಂಬತ್ತು ಜನ ಸಾಕ್ಷಿಗಳಾದರು. ಹೇಗೆ ಸುಳ್ಳುಗಾರರಾದ ಅಂಗಡಿಕಾರರು, ಅಥವಾ ವೇಶ್ಯೆಯರು ಮತ್ತು ಹೊಗಳುಭಟ್ಟರೇ ಮೊದಲಾದವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಸ್ತುಗಳ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯನ್ನೂ, ಬೇರೆಯವರ ವಸ್ತುಗಳ ತೆಗಳಿಕೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಎಲ್ಲರ ಕಥೆಯೂ ಇದೇ".-ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಹೀಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು:-

ತದ್ವಿಜ್ಞಾನಾರಥಂ ಸ ಗುರುಮೇವಾಭಿಗಚ್ಛೇತ್ ಸಮಿತ್ಪಾಣಿಃ ಶ್ರೋತ್ರಿಯಂ ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠಮ್ ॥೧॥

ತಸ್ಮೈ ಸ ವಿದ್ವಾನುಪಸನ್ನಾಯ ಸಮ್ಯಕ್ ಪ್ರಶಾಂತಚಿತ್ತಾಯ ಶಮಾನ್ವಿತಾಯ ।

ಯೇನಾಕ್ಷರಂ ಪುರುಷಂ ವೇದ ಸತ್ಯಂ ಪ್ರೋವಾಂಚ ತಾಂ ತತ್ತ್ವತೋಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯಾಮ್ ॥೨॥

(ಮುಂಡಕ-೧.೨.೧೨-೧೩)

ಆ ಸತ್ಯದ ವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕಾಗಿ, ಅವನು ಸಮಿತ್ಪಾಣಿಯಾಗಿ, ಎಂದರೆ, ಕೈಜೋಡಿಸಿ, ತೆರವಲ್ಲದ ಕೈಗಳನ್ನುಳ್ಳವನಾಗಿ (ಸಮಿತ್ತನ್ನು ಹಿಡಿದವನಾಗಿ) ವೇದಜ್ಞನೂ, ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠನೂ ಆದ ಗುರುವಿನ ಬಳಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಇಂತಹ ಡಾಂಭಿಕರ ಬಲೆಗೆ ಬೀಳಬಾರದು (೧).

ಯಾವಾಗ ಇಂತಹ ಜೀಜ್ಞಾಸುವು ವಿದ್ವಾಂಸರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಆ ಶಾಂತಚಿತ್ತನೂ, ಜಿತೇಂದ್ರಿಯನೂ, ಸಮೀಪಗತನೂ, ಆದ ಜಿಜ್ಞಾಸುವಿಗೆ ಯಥಾರ್ಥವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯ ಪರಮಾತ್ಮನ ಗುಣ, ಕರ್ಮ, ಸ್ವಭಾವಗಳ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಯಾವ ಯಾವ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಆ ಶ್ರೋತೃವು ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ, ಮೋಕ್ಷ ಹಾಗೂ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲನೋ, ಅಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾಹೋಗಬೇಕು (೨).

ಯಾವಾಗ ಅವನು ಇಂತಹ ಪುರುಷನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, "ಮಹಾಶಯರೇ! ಈಗ ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಗೊಂದಲಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಚಿತ್ತ ಭ್ರಾಂತವಾಗಿಹೋಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ - ನಾನು ಇವರಲ್ಲಿ ಯಾವನಾದರೂ ಒಬ್ಬನ ಅನುಯಾಯಿಯಾದರೆ, ೯೯೯ ಜನರಿಗೆ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಯಾವನಿಗೆ ೯೯೯ ಜನರು ಶತ್ರುಗಳೂ ಮತ್ತು ಒಬ್ಬ ಮಿತ್ರನೂ ಇರುತ್ತಾರೋ, ಅವನಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಸುಖ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಯಾವುದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಬಹುದೋ, ಅಂತಹ ಉಪದೇಶವನ್ನು ತಾವು ನನಗೆ ಮಾಡಿರಿ".- ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಆಪ್ತ ವಿದ್ವಾಂಸ :- ಈ ಸಮಸ್ತ ಮತಗಳೂ ಅವಿದ್ಯಾಜನ್ಯವೂ, ವಿದ್ಯಾವಿರೋಧಿಗಳೂ ಆಗಿವೆ. ಮೂರ್ಖರನ್ನೂ, ಪಾಮರರನ್ನೂ ಮತ್ತು ಕಾಡುಮನುಷ್ಯರನ್ನೂ ದಾರಿತಪ್ಪಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಬಲೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬಡಪಾಯಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮಾನವಜನ್ಮದ ಫಲದಿಂದ ರಹಿತರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನೋಡು, ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ಸಾವಿರ ಮತಗಳೂ ಏಕಮತವಾಗುತ್ತವೋ ಆ ವೇದಧರ್ಮಮಾತ್ರ ಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವಿರುತ್ತದೋ, ಅದು ಕಲ್ಪಿತವೂ ಅಸತ್ಯವೂ, ಅಧರ್ಮವೂ, ಅಗ್ರಾಹ್ಯವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ಇದರ ಪರೀಕ್ಷೆ ಹೇಗೆ ಆಗುವುದು?

ಆಪ್ತ:- ನೀನು ಹೋಗಿ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳು. ಎಲ್ಲರದೂ ಏಕ ಸಮ್ಮತಿಯಾಗುವುದು.

ಆಗ ಅವನು ಆ ಸಾವಿರ ಜನರ ಮಂಡಲಿಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಂತು-"ಆಲಿಸಿರಿ, ಸಮಸ್ತ ಜನರೇ! ಸತ್ಯಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವಿದೆಯೋ ಅಥವಾ ಮಿಥ್ಯೆಯಲ್ಲಿಯೋ?"-ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಏಕಸ್ವರರಾಗಿ-"ಸತ್ಯಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವಿದೆ ಮತ್ತು ಅಸತ್ಯಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಅಧರ್ಮವಿದೆ".- ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹಾಗೆಯೇ "ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯಪಾಲನ, ಪೂರ್ಣ ಯುವಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಸತ್ಸಂಗ, ಪುರುಷಾರ್ಥ, ಸತ್ಯವ್ಯವಹಾರ ಮೊದಲಾದುದರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವಿದೆಯೋ, ಅಥವಾ ಅವಿದ್ಯಾಗ್ರಸ್ತರಾಗಿರುವುದು, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯಪಾಲಿಸದಿರುವುದು, ವ್ಯಭಿಚಾರ ಮಾಡುವುದು, ದುಸ್ಸಂಗ, ಆಲಸ್ಯ, ಅಸತ್ಯವ್ಯವಹಾರ, ಛಲ, ಕಪಟ, ಹಿಂಸೆ, ಪರಹಾನಿಮಾಡುವುದು ಮೊದಲಾದ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿಯೋ?"-ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಏಕಮತರಾಗಿ-"ವಿದ್ಯೆ ಮೊದಲಾದುದರ ಗ್ರಹಣದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಅವಿದ್ಯೆ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಅಂಗೀಕಾರದಲ್ಲಿ ಅಧರ್ಮವಿದೆ".-ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಆಗ ಜಿಜ್ಞಾಸುವು -"ನೀವು ಇದೇ ರೀತಿ ಎಲ್ಲರೂ ಏಕಮತರಾಗಿ ಸತ್ಯಧರ್ಮದ ಉನ್ನತಿಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ಮಿಥ್ಯಾಮಾರ್ಗದ ನಾಶವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

ಅವರೆಲ್ಲರೂ - "ನಾವು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ, ನಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳುವವರಾರು? ನಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ನಮ್ಮ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಜೀವಿಕೆ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗುವುದು. ಮತ್ತು ನಾವು ಏನು ಆನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೋ, ಅದೆಲ್ಲವೂ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದು, ಆದುದರಿಂದ, ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮತಗಳ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮತ್ತು ಆಗ್ರಹವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ-"ರೊಟ್ಟಿ ತಿನ್ನಿರಿ ಸಕ್ಕರೆಯೊಂದಿಗೆ; ಮುಳುಗಿಸಿ ಲೋಕವ ವಂಚನೆಯೊಂದಿಗೆ"-ಎಂಬುದೇ ಪಲ್ಲವಿ. ನೋಡಿದೆಯೋ? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಋಜುವೂ, ಸತ್ಯವಂತನೂ ಆದ ಮಾನವನಿಗೆ ಯಾವನೂ ದಾನ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಕೇಳುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾವನು ಏನಾದರೂ ದಂಭವನ್ನು ಧೂರ್ತತನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನೇ ಭೋಗ್ಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ".-ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಜಿಜ್ಞಾಸು :- ನೀವು ಹೇಗೆ ಪಾಖಂಡವನ್ನು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿಮಾಡಿ, ಬೇರೆ ಮಾನವರನ್ನು ಮೋಸಪಡಿಸುತ್ತೀರಿ; ನಿಮಗೆ ರಾಜನು ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೇಕೆ ವಿಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ?

ಮತೀಯರು :- ನಾವು ರಾಜನನ್ನೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ದೃಢವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಅದು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು :- ನೀವು ಛಲದಿಂದ ಅನ್ಯಮತಸ್ಥರಾದ ಮಾನವರನ್ನು ವಂಚಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ಹಾನಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತೀರಿ! ಪರಮೇಶ್ವರನ ಮುಂದೆ ಏನು ಉತ್ತರಕೊಡುವಿರಿ? ಮತ್ತು ಘೋರನರಕದಲ್ಲಿ ಬೀಳುವಿರಿ. ಅಲ್ಪ ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಅಪರಾಧಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಡಲೊಲ್ಲಿರೇಕೆ?

ಮತೀಯರು :- ಯಾವಾಗ ಏನು ಆಗುವುದೋ, ಆಗ ಅದು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುವುದು. ನರಕದ ಮತ್ತು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಶಿಕ್ಷೆ ಯಾವಾಗ ಆಗುವುದೋ, ಆಗ ಆಗುವುದು. ಈಗಲಂತೂ ಆನಂದ ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಮಗೆ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯಿಂದಲೇ ಧನವೇ ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಏನೂ ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ರಾಜನು ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೇಕೆ ವಿಧಿಸುವನು?

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ಯಾವನಾದರೂ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗನನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸಿ, ಹಣವೇ ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿದರೆ, ಅವನಿಗೆ ದಂಡ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ನಿಮಗೇತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ? ಏಕೆಂದರೆ-"**ಅಜ್ಞೋ ಭವತಿ ವೈ ಬಾಲಃ ಪಿತಾ ಭವತಿ ಮಂತ್ರದಃ॥**" (ಮನು:- ೨.೫೩) ಯಾವನು ಜ್ಞಾನರಹಿತನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಬಾಲಕನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಯಾವನು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕೊಡುವವನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಪಿತೃ ಮತ್ತು ವೃದ್ಧನೆನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಯಾವನು ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ನಿಮ್ಮ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಬಾಲಕರಂತಿರುವ ಅಜ್ಞಾನೀ ಜನರನ್ನು ವಂಚಿಸುವುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ರಾಜದಂಡವು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಆಗಬೇಕು.

ಮತೀಯರು:- ರಾಜರು, ಪ್ರಜೆಗಳು-ಎಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿರುವಾಗ, ನಮಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಡವವನು ಯಾವನಿದ್ದಾನೆ? ನೀವು ಹೇಳುವಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾದಾಗ, ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಬೇರೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆವು.

ಜಿಜ್ಞಾಸು :- ನೀವು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ದೋಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ! ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಿ

ಗೃಹಸ್ಥರ ಪುತ್ರ-ಪುತ್ರಿಯರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವಿರಾದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮತ್ತು ಗೃಹಸ್ಥರ ಕಲ್ಯಾಣವಾದೀತು.

ಮತೀಯರು :- ನಾವು ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮರಣದವರೆಗೆ ಸಿಕ್ಕುವ ಸುಖಗಳನ್ನು ವರ್ಜಿಸಿ, ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಯುವಾವಸ್ಥೆಯವರೆಗೆ ಓದುವುದರಲ್ಲಿಯೂ, ಆ ಮೇಲೆ ಓದಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು ಉಪದೇಶಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಜನ್ಮಪೂರ್ತಿ ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ನಮಗೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? ನಮಗೆ ಹೀಗೆಯೇ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸಿಕ್ಕಿಹೋಗುತ್ತವೆ. ವಿಲಾಸದಿಂದಿರುತ್ತೇವೆ. ಅದನ್ನೇತಕ್ಕೆ ಬಿಡೋಣ?

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಂತೂ ಕೆಟ್ಟದ್ದೇ. ನೋಡಿರಿ! ನಿಮಗೆ ಮಹಾರೋಗಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಬೇಗನೇ ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತೀರಿ. ಬುದ್ಧಿವಂತರ ಮಧ್ಯೆ ನಿಂದಿತರಾಗುತ್ತೀರಿ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ?

ಮತೀಯರು:- ಅಯ್ಯೋ ಸೋದರ!

ಟಕಾ ಧರ್ಮಷ್ಟಕಾ ಕರ್ಮ ಟಕಾ ಹಿ ಪರಮಂ ಪದಮ್ ।।
ಯಸ್ಯ ಗೃಹೇ ಟಕಾ ನಾಸ್ತಿ ಹಾ ಟಕಾ ಟಕಟಕಾಯತೇ ।।೧।।
ಆನಾ ಅಂಶಕಲಾಃ ಪ್ರೋಕ್ತಾ ರೂಪ್ಯೋಽಸೌ ಭಗವಾನ್ ಸ್ವಯಮ್ ।
ಅತಸ್ತಂ ಸರ್ವ ಇಚ್ಛಂತಿ ರೂಪ್ಯಂ ಹಿ ಗುಣಮುತ್ತಮಮ್ ।।೨।।

ನೀನು ಹುಡುಗ . ಪ್ರಪಂಚದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನೀನರಿಯೆ. ನೋಡು! ವರಹವಿಲ್ಲದೆ ಧರ್ಮ, ವರಹವಿಲ್ಲದೆ ಕರ್ಮ, ವರಹವಿಲ್ಲದೆ ಪರಮಪದ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವರಹವಿಲ್ಲವೋ, ಅವನು ಹಾ! ವರಹ! ವರಹ!! ಎಂದು ಜಪಿಸುತ್ತಾ, ಉತ್ತಮ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆರೆದಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ. 'ಹಾ! ನನ್ನ ಬಳಿ ವರಹವಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಈ ಉತ್ತಮ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನಾನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನಲ್ಲ-ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಕಣ್ಣು ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. (೧)

ಏಕೆಂದರೆ,- ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಷೋಡಶಕಲಾಯುಕ್ತನಾದ ಅದೃಶ್ಯ ಭಗವಂತನ ಕಥನ-ಶ್ರವಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವನಂತೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಹದಿನಾರು ಆಣೆಗಳು ಮತ್ತು ಕಾಸು-ಕವಡೆಗಳೆಂಬ ಅಂಶ ಕಲಾಯುಕ್ತವಾದ ಯಾವ ರೂಪಾಯಿ ಇದೆಯೋ, ಅದೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಪರಮಾತ್ಮ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಅನ್ವೇಷಣದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ-ಸಕಲಕಾರ್ಯಗಳೂ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತವೆ. (೨)

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ಸರಿ. ನಿಮ್ಮ ಒಳಗಣ ಲೀಲೆ ಹೊರಬಂದಿತು. ನೀವು ಈ ಎಷ್ಟು ಪಾಖಂಡಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದೀರೋ, ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿಯೇ ರಚಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ, ಇದರಿಂದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ನಾಶ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಹೇಗೆ ಸತ್ಯೋಪದೇಶದಿಂದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಲಾಭ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಅಸತ್ಯೋಪದೇಶದಿಂದ ಹಾನಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಮಗೆ ಧನದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇದ್ದಲ್ಲಿ, ನೌಕರಿ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಾರವೇ ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಧನವನ್ನೇಕೆ ಕೂಡಿಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ?

ಮತೀಯರು:- ಅದರಲ್ಲಿ ಪರಿಶ್ರಮ ಹೆಚ್ಚು ಮತ್ತು ಹಾನಿಯೂ ಆಗಿಬಿಡುವುದುಂಟು. ಆದರೆ, ನಮ್ಮ ಲೀಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾನಿ ಎಂದಿಗೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಸರ್ವಥಾ ಲಾಭವೇ ಲಾಭ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ನೋಡಿರಿ, ತುಳಸೀದಳವನ್ನು ಹಾಕಿ ಚರಣಾಮೃತವಿತ್ತು. ಕೊರಳಸರವನ್ನು ಹಾಕಿ, ತಲೆ ಬೋಳಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಅನುಯಾಯಿ ಜೀವನಪೂರ್ತ ಪಶುವಿನಂತಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತೆ, ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ನಡೆಯಿಸಿರಿ, ನಡೆಯಬಹುದು.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ಈ ಜನರು ನಿಮಗೆ ಬಹಳ ಹಣವನ್ನು ಏತಕ್ಕಾಗಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ?

ಮತೀಯರು:- ಧರ್ಮ, ಸ್ವರ್ಗ ಮತ್ತು ಮುಕ್ತಿಗಾಗಿ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:- ನೀವೇ ಮುಕ್ತರಾಗಿಲ್ಲ; ಮುಕ್ತಿಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅಥವಾ ಸಾಧನವನ್ನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಎಂದ ಮೇಲೆ, ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಏನು ಸಿಕ್ಕುವುದು?

ಮತೀಯರು:- ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವುದೇನೂ ಇಲ್ಲ, ಆದರೆ, ಮೃತರಾದ ಮೇಲೆ ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಈ ಜನರು ನಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಮತ್ತು ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅದೆಲ್ಲವೂ ಈ ಜನರಿಗೆ ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:– ಇವರಿಗೆ ಅವರು ಕೊಟ್ಟುದು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೋ, ಇಲ್ಲವೋ; ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ನಿಮಗೆ ಏನು ಸಿಕ್ಕುವುದು? ನರಕವೋ, ಅಥವಾ ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಉಂಟೋ?

ಮತೀಯರು:– ನಾವು ಭಜನೆಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಇದರ ಸುಖ ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕುವುದು.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:– ನಿಮ್ಮ ಭಜನೆಯಾದರೂ ದುಡ್ಡಿಗಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಹಣಗಳೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದಿರುವುವು. ಮತ್ತು ಯಾವ ಮಾಂಸದ ಮುದ್ದೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪಾಲಿಸುತ್ತೀರೋ, ಅದೂ ಕೂಡ ಬೂದಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದುಹೋಗುವುದು. ನೀವು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಭಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮ ಆತ್ಮನೂ ಪವಿತ್ರನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಮತೀಯರು:– ನಾವು ಅಶುದ್ಧರೇನು?

ಜಿಜ್ಞಾಸು:– ಅಂತರಿಕವಾಗಿ ಬಹಳ ಕೊಳಕರಾಗಿದ್ದೀರಿ.

ಮತೀಯರು:– ನೀವು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಿ?

ಜಿಜ್ಞಾಸು:– ನಿಮ್ಮ ನಡೆನುಡಿವ್ಯವಹಾರಗಳಿಂದ.

ಮತೀಯರು:– ಮಹಾತ್ಮರುಗಳ ವ್ಯವಹಾರ ಆನೆಯ ಹಲ್ಲಿನಂತಿರುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆ ಆನೆಯ ಹಲ್ಲುಗಳು ಜಗಿಯುವುದಕ್ಕೇ ಬೇರೆ, ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೇ ಬೇರೆ ಇರುತ್ತವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಒಳಗಿನಿಂದ ನಾವು ಪವಿತ್ರರಾಗಿದ್ದೇವೆ ಮತ್ತು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಲೀಲಾಮಾತ್ರ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:– ನೀವು ಒಳಗಿನಿಂದ ಶುದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಬಾಹ್ಯ ಕರ್ಮಗಳೂ ಶುದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದುದರಿಂದ, ಒಳಗಿನಿಂದಲೂ ಅಶುಚಿಗಳೇ ಆಗಿದ್ದೀರಿ.

ಮತೀಯರು:– ನಾವು ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲೊಲ್ಲವೇಕೆ? ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಗಳಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿದ್ದಾರಲ್ಲ?

ಜಿಜ್ಞಾಸು:– ಗುರುಗಳಾದ ನೀವು ಹೇಗಿದ್ದೀರೋ, ನಿಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಗಳೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇರಬಹುದು.

ಮತೀಯರು:– ಏಕಮತ ಎಂದಿಗೂ ಆಗಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ-ಮಾನವರ ಗುಣ ಕರ್ಮ-ಸ್ವಭಾವಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿವೆ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:– ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟರೆ, ಸತ್ಯಭಾಷಣ-ಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮದ ಸ್ವೀಕಾರವನ್ನು ಮತ್ತು ಮಿಥ್ಯಾಭಾಷಣ-ಮೊದಲಾದ ಅಧರ್ಮದ ಪರಿತ್ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಏಕಮತವು ಅವಶ್ಯವಾಗಿಯೂ ಆದೀತು. ಮತ್ತು ಎರಡು ಮತಗಳು, ಎಂದರೆ ಧರ್ಮಾತ್ಮರದು ಹಾಗೂ ಅಧರ್ಮಾತ್ಮರದು ಸದಾ ಇರುತ್ತವೆ; ಅವಂತೂ ಇರತಕ್ಕವೇ ಸರಿ. ಆದರೆ, ಧರ್ಮಾತ್ಮರು ಅಧಿಕರಾಗುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಅಧರ್ಮಿಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದರಿಂದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸುಖ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಅಧರ್ಮಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾರೋ ಆಗ ದುಃಖ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಒಂದೇ ವಿಧದ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುವರಾದರೆ, ಏಕಮತವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವಿಳಂಬವಾಗದು.

ಮತೀಯರು:– ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿರುವುದು ಕಲಿಯುಗ. ಸತ್ಯಯುಗದ ಮಾತನ್ನು ಇಚ್ಛಿಸಬೇಡಿರಿ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು:– ಕಲಿಯುಗ ಎಂಬುದು ಕಾಲದ ಹೆಸರು. ಕಾಲವು ನಿಷ್ಕ್ರಿಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಧರ್ಮಾಧರ್ಮಗಳ ಆಚರಣದಲ್ಲಿ ಸಾಧಕ-ಬಾಧಕವೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ನೀವೇ ಕಲಿಯುಗದ ವಿಗ್ರಹಗಳಾಗಿದ್ದೀರಿ. ಮನುಷ್ಯನೇ ಸತ್ಯಯುಗ-ಕಲಿಯುಗಗಳಾಗದೆ, ಅವೇ ಧರ್ಮಯುಕ್ತ ಮತ್ತು ಅಧರ್ಮಯುಕ್ತ ಯುಗಗಳಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಆಯಾಯಾ ಯುಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾತ್ಮರೂ, ಅಧರ್ಮಾತ್ಮರೂ ಆಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಂಗದ ಗುಣದೋಷಗಳು ; ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದುದಲ್ಲ.

ಜಿಜ್ಞಾಸು ಇಷ್ಟನ್ನು ಹೇಳಿ, ಆಪ್ತನ ಹತ್ತಿರ ಹೋದನು. ಅವನು "ಮಹಾಶಯರೇ! ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದಿರಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನೂ ಕೂಡ ಯಾವನಾದರೊಬ್ಬನ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ನಷ್ಟ-ಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಈಗ ನಾನೂ ಕೂಡ ಈ ಪಾಖಂಡಿಗಳ ಖಂಡನವನ್ನೂ, ಮತ್ತು ವೇದೋಕ್ತ ಸತ್ಯಮತದ ಮಂಡನವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುವೆನು.

ಆಪ್ತ:– ಸಮಸ್ತ ಮಾನವರಿಗೂ ಸತ್ಯದ ಮಂಡನವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಸತ್ಯದ ಖಂಡನವನ್ನೂ ಓದಿಸಿ, ಹೇಳಿ, ಸತ್ಯೋಪದೇಶದಿಂದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದುದೇ ಸಮಸ್ತಮಾನವರ, ವಿಶೇಷತಃ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಮತ್ತು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಯಾವ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳೂ, ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳೂ ಇದ್ದಾರೋ, ಅವರಾದರೂ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದಾರೋ?

ಉತ್ತರ:- ಈ ಆಶ್ರಮಗಳೇನೋ ಸರಿಯೇ; ಆದರೆ, ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಹಳ ಗಲಿಬಿಲಿಯಿದೆ. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳೆಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿ ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿಕೊಂಡು (ಜಡೆಗಳನ್ನು ಹೆಣೆದುಕೊಂಡು) ಸಿದ್ಧಿ ಪ್ರಾಪ್ತರೆಂದು ನಟಿಸುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ಜಪ-ಪುರಶ್ಚರಣಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರೀ-ಎಂಬ ಹೆಸರು ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಬರುತ್ತದೋ, ಆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಹೆಸರನ್ನೂ ಕೂಡ ಎತ್ತುವುದಿಲ್ಲ. ಆ 'ಬ್ರಹ್ಮ' ಎಂದರೆ ವೇದಗಳನ್ನು ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳು ಆಡಿನ ಕೊರಳಿನ ಸ್ತನಗಳಂತೆ ನಿರರ್ಥಕರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಆ ಬಗೆಯ ಯಾವ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ವಿದ್ಯಾಹೀನರಾಗಿ, ದಂಡ-ಕಮಂಡಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಕೇವಲ ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡುತ್ತಾ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಾರೋ, ವೇದಮಾರ್ಗದ ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಲ್ಪ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪರ್ಯಟನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೋ, ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾರೋ, ಇಂತಹ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳೂ, ಇಲ್ಲಿ-ಅಲ್ಲಿ, ಜಲ-ಸ್ಥಳ-ಪಾಷಾಣ ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ದರ್ಶನವನ್ನೂ, ಪೂಜನವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಾರೆ. ವಿದ್ಯೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಮೌನಧಾರಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಂದು ಕುಡಿದು ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಾ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಈರ್ಷ್ಯಾದ್ವೇಷಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ನಿಂದೆಕುಚೇಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೊಟ್ಟೆಹೊರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಕಾಷಾಯವಸ್ತ್ರ ಹಾಗೂ ದಂಡ-ಧಾರಣಮಾತ್ರದಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ಕೃತಕೃತ್ಯರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ನಿಷ್ಕ್ರಿಯತ್ವವೇ ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟವೆಂದರಿತು, ಉತ್ತಮ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳೂ ಕೂಡ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಯಾರು ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತಿನ ಹಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಗಿರಿ, ಪುರಿ, ಭಾರತಿ-ಮೊದಲಾದ ಗೋಸಾಯಿಗಳಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯವರೋ? ಏಕೆಂದರೆ, ಮಂಡಲಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಂಡು ಪರ್ಯಟನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ; ನೂರಾರು ಮಂದಿ ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ಆನಂದವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಅದ್ವೈತಮತದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಅದ್ವೈತಮತದ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಅಧ್ಯಯನ-ಅಧ್ಯಾಪನಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ, ಉತ್ತಮರಾಗಿರಬಹುದು.

ಉತ್ತರ:- ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ಹತ್ತು ಹೆಸರುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕಲ್ಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ; ಸನಾತನವಲ್ಲ. ಅವರ ಮಂಡಲಿಗಳು ಕೇವಲ ಭೋಜನಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇವೆ. ಬಹು ಮಂದಿ ಸಾಧುಗಳು ಭೋಜನಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಂಡಲಿಗಳಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ; ದಾಂಭಿಕರೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬನನ್ನು ಮಹಂತನನ್ನಾಗಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನು ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನನ್ನು ಮಹಂತನನ್ನಾಗಿಮಾಡಿ, ಸಾಯಂಕಾಲ ಅವನು ಗದ್ದುಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೂ, ಮತ್ತು ಸಾಧುಗಳೂ ನಿಂತುಕೊಂಡು, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಪವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು:-

ನಾರಾಯಣಂ ಪದ್ಮಭವಂ ವಸಿಷ್ಠಂ ಶಕ್ತಿಂ ಚ ತತ್ಪುತ್ರಂ ಪರಾಶರಂ ಚ ।

ವ್ಯಾಸಂ ಶುಕಂ ಗೌಡಪಾದಂ ಮಹಾಂತಮ್ ॥

ಈ ಮೊದಲಾದ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿ, 'ಹರಹರ' ಎಂದು, ಅವನ ಮೇಲೆ ಹೂಮಳೆಗರೆದು, ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನಾದರೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವನು ಅಲ್ಲಿರುವುದೂ ಕೂಡ ಕಠಿಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯುಂಟಾಗಿ, ಮಾಲು ದಕ್ಕುತ್ತದೋ, ಅಂತಹ ಈ ದಂಭವನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಮಠಾಧೀಶರು ಗೃಹಸ್ಥರಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಸಂನ್ಯಾಸದ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ; ಕರ್ಮ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಪಂಚಮ ಸಮುಲ್ಲಾಸದಲ್ಲಿ ಏನು ಬರೆದಿದ್ದೇವೋ, ಅದೇ ಸಂನ್ಯಾಸದ ಕರ್ಮವಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಮಾಡದೆ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಅವನಿಗೂ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ಬಹುತೇಕವಾಗಿ ಈ ಜನರು ಭಸ್ಮ-ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಹಲಕೆಲವರು ಶೈವ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಅಭಿಮಾನವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಮಾಡುವರಾದರೆ, ತಮ್ಮ ಮತದ, ಎಂದರೆ, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯೋಕ್ತವಾದುದರ ಸ್ಥಾಪನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಚಕ್ರಾಂಕಿತರೇ ಮೊದಲಾದವರ ಖಂಡನದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ವೇದಮಾರ್ಗದ ಉನ್ನತಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪಾಖಂಡ ಮಾರ್ಗಗಳೆಷ್ಟಿವೆಯೋ, ಆ ಎಲ್ಲ ಮಾರ್ಗಗಳ ಖಂಡನದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂನ್ಯಾಸೀ ಜನರು-"ನಮಗೆ ಖಂಡನ-ಮಂಡನದಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? ನಾವಂತೂ ಮಹಾತ್ಮರಾಗಿದ್ದೇವೆ!" ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಜನರೂ ಕೂಡ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಭಾರರೂಪರಾಗಿತ್ತಾರೆ.

ಹೀಗೆ ಇರುವುದರಿಂದಲೇ ವೇದಮಾರ್ಗವಿರೋಧಿಗಳಾದ ವಾಮಮಾರ್ಗಿಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕರೂ, ಕ್ರೈಸ್ತರೂ, ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ, ಜೈನರೂ ಮೊದಲಾದವರೂ ಹೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು; ಈಗಲೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಈ ಜನರ ನಾಶವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಇವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ತೆರೆಯುವುದಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಂದ? ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ

ಪರೋಪಕಾರ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹವಿದ್ದರಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ, ಈ ಮಂದಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ಭೋಜನ, ಪಾನಗಳ ಮುಂದೆ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾದುದು ಏನನ್ನೂ ತಿಳಿಯರು ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನ ನಿಂದೆಗೆ ಬಹಳ ಹೆದರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು (ಲೋಕೈಷಣಾ) ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, (ವಿತ್ತೈಷಣಾ) ಧನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತತ್ಪರರಾಗಿ ವಿಷಯ-ಭೋಗ, (ಪುತ್ರೈಷಣಾ ಪುತ್ರರೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಶಿಷ್ಯರ ಮೇಲೆ ಮೋಹಿತರಾಗುವುದು) ಈ ಮೂರು ಬಗೆಯ 'ಏಷಣಾ' ಎಂದರೆ ಇಚ್ಛೆಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡುವುದು ಉಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಷಣೆಯೇ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಲಿಲ್ಲವೆಂದಾಗ, ಸಂನ್ಯಾಸ ಉದಿಸಬಲ್ಲದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಎಂದರೆ, ಪಕ್ಷಪಾತ ರಹಿತರಾಗಿ, ವೇದಮಾರ್ಗೋಪದೇಶದಿಂದ ಜಗತ್ತಿನ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅಹರ್ನಿಶಿ ಪ್ರವೃತ್ತರಾಗಿರುವುದು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ಮುಖ್ಯ ಕಾರ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡದಿರುವಾಗ, ಮತ್ತೆ ಸಂನ್ಯಾಸ - ಮೊದಲಾದ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಇಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಹೇಗೆ ಗೃಹಸ್ಥರು ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಹಾಗೆ, ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನು ಪರೋಪಕಾರ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತತ್ಪರರಾಗಿ ಮಾಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ, ಎಲ್ಲಾ ಆಶ್ರಮಗಳೂ ಉನ್ನತಿ ಹೊಂದುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ನೋಡಿರಿ, ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಪಾಖಂಡಮತಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ; ನಿಮ್ಮವರು ಕ್ರೈಸ್ತರು, ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಕೂಡ ಆಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ನಿಮ್ಮಿಂದ ಕೊಂಚವಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ! ನೀವು ಮಾಡಲು ಬಯಸಿದಾಗ ತಾನೇ ಆಗುವುದು? ಎಂದಿನವರೆಗೆ ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನೀವು ಉನ್ನತಿಶೀಲರಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಂದಿನವರೆಗೆ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಮತ್ತು ಅನ್ಯದೇಶಸ್ಥರಾದ ಮಾನವರ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ವೃದ್ಧಿಗೆ ಕಾರಣಗಳಾದ ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪಠನ-ಪಾಠನಗಳೂ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವೇ ಮೊದಲಾದ ಆಶ್ರಮಗಳ ಯಥಾವತ್ತಾದ ಅನುಷ್ಠಾನವೂ, ಸತ್ಯೋಪದೇಶಗಳೂ ಆಗುತ್ತವೋ, ಆಗಲೇ ದೇಶದ ಉನ್ನತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳಿರಿ! ಬಹುಬಗೆಯ ಪಾಖಂಡದ ಘಟನೆಗಳು ನಿಮಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಯಾವನಾದರೂ ಸಾಧುವು. ಅಥವಾ ಅಂಗಡಿಕಾರನು ಮಕ್ಕಳು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಕೊಡುವ ಸಿದ್ಧಿಗಳನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಿದಾಗ, ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಬಹಳ ಮಂದಿ ನಾರಿಯರು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಕೈಮುಗಿದು ಪುತ್ರರನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಬಾಬಾಜೀ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪುತ್ರರಾಗಲಿ-ಎಂದು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವಳಿಗೆ ಪುತ್ರನು ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೋ, ಆಯಾ ನಾರಿಯು ಬಾಬಾಜೀಯ ವಚನದಿಂದ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು-ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಯಾವಾಗ ಯಾವನಾದರೂ-"ಹೆಣ್ಣು ಹಂದಿ, ಹೆಣ್ಣು ನಾಯಿ, ಹೆಣ್ಣು ಕತ್ತೆ ಮತ್ತು ಕೋಳಿ ಮೊದಲಾದುವಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳು-ಮರಿಗಳು ಯಾವ ಬಾಬಾಜೀಯ ವಚನದಿಂದ ಆಗುತ್ತವೆ?" ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಅವಳು ಯಾವ ಉತ್ತರವನ್ನೂ ಕೊಡಲಾರಳು. ಯಾವನಾದರೂ "ನಾನು ಬಾಲಕನನ್ನು ಜೀವಿತನಾಗಿಡಬಲ್ಲೆ". ಎಂದು ಹೇಳುವನಾದರೆ ಸ್ವತಃ ಅವನೇ ಸತ್ತುಹೋಗುತ್ತಾನೆ ಏಕೆ?

ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಧೂರ್ತರು, ದಾರಿ ಕಾಯುವ ಠಕ್ಕರಂತೆ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ ಕೂಡ ಮೋಸ ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಯೆಯನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಜನರು ಐವರೋ, ಏಳು ಮಂದಿಯೂ ಒಂದಾಗಿ ದೂರ ದೂರದ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಯಾವನು ಶರೀರದಿಂದ ದಷ್ಟಪುಷ್ಟನಾಗಿ ಭಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನನ್ನು 'ಸಿದ್ಧ'ನನ್ನಾಗಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಧನಾಢ್ಯರಿರುತ್ತಾರೋ, ಅದರ ಹತ್ತಿರ ವನದಲ್ಲಿ ಆ ಸಿದ್ಧನನ್ನು ಕೂಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವನ ಸಾಧಕರು ನಗರದೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅಪರಿಚಿತರಂತಾಗಿ, ಸಿಕ್ಕಿದವರು ಯಾರನ್ನಾದರೂ "ನೀವು ಇಂತಹ ಮಹಾತ್ಮನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನೋಡಿದ್ದೀರೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ -"ಆ ಮಹಾತ್ಮನಾವನು? ಮತ್ತು ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಸಾಧಕನು -"ದೊಡ್ಡ ಸಿದ್ಧಪುರುಷನು, ಮನಸ್ಸಿನ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಬಾಯಿನಿಂದ ಏನನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೋ, ಅದು ಆಗಿಯೇ ತೀರುತ್ತದೆ. ಮಹಾಯೋಗಿರಾಜನು, ಅವನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಮನೆ-ಬಾಗಿಲು ಬಿಟ್ಟು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಮಹಾತ್ಮನು ಈ ಕಡೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ-ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ". ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ.

ಗೃಹಸ್ಥನು -"ಯಾವಾಗ ಆ ಮಹಾತ್ಮನು ನಿಮಗೆ ಸಿಕ್ಕುವನೋ, ಆಗ ನಮಗೂ ಹೇಳಿರಿ. ನಾವು ದರ್ಶನಮಾಡುವೆವು ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವೆವು" ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಹಗಲೆಲ್ಲಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಆ ಸಿದ್ಧನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ, ರಾತ್ರಿಗೆ ಒಂದುಗೂಡಿ ಸಿದ್ಧರು-ಸಾಧಕರು ಆಗಿ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ, ಕುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆಯೂ ಪ್ರಾತಃಕಾಲ ನಗರಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅದೇ ರೀತಿ ಎರಡು-ಮೂರು ದಿನ ಹೇಳಿ, ಮತ್ತು ನಾಲ್ವರು ಸಾಧಕರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಧನಾಢ್ಯನಿಗೂ, "ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟರು. ನೀವು ದರ್ಶನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ನಡೆಯಿರಿ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಯಾವಾಗ ಸನ್ನದ್ಧರಾಗುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಅವರಿಗೆ-"ನೀವು ಯಾವ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಬಯಸುತ್ತೀರಿ? ನಮಗೆ ಹೇಳಿರಿ". ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬನು ಪುತ್ರನನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ; ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಧನವನ್ನಿಚ್ಛಿಸುತ್ತಾನೆ; ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ರೋಗನಿವಾರಣವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ;

ಮತ್ತೆ ಮಗದೊಬ್ಬನು ಶತ್ರುವನ್ನು ಜಯಿಸುವ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಅವರನ್ನು ಆ ಸಾಧಕರು ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ಸಿದ್ಧನೂ, ಸಾಧಕರೂ ಹೇಗೆ ಸಂಕೇತ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೊ, ಹಾಗೆ, ಎಂದರೆ-ಯಾವನಿಗೆ ಹಣದ ಬಯಕೆಯಿದೆಯೋ, ಅವನನ್ನು ಬಲಗಡೆಗೆ, ಯಾವನಿಗೆ ಪುತ್ರನ ಇಚ್ಛೆಯಿರುತ್ತದೋ ಅವನನ್ನು ಎದುರಿಗೆ, ಯಾವನಿಗೆ ರೋಗ ನಿವಾರಣದ ಇಚ್ಛೆಯಿರುತ್ತದೋ, ಅವನನ್ನು ಎಡಗಡೆಗೆ ಮತ್ತು ಯಾವನಿಗೆ ಶತ್ರುವನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವ ಇಚ್ಛೆಯಿರುತ್ತದೋ, ಅವನನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕರೆದೊಯ್ದು ಎದುರಿನವನ ನಡುವೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಯಾವಾಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ಸಿದ್ಧನು ತನ್ನ ಸಿದ್ಧತ್ವದ ಉಗ್ಗಡಣೆಯಿಂದ, ಉಚ್ಚ ಧ್ವನಿಯಿಂದ -"ನೀನು ಪುತ್ರನ ಬಯಕೆ ಹೊತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಬರಲು, ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಪುತ್ರರನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೋ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಧನದ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವವನನ್ನು-"ನೀನು ಹಣವನ್ನು ಬಯಸಿ ಬರಲು ಇಲ್ಲಿ ಚೀಲಗಳನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೇನು?-ಫಕೀರರ ಹತ್ತಿರ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ?"-ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ರೋಗವನ್ನುಳ್ಳವನಿಗೆ-"ನೀನು ರೋಗಮುಕ್ತಿ ಬಯಸಿಬರಲು ನಾವು ವೈದ್ಯರೇನು? ನಿನ್ನ ರೋಗವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ನಾವು ವೈದ್ಯರಲ್ಲವಲ್ಲ!-ಹೋಗು ಯಾವನಾದರೂ ವೈದ್ಯನ ಬಳಿಗೆ".-ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ, ಅವನ ತಂದೆ ರೋಗಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ, ಅವನ ಸಾಧಕನು ಹೆಬ್ಬೆರಳನ್ನೂ, ತಾಯಿ ರುಗ್ಣೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ತರ್ಜನಿಯನ್ನೂ, ಸೋದರನು ರೋಗಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ನಡುಬೆರಳನ್ನೂ, ಪತ್ನಿಯು ರೋಗಯುಕ್ತೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಉಂಗುರದ ಬೆರಳನ್ನೂ, ಮಗಳು ರೋಗಿಣಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಕಿರುಬೆರಳನ್ನೂ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಸಿದ್ಧನು "ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಖಾಯಿಲೆಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ. ನಿನ್ನ ತಾಯಿ, ನಿನ್ನ ಸೋದರ, ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಮಗಳು ರೋಗಗ್ರಸ್ತೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆಗಲಂತೂ ಆ ನಾಲ್ಕಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕೂ ಜನ ಬಹಳ ಮುಗ್ಧರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಸಾಧಕರು-"ನೋಡಿರಿ! ನಾವು ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೆವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದಾರೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ?" ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಗೃಹಸ್ಥರು:- ಹೌದು, ಹೇಗೆ ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದಿರೋ, ಹಾಗೆ ಇದ್ದಾರೆ. ನೀವು ನಮಗೆ ಬಹಳ ಉಪಕಾರಮಾಡಿದಿರಿ. ಮತ್ತು ಯಾರ ದರ್ಶನಮಾಡಿ ನಾವು ಕೃತಾರ್ಥರಾದೆವೋ, ಅಂತಹ ಮಹಾತ್ಮರು ಸಿಕ್ಕಿದುದು ನಮ್ಮ ಮಹಾಭಾಗ್ಯೋದಯವೇ ಸರಿ.

ಸಾಧಕರು:- ನೋಡಿ, ಸೋದರರೇ! ಈ ಮಹಾತ್ಮರು ಮನೋಗಾಮಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬಹುದಿನ ಇರುವವರಲ್ಲ. ಇವರ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನೇನಾದರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ತನು-ಮನ-ಧನಗಳಿಂದ ಇವರ ಸೇವೆಮಾಡಿರಿ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸೇವೆಯಿಂದಲೇ ನಾವೆ ದಡಮುಟ್ಟುವುದು. ಯಾರ ಮೇಲಾದರೂ ಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿಹೋದಲ್ಲಿ ಏನು ವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವರೋ ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂತರ ಗತಿ ಅಪಾರವಾಗಿದೆ.

ಗೃಹಸ್ಥರು ಇಂತಹ ಉಪ್ಪು-ಖಾರ ಹಚ್ಚಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಬಹಳ ಹರ್ಷದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತಾ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಸಾಧಕರೂ ಕೂಡ ಅವರೊಂದಿಗೇ ಹೊಗುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾರೂ ತಮ್ಮ ಪಾಖಂಡವನ್ನು ಹೊರಗೆಡಹದಿರಲಿ-ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಧನಾಢ್ಯರ ಮಿತ್ರನು ಯಾವನಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ, ಅವನ ಮುಂದೆಯೂ ಪ್ರಶಂಸೆಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಯಾರು ಯಾರು ಸಾಧಕರೊಂದಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೋ, ಅವರವರ ವೃತ್ತಾಂತಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ನಗರದಲ್ಲಿ-"ಇಂತಹ ಕಡೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಬಹಳ ಭಾರೀ ಸಿದ್ಧ ಪುರುಷರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಡೆಯಿರಿ ಅವರ ಬಳಿಗೆ". ಎಂಬ ಕೋಲಾಹಲವೇಳುತ್ತದೋ, ಆಗ ಜಾತ್ರೆಗೆ ಜಾತ್ರೆಯೇ ಬಳಿಹೋಗಿ, ಯಾರಾದರೂ-"ಮಹಾತ್ಮರೇ! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿರಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆಗಲಂತೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುವುದರಿಂದ ಸಿದ್ಧಪುರುಷನು ಮೌನಧರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು "ನಮ್ಮನ್ನು ತುಂಬಾ ಪೀಡಿಸಬೇಡಿರಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಥಟ್ಟನೆ ಅವನ ಸಾಧಕರೂ ಕೂಡ-"ನೀವು ಇವರನ್ನು ಬಹಳ ಪೀಡಿಸುವಿರಾದರೆ, ಇವರು ಹೊರಟುಹೋಗುವರು". ಎಂದು ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಯಾವನು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಸಾಧಕನನ್ನು ಬೇರೆಡೆಗೆ ಕರೆದು-ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿಸಿ ಬಿಡುವಿರಾದರೆ, ನಾವು ಸತ್ಯವೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ". ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಸಾಧಕನು "ವಿಷಯವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಧನಾಢ್ಯನು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಅವನನ್ನು ಅದೇರೀತಿಯ ಸಂಕೇತದಂತೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಕೂಡಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಆ ಸಿದ್ಧನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಸರ್ರನೇ ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಆಗಲಂತೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜನಜಂಗುಳಿಯೇ "ಓಹೋ! ಬಹುದೊಡ್ಡ ಸಿದ್ಧಪುರುಷರು"-ಎಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬನು ಮಿಠಾಯಿಯನ್ನು, ಒಬ್ಬನು ಕಾಸನ್ನೂ, ಒಬ್ಬನು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನೂ ಒಬ್ಬನು ಸ್ವರ್ಣಮುದ್ರೆಯನ್ನೂ, ಒಬ್ಬನು ವಸ್ತ್ರವನ್ನೂ, ಮತ್ತಾವನಾದರೂ ಒಬ್ಬನು ಖಾದ್ಯವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ಬಹಳವಿರುವುದೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಸೂರೆಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಯಾರಾದರೂ ಸತ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಕುರುಡರೂ ದುಡ್ಡಿನ ದೊಡ್ಡಪ್ಪಂದಿರೂ ಆದ ಒಬ್ಬರಿಬ್ಬರಿಗೆ ಪುತ್ರರಾಗಲಿ-ಎಂಬ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನಾಗಲಿ ಬೂದಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಎತ್ತಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಅವರಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, "ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿ ಸತ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ, ಪುತ್ರನು ಹುಟ್ಟುವನು"-ಎಂದು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾರನ್ನು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಮಾತ್ರ ಪರೀಕ್ಷಿಸಬಲ್ಲರೋ, ಅನ್ಯರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೋ, ಅಂತಹ ಈ ಬಗೆಯ ಬಹುಮಂದಿ ಠಕ್ಕರಿರುತ್ತಾರೆ! ಆದುದರಿಂದ, ಯಾವನೂ ಅವನನ್ನು ಠಕ್ಕುತನದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಲು ಆಗದಂತೆ, ಬೇರೆಯವರನ್ನೂ ಕೂಡ ವಂಚನೆಯಿಂದ ದೂರವಿಡಲಾಗುವಂತೆ ವೇದಗಳೇ ಮೊದಲಾದ

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪಠನವೂ, ಸತ್ಸಂಗದ ಮಾಡುವಿಕೆಯೂ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ವಿದ್ಯೆಯೇ ಮಾನವನ ನೇತ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾ ಶಿಕ್ಷಣಗಳಿಲ್ಲದೆ ಜ್ಞಾನ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ಯಾರು ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಉತ್ತಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೋ, ಅವರೇ ಮಾನವರೂ ಮತ್ತು ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾರಿಗೆ ದುಸ್ಸಂಗ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೋ, ಅವರು ದುಷ್ಟರೂ, ಪಾಪಿಗಳೂ, ಮಹಾಮೂರ್ಖರೂ ಆಗಿ, ಬಹು ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಯಾವನು ಬಲ್ಲನೋ ಅವನೇ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವಿಶೇಷವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ನ ವೇತ್ತಿ ಯೋ ಯಸ್ಯ ಗುಣಪ್ರಕರ್ಷಂ ಸ ತಸ್ಯ ನಿಂದಾಂ ಸತತಂ ಕರೋತಿ ।

ಯಥಾ ಕಿರಾತೀ ಕರಿಕುಂಭಜಾತಾ ಮುಕ್ತಾಃ ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ ಬಿಭರ್ತಿ ಗುಂಜಾಃ ॥ (ವೃದ್ಧಚಾಣಕ್ಯ :- ೧೧.೧೨)

ಯಾವನು ಯಾವುದರ ಗುಣವನ್ನು ಅರಿಯನೋ, ಅವನು, ಭಿಲ್ಲನಾರಿಯು ಆನೆಯ ಮುತ್ತುಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ಗುಲಗಂಜಿಯನ್ನು ಧರಿಸುವಂತೆ, ಅದರ ನಿಂದೆಯನ್ನು ನಿರಂತರವೂ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಯಾವ ಪುರುಷನು ವಿದ್ವಾಂಸನೂ, ಜ್ಞಾನಿಯೂ, ಧಾರ್ಮಿಕನೂ, ಸತ್ಪುರುಷರ ಸಂಗಿಯೂ, ಯೋಗಿಯೂ, ಪುರುಷಾರ್ಥಿಯೂ, ಜಿತೇಂದ್ರಿಯನೂ, ಸುಶೀಲನೂ ಆಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಅವನೇ ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮಮೋಕ್ಷಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿ, ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪರಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಸದಾ ಆನಂದದಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ.

ಹೀಗೆ ಆರ್ಯಾವರ್ತನಿವಾಸೀಜನರ ಮತದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಬರೆದೆವು. ಇದರ ನಂತರ, ಆರ್ಯರಾಜರುಗಳ ಯಾವ ಸ್ವಲ್ಪ ಇತಿಹಾಸ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೋ ಅದು, ಸಮಸ್ತ ಸಜ್ಜನರಿಗೂ ತಿಳಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಹಾರಾಜಾ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನಿಂದಾರಂಭಿಸಿ, ಮಹಾರಾಜಾ ಯಶಪಾಲನ ಪರ್ಯಂತ ರಾಜರು ಆಗಿಹೋಗಿದ್ದಾರೋ, ಆ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶೀಯ ರಾಜವಂಶದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಮನ್ಮಹಾರಾಜಾ ಸ್ವಾಯಂಭುವಮನುವಿನಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ, ಮಹಾರಾಜಾ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನವರೆಗಿನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಮಹಾಭಾರತ ಮೊದಲಾದುವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದೇ ಇದೆ. ಮತ್ತು ಇದರಿಂದ ಸಜ್ಜನರಿಗೆ ಈಚೆಗಿನ ಇತಿಹಾಸ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿದಿತವಾಗುವುದು. ಈ ವಿಷಯವು 'ವಿದ್ಯಾರ್ಥೀ' ಸಮ್ಮಿಳಿತವಾದ, **"ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಚಂದ್ರಿಕಾ"** ಮತ್ತು **"ಮೋಹನ ಚಂದ್ರಿಕಾ"** ಎಂಬ ಶ್ರೀನಾಥದ್ವಾರಾದಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದ ಪಾಕ್ಷಿಕ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿದೆ, ಅದು ರಾಜಪುತ್ರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿನ ಮೇವಾಡರಾಜ್ಯದ ಉದಯಪುರ ಚಿತ್ತೌಡಗಢದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿದಿತವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಅದರಿಂದ ಈ ಅನುವಾದವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಹೀಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ಆರ್ಯಸಜ್ಜನರು ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಪುಸ್ತಕಗಳ ಅನ್ವೇಷಣವನ್ನು ಮಾಡಿ ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸಿದರೆ, ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಲಾಭವುಂಟಾಗುವುದು. ಈ ಪತ್ರಸಂಪಾದಕನು ತನ್ನ ಮಿತ್ರನಿಂದ ವಿಕ್ರಮಸಂವತ್ ೧೭೮೨ರಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಒಂದು ಪ್ರಾಚೀನ ಪುಸ್ತಕದಿಂದ ಗ್ರಹಿಸಿ, ಸಂವತ್ ೧೯೩೯ರ ಮಾರ್ಗಶಿರ ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದ ೧೯-೨೦ರ ಕಿರಣಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ, ಪಾಕ್ಷಿಕಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅದು ಕೆಳಗೆ ಬರೆದಿರುವಂತಿದೆ-ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ :-

ಆರ್ಯಾವರ್ತದೇಶೀಯ ರಾಜವಂಶಾವಳಿ

ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥದಲ್ಲಿ ಆರ್ಯಸಜ್ಜನರು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜಾ ಯಶಪಾಲನವರೆಗೆ ರಾಜ್ಯವಾಳಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜಾ ಯುಧಿಷ್ಠರನಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ, ಮಹಾರಾಜಾ ಯಶಪಾಲನವರೆಗೆ ವಂಶ-ಎಂದರೆ ಪೀಳಿಗೆಗಳು ಸುಮಾರು ೧೨೪ ರಾಜರುಗಳು ೪೧೫೭ ವರ್ಷ ಒಂಭತ್ತು ಮಾಸ ೧೪ ದಿವಸಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ಶಾಸನಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವರುಗಳ ವಿವರ ಹೀಗಿದೆ:-

ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜಾ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಅವನ ವಂಶದ ಸುಮಾರು ೩೦ ತಲೆಮಾರಿನವರು ಒಟ್ಟು ಸುಮಾರು ೧೭೭೦ ವರ್ಷ, ೧೧ ತಿಂಗಳು ೧೦ ದಿನಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ಆಳಿದ್ದಾರೆ. ಇವರುಗಳ ವಿಸ್ತಾರ :-

	ಆರ್ಯರಾಜರು	ವರ್ಷಗಳು	ಮಾಸಗಳು	ದಿನಗಳು
೧.	ರಾಜಾಯುಧಿಷ್ಠಿರ	೩೬	೮	೨೫
೨.	ರಾಜಾ ಪರೀಕ್ಷಿತ್	೬೦	೦	೦
೩.	ರಾಜಾ ಜನಮೇಜಯ	೮೪	೭	೨೩
೪.	ರಾಜಾ ಅಶ್ವಮೇಧ	೮೨	೮	೨೨
೫.	ದ್ವಿತೀಯ ರಾಮ	೮೮	೨	೮
೬.	ಛತ್ರಮಲ್ಲ	೮೧	೧೧	೨೭
೭.	ಚಿತ್ರರಥ	೭೫	೩	೧೮
೮.	ದುಷ್ಟಶೈಲ್ಯ	೭೫	೧೦	೨೪
೯.	ರಾಜಾ ಉಗ್ರಸೇನ	೭೮	೭	೨೧
೧೦.	ರಾಜಾ ಶೂರಸೇನ	೭೮	೭	೨೧
೧೧.	ಭುವನಪತಿ	೬೯	೫	೫
೧೨.	ರಣಜಿತ್	೬೫	೧೦	೪
೧೩.	ಋಕ್ಷಕ	೬೪	೭	೪
೧೪.	ಸುಖದೇವ	೬೨	೦	೨೪
೧೫.	ನರಹರಿದೇವ	೫೧	೧೦	೨
೧೬.	ಸುಚಿರಥ	೪೨	೧೧	೨
೧೭.	ಶೂರಸೇನ (ದ್ವಿ)	೫೮	೧೦	೮
೧೮.	ಪರ್ವತಸೇನ	೫೫	೮	೧೦
೧೯.	ಮೇಧಾವೀ	೫೨	೧೦	೧೦
೨೦.	ಸೋನಚೀರ	೫೦	೮	೨೧
೨೧.	ಭೀಮದೇವ	೪೭	೯	೨೦
೨೨.	ನೃಹರಿದೇವ	೪೫	೧೧	೨೩
೨೩.	ಪೂರ್ಣಮಲ್ಲ	೪೪	೮	೭
೨೪.	ಕರದವೀ	೪೪	೧೦	೮
೨೫.	ಅಲಂಬಿಕ	೫೦	೧೧	೮
೨೬.	ಉದಯಪಾಲ	೩೮	೯	೦
೨೭.	ಭುವನಮಲ್ಲ	೪೦	೧೦	೨೬
೨೮.	ದಮಾತ	೩೨	೦	೦
೨೯.	ಭೀಮಪಾಲ	೫೮	೫	೮
೩೦.	ಕ್ಷೇಮಕ	೫೫	೧೧	೨೧

ರಾಜಾ ಕ್ಷೇಮಕನ ಪ್ರಧಾನ ಸಚಿವನಾಗಿದ್ದ ವಿಶ್ರವಾ-ಎಂಬುವನು ಕ್ಷೇಮಕ ರಾಜನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿ ರಾಜ್ಯವಾಳಿದನು. ಅವನ ೧೪ ಪೀಳಿಗೆಗಳವರು ೫೦೦ ವರ್ಷಗಳು ಮೂರು ತಿಂಗಳುಗಳು, ೧೭ ದಿನಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ಆಳಿದರು. ಇವರುಗಳ ವಿವರಣೆ:-

	ಆರ್ಯರಾಜರು	ವರ್ಷಗಳು	ಮಾಸಗಳು	ದಿನಗಳು
೧.	ವಿಶ್ರವಾ	೧೭	೩	೨೯
೨.	ಪುರಸೇನೀ	೪೨	೮	೨೧
೩.	ವೀರಸೇನೀ	೫೨	೧೦	೭
೪.	ಅನಂತಶಾಯೀ	೪೭	೮	೨೩

೫.	ಹರಿಜಿತ್	೩೫	೯	೧೭
೬.	ಪರಮಸೇನೀ	೪೪	೨	೨೩
೭.	ಸುಖಪಾತಾಲ	೩೦	೨	೨೧
೮.	ಕದ್ರುತ	೪೨	೯	೨೪
೯.	ಸಜ್ಜ	೩೨	೨	೧೪
೧೦.	ಅಮರಚೂಡ	೨೭	೩	೧೬
೧೧.	ಅಮೀಪಾಲ	೨೨	೧೧	೨೫
೧೨.	ದಶರಥ	೨೫	೪	೧೨
೧೩.	ವೀರಸಾಲ	೩೧	೮	೧೧
೧೪.	ವೀರಸಾಲಸೇನ	೪೭	೦	೧೪

ರಾಜಾ ವೀರಸಾಲ ಸೇನನ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದ ವೀರಮಹಾನ್-ಎಂಬುವನು ರಾಜನನ್ನು ಕೊಂದು ತಾನೇ ರಾಜ್ಯವಾಳಿದನು. ಅವನ ೧೬ ಪೀಳಿಗೆಗಳವರು ೪೪೫ ವರ್ಷಗಳು, ೫ ಮಾಸಗಳು ಮತ್ತು ಮೂರು ದಿನಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ರಾಜ್ಯವಾಳಿದರು. ಇವರುಗಳ ವಿಸ್ತಾರ:-

	ಆರ್ಯರಾಜರು	ವರ್ಷಗಳು	ಮಾಸಗಳು	ದಿನಗಳು
೧.	ರಾಜಾವೀರಮಹಾನ್	೩೫	೧೦	೮
೨.	ಅಜಿತಸಿಂಹ	೨೭	೭	೧೯
೩.	ಸರ್ವದತ್ತ	೨೮	೩	೧೦
೪.	ಭುವನಪತಿ	೧೫	೪	೧೦
೫.	ವೀರಸೇನ (ಪ್ರ)	೨೧	೨	೩
೬.	ಮಹೀಪಾಲ	೪೦	೮	೭
೭.	ಶತ್ರುಪಾಲ	೨೬	೪	೩
೮.	ಸಂಘರಾಜ	೧೭	೨	೧೦
೯.	ತೇಜಪಾಲ	೨೮	೧೧	೧೦
೧೦.	ಮಾಣಿಕಚಂದ	೩೭	೭	೨೧
೧೧.	ಕಾಮಸೇನೀ	೪೨	೫	೧೦
೧೨.	ಶತ್ರುಮರ್ಧನ	೮	೧೧	೧೩
೧೩.	ಜೀವನಲೋಕ	೨೮	೯	೧೭
೧೪.	ಹರಿರಾವ	೨೬	೧೦	೨೯
೧೫.	ವೀರಸೇನ (ದ್ವಿ.)	೩೫	೨	೨೨
೧೬.	ಆದಿತ್ಯಕೇತು	೨೩	೧೧	೧೩

ಮಗಧ ದೇಶದ ರಾಜನಾಗಿದ್ದ ಆದಿತ್ಯಕೇತುವನ್ನು ಪ್ರಯಾಗದ ರಾಜನಾದ ಧಂಧರನೆಂಬುವನು ಕೊಂದು ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳಿದನು. ಅವನ ಒಂಬತ್ತು ಪೀಳಿಗೆಯವರು ೩೭೪ ವರ್ಷಗಳು, ೧೧ ಮಾಸಗಳು, ೨೬ ದಿನಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ಆಳಿದರು. ಇವರ ವಿಸ್ತಾರ:-

	ಆರ್ಯರಾಜರು	ವರ್ಷಗಳು	ಮಾಸಗಳು	ದಿನಗಳು
೧.	ರಾಜಾ ಧಂಧರ	೪೨	೭	೨೪
೨.	ಮಹರ್ಷಿ	೪೧	೨	೨೯
೩.	ಸನರಚ್ಚೀ	೫೦	೧೦	೧೯
೪.	ಮಹಾಯುದ್ಧ	೩೦	೩	೮
೫.	ದುರನಾಥ	೨೮	೫	೨೫
೬.	ಜೀವನರಾಜ	೪೫	೨	೫

೭.	ರುದ್ರಸೇನ	೪೭	೪	೨೮
೮.	ಆರೀಲಕ	೫೨	೧೦	೮
೯.	ರಾಜಪಾಲ	೨೬	೦	೦

ರಾಜಾ ರಾಜಪಾಲನನ್ನು ಸಾಮಂತನಾಗಿದ್ದ ಮಹಾನ್ ಪಾಲನು ವಧಿಸಿ ರಾಜ್ಯವಾಳಿದನು. ಅವನದೊಂದೇ ಪೀಳಿಗೆ; ೧೪ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ಅವನೇ ಆಳಿದನು. ಇವನ ವಂಶ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ರಾಜಾ ಮಹಾನ್ ಪಾಲನ ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ರಾಜಾ ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯನು ಅವಂತಿಕಾನಗರಿ (ಉಜ್ಜಯಿನಿ)ಯಿಂದ ಮೇಲೇರಿ ಬಂದು, ಮಹಾನ್ ಪಾಲನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿ ರಾಜ್ಯವಾಳಿದನು. ಅವನ ಪೀಳಿಗೆ ಅವನೊಂದಿಗೇ ಕೊನೆಯಾಯಿತು. ೯೩ ವರ್ಷಕಾಲ ಅವನು ಆಳಿದನು. ಅವನ ವಂಶ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಶಾಲಿವಾಹನನ ಸಾಮಂತನಾಗಿದ್ದ ಪೈಠಣದ ಸಮುದ್ರಪಾಲಯೋಗಿಯು ರಾಜಾ ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿ, ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳಿದನು. ಅವನ ೧೬ ಪೀಳಿಗೆಗಳವರು ೩೭೨ ವರ್ಷಗಳು, ನಾಲ್ಕು ಮಾಸಗಳು, ೨೭ ದಿನಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ಆಳಿದರು. ಇವರ ವಿಸ್ತಾರ:-

	ಆರ್ಯರಾಜರು	ವರ್ಷಗಳು	ಮಾಸಗಳು	ದಿನಗಳು
೧.	ಸಮುದ್ರಪಾಲ	೫೪	೨	೨೦
೨.	ಚಂದ್ರಪಾಲ	೩೬	೫	೪
೩.	ಸಹಾಯಪಾಲ	೧೧	೪	೧೧
೪.	ದೇವಪಾಲ	೨೭	೧	೨೮
೫.	ನರಸಿಂಹಪಾಲ	೧೮	೦	೨೦
೬.	ಸಾಮಪಾಲ	೨೭	೧	೧೭
೭.	ರಘುಪಾಲ	೨೨	೩	೨೫
೮.	ಗೋವಿಂದಪಾಲ	೨೭	೧	೧೭
೯.	ಅಮೃತಪಾಲ	೩೬	೧೦	೧೩
೧೦.	ಬಲೀಪಾಲ	೧೨	೮	೪
೧೧.	ಮಹೀಪಾಲ	೧೩	೮	೪
೧೨.	ಹರೀಪಾಲ	೧೪	೮	೪
೧೩.	ಸೀಸಪಾಲ	೧೧	೧೦	೧೯
೧೪.	ಮದನಪಾಲ	೧೭	೧೦	೧೯
೧೫.	ಕರ್ಮಪಾಲ	೧೬	೨	೨
೧೬.	ವಿಕ್ರಮಪಾಲ	೨೪	೧೧	೧೩

ರಾಜಾ ವಿಕ್ರಮಪಾಲನು ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿನ (ದೇಶದ) ರಾಜನಾದ ಮಲುಖಚಂದ ಬೋಹರಾ-ಎಂಬುವನ ಮೇಲೆ ಏರಿಹೋಗಿ, ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡಿದನು. ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಮಲುಖಚಂದನು ವಿಕ್ರಮಪಾಲನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿ ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳಿದನು. ಅವನ ೧೦ ಪೀಳಿಗೆಗಳವರು ೧೯೧ ವರ್ಷ, ಒಂದು ತಿಂಗಳು ೧೬ ದಿನಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ಆಳಿದರು. ಇವರ ವಿಸ್ತಾರ:-

	ಆರ್ಯರಾಜರು	ವರ್ಷಗಳು	ಮಾಸಗಳು	ದಿನಗಳು
೧.	ಮಲುಖಚಂದ್	೫೪	೨	೧೦
೨.	ವಿಕ್ರಮಚಂದ್	೧೨	೭	೧೨
೩.	ಅಮೀನ್ ಚಂದ್	೧೦	೦	೫
೪.	ರಾಮಚಂದ್	೧೩	೧೧	೮
೫.	ಹರೀಚಂದ್	೧೪	೯	೨೪
೬.	ಕಲ್ಯಾಣ್ ಚಂದ್	೧೦	೫	೪

೭.	ಭೀಮಚಂದ್	೧೬	೨	೯
೮.	ಲೋವಚಂದ್	೨೬	೩	೨೨
೯.	ಗೋವಿಂದಚಂದ್	೩೧	೭	೧೨
೧೦.	ರಾಣೀ ಪದ್ಮಾವತೀ	೧	೦	೦

ರಾಣೀ ಪದ್ಮಾವತೀ ಮೃತಳಾದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಪುತ್ರನೂ ಕೂಡ ಯಾವನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯ ಧುರೀಣರೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಮಾಲೋಚನೆಮಾಡಿ, ಹರಿಪ್ರೇಮ ವೈರಾಗಿಯನ್ನು ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ಆ ರಾಜ್ಯಧುರೀಣರೇ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಇವರ ನಾಲ್ಕು ಪೀಳಿಗೆಗಳವರು ೫೦ವರ್ಷ, ೨೧ ದಿನಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ಆಳಿದರು. ಹರಿಪ್ರೇಮನ ವಂಶ ವಿಸ್ತಾರ:-

	ಆರ್ಯರಾಜರು	ವರ್ಷಗಳು	ಮಾಸಗಳು	ದಿನಗಳು
೧.	ಹರಿಪ್ರೇಮ	೭	೫	೧೬
೨.	ಗೋವಿಂದಪ್ರೇಮ	೨೦	೨	೮
೩.	ಗೋಪಾಲಪ್ರೇಮ	೨೫	೭	೨೮
೪.	ಮಹಾಬಾಹು	೬	೮	೨೯

ರಾಜಾ ಮಹಾಬಾಹುವು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ವನದಲ್ಲಿ ತಪಶ್ಚರ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಹೋದನು. ಬಂಗಾಳದ ರಾಜನಾದ ಆಧಿಸೇನನು ಇದನ್ನಾಲಿಸಿ, ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥಕ್ಕೆ ಬಂದು ತಾನೇ ರಾಜ್ಯವಾಳತೊಡಗಿದನು. ಇವನ ೧೨ ಪೀಳಿಗೆಗಳವರು ೧೫೧ ವರ್ಷಗಳು ೧೧ ತಿಂಗಳುಗಳು ಮತ್ತು ಎರಡು ದಿನಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳಿದರು. ಇವರ ವಂಶದ ವಿಸ್ತಾರ:-

	ಆರ್ಯರಾಜರು	ವರ್ಷಗಳು	ಮಾಸಗಳು	ದಿನಗಳು
೧.	ರಾಜಾ ಆಧಿಸೇನ	೧೮	೫	೨೧
೨.	ವಿ ಲಾವಲಸೇನ	೧೨	೪	೨
೩.	ಕೇಶವಸೇನ	೧೫	೭	೧೨
೪.	ಮಾಘಸೇನ	೧೨	೪	೨
೫.	ಮಯೂರಸೇನ	೨೦	೧೧	೨೭
೬.	ಭೀಮಸೇನ	೫	೧೦	೯
೭.	ಕಲ್ಯಾಣಸೇನ	೪	೭	೨೨
೮.	ಹರೀಸೇನ	೧೨	೦	೨೫
೯.	ಕ್ಷೇಮಸೇನ	೮	೧೧	೧೫
೧೦.	ನಾರಾಯಣಸೇನ	೨	೨	೨೯
೧೧.	ಲಕ್ಷ್ಮೀಸೇನ	೨೬	೧೦	೦
೧೨.	ದಾಮೋದರಸೇನ	೧೧	೫	೧೯

ರಾಜಾ ದಾಮೋದರಸೇನನು ತನ್ನ ಸಾಮಂತನಿಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವನ್ನಿತ್ತನು. ಆದುದರಿಂದ (ಮತ್ತೊಬ್ಬಸಾಮಂತ) ದೀಪಸಿಂಹನು, ಸೈನ್ಯವನ್ನೊಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ, ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧವನ್ನುಮಾಡಿದನು. ಆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ದೀಪಸಿಂಹನು ರಾಜನನ್ನು ಕೊಂದು ತಾನೇ ರಾಜ್ಯವಾಳತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ಆರು ಪೀಳಿಗೆಯವರು ೧೦೭ ವರ್ಷಗಳು, ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳು ಮತ್ತು ೨೨ ದಿನ ಆಳಿದರು. ಇವರುಗಳ ವಿವರಣೆ:-

	ಆರ್ಯರಾಜರು	ವರ್ಷಗಳು	ಮಾಸಗಳು	ದಿನಗಳು
೧.	ದೀಪಸಿಂಹ	೧೭	೧	೨೬
೨.	ರಾಜಸಿಂಹ	೧೪	೫	೦
೩.	ರಣಸಿಂಹ	೯	೭	೧೧
೪.	ನರಸಿಂಹ	೪೫	೦	೧೫

೫.	ಹರಿಸಿಂಹ	೧೩	೨	೨೯
೬.	ಜೀವನಸಿಂಹ	೮	೦	೧

ರಾಜಾ ಜೀವನಸಿಂಹನು ಏನೋ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ತನ್ನ ಸೈನ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉತ್ತರದಿಕ್ಕಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ವೈರಾಟದ ರಾಜನಾದ ಪೃಥ್ವೀಸಿಂಹ ಚೌಹಾನನು ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಜೀವನಸಿಂಹನ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣವನ್ನು ಮಾಡಿದನು ಮತ್ತು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಜೀವನಸಿಂಹನನ್ನು ವಧಿಸಿ, ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳಿದನು. ಇವನ ಐದು ತಲೆಮಾರಿನವರು ೮೬ ವರ್ಷಗಳು, ಇಪ್ಪತ್ತುದಿನಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ಆಳಿದರು. ಇವರ ವಿವರಣೆ:-

	ಆರ್ಯರಾಜರು	ವರ್ಷಗಳು	ಮಾಸಗಳು	ದಿನಗಳು
೧.	ಪೃಥ್ವೀರಾಜ	೧೨	೨	೧೯
೨.	ಅಭಯಪಾಲ	೧೪	೫	೧೭
೩.	ದುರ್ಜನಪಾಲ	೧೧	೪	೧೪
೪.	ಉದಯಪಾಲ	೧೧	೭	೩
೫.	ಯಶಪಾಲ	೩೬	೪	೨೭

ಗಜನೀಗಢದಿಂದ ಸುಲ್ತಾನ್ ಶಹಾಬುದ್ದೀನ ಗೋರಿ* ರಾಜಾಯಶಪಾಲನ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದನು ಮತ್ತು ರಾಜಾಯಶಪಾಲನನ್ನು ಪ್ರಯಾಗದ ಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ, ಸಂವತ್ ೧೨೪೯ರಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥದ, ಎಂದರೆ ಡೆಲ್ಲಿಯ ರಾಜ್ಯಶಾಸನವನ್ನು ತಾನೇ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಇವನ ೫೩ ತಲೆಮಾರಿನವರು ೭೫೪ ವರ್ಷಗಳು, ಒಂದು ತಿಂಗಳು ೧೭ ದಿನಗಳಷ್ಟು ಕಾಲ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳಿದರು. ಈ ವಂಶದವರ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಅನೇಕ ಇತಿಹಾಸ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಇದರ ನಂತರ ಬೌದ್ಧ-ಜೈನ ಮತಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲ್ಪಡುವುದು

ಇತಿ ಶ್ರೀಮದ್ದಯಾನಂದ ಸರಸ್ವತೀ ಸ್ವಾಮೀ ನಿರ್ಮಿತೇ ಸತ್ಯಾರ್ಥಪ್ರಕಾಶೇ

ಸುಭಾಷಾವಿಭೂಷಿತ ಆರ್ಯಾವರ್ತೀಯಮತ ಖಂಡನ-ಮಂಡನ ವಿಷಯೇ

ಏಕಾದಶ ಸಮುಲ್ಲಾಸಃ ಸಂಪೂರ್ಣಃ

---

* ಪ್ರಚಲಿತ ಇತಿಹಾಸಗಳಲ್ಲಿ, ಗೋರಿಯೇ ಬೇರೆ, ಗಜನವಿಯೇ ಬೇರೆ-ಎಂದು ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಮಹಾರಾಜಾ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳಿದ್ದವು. ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಅಂಕಿತದಲ್ಲಿಯೇ ಅವು ಇದ್ದವು. ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಇಹಲೋಕಲೀಲೆ ತೀರಿದ ಮೇಲೆ, ಯಾವನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಸಮರ್ಥನೋ, ಅವನೇ ಸಾರ್ವಭೌಮನೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಈ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಉದ್ಧರಣ ಗವೇಷಣಾರ್ಹ.